

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TUĞÇE AKSAL

SAH

“Acı; insanın damarlarında dolaşan bir zehir gibidir, yavaş yavaş tüm hücrelerinizi ele geçirir ve bazen ağzınızdan çıkan birkaç kelimeyle canlanır...”

Uraz

Kâbuslarımın yüksek duvarları arasında gözlerimi araladım. Sıvası dökülmüş tavanı ile yıkık dökük duvarlı oda, yirmi kişiyle aynı yeri paylaşmama rağmen kendimi güvende hissettiğim tek yerdi. Herkesin ayrı bir hikâyesi vardı; kimisi ailesini hiç tanımamış, kimisi güzel günlerden sonra kâbuslara sarılmak zorunda kalmış, kimisi de benim gibi ailesini tanımasına rağmen onları görmezden gelmeyi tercih etmişti. İnsanlar, belki annesi ve babasını seemezdi ama görmezden gelebilirdi.

Azrail gibi bir babanın oğluyken, asıl cehennemî yetimhanede yaşıyordum. Buraya geldiğim gün daha dün gibi aklımdaydı ve o günden bugüne geçen zamanı hatırlama gerek yoktu çünkü o geçmiş günlerin hepsi birer birer vücuduma kazınmıştı. Hapishanede, mahkûmlar duvarlara tek tek çentik atarak çıkacakları günü beklerken, ben çentikleri vücuduma atıyordum. Buradan ayrılma zamanının geldiğini bedenimde görülecek yer kalmamasıyla anladım; bana göre tahliye, onlara göre firar...

Bu yerden kaçabilmemin tek bir yolu vardı; o da okuldan geçiyordu. Çoğu kez bunu düşünmüş, birkaç kere denemiş ama hiçbirinde başarılı olamamıştım. Okulumuz yetimhaneye bağlı olduğu için, içindekilerin buradan aşağı kalır yanı yoktu. Kapıdaki güvenlikten öğretmenlerine kadar herkesin gözü üzerimizdeydi. Dışarı çıkmaya kalktığın an birkaç kişi ensende bitiyordu. Sonrası malum...

Bir çentik daha...

Sağlam bir planım olmalıydı, iyi düşünmeliydim; bu yüzden günlerce planımı ilmek ilmek işlemiş, kafamda tekrar tekrar yaşamıştım. Öyle ya da böyle bugün buradan kurtulmalıyım. Yatakhanede yeni gün başlarken ben de yavaşça dirseğimden destek alarak yatakta doğruldum. Ayaklarımı aşağı sarkıtıp yatağa tutunarak etraftaki koşuşturmayı izledim. Bu sabah, rutinler farklı hissettirmişti. Hüzünleniyordum... Alışmış olabilir miydim? Belki ama sadece arkadaşlarıma...

Ayakkabılarımı giyip yavaşça ayağa kalktım. Üzerimdekileri çıkartıp yatağın üstüne bırakırken yatağın yanındaki dar uzun dolabın üzerine yapıştırdığımız aynada kendimi izledim. Omuzlarımdan aşağısını... Belki çelimsizdim ama uzun boyluydum, kemikli omuzlarım vardı. Elleri mi bedenime kazınmış yara izleri ile morluklarda dolaştırdım. Parmaklarımdan belli belirsiz dokunuşuyla, hepsi ilk anlarındaki gibi sızlıyordu. Acı yok olmaz, ne kadar görmezden gelersen gel, düşünmemeye çalış, yine de oradadır. Ruhunun karanlıklarına gizlenip öfke ile beslenerek, tekrar ortaya çıkıp kontrolü eline alacağı günü bekler. Acı yok olmaz, aksine senin bir parçan haline gelir. Bir zehir gibi kan dolaşımını ele geçirip bütün bedenine kök salar, kalbinin her atışıyla damarlarına pompalanır, aldığın her nefeste etrafını sarar, ağzından çıkan her kelimeyle canlanır.

Acı budur; lanet olasıca bir his...

Kâbushane

Okul için hazırlanırken sırt çantamın içindeki gereksiz şeyleri çıkarttım. Titizce birkaç eşyayı içine yerleştirdim, çok fazla eşyam olmasa da çantamı tıka basa doldurmak planımı tehlikeye sokardı. Yatakhane boşalmaya başladığında odaya son kez göz gezdirdim. Özellikle de yatağımın olduğu yere. "Bir daha görüşmemek üzere," diye düşünerek odadan çıktım. Sabahları tam bir keşmekeş olan yemekhanede yer bulabilmek için gözlerimi dört açtım. Aleyna olsaydı büyük ihtimalle şu anda kendini göstermek için masanın üzerine çıkardı ama o şanslı olanlardandı. Buradan kaçmasına gerek kalmadan esaretten kurtulmuştu, tabii koruyucu aileye kurtulmak denirse...

Tabldot kahvaltımı alıp boş bulduğum bir yere oturdum. Bir yandan tabağımdakilerle oynarken diğer yandan kafamda tekrar tekrar planımı canlandırırıyordum. Tam da o sırada tüylerimi diken diken yapan ses yemekhanede yankılandı.

"Servisleriniz geldi."

Asker misali herkes aynı anda ayaklandı. Ben ise kapıdaki kargaşaya olabildiğince geç katılmak için oturmayı sürdürdüm. Bu sırada beni farkedenden öğretmenlerden biri gözleri parlayarak yanıma geldi. Kim bilir aklından yine hangi karanlık düşünce geçiyordu.

"Uraz," dediğinde başımı kaldırıp sert hatları olan adama baktım. Bu yüzü asla unutmayacaktım. "Söylediğimi

duymadın mı?" Evet, duymuştum ama bunu ona söyleyip, diklenmenin zamanı değildi. Kum torbası olmak için okula gönderilmemeyi göze alamazdım.

Planımı riske atmayacak bir cevap vermeliydim.

"Kahvaltım daha bitmedi." Bir bana bir kalan kahvaltıma bakan adam daha ne olduğunu anlamadan, tepsiyi bir fiskeyle masadan attı; teneke tepsi, büyük bir şangirtıyla yere düştü.

"Şimdi bitti!"

Daha kapıdan çıkmamış çocuklar bize doğru döndüğünde adam gözlerini benden ayırmadan "Önünüze dönün!" diye bağırdı.

"Kalk ve sıraya gir."

Emir almaktan nefret ediyordum ve inadına; bunun eksikliğini yaşıyormuşum gibi, buradaki tüm öğretmenler emirler yağdırıyordu. Hatta bazı öğrenciler bile...Sandalyemi sesli bir şekilde geriye ittim ve masadan destek alarak ayağa kalktım. Sırt çantamı elime alıp sıranın sonuna geçtim. Öğretmenlerin gözleri sırtıma çarpan kırbaç darbele-ri gibi hissettiriyordu ve bu hisle duruşumu dikleştirdim.

Bekle ulan beni, bir gün bana yaşattıklarının intikamını almak için geri geleceğim. O zamana kadar aldığın nefeslerin kıymetini bil!

“Hayat, biz başka planlarla meşgulken akıp giden şeydir.”

—Alan Saunders

Her öğlen, saat tam 11.45'te, yemek şirketinin gönderdiği kamyonet okula girer, 12.15'de ayrılır, bir dakika bile şaşmazdı. Okuldan –yetimhaneden- kurtuluşumun tek yolu yemek servis kamyoneti idi fakat bu kolay olmayacaktı. Okulun her köşesine kameralar hakimdi ve ben kör noktaları tek tek çalışmıştım. Kamyonet her seferinde bu kör noktaların birinde duruyordu fakat asıl problem, girerken de çıkarken de kamyonetin içi kontrol ediliyordu. Çok iyi biliyordum. Allah'ın her günü bıkmadan usanmadan bu kamyoneti takip etmiştim. Bazı günler kaçmaya niyetlenmiş, son anda vazgeçmek zorunda kalmıştım ama bugün vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu; esarettime son verecektim.

Planımı hayata geçirmek için saatin 12'yi vurmasını bekledim. Geçen her saniye gözüm yelkovanda, aklım yapacağım plandaydı. Planımı kafamda defalarca canlandırıyordum; tuvalete gitmek için izin istedikten sonra, dolabıma koyduğum çantamı alıp kamyonete gidecektim, kamyonun altına girip uygun bir yere kendimi zincirle asacaktım ve okuldan uzaklaşır uzaklaşmaz ilk durakta zincirlerimden kurtulup sonsuza kadar özgür olacaktım.

Belki zordu ama imkânsız değildi. Planımın en zor

kısmı, kimseye görünmeden kamyonete ulaşmaktı ki bu yüzden çok dikkatli ve sessiz olmalıydım. Son kez saate baktım. 12.00'ye gelmek üzereydi; hızla elimi kaldırdım. Tahtayla uğraşan kadın beni görmeyince "Hocam," diye seslendim. İsteksizce arkasını döndü.

"Lavaboya gidebilir miyim?"

Normal zamanlarda buna izin vermeyeceğini bildiğim için acı çekiyormuş gibi görünmeye çalıştım, öyle ki planımın başlaması hocaların dudaklarından çıkacak olan kelimelere bağlıydı. Kadın gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Elim karnıma bastırıp iki büklüm oldum. Gözlerini kıstı. Lanet olsun, oldum olası rol yapmada iyi değilim ki...

"Git!"

Doğru duyup duymadığımı düşünürken "Çabuk ol!" diye ısrarla bağırıyordu. Kapıdan çıkana kadar acı dolu ifadeyi yüzüme sabitledim, kapıyı ardından kapattığım an acı, keyifli bir tebessüme dönüştü. Koşarak dolabıma gittim ve çantamı sırtıma taktıktan sonra saate baktım.

On dakikam kalmıştı. *Yapabilirim, yapabilirim!*

Kendi kendimi cesaretlendirerek merdivenlerden temkinli bir şekilde aşağı indim, yemekhaneye ulaşmıştım, etrafta kimse yoktu, ve bu planımı kolaylaştıracaktı. Elektronik gardiyanların kör noktalarından faydalananak ilerlemeye başladım derken enseme sıcak bir nefes hissetmemle sırtımı duvara vurmam bir saniye sürmedi. Beni ensemden yakalayarak duvara çarpan adamın yüzünü gördüğümde gözlerinden çıkan ateşlerdeki öfke tarifsizdi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye fısıldadı.

Bu adamı tanı mıyordum, yemekhane çalışanlarından biri değildi, burada insanlar çok az yer değiştiriyordu. Pe ki ya bu kimdi? Etrafı kolaçan ederken bir yandan da beni duvardan çekerek yakındaki depo gibi olan ufak odanın içine soktu. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

“Soyun!”

Şaşkınlıktan ve korkudan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Anlam verememiştım, üzerındekileri çıkarmaya başlamıştı.

“Ne yapıyorsun ?” diye sordum. Adam kolundaki saate bakıp “Beş dakıkan kaldı. Acele et!” dedi. Gerçekten de yemek şirketiyle okuldan ayrılmam için beş dakika kalmıştı.

“Hadi!”

Ne olduğunu anlamaya çalışırken okul formalarımı çıkardım. Adam kendi üzerinden çıkardığı kıyafetleri elime tutuşturdu. Boş gözlerle bir kıyafetlere bir adama baktım. Bana yardım etmeye mi çalışıyordu?

“Giy!”

“Neden?” diye sorduğumda cevap vermedi ve formlarımı üzerine giymeye başladı. Kıpırdamadığımı gördüğünde “Çabuk ol Uraz!” diye fısıldadı. Adımı biliyordu. *Adımı nereden biliyordu?* Şüpheyle kaşlarımı çattım ve kendi giyinip beni giydirmeye yeltenince itekledim ve sert bakışlarımı adama sabitleyerek üzerimi giydim. Adam iri-neydi ve kıyafetlerimiz birbirimize uymamıştı. Şapkasını bana taktıktan sonra sırt çantamı eline aldı.

“Hey o benim!”

Beni umursamayıp çantamı sırtına taktıktan sonra “Bashını öne eğ ve kamyonete doğru yürü.” diye fısıldadı. Bu işte bir iş vardı. Kimseye planımdan bahsetmemiştim ve tanımadığım bir adamın bunu bilmesinin imkânı yoktu. Yoksa bu bir tuzak mıydı? Kim bana neden tuzak kurmak istesin ki?

Adam sıklıkla kol saatine bakıyordu, tekrar baktığında “İki dakıkan kaldı.” dedi.

“Bana neden yardım ediyorsun?”

Yavaşça kapıyı açıp etrafı kolaçan eden adam “Öğreneceksin.” diye fısıldadı ve yakamdan tuttuğu gibi beni dışarı fırlattı, öyle kuvvetliydi ki içeriden havalanarak çıktım

ve yere indiğimde dışarıdaydım. Arkama baktığımda eliyle gitmemi işaret ettiğini gördüm. Hâlâ etrafı kontrol ediyordu. Şapkayı iyice yüzüme çektim ve heyecanımı belli etmemeye çalışarak yürümeye başladım. Omzumun üzerinden arkama kaçamak bir bakış attığımda kapının kapalı olduğunu gördüm. Adam yok olmuştu.

Önüme dönüp hızla okuldan çıktım.

Kamyonete doğru ilerlerken kapı kendiliğinden açıldı. Duraksadım. Temkinli adımlarla kamyonete doğru yürüdüm. Şoför koltuğundaki adam "Çabuk ol." deyince hızla yanındaki yerimi aldım. Bu kadar kolay olmamalıydı. Burada oturmamalıydım. Birazdan güvenlik içerisini kontrol edecekti ve büyük ihtimal benim öğrenci olduğumu anlayacaklardı. Adam çıkışa doğru kamyoneti sürerken "Başını eğ ve ben söyleyene kadar sakın kaldırma." dedi. Başımı eğdim. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Kamyonet yavaşladığında derin bir nefes aldım. Titriyordum. Yakalanırsa başıma neler geleceğinin farkındaydım ve burada yakalanırdım...

"Geciktiniz."

"Tepsiler anca yüklendi." Şoför o kadar rahat konuşuyordu ki, ben bir falso vermedikçe adamın şüphelenmesi imkânsızdı, tüylerim diken diken olmuştu.

"İlk kez böyle bir sorunla karşılaştığımızın farkında mısın?"

"Benim sorunum değil." Güvenliğin şoförle konuşmasına rağmen beni izlediğini hissediyordum. "Arkadaşın nesi var?" diye sorduğunda nefesimi tuttum. "Hiç bu tarafa bakmıyor. Ne oldu? Dargın mıyız?" Sesindeki imayı seziyordum. Şüphelenmişti. Ne yapacaktım? Göz göze gelirsek beni tanırdı. Böyle durmaya devam edersem, büyük ihtimal benim olduğum tarafa dolaşırdı. Allah'ım bir çıkış yolu göster diye dua ederken başımı kaldırdım.

“Lan!”

Tanımıştı! Lanet olsun! Şu anda yakalanırsam bir daha asla kaçamazdım!

Kamyonetin kapısını açıyordum ki şoför gaza bastı. Hızla koltuğuma yapıştım.

“Gel lan buraya!”

Güvenliğin bizim aksi yönümüzde bir yere koştuğunu gördüğümde gözlerimi kısıarak daha ilerisini görmeye çalıştım. *Hassiktir.* Üzerinde formalarım olan adam okulun duvarlarına örümcek gibi tırmanırken güvenlik ona yetişmeye çalışıyordu. Okuldan çıkarken şoför “Söylediğimde kapıyı aç ve kenara kay.” dedi. Nedenini sorgulamayacak kadar şaşkındım.

Formalı adamın olduğu tarafa doğru gidiyorduk.

“Şimdi!” Olayın şokuyla emri irdelemedim ve hızla kapıyı açıp kenara kaydım. Kamyonet kısa bir an yavaşladı. Formalı adam duvardan atlayıp ayakları görülmeyecek kadar hızlı bir şekilde bize doğru koşmaya başladı. Sanki ben koşuyormuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Güvenliğin de duvardan atladığını gördüğümde nefesimi tuttum. Adam kapıyı tuttuğu gibi içeri atladı ve şoför gazı kökledi. Motorun verdiği ivmeyle koltuklarımıza yapıştık, hatta kamyonun kapısı bile o itme kuvvetiyle kendiliğinden kapandı. Vücuduma salgılanan adrenalin, nefes almamı engelliyordu, terliyordum. Okul artık dikiz aynasından görülemeyecek kadar uzakta kalmıştı, artık o yetimhaneye dönmek zorunda değildim.

Derin bir nefes alıp alnımı üzerimdeki tişörte sildim.

Yavaşlayan şoför “Güzeldi ha?” diyerek şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyordu, kafamda sorular birbirine girmişti. Kendilerini ve işlerini tehlikeye atmak pahasına bana yardım etmelerinin bir nedeni olmalıydı, benden ne istiyorlardı? Nereye gidiyorduk? Bu adamlar kimdi?

“Bana neden yardım ettiniz?”

“Öğreneceksin.”

İkidir bunu söylüyordu ama zamanından bahsetmiyordu.

“Siz kimsiniz?”

“Bizi tanımana gerek yok.”

Korkularımla yaşadığım gerçeklik birbirine girmişti... Yoksa kaçarken, kaçırılmış mıydım?

“Tanımam gereken biri olduğu kesin.” derken titreyen sesimi bastırmaya çalıştım, korktuğumu hissediyorlardı.

“Öğreneceksin.”

Araba yavaşlayınca etrafa bakındım. Bulunduğumuz yer şehirden çok uzak değildi fakat önünde durduğumuz bina, şehir dışında olan bir yer için fazla gösterişliydi. Bir tarih dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen, dışarıdaki insanların hayran hayran seyredeceği ama çok azının cesaret edip içeri girebileceği türden eski bir yapıydı. Araç tekrar hareket ederek güvenliklerin arasından bahçeye girdi.

İşte o an durumun ciddiyetini farkettim. Kalabalığa rağmen tek başıma olduğumu anladım ve yalnızlığımın farkına vardım, tek başına kalmıştım.

Araç tekrar durduğunda, kapılar açıldı. Yanımdaki adam aşağı inip, kapıyı tuttuktan sonra inmemi söyledi. Nedense

ilk saniyeler beni tedirgin eden araç, şu anda en güvenilir yer gibi geliyordu.

“Hadi!”

Dikkatlice aşağı inerken çantama sıkı sıkı sarılmıştım. Gözlerim ucu bucağı gözükmeyen bahçeyi tarıyordu. Buradan da kaçmak zorunda kalacak mıydım? Öyle bir durumda muhtemelen bahçenin yarısını bitiremeden enselenirdim. Mantıklı hareket etmeye devam etmeliydim. Adamların peşinden ilerledim. Her adımında karnımda hastalıklı bir duygu hissediyordum. Aklım da karnımla herhangi bir durumda buradan kaçmamı sağlayacak plan için eş zamanlı arı gibi çalışıyordu. Ta ki karşıma çıkan büyük kahverengi kapıdan geçene kadar...

İşte o an ne kadar küçük düşündüğümü anladım. Buradan tek başıma kaçmanın imkânsız olduğunu farkettim. Ardından arkamı dönüp koşmayı düşünürken arkamdaki kapının sesi içimdeki tüm organları titreterek yüzüme kapamıştı. Kaderime boyun eğip adamların peşinden gitmekten başka çarem yoktu. Derin bir nefes alıp duruşumu dikleştirdim. Yüzüme cesur bir ifade takınarak, böyle şeylerin beni korkutamayacağını göstermeye çalıştım.

Korkutmamalıydı da...

‘Yaşadığın şeyleri aklına getir Uraz, nefes al, nefes ver. En fazla ne olabilir ki?’

İri cüsseli iki adamın önünde beklediği başka bir kapıya doğru yürüdüğümüzü görünce sesli bir şekilde yutkundum. Kapının önünde durduk.

“Patron içeride mi?”

“İçeride, sizi bekliyor.” diyen kapı görevlisinin sesi anormal derecede kalın geliyord kulağa. Peki bu Patron kimdi? Benden ne istiyordu? Beni buraya getiren adamlardan biri kapıyı üç kez çaldı. Tam tamına arasında üç saniye olan üç tıklama...

Kapı açılır açılmaz yüzüme çarpan ağır tütün kokusu öksürmeme neden oldu. Kapıdaki görevliler birbirine bakarken alaycı bir tavırla dudaklarını kıvırıyorlardı. Bozuntuya vermedim ve kaşlarımı çatarak içeri girdim. Kapının ardında devasa bir oda vardı. Tam ortasında da maun ağacından bir masa büyük bir yeri işgal ediyordu. Masanın ardındaki koltukta konforlu bir biçimde oturduğu her halinden belli olan elinde purosuyla bir adam oturuyordu.

Patron bu adam olmalıydı.

Adam gözüme yabancı gelmiyordu. Muhtemelen yetimhanedeki şerefsizler kadar sert olmalıydı. Yavaşça patronun adamlarını takip etmeye devam ettim ve koltuğa belli bir mesafe kala durduklarında, ben de durdum. Kalp ritmim farklılaşmıştı ve odanın kasvetli havası üzerime yapışıyordu. Az önceki dik duruşumdan eser kalmamış, korkusuzluğum Patron'un gölgesinde yok olmuştu.

"Kurt!"

Adamın ağzından çıkan kelime, mide boşluğuma tam oturan bir yumruk gibi hissettiriyordu, öyle ki bugüne kadar kimsenin bana soyadıyla hitap etmesine müsaade etmemiştim. Soyadım babamdan kalmaydı ama ben, gözünü kırpmadan hayatımdaki en değerli şeyi yok eden bir adamın soyadını taşımak istemiyordum. On sekiz yaşımı bekliyordum. O gün gelir gelmez soyadımı değiştirecektim ve o gün gelene kadar da soyadımı gizleyecektim fakat "Patron" bana soyadıyla hitap ediyordu.

Damarlarımdaki kan çekilmişti ve yerini nefret dolduruyordu. Karşımda oturan adam rahatlıkla içimdeki fırtınayı görebiliyordu, bu onun haince gülümsemesine neden olmuştu. O anda suratının ortasına bir yumruk atabileceğimi hayal ettim.

"Hoş geldin, KURT!"

Dişlerim zonklayana dek çenemi sıktım. Dişlerim kırıl-
sa şaşırmazdım. Ağzımda hissettiğim acıyla birlikte ada-
mın söylediklerini duymazdan gelmeye çalıştım. Patronun
yüzünde keyifli ve alaycı bir ifade vardı. Sessiz bir hare-
ketle adamlarına dışarı çıkmalarını emretti. Bu emir har-
fiyen uygulanırken ben de onların odayı terk edişini sey-
rettim. Kapı kapanır kapanmaz koltuğa doğru döndüm.
Patron önündeki iki sandalyeyi işaret ediyordu. Karşı gel-
menin sonuçlarını düşünerek dediğini yaptım.

“Kurt!”

Öfkemi kontrol altına almaya çalıştım fakat içimdeki
gerginlik ağzımdan bir inlemeyle yerini öfkeye bıraktı.
Patron dikkatlice bana bakıyordu.

“Bu şekilde bana seslenme!” dedim. Ses tonumdan nef-
retim açıkça belliydi. Bu Patron’u şaşırtmalıydı ama o san-
ki bu tarz konuşmalara alışmış gibi aynı ifadeyle bana
bakıyordu.

“Zamanı geldiğinde, bu isim, senin için vazgeçilmez
olacak.”

“Öldükten sonra olacaklarla ilgilenmiyorum.” derken
istemsizce güldüm. Patronun gözleri kısıktı, “O zaman öl-
meden önce yapacaklarını konuşalım.” dedi ve bakışlarıyla
oturmamı emretti.

Ağır adımlarla adama doğru yürüdüm. Üstüne otur-
duğum deri sandalye soğuktu. Kim bilir kaç kişi, ölme-
den önce bu sandalyede oturmuştu? Belki de bu ölümün
soğukluğuydu. Gözlerim, önümde duran sehpanın üze-
rindeki satranç tahtasına takıldı, pahalı gözüküyordu ve
üzerinde yarım kalan bir oyun vardı. Rakipler akıllıca ham-
leler yapmıştı. Kim böyle bir oyunu bırakıp gidebilirdi ki?

Ölü biri...

“Oynayabiliyor musun?”

Adamın bu beklenmedik sorusu üzerine bakışlarımı

satranç tahtasından adama çevirdim. Gözlerindeki merak dikkatimden kaçmamıştı, bilmiyordu. Demek ki bu adamın da bilmediği bir şeyler vardı.

“Sizinle oynayabilecek kadar iyi olduğumu sanmıyorum.”

Adamın dudakları zevkle kıvrıldı, “Ben bile kendimi yenecek kadar iyi değilim.” dedi. Gözlerim tekrar tahtaya kayd. *Ne yani, kendi kendine mi oynamıştı.* Yerinden kalktığını hissettiğimde bakışlarımı tekrar adama çevirdim. Ağır hareketlerle karşımdaki boş sandalyeye oturdu. Dirseklerini bacaklarına yaslayarak ellerini çenesine dayadı ve kendini o pozisyona sabitledi. Gözleri satranç tahtasını tarıyordu. Bir hamle yapacaktı ve bunu önceden sezebilmek için ben de taşları inceliyordum.

“Hayat düşünmek için kısa, anlık kararların bedeli için çok uzun evlat.”

Uzanıp fili aldı ve çapraz yönde bir karo ilerledi. “Bu yüzden hayat, satranç oyununa benzer.”

Neyden bahsettiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Arından oyuna devam etti ve bana yakın olan veziri hareket ettirdi. “Hayatta kalmanı sağlayan insanlar vardır.” deyip bu kez kalesini hareket ettirdi ve filimi avucuna aldı.

“Kazanman için piyonlarla yolunu açarsın.” Avucundaki fili dikkatlice sehpaye koydu.

Satrancın onun için ne kadar önemli olduğu yaptığı tiz ve nazik hareketlerden belliydi. Taşları çok muntazam kullanıyordu.

“Onlar ağır işleri yaparlar. Sense sadece doğru hamleyi beklersin.”

Şahı eline alıp parmaklarının arasında döndürdü. “Satrançta kazanan tek taş *şah*tır.” deyip şahını bana yaklaştırdı. “Hayatın şahı da tek bir kişidir. *Ben!*” deyip önümdeki şahı devirdi.

“Şah Mat!”

Oyunu tek başına oynama nedenini duyduğumda ürperttim; tek rakibi kendisiydi. Bu sayede her zaman oyunun sonucu belliydi fakat unuttuğu bir şey vardı; oyundaki en güçsüz taş, aslında *şah*ti. Adam rahat bir tavırla arkasına dayandı. Kollarını deri koltuğun kolçaklarına koyup, bacak bacak üstüne attı. Parmakları deride ritim tutarken gerildiğimi hissettim.

Benden ne istiyordu?

“Vezirim olmanı istiyorum.” dediğinde gözüm onun tarafındaki taşa kaydı. En önemli ve en güçlü taş oydu. Çevresinde buna layık birçok adam olduğuna emindim. Beni tanımıyordu. Daha çocuktum, hiçbir şey bilmeyen birinden böyle bir şeyi neden isterdi ki insan?

“Öncelikle piyonlarımdan biri olacaksın.” diyerek ayağa kalktı. “Öğrenmen gereken her şeyi, sana bizzat ben öğreteceğim.” dedikten sonra konforlu koltuğuna oturup pahalı tablasından bir puro çıkardı. “Eğer sana söylenenleri yaparsan...” derken dudaklarına kıstırdığı purosunu yakar yakmaz, odanın içi anında boğucu bir kokuyla kaplanmıştı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapatıp geriye yaslandı ve başını koltuğuna dayadı. Ağzında dolandırdığı dumanı aceleye etmeden dışarı verdi.

“...başımın üzerinde olursun.”

Göz göze gelmiştik, adamın gözlerindeki kıvılcımların nasıl hareket ettiklerini görebiliyordum.

“Eğer istemediğim bir hale dönüşürsen, başından olursun.” Sesli bir şekilde yutkundum, koltuk altlarımdan akan soğuk ter damlacıklarını hissediyordum. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

“Neden ben?”

“Neden sen olmayasın?”

Sorusu kafamı daha da allak bullak etmişti. Purosundan nefes aldıkça benim kafam dumanlanıyordu. Onu ta-

nımıyordum. Onun beni nereden tanıdığını bilmiyordum. Şu anda sığınabileceğim bir yer yoktu ama burada kalırsam da başıma neler gelebileceğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Düşündüm. Sorularımı direk sorarak öğrenemeyeceğimi anladım. Yaşamam gerekiyordu.

“Sana düşünmen için zaman tanımadım.”

Düşünmeye devam ettim, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. En fazla bir canım vardı elimden alacağı ama beni o bataktan kurtarmasının bir sebebi olmalıydı. O yüzden öldürmezdi. Derin bir nefes alıp beklentiyle beni inceleyen adama baktım. “Kabul.”

3 yıl sonra...

Altı yaşındayken hayal dünyanız sınırsızdır; astronot olup uzaya çıkabilir ya da ralli pilotu olup çılgınlar gibi yarış yapabilirsiniz. Gerçek dünyanızın temellerini bu yaşta hayal ettikleriniz oluşturmaz mı zaten? Altı yaşında hayal bile edemeyeceği bir şeyi birebir yaşayan bir çocuğun geleceği ne kadar sağlam temellere oturabilir ki? Hele de bu çocuk için o olayın bir son değil başlangıç olduğu anlaşıldığında...

Sarhoş bir anında, kafasına taktığı saçma bir nedenden dolayı karısını öldüresiye döven ve daha sonra hızını alamayıp öldüren bir adamın oğluyum ben. Altı yaşındaki oğluna bu vahşeti canlı canlı izleten bir babanın oğlu. O cezasını çekmek için hapse girerken ben yaşattıklarının bedelini ufacık bedenimle ödeyeceğim yere hapsedilmiştim.

Yetimhaneye.

Türlü işkencelere maruz kaldığım, çılgınlıklarımı yutan soğuk duvarların arasına...

“Uraz!”

Kapıdaki adamın sesiyle düşüncelerime ara verip “Evet!” diye cevap verdim. Sesim düşüncelerimden dolayı daha da soğuk bir tonda çıktı. “Patron seni çağırıyor.” dediğinde yarım bıraktığım işe devam edip, “Tamam.” dedim. İki elimi de kan dolaşımını yavaşlatmak istercesine sıkıca sardım. Canımın yanması hoşuma gidiyordu. Kendimi daha güçlü hissediyordum. Bu yetimhanenin bana kazandırdığı en değerli şeydi; *bedenindeki tüm acıların seni canlı tutması.*

Yavaş hareketlerle ayağa kalktım. Nemli ve soğuk soyunma odasından çıkmamla dışarıdaki bağırıışların kulaklarımı doldurması bir oldu. Üç sene... O cehennemden kaçıp kurtulmamın üzerinden tam tamına üç sene geçti. Bugün benim günümdü ve bahisleri artırtmam içeridekilerin de benim günüm olduğuna inandıklarını gösteriyordu.

Patronun odasına doğru ağır adımlarla ilerlerken koridor boyunca uzanan kırık camlardan aşağıya göz gezdirdim. Alev alev yanan çember, karanlık ortama loş bir hava katmıştı. Bağırان seyirciler omuz omuza duruyorlardı. Ter, kan ve küf karışımı koku, havaya karışarak tüm mekânı kaplamıştı. İçeridekilerin alkol ve sigara kokusu da cabası... Bağırarak söylenen sayılar ve isimler birbirine giriyordu. Paralar havada uçuşuyordu. Bu coşkulu kalabalıkla bu derme çatma mekan nasıl ayakta duruyordu anlamıyordum.

Şiddet seven, kumar bağımlısı insanları incelemeyi kesdim. Yıkık dökük merdivenlerden aşağı indim. Salonun gürültüsü koridorları inletirken Patron'un odasına doğru ilerledim. Kapısının önündeki iki adamı başımla selamladım. İlk başlarda bana devasa görünen adamlardan artık pek farkım kalmamıştı. Kapının açılmasıyla puronun eşsiz kokusu burnuma doldu. Ağır adımlarla içeri girdim ve belli bir mesafeye gelene kadar ilerledim. Gözüm seh-

padaki satranç tahtasına kaydı. Aklımda buraya geldiğim ilk gün duyduğum cümleler belirdi. O şahtı. Ben ise onun şah olmasını sağlayan veziri olacaktım. Odadaki hareketle koltuğunu bana döndüren kelli felli adam "Uraz." dedi boğuk sesiyle.

Uraz... İsim anlamının şans ve talih olmasına rağmen şanssızın önde gideni olan çocuk.

"Patron."

Sesimi onun gibi kullanmamdan dolayı etkilenmiş olacak ki yüzünde milimetrik bir farkla gülümseme belirdiğine yemin edebilirdim. Masadan destek alarak ayağa kalktığında duruşumu düzelterip başımı dikleştirdim.

Ders 1: Kim olursa olsun asla başını eğme.

"Dövüşe hazır mısın?"

Yüz hatları, sesindeki tınıyla birleştğinde daha da korkutucu bir hale dönüşüyordu ama bu şekilde üzerime gelmesi umurumda bile değildi.

Ders 2: Asla karşıdakine korkunu belli etme.

"Her zaman." dediğimde elini omzuma yerleştirip "Güzel..." dedi, "Bahisleri arttırmışsın. Kendine bu kadar çok mu güveniyorsun?" Tıpkı az önceki gülümsemesini taklit edercesine belli belirsiz gülümsedim, beni deniyordu.

Ders 3: Ne olursa olsun kendine güven.

"Rakibimin canını almadan o dövüşten çıkmayacağım."

"Karşıdaki de bir insan evlat, unutma."

"İnsandı. Onunla işim bittiğinde cesetten farksız olacak." Patron başını keyifli bir şekilde salladı. "İşte benim Uraz'ım." derken yüzündeki donuk ifadeyi koruyordu. Koltuğuna doğru yürümeye başladığında "İlk geldiğinde sende bu ışığı görmüştüm evlat." deyip aniden bana doğru döndü. "Yenilmez olacağını biliyordum."

Ders 4: Yumuşama. Acımasız ol.

Can yak. Can al ama asla yumuşama.

Derin bir nefes aldım. İlk geldiğimde verdiği derslere uyup uymadığımı çok uzun zamandır kontrol etmemişti. 'Neden bugün?' diye düşünürken koltuğuna oturan Patron "Daha çok para kazanmak ister misin?" diye sordu. Rahat bir hayat sürebilecek kadar yüklü bir maaş alıyordum ama... Birkaç saniyelik tereddüt edecek gibi olsam da tekrar eski ifademe büründüm. "Her zaman." dediğimde keyifle kahkaha atan adam "İşte benim oğlum." dedi. Koltuğuna yaslanıp bir puro daha yaktı.

Ders 5: Her zaman daha iyisini iste.

"Senden çok memnunum Uraz. Verdiğim bütün görevleri layıkıyla yerine getiriyorsun."

Patron purosundan derin bir nefes aldı ve yavaşça bana doğru üfledi. "Senden bir konuda daha yardımını isteyeceğim. Karşı çıkmayacağını umuyorum." dediğinde duruşumu dikleştirirken "İstedığınız emirdir efendim." dedim.

Ders 6: Emirlere karşı gelme. İsyan, en kötü ölüm sebebidir.

"Kuryelik işini okul içlerine taşımak istiyorum." dediğinde bir anlık kaşlarım çatıldı. Patron anında yüz ifademiyakaladığını belli eden bakışlarıyla konuşmaya devam etti. "Aynı kişilerle bu iş olmaz. Sadece kapının önünde satış yeterli olmuyor. Okulun içine sızmalı, öğrencileri avucumuzun içine almalıyız." Şimdi parmaklarını avucunun içine sıkıca bastırdı. Gözlerindeki karanlığın hırsla kavrulduğunu farkettim. "Başka araçlarla da devam etmek istemiyorum. Bu işi sen yapacaksın." dediğinde kaşlarımı tekrar çatmamak için kendimi kastım. Bu işi sen yapacaksın derken neyi kastediyordu? Okula mı gidecektim? Bunca seneden sonra?

"Seni göndereceğim kolej, zengin piçlerinin cirit attığı bir yer. Biliyorsun zevke, eğlenceye düşkün olurlar. Paraları da istemedikleri kadar çoktur. Tek yapman gereken

onları alıştırmak, bunu da senin kolaylıkla halledebileceğini biliyorum.”

İnsanlarla başa çıkmak, istediğim şeyi anında yaptırmak konularındaki özel becerim, dünyam yerle bir olup beni acımasız bir kabuk haline getirene kadar keşfedilmemişti. Şimdi ise bu işte uzmanlaşmıştım. Başımı tamam anlamında salladığımda Patron purosundan bir nefes daha aldı.

“Gerekli her şeyi ayarlayacağım. Kendini hazırla; gündüz okul, gece dövüş. Aksaklık istemem.”

Patronun son cümlesini duyar duymaz başımı onaylarcasına salladım.

Kabul ettiğimi görür görmez purosunu kristal kül tablasına koydu ve yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı. “Sözümünden çıkmayacağını biliyorum ama ufak bir hatırlatmada fayda olacağına inanıyorum.” Her adımı sanki kafamın içinde yankılanıyordu. Sinirli miydi? Yoksa bana gözdağı mı vermeye çalışıyordu?

“Her hareketinden haberim olur Uraz. Aldığın nefesten, işediğin pisuara kadar... Sakın emirlerime karşı gelme. Sakın sana verdiğim dersleri aklından çıkarma. Sakın bana kazık atmaya çalışma. Yoksa bedeline katlanırsın!”

Koridordan yürümeye başladığımda Patron’un sesi azalıyor, salonda bekleyen kalabalığın anlamsız fakat tutku lu uğultuları yükseliyordu. Resmen dört duvar arasında öfke, nefret, tutku ve kan kokusu buharlaşmaya başlamıştı. Tüm bu hisler beni dünyadan, Patron’dan, her şeyden uzaklaştırıyordu. Şimdi bedel ödeme sırası değildi, zevk alma zamanıydı...

Ben lanetli bir adamım. Sözcük anlamı düşünülürse, Karanlık...

Hani nefes aldığınızda ciğerleriniz sıkışır, yavaş yavaş sizi boğduğunu düşünürsünüz ya, öyle bir karanlık işte; refahı yok, işkencesi çok. Ben böyle doğmamıştım. Dünyaya beni bu hale getirmişti ve bu hatasının bedelini şimdi suçsuz insanlar ödeyecekti.

Yaşadığım onca şeyden sonra sıradan bir öğrenci gibi tekrar okula gittiğime inanamıyordum. *'Gerekli her şeyi ayarlayacağım.'* dediğinde sadece okul işlerini düşünmüştüm. *'Altıma verdiği son model spor araba gerçekten gerekli miydi?'* diye düşünürken okulun otoparkına girdim. Gördüğüm manzara karşısında dudaklarımı aralamamak için zor durdum. Otopark resmen araba galerisi gibiydi. Patron bunu da düşündüğüne göre buradaki birkaç araba öğrencilere aitti.

Arabayı park ederken birkaç dikkatli gözün üzerimde olduğunu hissettim. Yüzlerindeki sorgulayan bakışları rahatlıkla okuyabiliyordum. Belli ki ikinci dönem kayıttı yapan yeni çocuk dedikodusu benden önce gelmişti. Kantağı kapatıp derin bir nefes aldım. Onca seneden sonra benim ne işim vardı burada? Kim inanırdı ki benim lise öğrencisi olduğuma? Ellerimi direksiyona koyup parmaklarımla ritim tutarak etrafı incelemeye başladım. Okul gerçekten gösterişliydi. Öğrenciler de bu gösterişe fazla

sıyla ayak uydurmaya çalışıyorlardı fakat ne yaparlarsa yapsınlar gözümde küçüklerdi. Ah be Patron, normal öğrencilerin arasına göndermek için fazla anormalim sanki...

Arabanın kapısını açtım. Nasıl başlarsan öyle devam eder prensibiyle havalı bir şekilde arabadan indim, ardından telefon ve anahtarları arabanın üstüne koydum. Koltuktaki deri montumu elime alırken havalı bir şekilde döndürerek üzerime geçirdim. Yakalarımı düzeltirken etraftaki fısıltıları anlamasam da duyabiliyordum. Kapıyı kapatıp anahtar ve telefonumu elime aldım, yürümeye başladığımda elimi omzumdan geriye uzatıp kapıları kilitledim. Bu hareketi izlediğim birkaç filmde görmüştüm. Dışarıdan nasıl gözüktüğümü bilmesem de kızların bakışları havalı bir başlangıç yaptığımı belli ediyordu.

Ellerimi cebime soktum. Yürürken gözümdeki gözlüğün avantajını kullanarak etraftaki öğrencileri incelemeye devam ettim. Patron sadece öğrencileri uyuşturucuya alıştırmamı söylemişti. Nasıl yapacağımdan bahsetmediğine göre benim bir plan yapmam gerekiyordu? Acaba bunlardan hangisi ilk kurbanım olacaktı? İşin güzel yanı hangisi acı çekerken ben keyifle izleyecektim.

Okula girdiğimde kalan bakışların da üzerime toplandığını hissettim. Sınıfımı öğrenmek için müdürün odasını bulmalıydım. Güneş gözlüğümü çıkartırken telefonuma mesaj geldi. Yanımdan geçen bir öğrenciye müdürün odasını sorarken telefonumu cebimden çıkardım ve mesajı okurken çocuğun işaret ettiği tarafa doğru yürümeye başladım.

Gönderen: Patron

İlk okul günün hayırlı olsun evlat. İlk yakın arkadaşının adı Cankut. Müdürün yanında oyalanma.

Tek kaşımı kaldırıp etrafa bakındım. Bu adamın her şeyi bilmesi bazen tedirgin edici olsa da bu kadar kontrollü olması işime geliyordu. Demek yakın arkadaş olarak se-

çilen kişinin adı Cankut'tu. *Kimmiş bakalım bu şanslı kişi?*

Müdürün yanına gidip kısa bir tanışmadan sonra sınıfı öğrendim. Yavaş adımlarla sınıfın olduğu yere doğru ilerlemeye başladım. Zilin kulağımın dibinde çalmasıyla "Hay sikeyim senin gibi zili!" diye söylenirken etrafımdaki gözler tekrar üzerime toplandı. Hepsinin gözlerini tek tek oyma isteği içimi yakıp kavuruyordu ama Patron'a verdiğim söz yüzünden sakın kalmalıydım.

Merdivenleri tırmanmaya başladığımda zil bir kere daha çaldı. Beynimden vurulmuş gibi hissederken duraksadım. Derin bir nefes alırken yavaşça yumruklarımı sıktım. Bu iş sandığımdan daha zorlu geçecekti. Tekrar merdivenleri çıkmaya başladım. Her adımında görünmeyen birkaç ip beni geri çekiyormuş gibi ağırlaşıyordum.

"Bakın burada kim varmış."

Karşımda pişmiş kelle gibi sırttan sarı kafayı yeni fark ediyordum. Bu yüz bir yerden tanıdık gelse de önemsiz biri için beynimi zorlama gereği duymadım. Kalan basamakları da çıkarken sarı kafa "Uraz Kurt!" diye seslendi. Bana hitap etme şekli yüzünden ilk yumruğu yeme olasılığı çok yüksekti. Bakışlarımı üzerine sabitleyerek yanıma vardım. Yüzündeki sinir bozucu havayla eş değer bir ses tonunda "Ben Cankut." dedi. İstemsizce alaycı bir iç geçirmeyle yanıtladım, bu muydu benim arkamı kollayacak en yakın arkadaşım? Şımarık zengin bebesi kılıklı it.

"Patron benden bahsetmiş olmalı."

"Sadece bir mesajla ismini öğrendim. Kendini çok önemseme."

Cevabımla Cankut'un bozulduğunu hissettim. "Neyse ne. Aynı sınıftayız. Aynı taraftayız. Sakın unutma." dediğinde her kelimeyi ayrı ayrı vurgulaması belli belirsiz gülümsememe neden oldu. Ayağını denk al diyerek gözümü mü mü korkutmaya çalışıyordu?

“Belli ki unutsam da hatırlatacağın ha?” Cankut’un gözleri hafifçe kısılrken “Öğrencilere yaklaşmak için bana ihtiyacın olacak.” dedi. Kendine güvenine hayran kalabilirdim, kendine güvenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeseydim tabii...

“Bu sübyanlara yakınlaşmak gibi bir derdim yok.”

“Patronun istediğini gerçekleştirmek için o sübyanlara yakınlaşmaktan başka çaren yok.”

“Benim bir şey yapmama gerek yok. Buna emin olabirsin.”

Cankut’un kaşları çatıldı, “O ne demek?” diye sordu.

“İleride ne demek olduğunu öğrenirsin.”

Tekrar yürümeye başladığımda Cankut, adımlarını hızlandırıp bana yetiştirdi. Sınıfın önüne geldiğimizde omuzuma dokundu, kimse bana dokunamazdı. Bu en sıkı prensiplerimden biriydi ve gerektiğinde insanlara sadece ben dokunurdum! Başımı ağır bir hareketle elinin olduğu omzuma çevirdim, ardından uyarıcı bir ifadeyle yüzüne baktığımda Cankut anında elini çekti. “Kötü bir başlangıç oldu.” Yavaşça ona doğru döndüğümde gözlerinde samimi bir hava yakaladım. Yine de ilk görüşte kimseye güvenmeyecek kadar çok tecrübem olmuştu.

“Hayatta iyi başlangıçlarım hiç olmadı. Dert etme.”

Sınıfa girer girmez tüm bakışlar üzerimizde toplandı. Özellikle sınıftaki kızların gözleri daha da titiz çalışıyordu. Belki de ilk kurban olarak bir kadın tercih etmek yine işimi kolaylaştıracaktı. Gözümü boş sıralarda gezdirirken Cankut beni geçerek arkadaki bir sıraya oturdu. Eliyle yanındaki boş sırayı gösterdi. Ağır adımlarla gidip arkadaki tekli sıraya oturdum. Tekli olması güzeldi. Etrafımdaki insanların bir kol mesafesi uzağımda durmasını tercih ederdim.

Üzerimdeki bakışlardan kaçmak için telefonumla oy-

nayacaktım ki sınıfa biri girdi. Pahalı kıyafetlerin içinde ucuz hareketler. Tam bir kolej kızı...

"Uraz."

Cankut'a doğru başımı çevirdiğimde bakışlarıyla içeri giren kızı işaret etti.

"O Didem. Çan Koleji'nin veliahttı, ilk kurbanın o olabilir." diyerek göz kırptı. Gözlerim Cankut'tan Didem'e kaydı. Kız seksi denecek bir hareketle sırasına oturdu. Yavaşça saçlarını arkaya atıp bacak bacak üstüne attı. Eteğinin kısılalığını göstermek için bu hareketlere gerek yoktu çünkü ortada etek diye bir şey yoktu. Yılın orospusu ödülünü büyük bir onurla sunabileceğim kıza bakarken duyduğum çocuksu sesle bakışlarımı tepemde dikilen sarışın kıza çevirdim.

"Biraz masanı geriye iter misin?"

Sarışın kızı baştan aşağı süzdükten sonra "Sebep?" dedim. Yüzüne küfür etmişim gibi bakan kız, elleriyle önündeki sırayı gösterirken "Yerime geçemiyor olmamdan dolayı olabilir mi?" diye yanıtladı, sinirlenmişe benziyordu. Dikkatimi önümdeki sıkışık sıraya yoğunlaştırdım. Evet, oturulacak gibi değildi belki ama bu benim problemim değildi.

"Hadi!" dediğinde bakışlarımı tekrar kıza çevirdim. Ses tonu çenemin kasılmasına neden oldu. Tepki vermemek için kendimi zor tutarken başıyla da sırayı çekmemi işaret edince sinirle gülümsedim. Neyse ki sabır her zaman en güçlü yanımdı olmuştu.

"Sığamıyorsan başka sıraya otur."

Kızın dudakları yavaşça aralandı ve "Burası benim sıram" dedi. "Dağdan gelip bağdakini mi kovuyorsun?" Yavaşça yumruklarımı sıktım. Bana hayvan mı demek istemişti?

"Ayşin."

Sarı kız başını sınıfın kapısına çevirdikten sonra elindeki defterleri sertçe masaya koydu ve onu çağıran kişiye doğru yürümeye başladı. Bu kızla resmen işimiz vardı. Atarı boyundan büyük yer fıstığı.

"Şşş..." Cankut sesleniyordu, sıkılmışımdı. 'Ne var?' der gibi ona döndüğümde bu sefer de az önceki ufaklığı işaret etti, "O da Ayşin. Okul müdürünün küçük kızı, onu sona sakla. Müdürden iyi bir intikam alabiliriz." dediğinde keyifle kıvrılan dudaklarını yerinden sökmek istedim. Bu çocuk her öğrenciyi tanıtırken bana emir verecekse, bu okul düşündüğümde daha çok sabrımı zorlayacaktı.

Orta yaşlı kadın sınıfa girdiğinde herkes isteksizce yerlerine dönmeye başladı. Sarışın kız bana doğru gelirken sırayı geçebileceği kadar kendime çektim. Yüzündeki zafer gülümsemesiyle bana bakarken tepki vermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durdum. Yerine oturur oturmaz sırayı sertçe öne doğru itip kızı iki masa arasına sıkıştırdım. Acıyla inleyen yer fıstığı elini beline yerleştirdi. İşte bu keyfimi yerine getirmeye yetmişti. Bana doğru döndüğünde ne kadar kaşlarını çatsa da gözlerindeki buğu ayan beyan ortadaydı.

"Hayvan mısın ya!"

Sesindeki titreyiş acısını belli etse de umursamadım. Bu iki etmişti.

Hayvan ha. Dişlerimi sıktım, verdiği acıyla dikkatimi dağıtmaya, sakinleşmek için bu acıya odaklanmaya çalıştım.

"Bir daha. Ağzından çıkacak her kelimeye dikkat edeceksin. Özellikle de benimle konuşurken."

Dişlerimin arasından konuşmam onu korkutacağına cesaret kazandırmış gibi "Etmezsem ne olur?" dedi. Hızla kolunu kavradım. Yüzü acıyla buruşan yer fıstığının kolunu masa ve elim arasına sıkıştırdım.

"Dilini keserim ve inan bana bundan çok büyük bir zevk alırım."

Hocanın uyarısıyla ellerimi çektim. Kolunu ovalayan yer fıstığı doğru söyleyip söylemediğimi tartar gibi gözlerime baktı. Çok az insan gözlerimin içine bakabilirdi. Karşımda gözlerini bana diken kız ise dünyadaki her zerre ışığı yok etmeye yetecek kadar yoğun olan karanlığımı umursamıyordu. Benden korkmadığını bakışlarıyla belli ettikten sonra önüne döndü. Eliyle belini ovalarken Can-kut "Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı. Cevap verme gereği duymadan telefonumu çıkardım ve kafamı boşaltmak için salak bir oyunu açtım.

"Aramıza yeni bir arkadaşınız katılmış. Uraz Kurt."

Adımı duyduğum an dikkatimi tahtadaki bunağa verdim, kadın bana sesleniyordu:

"Bize kendini tanıtır mısın?"

"Hayır."

Cevabımı verdikten sonra tekrar telefona döndüm. Etrafta bir anda yükselen uğultu "Çocuklar!" diyen uyarıyla kesildi.

"Uraz Kurt!"

Herkesin bana baktığını hissediyordum. Hoca gergin bir şekilde boğazını temizledikten sonra tekrar "Uraz bana bak!" diye seslendi. Bu okuldakiler daha ilk günden emir kotalarını fazlasıyla doldurmuştu.

"Daha ilk günden papaz olmayalım Uraz."

"Dinimize aykırı zaten hocam." diyerek birkaç kişiyi güldürmeyi başardım.

"Kesin sesinizi!" diye bağırان kadın sınıfı ölüm sessizliğine gömmüştü, sonra tekrar bana döndü.

"Saygısızlığa gerek yok. Müdürle mi görüşmek istiyorsun sen?" diye bağırdı. Ses tonu öfkemi körüklüyordu. *Sakin ol Uraz. Patron'u düşün.* Başımı telefondan kaldırıp hocanın ateş saçan gözlerine baktım.

"Az önce görüştük. Bana söylemek istediği bir şey olduğunu sanmıyorum."

Hocanın öfkeden deliye döndüğünü hissediyordum. Topuklarını yere sertçe vurarak yanıma gelmesi de bunu fazlasıyla belli ediyordu.

"Bize kendini tanıtmayı söyledim ve sen orada bir de telefonla mı oynuyorsun? Sen... Saygısız! O elindeki telefonu hemen bana veriyorsun!"

Hocayı takip eden, mavinin tonlarına sahip bir çift göz bana döndüğünde derin bir nefes aldım, daha fazla içimdeki öfkeyi kusmazsam boğulacağımı hissediyordum. Tepemde dikilen hocanın burnundan soluduğunu duyuyordum.

"Telefonumu mu almak istiyorsunuz?"

Hocaya bakışlarımı çevirdiğimde boynundan itibaren kıpkırmızı olduğunu farkettim. "Evet!" diye bağırıp elini telefonumu vermem için uzattı. Başımla onaylayıp yavaşça ayağa kalktım. Bütün sınıf gibi hoca da ne yapacağımı anlamamış şekilde beni takip ediyordu. Sınıftaki herkesin gözleri elimdeki telefonun hızla tahtaya doğru gidişini şaşkınlıkla izlerken, tahtadan çıkan patlama sesiyle birlikte etraftan çığlık sesleri yükseldi. Hocanın ifadesinden onun da korktuğu belli oluyordu. Gözlerimi ona dikerek "Şimdi alabilirsin." dedim.

"Sen... sen..."

Nefretin en saf halini gözlerimle hocaya gönderirken "Ben..." dediğim an Cankut'la göz göze geldim. Bir yanı korktuğunu belli etse de diğer yanının hoşuna gidiyor gibiydi. Gözlerimi sınıfta gezdirip önümdeki yer fıstığına sabitledim.

"Uraz Kurt."

"Saygıda kusur etmeyeceğiniz kişi. İster öğrenci olun, ister öğ-ret-men. Üzgünüm. Ya seve seve ya da... Seve seve, benim kim olduğumu öğrenmek zorundasınız."

Okulun ilk yarım saatinde müdürün odasına gitmek her yiğidin harcı değildir diye düşünmeden edemiyordum. Bu sırada yanımdaki kadının ayağını öfkeyle yere vurması da sabrımı zorluyordu. Elindeki parçalanmış telefonuma baktım. Artık iş görmez bir halde olduğu için çıkışta yeni bir telefon alsam fena olmayacaktı. Müdürün kapısının önüne geldiğimizde nefretle beni izleyen kadın kapıyı çaldı.

Hah. Hâlâ bu bakışlarının bana sökmediğinin farkında değil. "Gel!"

Hoca içeri girerken "Bekle, çağırınca gelirsin." dedi sert bir tonda. Emir verdiği için bu hale gelmemize rağmen hâlâ devam etmesi büyük cesaretti. Kime güveniyorsun menopozlu teyze? İçerideki Tipitip'e mi? Ellerimi cebime soktum. Sırtımı soğuk duvara yaslarken ayağımın altını duvara bastırdım. Cebimdeki çakmağı elimde çevirirken başımı geriye doğru attım. Soğuk duvarın sinirden yanan bedenimi yatıştırmasını bekledim. İçerideki tanıdık seslerden biri "Uraz." diye seslendi. Toparlanıp kapıyı çalmadan odaya girmemle olduğum yere çakılmam bir oldu. Lanet olsun! Patron'un burada ne işi var?

"Gel Uraz."

Ağır adımlarla müdürün masasına doğru ilerledim. Patron'un bana bakmasa da göz ucuyla hareketlerimi takip ettiğini biliyordum. Neden buradaydı? Bu olayı sayesinde haber almış olamazdı değil mi? Almış olsa bile buraya ışınlanamazdı. Sinirlenmiş miydi? İfadesiz yüzüne pek çok duyguyu yakıştırabilirdim ama bunların hiçbirinden emin olamazdım.

“Uraz.” dediğinde bakışlarımı Patron’dan müdüre çevirdim. Sabah tartıştığım kızı andıran gözlerle bana bakan adam “Umarım bununla ilgili bir açıklaman vardır.” dedi. Neden bahsettiğini bilsem de gözlerimi eliyle gösterdiği parçalanmış telefonuma çevirdim.

“Öfke kontrolüm yok.”

Sessizce gülen kadın ellerini göğsünde bağlarken “Cevabı duyuyor musunuz Müdür Bey.” dedi. Müdür duruşunu dikleştirerek söze katıldı, “Selda Hanım, siz çıkabilirsiniz.” diyerek öğretmenine izin verince gözlerimi kısıp orta yaşlardaki, bundan sonra benden çok çekecek olan kadına baktım. Aynı bakışları üzerimde hissediyordum. Yanımdan geçerken “Derste görüşürüz.” diye fısıldadım. Bu yaptığına, beni bu duruma soktuğuna pişman olacaktı.

Kadın odadan çıktıktan sonra müdür masasının etrafından dolaştı ve Patron’un karşısındaki koltuğa oturdu.

“Ne oldu derste Uraz? Bir de senden dinleyelim.”

Hayatıma giren tüm müdürlerle karşılaştırdığımda sesinin sakinliği afallamama neden oldu. Babacan tavırları özel bir okulda müdür olduğundan dolayı mıydı yoksa gerçekte de baba olduğu için miydi bilmiyorum ama nedense ona karşı ters gelmek içimden gelmedi. En azından bu seferlik.

“Konuşmak istemediğimi söyledim. Zorla konuşturmayla çalıştı. Daha ağzımı açmadan saygısız dedi. Telefonumu elimden almakla tehdit etti. Sabır gösterdim ama en sonunda bir yerden patlak verdi. Bir daha olmaz.” Müdür beni dikkatlice dinlerken Patron koltukta doğruldu. “Oğlumun kusuruna bakmayın. Annesini kaybettikten sonra sinirini kontrol altında tutmakta zorlanıyor. Bundan sonra daha dikkatli olacaktır. Değil mi evlat?” deyip bakışlarını müdürden bana çevirdi. Yüzü ifadesizdi fakat gözlerinde ki ateşi ancak ben farketmiştim ve başımı onaylarcasına

bir kez salladım. Elimden geldiğince dik durmaya, onun öğrettiklerini uygulamaya çalışıyordum.

Müdür teredditle "Umarım bir daha böyle bir şey yaşamayız Uraz'cığım." dediğinde Patron ayağa kalktı.

"Sorun hallolduğuna göre benim artık gitmem lazım. Uraz da dersinden daha fazla geri kalmasın."

Patron elini uzatınca müdür ayağa kalktı ve tokalaştı. "Böyle bir şey yaşayacağımızı bilmiyordum. Bir çay borcum olsun."

Patron belli belirsiz gülümserken "İyi günler." dedi ve kısa bir an bana baktı. Bu 'Dışarı çık!' anlamına geldiği için başımla müdüre selam verip odadan çıktım. Kapının kapanmasıyla omzumda keskin bir acı hissetmem ve daha ne olduğunu anlamadan sırtımın duvara çarpması bir oldu. Acının verdiği zevkle inlemek istesem de Patron'un kolunun boğazıma baskı yapması bunu engelliyordu. Zor nefes alıyordum. Ciğerlerim can çekişirken tepki vermek için kendimi zor tutuyordum. "Sen." diye fısıldadığında zar zor yutkundum.

"Daha ilk günden dikkatleri üzerine nasıl çekersin?"

Cevap vermediğimde Patron boğazımdaki kolunu daha da bastırdı. Göz göze geldiğimiz an dişlerimi sıktım. Şu anda da beni deniyor olabilir miydi? "Beni bu okula gönderirken bunu göze almış olman gerekirdi Patron." diyerek blöfüne karşılık verirken bana doğru yaklaştı. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. Üzerine sinmiş puro kokusunu rahatlıkla alabiliyordum.

"Evet, göze aldım ama okulda kalman için, uzaklaştırma alman için değil. Cankut söylemese neler olabileceğinin farkında mısın sen?"

Demek bu olanları Patron'a yetiştiren, arkamı kollayacak kişiydi ha? Az önceki samimi tavırlarının yalan dolardan ibaret olduğunu öğrenmem iyi oldu. Yine de bizden

önce müdürün odasına nasıl gelmişti? Neden gelmişti?

“Kimseye zarar vermedim. Sadece telefonumu parçaladığım için uzaklaştırma alacak değilim.”

Patron kolunu boğazımdan çekti. Ellerimi hâlâ baskı hissettiğim boğazıma götürmek istiyordum ama bunu onun karşısında yapamazdım. Bir süre gözlerimin içine baktı. Ne diyeceğine karar verememiş gibiydi. Derin bir nefes alarak üzerini düzeltti.

“Şimdi dersine dön. Akşam dövuştten önce görüşelim.” dedikten sonra cevabımı bile beklemeden yürümeye başladı. Bir süre arkasından baktım. Her yaşadığım olayda okulda bitmesini engellemek için belki de birilerine iyi bir ders vermem gerekiyordu.

Sinirle sınıfa doğru yürümeye başladım ve kapıya vardığımda sertçe yumrukladım. Gir sesini beklemeden kapıyı açmamla birlikte eceline susamış kadınla göz göze geldik. Tıpkı onun gibi gözlerim kısıktı ama benim gözlerimin içinde şeytani bir gülüş barınıyordu. Kapıyı arkamdan gürültülü bir şekilde kapattım. Camların titreşimini dinlerken sırama doğru yürümeye devam ettim. Tüm sınıf derin bir sessizliğe bürünmüştü. Hoca “Çocuklar-” dedikten sonra korkusunu belli eden sesini gizlemek için boğazını temizledi.

“Herkes önüne dönsün.”

Sırama geçtiğimde önümdeki yer fıstığı arkasına yaslandı. Hâlâ kuyruğunu dik tutuyordu. Bir an dikkatimi Cankut’a çevirdim, tedirgindi. *Olmaması gerektiği gibi*. Hafifçe eğilip kulağına fısıldadım.

“Bu yaptığını ödeyeceksin.”

Cankut’un âdem elması hızla kıpırdandı. “Sadece emir kuluyum.” diye dudaklarını hareket ettirirken bir süre gözlerimi yüzünde gezdirerek niyetini anlamaya çalıştım. Anlaşılan Patron onu bu şekilde görevlendirmişti. O yapması

gerekeni yapıyordu ama burada beraber çalışacaksak Patron'un değil benim emirlerime uysa iyi olacaktı.

Dersin geri kalanını ahşap sıramdaki yamuk yumuk çizgilere bakarak geçirdim. Zilin çalmasıyla derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Cankut ayaklanırken başımla beni takip etmesini işaret ettim ve yürümeye başladım. Tam o sırada önümü kesen kız istemeden kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Sen yenisin galiba?"

Cilveli hareketlerle kollarını göğsünde bağlayan kıza boş bir bakış attım.

"Yeni olduğumu çok iyi biliyorsun. Gereksiz kelimelerle kafamı ütüleme."

"Ben Didem."

Gözlerim birkaç saniye kızın bakımlı ellerine kaydı, daha sonra tekrar ifadesiz bakışlarımı yüzüne çevirerek "Uraz." dedim. Tokalaşmayı es geçmemle eli havada kalan kız bozuntuya vermemeye çalışarak saçlarını düzeltti.

"Memnun oldum Uraz. Bahçeye mi çıkıyorsunuz?"

Hiç işim yok bir de sana mı hesap verecektim?

Başımı hafifçe Cankut'a çevirdim. Anlam veremediğim bir şekilde bu kızın yanımıza gelmesini istiyordu. Yürümeye başladığımda Cankut'un "Evet. Gelmek ister misin?" dediğini duydum, daha sonra peşimdeki iki adım sesi Didem'in bu teklifi kabul ettiğini gösteriyordu.

Okuldan çıktığımda yüzüme çarpan temiz hava rahatlamama neden oldu. Sanki asırlardır içeride zincirliydim ve özgürlüğüme yeniden kavuşmuşum gibi havayı derin derin içime çektim. Ellerimi cebime sokup ileride gördüğüm çardaklara doğru yürüdüm. Lisede havalı tiplerin bir köşesi olduğunu duymuştum ama ortada hiç havalı tip göremiyordum. Hoş, görsem bile bu istediğim yere oturmayacağım anlamına gelmiyordu.

En uzak köşede ve her yere hâkim olan çardağın önüne geldim. İçinde oturan çift bakışlarını bana çevirirken “Kalkın.” dedim. Kız ‘Anlamadım’ der gibi suratını buruştururken çocuk onun yerine cevap verdi:

“Anlamadım?”

Ellerimi masaya yerleştirip onlara doğru eğildim. “Kalkın.” dediğimde sesim sessiz ama korkutucu çıkmıştı. Kız sevgilisine doğru sokuldu, çocuk kaşlarını çatarken “Ne demek kalkın?” dedi. Sinirlenmeye başlamıştım. Bir şeyi tekrar tekrar anlatmaktan nefret ediyordum. Ellerimi masaya sertçe vurdum.

“Olmayan beynini vurarak çalıştırmamı istemiyorsan ne demek istediğimi anlamaya çalış!”

Çocuk hızla ayağa kalkıp “Ne diyorsun lan sen?” diyerek çıkışırken belli belirsiz gülümsedim ve masanın üzerinden doğruldum. Kavga geliyorum demezdi işte. Tam yumruklarımı sıkıyordum ki omzumda bir el hissettim.

“Tamam Uraz.”

Cankut’un sesi o kadar yakındı ki adımı söylemesi azgın alevlere benzin dökmek gibiydi.

“İlk günden tatsızlık çıkmasın arkadaşlar. Hadi başka çardağa geçin.”

Cankut’un bu müdahalesi öfkemi arttırmıştı. Vücudum karıncalanıyordu. Kendimi kasarak bunu yok etmeye çalışsam da işe yaramadı. Bana dokunulmasından sonra en nefret ettiğim şey işime karışılmasıydı ve bu çocuk ikinci kez aynı hatayı yapmıştı.

Kız yanındaki çocuğu çekiştirerek yanımızdan ayrılırken çardağa oturdum. “Didem bu teneffüs bize izin verir misin?” Cankut’un ricasıyla gülümsedim. O da birazdan olacakları farketmişti. Didem bakışlarını bana sabitleyerek “Yalnızca bu seferlik.” dedi ve seksi bir şekilde yürümeye başladı. Bu kızı ilk kurban olarak seçmememin tek nedeni kolay lokmaydı.

“Uraz ne yapıyorsun sen?”

Bakışlarımı tekrar Cankut’a çevirdim, öfkeli ifadesi zerre umurumda değildi. Yanıma oturmasıyla hızla omzunu kavradım. Dışarıdan bakan birinin arkadaşıca bir dokunuş olduğunu sanmasını engelleyecek tek şey, elimi sıktıkça Cankut’un surat ifadesinin git gide kızarmasıydı.

“Hesap mı soruyorsun sen bana lan?”

“Uraz!”

“Bak Cankut. Hayatta en nefret ettiğim şey bana emir verilmesidir. İkincisi bana dokunulması, üçüncüsü ise işime karışılmasıdır. Sen bugün bu üçünü de fazlasıyla yaptın. Eğer bunu bir kez daha yaparsan düşmanın olurum. Emin ol hayatta en son isteyeceğin şeylerin arasında bile olmaz bu durum.

“Cankut acıyla iç çekti. Dişlerini sıkarken tekrar “Uraz.” dedi. “Sana emir vermedim. Tamam bir iki kere dokundum ama bundan sonra... işine karışmak gibi bir derdim de yok. Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Gölge etme başka ihsan istemem.”

Cankut’un öfkeli ifadesi yoğunlaşıyordu, “Ulan arada Patron olmasa ben sana-”

“Ne yaparsın Sarı? Allah aşkına bir anlatsana.”

Elimi biraz daha sıkarken acıyla inleyen Cankut’u kendime doğru çektim.

“Ama ben sana neler yapabileceğimi anlatayım. Ayak bağı olmaya devam edersen seni o bağla boğarım.”

Cankut boştaki elini can havliyle omzuma yerleştirirken “O zaman fantezilerini kendine saklasan iyi edersin.” diyerek omzumu sıkmaya çalıştı. “Maalesef ayak bağı olmaya devam edeceğim.” Elim hafifçe gevşetirken o sıkmaya devam etti. İlk defa biri uyguladığım güce bu derece tepkisiz dayanmış ve sonunda karşılık vermişti. Birbirimize öldürücü bakışlar atarken zil çaldı.

"Allah kahretsin bu teneffüsler bu kadar kısa mıydı?!" diyerek ayağa kalktım. Elini omzuna götürüp acıyla inleyerek ovalayan Sarı "Resmen omuzumu hissetmiyorum." deyince belli belirsiz gülümsedim.

"Böylece atacağın her adımda omzunu koparabileceğim ihtimalini aklına getirirsin."

Sınıfa girer girmez "Sakın bana şu gudubet kariyla bu derste haşır neşir olacağımızı söyleme." dedim. Cankut gülümsedi, "Korkma. Keyifli bir ders olacak." diye cevap verdi. '*Bir ders nasıl keyifli olabilir.*' diye düşünürken sırama doğru ilerledim. Sınıfta azalan sessizlikle arkamı döndüm. Gördüğüm manzarayla ıslığıma engel olamazken Cankut "Tarih dersine hoş geldin." diyerek yerine oturdu.

Vücudunu saran, dar, beyaz gömleğin ve içine giydiği iç çamaşırının danteline kadar dikkatimi çeken kadının -taş çatlasa yirmi üç yaşındadır- yırtmaçlı daracık eteği beni benden aldı. Dar eteğinin ortaya çıkardığı kalçalarını, bacaklarını herhâlde başka hiçbir şey bu kadar iyi vurgulayamazdı. Açık kumral saçlarını savurarak masasına oturduğunda gözlerimi kadından ayırmadan yerime oturdum. Cankut'a seslenince "Ne var?" diye fısıldadı.

"Dersi bu afet anlatacaksa ben tarihi baştan yazmaya hazırım."

Cankut ufak bir kahkaha attı.

"Saçmalama lan. Hocaya mı asılacaksın?"

"Kime göre hoca? Neye göre hoca?" Resmen keyfim yerine gelmişti.

"Yalnız Merve Hoca, müdürün büyük kızı, yani Aysin'in ablası. Uyarayım da." dediğinde önümdeki yer fıstığına

baktım. "Yok artık." diyerek bakışlarımı Cankut'a çevirdim, "Resmen okulu ele geçirmişler. Anneleri ne? Müdür yardımcısı mı?"

Keyifle gülümserken aniden yüzü düşen Cankut, önümdeki kıza acır gibi bakmaya başladı. Tekrar Aysin'e döndüğümde dik duruşundan eser kalmadığını gördüm. Bizi mi dinliyordu? Ailesiyle uğraşmam sinirlendirmiş miydi? *O zaman seninle uğraşırım küçüğüm.*

"Yalnız annesi ve babası tüm yararlı vitaminleri ablasına vermiş."

Söylediklerim önümde oturan yer fıstığının iyice doğrulmasına sebep oldu. Bu hoşuma gitmişti ancak Cankut'un yüzündeki ifade hoş değildi. Ona kaş göz yaparak 'Ne var?' gibisinden bir hareket yaptım. Bana doğru eğilip yer fıstığını kontrol ettikten sonra "Çok fazla anne olayına girmesen." diye fısıldadı. Yine mi işime karışıyordu? Öfkeli ifadem yoğunlaşırken Cankut bana doğru biraz daha yaklaştı.

"Annesi iki sene önce vefat etti."

Birden hayal meyal hatırladığım anılar belirdi gözümün önünde, nefesim kesilmişti. Annemin görüntüsü geldi gözlerime; ölüm döşeginde, bir nefes için çırpınıyordu. Ciğerlerimin titrediğini hissettim. Bu acı taşınmayacak kadar ağırca bir yükü. Aynı zamanda, hiç tanımadığım biriyle ilk defa bu kadar yakın hissediyordum kendimi.

Cankut'a dönüp "Eyvallah." dedikten sonra önüme döndüm.

"Evet arkadaşlar. Bu dönem aranızda yeni katılan biri var herhâlde." Cankut'un dürtmesiyle üzerimdeki ölü toprağını atmak istercesine silkelendim. Afet-i devran o güzel gülümsemeyle bana bakarken "Uraz'dı değil mi?" diye sordu. Etraftaki herkesin ne yapacağımı merak ettiğini hissediyordum. Yüzüme imalı bir gülümseme yerleştirerek "Merve'ydi değil mi?" diye cevap verdim. Kadın

yüzündeki tebessümü korumaya çalışarak "Merve Hoca!" diye düzeltti.

"Hoca olmak için fazla taşsın." dedim, kadının gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

Başımı onaylarcasına sallarken gözlerimle onu baştan aşağı süzdüm.

"Tıpkı ne gördüğümün farkında olduğum gibi."

Yanakları kızaran Merve açık yerlerini kapatmak istermiş gibi istemsizce üzerini düzeltti.

"Neyse çocuklar." diyerek sınıfa döndü. "Sanırım tanışmayı sonraya erteleyebiliriz." deyip sınıfa bu dönem işleyeceği konuları anlatırken sesinin titremesi hoşuma gitti. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da söylediklerimden etkilendiğini hareketlerinden anlıyordum. Her ne kadar kardeşiyle aynı sınıfta olsam da fiziksel olarak onunla yaşıt gibi duruyordum. Bu kızla vakit geçirmek zevkli olurdu. Ayrıca buradaki görevimi yerine getirirken işlerimi daha da kolaylaştırırdı. Sonuçta o bir hocaydı ve bütün öğrencilerle içli dışlıydı. Eğer onu avucumun içine alabilirsem gerisi çorap söküşü gibi gelirdi. Cankut'a döndüğümde 'Ne yapıyorsun sen' der gibi başını sallayınca yavaşça dudaklarımı kıpırdattım.

"İlk kurbanımı buldum."

Bütün ders boyunca Merve'ye bakarak kafamda plan kurmaya çalıştım. Onun da bana attığı kaçamak bakışlar çok uğraşmayacağımı belli ediyordu. Kadınları etkilemek konusunda iyiydim fakat bu zamana kadar bana ulaşabilecek, üzerimdeki zırhı atabilecek hiçbir kadına rastlamadım. Hoş, hiçbir kadını özel ihtiyaçlarımın dışında yanıma yaklaştırmamıştım. Sanırım Merve uzun süre katlanmam gereken ilk kadın olacaktı ama onun da beni tanıyabileceğini sanmıyordum.

Zilin çalmasıyla ayaklandım. Merve gülümseyerek masasına döndü. Eşyalarını eline alırken gözlerimi ona kenetleyerek yürümeye başladım. Benim geldiğimi hissettiği için mi bilmiyorum elleri titremeye başladı. Sınıftaki bakışları nedense sırtımda hissediyordum.

"Selam."

Saçını savurarak başını kaldıran Merve "Evet?" diye cevap verdi.

"Tanışmayı sonraya ertelemiştik diye hatırlıyorum."

Kadının kaşları hafifçe çatıldı.

"Sınıfça sonraya erteledik."

Elimi tokalaşmak için uzattım, "Ben Uraz Kurt."

Kalın dudakları aralanan Merve "Beni anlamıyor musun?" diye sordu.

Yüksek sesle iç geçirdim. "Asıl sen beni anlamıyor musun be güzelim." deyince göğsünde tuttuğu kitabı daha çok sıkmaya başladı.

"Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?"

Kaşlarımı umursamaz bir tavırla büzdüm, "Nasıl konuşmuşum?" Sinirden mi yoksa utandığından mı bu kadar kızarmıştı.

"Okul sınırları içinde benimle saygılı konuşmak zorundasın. Ben senin hocanım."

Şaşkın bir ifade yüzümde belirirken belli belirsiz gülümsedim. "Ha... Okul dışında istediğim gibi konuşabilirim yani."

"Ben öyle bir şey-" derken işaret parmağımı kalın kırmızı dudaklarına doğru götürdüm.

"Ben ne demek istediğinizi çok iyi anladım Merve HOCAM."

Hocam kelimesini ayrı vurgulamamdan dolayı kalın dudakları hafifçe aralanan Merve'ye "Çıkışta görüşürüz." diye fısıldadım ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Cankut

kapının önünde beni bekliyordu, Merve arkamdan adı-
mı seslense de umursamadım ve yürümeye devam ettim.
"Görev başlasın."

"Eveeeet. Duydunuz zilin sesini." Cankut, elleriyle masada ritim tutarak ayağa kalkarken "Ve okul biter." diye devam etti. "Nihayet..." diye fısıldadım. Saatlerce ders yapma mantığını bulan ilk adamın ağzını burnunu dağıtmayı hayal ederken Cankut ağır adımlarla yanıma geldi. Sınıftaki uğultu hocanın çıkmasıyla daha da artmıştı, yavaşça ayağa kalkarak deri montumu elime aldım. Biraz daha bu ortamda durursam ya onlar benim kafamı ya da ben onları sikecektim. Cankut cebinden telefonunu çıkarttı.

"Ee ne yapıyoruz şimdi?"

"Seni bilmem ama benim işim var." dedim umursamaz bir şekilde.

"Düşündüğüm şeyi yapmaya gitmiyorsun değil mi?"

"Düşünebildiğini bilmiyordum ama tam da onu yapmaya gidiyorum."

Cankut'un kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Uraz-"

Sözünü yarıda kestim. "Seninle bir anlaşma yaptık değil mi?" Cankut'un burnundan solumasını umursamadan yürümeye başladım. Ayşin'in beni göz ucuyla takip ettiğini biliyordum. Bu arada Didem sabah yaptığı gibi tekrar önümü kesti. Öfkemi bastırmaya çalışsam da içimdeki öfkeye engel olamadan inledim.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Anlamadım?"

Didem gözlerini devirerek, "Anladığımı ikimiz de biliyoruz Uraz'cığım" dedi. Adım ilk kez kulağıma bu kadar iğrenç gelmişti. Hiçbir tepki vermeden yüzüne baktım. Didem sıkılmışa benziyordu. "Yani işin var mı? Yok mu? Boş musun diye sordum." dedi saçıyla oynayarak.

"Sana doluyum güzelim."

Didem'in suratı asıldı, "Ben senin güzelin değilim." diye bağırdı ve sınıfta ufak bir sessizlik oluştu. Bakışlarımı Didem'den ayırmasam da sınıfta kalan kişilerin dikkatle bizi izlediğini hissedebiliyordum. Beni sınıfın önünde azarlayabileceğini sanan kıza doğru bir adım attım. Ona yaklaştıkça gevşediğini izleyebiliyordum, bedenlerimiz belli belirsiz birbirine değdi. Heyecanlandığını hızla inip kalan göğüslerinden anladım. Kulağına doğru eğildiğimde kesik kesik nefes almaya başladı.

"Olmak istemez miydin?" dedim ve ardından hâlâ nefes almakta zorlanan kıza fırsat vermeden, "Olmak istediğini ikimiz de iyi biliyoruz." diye devam ettim. Kelimele-
rimin rüzgârı kıızı ürpertmişti. Artık soluk alışverişi sesli bir hale gelmiş ve bu gülümsememe neden olmuştu, "Ama sen şimdi bana bilmediğim bir şeyi söyleyeceksin." Onun kokusunu almak istemiyordum, o yüzden dikkatle kulağına doğru yaklaşıp, "Senden nasıl kurtulurum?" deyince Didem'in kaskatı kesildiğini hissettim. Birkaç saniye olayı idrak edemeyen kız tekrar kaşlarını çatı.

"Sen ne kadar aşâ-" diyordu ki, "Sakın!" diye uyardım.

"Mor senin rengin değilse, cümleli tamamlamanı tavsiye etmem."

Didem'in dudakları aralanırken Cankut "Tamam Uraz. Bence gerekli uyarıyı almıştır." diye araya girdi -yine- ve haliyle panikledi, "İşine karışmıyorum. Sadece işine geç kalma diye konuyu kapatmaya çalışıyorum." dedi. Başını onaylarcasına sallayıp Didem'e son kez baktım ve yü-

rümeğe başladım. Bu tarz kızlardan nefret ediyordum. Altına almam için yalvarır, reddettiğimde sanki o teklifi benim yapmışım gibi mağdur kız ayağına yatarlar.

Sınıf kapısına geldiğimde kolumda hissettiğim darbeye olduğum yerde durdum. Ayşin, büyük bir gürültüyle yere saçılan kitaplarını izledikten sonra öfkeyle bana döndü.

"Dikkat etsene yahu, öküz müsün!"

Hayvanı daha da özelleştirip öküz mü demişti o bana? Ayşin vereceğim cevabı bile beklemeden yere eğildi ve etrafa saçılan notlarını toplamaya başladı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sabır en güçlü yanımdı demiştim değil mi? Sanırım bu okul tüm tabularımı yıkacaktı. Gözlerimi açtığımda Ayşin'in hâlâ yerde olduğunu gördüm. Çömelmiş, notlarını toplarken bir şey hatırlamış gibi başını kaldırıp bana baktı.

"Öküzün trene baktığı gibi bakmaya devam edecek misin?"

Ayşin'in kurduğu cümle onun canını acıtma isteğini arttırmıştı.

"Niye? Sana herkes biniyor mu?"

Ayşin'in surat ifadesi değişmişti, "Anlamadım?" dedi. Anladığını çok iyi biliyordum. Duruşunda ve yerdeki kitaplarda göz gezdirdikten sonra "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. Ayşin sanki saçma bir şey söylemişim gibi alayla yüzüme bakıyordu, "Sence?" dedi. Tekrar gözlerimi Ayşin'in vücudunda gezdirdim. Aklıma gelen düşüncelerle dudagım keyifle yukarı kıvrılırken "Çok zevkli pozisyonudur, tabii köylü gibi durmasan." diye devam ettim. Ayşin birkaç saniye yüzüme şaşkın bir ifadeyle baktıktan sonra ne demek istediğini anladığı an toparlanarak ayağa kalktı.

"Terbiyesiz. Toplamama yardım etmeni beklediğim için suç bende. Bir öküzden insanlık yapmasını neden beklersin ki!"

Bir çırpıda Ayşin'in cılız kolunu sıkıca kavradım ve onu kendime doğru sertçe çektim. İçimdeki boğa üçüncü kez tekrarladığı kelimeyle harekete geçmişti ve onu artık durdurabileceğimi sanmıyordum.

"Bak kızım." dedikten sonra yüzünü biraz inceledim, sonra kulağına doğru eğilerek devam ettim:

"Dağıttığın şeyleri toplamayı öğrenmezsen, dağılan yüzünü toplarken çok zorlanırsın."

Kız ağlamaklı oldu, gözleri ıslandı. Konuşmak için yavaşça ağzını araladığında kolunu daha çok sıktım. Acıyla yüzünü buruştururken yanaklarından bir damla yaş süzülürdü. "Bir daha benimle ilgili ağzından tek bir kötü söz duyarsam... Senin o cümleleri söyleyen dilini ökülere yerdiririm. Anladın mı beni!"

Ayşin'den cevap gelmeyince kolunu tutarak onu sarstım.

"Anladın mı dedim?!"

"Kolumu bırak." diye fısıldadı. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki çocuksu bir suratı olmasa bu hareketi ürkütücü olabilirdi. Bazı insanlar için...

"Sorumun cevabı bu değil."

"Canımı acıtıyorsun!"

Öfkesi keyfimi yerine getirdi, "Umurumda mı?" Kız gözlerimin içine bakıyordu. Bunu bir kez daha yapmıştı. Ona kısık gözlerle bakmaya başladım. Mavi gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Ona çok dikkatli bakıyordum, bu yer fıstığı acaba neye güvenerek bana meydan okuyordu, merak ettim.

"Ama senin canını acıtmamdan daha haz alacağım bir işim var ve seninle fazlasıyla vakit kaybettim."

Kolunu bıraktığım gibi Ayşin kolunu tutup sıvazlamaya başladı. Ensemde hissettiğim nefesin Cankut'a ait olduğunu tahmin ediyordum. Son kez Ayşin'e tehditkâr bir bakış atıp sınıftan çıktım.

İçimdeki öfke otoparkta arabasına binmek üzere olan Merve'yi görünceye kadar devam etti. Bu iki kardeşin de sabrımı zorlamak için başka taktikleri vardı. O saçlar, o hatlar, o bacaklar...

"Ee plan ne?"

Cankut'u dinlerken gözlerimi Merve'nin baştan çıkarıcı hatlarından ayırmıyordum, "Ava giderken avlanma taktiği." diye cevapladım.

"Ha?"

Cankut'un kafası basmamıştı, aldırış etmeden ona gülümsedim. Dikkatimi tekrar Merve'nin vücuduna çevirecektim ki gözlerinde takılıp kaldım. Bu sırada yüzümdeki gülümseme de iyiden iyiye çoğalmıştı. Merve gözlerini kaçırıp arabasını çalıştırdı. Cankut'a dönerek "Akşama görüşürüz." dedim ve Merve'ye doğru yürümeye başladım.

Paniklediğini hissettiğim fıstık hızla yola çıkarken gözümle onu takip ederek arabama bindim. Peşinden yola koyuldum.

İstanbul'un iğrenç trafiğine şükür edeceğimi hiç düşünmezdim. Kırmızı ışıktaki bekleyen Merve'nin arabası görüş alanıma girdiğinde karşı şeridi kontrol ettim. yeşil ışığın yanmasıyla önümdeki araçları sollayarak gaza bastım. Korna eşliğinde Merve'nin arabasının yanından geçerken karşıdan gelen arabayı farkettim. Hızla Merve'nin önüne kırıp frene bastım. Öne doğru hafif bir şekilde sendelememle iki araba da durdu. Dikiz aynasından Merve'ye baktığımda elleriyle yüzünü kapattığını gördüm. Ağır hareketlerle arabadan inip ona doğru yürümeye başladım. Bu sırada arkadaki korna sesleri yükseliyordu. Yavaş yavaş oluşan kalabalığı görmezden gelmeye çalıştım. Merve beni farkettiğinde yavaşça arabadan indi. Korkudan rengi öylesine atmıştı ki yüzündeki makyaj bile bunu gizleyemiyordu.

“Uraz sen ne- ne yapıyorsun?”

“Merve bana çarpan sensin, farkında mısın?”

“Merve Hoca!” diyerek benim cümlemi düzeltti.

“Hoca sıfatını okulda bıraktığımızı sanıyordum Merve.” dedim hafifçe gülümseyerek. Bir anlık oluşan şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı. Ayağındaki topukluları vura vura arabasının ön kısmına doğru yürüdü ve hafifçe eğilerek bir şey olup olmadığına bakmaya başladı. Bu duruşu keyfimi daha da yerine getirirken sesli bir şekilde iç çektim. Beni duymuştu. Hızla doğrularak, “Ölebilir-dik Uraz!” diyerek bana doğru döndü. Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum “20 km hızla mı? Fazla hayalcisin Merve.” dedim. Merve dolgun dudaklarını aralayıp “Sana inanamıyorum!” diye bağırdı.

“Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin?”

Bir süre yüzüme bakan Merve başını iki yana sallayarak arabasına döndü ve eğilip telefonunu eline aldı. Korna sesleri kesilirken kalabalık daha da artmıştı. Kadın burundan soluyarak bir numara tuşlarken yanına gidip “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Polise haber veriyorum. Tutanak tutsunlar.”

“Tutanak tutacak bir durum yok. Ayrıca senin arabandan daha fazla benim arabamda hasar var ve bu durumdan benim masraflarımı ödemek zorundasın. Sonuçta arkadan çarpan sensin değil mi?”

“Sen... Nasıl...” derken Merve’nin elinden telefonunu aldım.

“Ya! Ne yapıyorsun? Ver o telefonu bana!”

Onunla küçük bir çocukla oynar gibi oynuyordum. Bu durum kahkaha atmama neden oldu. O kadar narın bir vücudu vardı ki, elimden kuvvetiyle bir şey alması imkânsızdı. Telefonu tuttuğum elimin işaret parmağını dudaklarıma götürüp Merve’ye susmasını söylerken di-

ğer elimle de kolunu yakaladım. Nefes nefese bana bakıyordu. Hareketime karşılık hızla kolunu elimden kurtardı ve dağılan saçlarını yüzünden çekti.

“Polise gerek yok. Neyse masraf ben karşılarım. Detayları yemekte konuşuruz.”

Kızın gözleri dehşet içerisinde açılmıştı, “Ne yemeği ya. Ver şu telefonumu!” dedi ve yine üzerime atlayarak tekrar telefonu almaya çalıştı. Bu sefer tek kolumu onun incecik beline sardım. Bu hareketimle kaskatı kesilen kız kendime daha çok çektim. Kalp atışlarının hızlandığını soluk alışverişinin değişmesinden anlayabiliyordum. Kokusunu duymamak için nefesimi tutarken burnumu saçlarında dolaştırdım. Nefes almak için ondan uzaklaşırken gözlerini kapatmış olduğunu farkettim. Sarı tüylerinin kökleri yerini belli edercesine kabarmıştı. Kulağına doğru eğilip “Sen yemek sözü ver, ben de telefonu vereyim.” diye fısıldadım. Gözlerini hızla açan kız başını bana doğru çevirdi. Tam kaşlarını çatıyordu ki arkamızdaki kalabalıktan bir ses duyuldu.

“Sevişmenizi eve saklayın da çekin arabanızı.”

Merve’nin duydukları karşısında gözleri büyümüştü, o gözlerime bakmaya devam ederken arkamda havlayan itlerden biri, “Hâlâ duruyorlar ya.” diyerek ölüm fermanını imzaladı.

Boynumu kütleterek gerginliğimi atmaya çalışırken Merve’den uzaklaştım. “Uraz.” diye fısıldayan kız birazdan olacakları tahmin etmiş gibi gergindi. Ağır bir hareketle arkama dönerken “Hele şükür!” diyen orta yaşlardaki iri yarı adam “Hadi. Çekin arabanızı.” diye devam etti. Saygısızlıktan hiç hoşlanmıyordum ama bugün sanki bunun eksikliğini yaşamışım gibi herkes bana karşı fazlasıyla saygısız davranıyordu.

“Kaza yaptık. Görmüyor musun lan?”

"Kaza harici her şeyi gördük maşallah!"

"Ne diyorsun lan sen hayvan!" diyerek adama doğru yürüdüğüm anda kolumun üzerinde bir el hissettim. Zaten sinirliydim, bir de bu kızın bana dokunması cinlerimi iyice tepeme çıkarıyordu.

Merve "Uraz. Saygılı ol!" derken ona bakmadan hızla kolumu kurtardım. İri yarı adam da o sırada "Sen kime hayvan diyorsun lan it!" diye kükrüyordu.

Bu ihtiyara karşı mı saygılı olacaktım?

Görünüşe göre akşamki dövüşten önce iyi bir antrenman yapma fırsatını elime geçirmiştim. Ufak bir kahkaha atıp "İt ha?" dedikten sonra alt dudağımı ısırarak arkamı döndüm. Merve korku ve şaşkınlıkla arkamdaki adama bakarken bakışlarını bana çevirdi.

"Arabaya bin."

Merve'nin suratı ekşimişti, itiraz etmek istediği her halden belliydi. Ona fırsat vermeden, "Merve. Sana arabaya binmeni söyledim." dedim. Sesimdeki öfke farkediliyordu. Merve tereddütle bana baktı ve sonra arabasına doğru yürümeye başladı.

"Oraya değil." diye bağırdım. Omzunun üzerinden bana bakan kıza başımla kendi arabamı gösterirken "Kapıları da kilitle." dedim.

"Ne gereği var Uraz. Kendi arabama bi-"

"Merve! Sinirimi senden çıkarmamı istemiyorsan ikiletme beni kızım. Arabama bin ve kapıları kilitle!"

Merve bakışlarını arabama çevirdi. Daha sonra bana döndü ve arabaya doğru yürümeye başladı. İçine oturup kapıyı kilitlediğinden emin olduktan sonra iri yarı adama doğru döndüm.

"Nerede kalmıştık?" Adama doğru ilerlerken birden duraksadım. "Hah. Sen bana it diyordun."

"Bak bücür..." diye başladığı konuşmayı ufak ve alaycı

bir kahkahayla bölerken "Bücür?" dedim kahkahâlârımın arasında. Onun gibi yarmaya göre tabi ki ufak kalırdım ama bu bana bücür diyebileceği anlamına gelmiyordu. "Sen bana bücür dedin ha?" Deri montumu yırtarcasına çıkartıp kollarımı dirseklerime kadar sıvarken kafamın içinde karanlık düşünceler uçuşuyordu. "Bak Yarma." Adam keyifle bir kahkaha atıp "Ooo ufaklık dövüş istiyor." dedi. Nabzım hızlandı. İçimde kabaran öfkeyle tüm vücudum uyuşmaya başladı. Silkelenerek bu hissi yok etmeye çalıştım ama pek işi yaramadı. O kahkahayı boğarak yaşamına son vermek, bu rahatsız edici cızırtıyı yok etmek istiyordum.

"Dövüş iki kişiyle yapılır. Benimki daha çok kum torbasıyla antrenman olacak."

Konuşmasına fırsat vermeden hızla ona doğru yürüdüm ve yumruğumu karnına geçirdim. İri yarı adam geriye doğru sendelerken acıyla inledi. Duruşumu düzelterip bir süre acı çeken adamı izledim. Ardından hızla yanına gidip bu sefer yumruğumu suratına indirdim. Adam bu darbeyle yere düşerken etraftan çığlıklar yükselmeye başladı. Gardımı düşürmeden kan tüküren adama baktım, bu sırada bize doğru koşan insanları farketdiğimde ellerimi havaya kaldırdım. Etraftakiler duraklamaya başladı. Aynı anda ben de adamın yanına çöktüm. Ağzı kan içinde olan adam öfkeyle bana bakıyordu.

Gözlerinin içine bakarak, "Haklıymuşım değil mi?" dedim.

"Seni geberteceğim piç kurusu!" dedi etrafa tükürüklerini saçarak.

"Hı hı." diyerek onu geçiştirirken ayağa kalktım. İki yumrukta yıkılan bir adam beni nasıl öldürebilirdi ki? Arabaya doğru dönüp Merve'nin içinde olup olmadığını kontrol ettim. Bu sırada arkamdan gelen sese doğru döndüm.

Çenem sert bir yumrukla buluştuğu an gözlerim birkaç saniye kapandı. Elim istemsizce çenemi kavradı.

Geriye doğru bir adım sendeledikten sonra yumruğu atan iri yarı adama baktım. Yaptığıyla gurur duyan ifadesi gözlerimin kısılmasına neden oldu.

"Bu yumrukla ölüm fermanını imzaladığının farkında mısın lan!"

Adam söylediklerimi umursamaz bir halde gülümsemeye başladı. Kanlı dişleri bile sakınlaşmeme neden olmuyordu. Öfkeyle yanına gidip tek elimle boğazını kavradım. Ellerimle refleks olarak boğazındaki elimi tuttu. Hızla geriye doğru sürükleyip sırtını sert bir şekilde Merve'nin arabasına çarptım. Etraftan tekrar çığlıklar yükseldi. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Adamın yüzü kızarıırken "Bırak lan boğazımı." dedi. Sesi elimin sıkılığından zar zor çıkmıştı.

"Anlamadım. Boğazımı kopar mı dedin?"

Güçlkle yutkunan adamın ellerinin güçsüzleştiğini hissettim. Yüzü morarmaya başladığı an kulağına doğru eğildim. "İşime burnunu soktun, bücür dedin. Hadi bunların hepsini bir kenara koyalım. Sen hangi cesaretle bana yumruk atarsın lan. Hem de hoşlandığım kızın önünde? Yürek mi yedin amına koyduğumun evladı. Bana canını bağışlamam için üç şey say lan!"

Birinin son nefesinin kontrolünün elinizde olmasının verdiği haz başka hiçbir şeye benzemiyordu. Kalbim, artık var olup olmadığından emin olamadığım kalbim, adamın son çırpınışlarıyla birlikte delicesine çarpıyordu. Adamın nefes alamadığını hissettiğimde hafifçe elimi gevşettim.

"Ya da bunların hepsinin yerini tutabilecek tek şeyi söyle."

Bakışlarını bana çevirdi. Göz bebeklerinin titrediğini farkettim.

"Evet?"

Adam "Özür dilerim." diye mırıldandı.

"Anlamadım?"

"Özür dilerim." Sesi biraz daha yüksek çıksa da arka-

daki kalabalığın duymadığına emindim. Yumruğu onların gözünde attıysa özrü onların kulağına ulaştırmalıydı.

"Ben bile bu mesafeden söylediklerini anlayamıyorsan arkadaki kalabalık nasıl anlayacak Yarmacığım."

"Özür dilerim!"

"Af buyur." dediğim an elimin altındaki boğazın yırtılacağını hissettim. "Lanet olsun! Özür dilerim senden!"

"Güzel." diyerek adamı serbest bıraktım. Adam elle-riyle boğazını tutarak öksürmeye başladı. Onun her öksürüğü keyfimi biraz daha yerine getirirken "Ama" dedim. Rengi düzelmeye başlayan adamın gözlerindeki nefreti okuyabiliyordum.

"Son yumruğu her zaman ben atarım."

Adamın yüzüne var gücümle yumruğumu geçirdim. Tekrar çığlıklar yükseldi. Elimin altında bir şeylerin çatırdadığını hissederken adam acıyla feryat etmeye başladı. Elimi silkeleyerek birkaç adım geriledim. Yüzü kan içinde kalan adam arabaya dayanmış bir şekilde yere doğru kaydı. Bize doğru birilerinin koştuğunu hissederken arkamdan gelen siren sesleri kulaklarımda uğuldamaya başladı.

"Lanet olsun."

Kalabalıktan uzaklaşıp arabaya doğru koşmaya başladım, eğer yakalanırsam akşama dövüşe çıkamazdım ve bu Patron'u zor durumda bırakmak anlamına gelirdi. Sabahki olaydan sonra bunu göze alamazdım.

Arabaya binip çalıştırdıktan sonra gaza bastım. Araba kükreyerek yola çıkarken Merve arkaya dönüp "Arabam!" diye bağırdı.

"Arabamı yolun ortasında bıraktığının farkında mısın Uraz?"

Dikiz aynasından gittikçe uzaklaşan kalabalığa bakarken polis arabalarının peşimize takıldığını gördüm. Kah-

retsın. Gaza daha çok bastım. Merve'nin bir bana bir arkaya baktığını hissediyordum. Söylenmelerini duymamaya çalıştım, gözüm bir yolda bir dikiz aynasında bizi takip eden polislerdeyken bir de Merve'ye laf anlatamazdım.

"Of Allah'ım. Çantam arabada kaldı. Kapıları da kilitlemedim. Kim bilir nereye çekecekler arabamı?"

"Adam benden de şikâyetçi olur mu acaba?"

"Uraz?"

"Merve kes sesini!"

Şimdi, bağırmaımla birlikte nefesini tutan kıza birkaç saniye baktım. Tekrar yola odaklanıp direksiyonu daha sıkı kavradıktan sonra "Arabamı nereye çekerlerse gider alırız. Olmadı yenisini alırız. Kapa çeneni ve dikkatimi daha fazla dağıtma." diye çıktım.

"Sen bana bağıramazsın."

"Ağzına bile sıçarım." deyip Merve'ye döndüm.

"Ruhun duymaz."

Merve şaşkınlığını gizleyemiyordu, "Doğru konuş. Ben senin öğret-" dedi, sözünü kestim. "Okulda değiliz ve sen şu anda benim arabamdasın. Yani anlayacağın. Seninle istediğim şekilde konuşurum."

Dudakları açılıp kapanan kıızı bırakıp dikiz aynasına baktım. Polislerin siren sesleri daha az duyulsa da birkaç araç arkasından bizi takip ettiklerini görebiliyordum. Aynaları kontrol ederek emniyet şeridine geçtim.

"O zaman durdur arabayı. İneceğim."

Merve'yi umursamadan arabayı son sürat sürmeye devam ettim.

"Uraz sana diyorum. Dur. İneceğim!"

Kapıların kilitlerini açtım ve "Senin gibi biri için polislere yakalanma riskini göze alamam. Çok istiyorsan atla." dedim. Merve'nin şaşkınlık ifadesi giderek daha da büyüyordu, "Şaka yapıyorsun herhâlde." dedi.

Yolu kontrol ederken "Sana benimle ilgili bir gerçek." deyip Merve'ye baktım.

"Ben asla şaka yapmam."

Merve şimdi de donmuş ifadesiyle bana bakıyordu.

Sol taraftan akan trafiği kontrol ettim ve ilk bulduğum boşlukta araçların arasına daldım. Makas atarak polislerden uzaklaşırken Merve'nin kemerini yeni bağlamayı akıl ettiğini farkettim. Olayın ciddiyetini henüz anlamıştı.

Kısa bir süre sonra ara sokaklardan birine daldım. Siren sesleri uzaklaştıkça hızımı azalttım ve uygun bir yerde arabayı durdurdum.

"Ne oldu? Neden durduk?"

Merve arkasına bakıyordu, bense başımı direksiyona dayadım. Kalbim depar atmış gibi çırpınırken nefes alıp verişim ona eşlik edercesine hızlanmıştı.

"Uraz."

"İn."

"Ne?"

Başımı kaldırıp bu sefer koltuğa dayadım. Beynimde tepinen filler dikkatimi dağıtıyordu, "İstediğin bu değil miydi? İn arabamdan." diye devam ettim. Heyecanım azalmıştı ve Merve bundan cesaretlenerek "Dengesiz!" diyerek öfkeli bir ifadeyle bana bağırdı.

Başımı ona doğru çevirdim. Mankenlere taş çıkaracak fiziğini tekrar baştan aşağı süzdüm. Adrenalin yeni yeni bedenimden uzaklaşıyordu.

"Dengemi bozuyorsun."

Merve kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi -bu hareketi yaptığında dar gömleğinden dolgun göğüslerini daha net görebiliyordum- hafifçe sırtarak, "Olmayan şey bozulmaz." dedi. Gülümsememe engel olamadım, aniden bana döndü.

"Benden ne istiyorsun?"

Yüzümdeki gülümseme siliniverdi.

"Senden bir şey istemiyorum."

Merve'nin kalın dudakları şaşkınlıkla beraber hafifçe aralandı.

"Seni istiyorum." diye devam ettim.

Cevap vermek için ağzını açtı. Kelimelerini dilinin ucunda görebiliyordum. Kaşlarını çatı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Sinirlerim yeniden gerilmeye başlıyordu, *Etkilendiğin apaçık ortada, neden işi zorlaştırıyorsun...*

"Daha bugün tanıştık ve ben senin öğret-"

"Aşka inanır mısın Merve?"

Merve bana ters ters bakıyordu, "Saçmalamay kes artık." dedi.

Belli belirsiz gülümserken "Peki ilk görüşte aşka inanır mısın?" diye sordum.

"Uraz!"

Sinirlenmesi keyfimi iyice yerine getirmişti.

"Benim sana ilk görüşte aşık olduğuma inanır mısın?"

"Hayır." dediğinde sinsi bir gülümseme yüzüme yayılmıştı bile, "O zaman seni inandırmak için başka yollara başvuracağız." dedim. Merve kaşlarını çatı, "Annen sana, bir kadın hayır derse, bunun hayır demek olduğunu öğretmedi mi?" dedi. Şimdi yüzümdeki gülümseme tamamen yok olmuştu. Kötü anıları bastırma yetim sanki bu cümleyle kırılırken sakın kalmaya çalıştım. Sinirlenmem sadece Patron'un işini mahvetmeme neden olurdu. Okulda arkamı kollayan yetkili birine ihtiyacım vardı. Merve'ye ihtiyacım vardı.

Yüzüme zoraki bir gülümseme takılırken "Bir şeyi istedim mi, elde edene kadar peşinden gitmem gerektiğini öğretti." dedim. Bir süre ne diyeceğini bilemeden yüzüme bakan Merve "Olmaz Uraz." dedi.

"Neden bu arabadasın?" diye sordum.

"Ne?"

"Neden arabama bindin?"

Merve arabanın içine göz gezdiriyordu, "Çünkü sen istedin." dedi.

"Her istediğimi yapacak mısın?"

Merve'nin yüzünde karmaşık duygular cirit atıyordu, tekrar önüne döndü. Muhtemelen uygun bir cevap verebilmek için zaman kazanma peşindeydi. Yavaşça ona doğru yaklaştım, kalbinin daha hızlı çarptığı, seri bir şekilde inip kalkan göğsünden belli oluyordu. Parfüm kokusunu içime çekmemeye çalışarak dudaklarına doğru eğildim. Fazla ileri gittiğimi ima eden bakışlarını görünce küstah ve belalı bir havayla gülümsedim.

"O zaman bana bir şans ver." diye fısıldadım.

Kadın sessizce iç çekti. "Seni aşkıma inandırayım."

"Uraz."

Sesi fazlasıyla tahrik edici çıkarken onu yatakta hayal etmekten kendimi alıkoyamadım.

"Bu yanlış. Ben öğretmen... Sen... Olmaz Uraz."

Merve'nin yarım yamalak konuşmalarını dinlemeden gerçekliğe döndüm ve ondan uzaklaştım. Daha öncede onun gibileri görmüştüm. Geri adım atarak "Tamam o zaman." dediğimde sanki bunu diyeceğimi beklemiyormuş gibi duran Merve'ye "Söylediklerimi unut gitsin." dedim, ardından arabayı çalıştırdım.

"İstediğin sadece öğretmen öğrenci ilişkisiyse kabul ama bir şey sormama izin ver. Eğer bu şartlarda olmasaydık. Bir şansım olur muydu?"

Düşünmeden "Evet." diyen Merve'yi tuzağıma düşürmüştüm. Kaçan kovalanır taktiğinin hızlandırılmış sürümü gibiydik.

"Sana söz veriyorum. Bu yaşananlardan sonra okulda

aramıza koyduğun sınırları geçmeyeceğim." dedim. Tek kelime etmeden yarım yamalak, buruk bir gülümsemeyle bana baktı. Yanağına elimi yavaşça koymamla birlikte ürperdi. Gözlerimi ona dikip sessiz bir başkaldırı ifadesiyle kaşlarımı kaldırdım.

"Ama okul dışında... Asla sınır tanımam."

Merve'nin arabasıyla uğraşıp nihayet çekilen yerden aldıktan sonra saate baktım. Dövüşe çok az bir zaman kalmıştı. Dövüşten önce Patron'a rapor vermem gerekiyordu ama henüz dövüşün nerede yapılacağını bilmiyordum.

Yapılan dövüşler yasal değildi. Bu yüzden salonların her an basılma tehlikesi vardı. Patron sırf bu işler için birden fazla mekân kiralamıştı ve dövüşün yapılacağı saat yaklaşıp kadar hangi mekânda buluşacağımızı ondan başkası bilemezdi. Her yerin ayrı bir şifresi vardı. Böylece şifre yayıldığı gibi nerede buluşacağımız herkes tarafından bilinirdi. Bana da özel olarak mesaj geldiği için ilk bulduğum yerden yeni bir telefon alıp hattımı içine taktım. Yeri öğrendikten sonra tam gaz mekâna doğru gittim.

Arabayı ne olur ne olmaz diyerek her zamanki gibi en uzak noktaya park ettikten sonra koşar adım mekâna ilerledim, içeridekileri selamlayarak Patron'un odasına doğru yürümeye başladım. Kapının önündeydim korumalar beni görür görmez içeri girmeme izin vererek önümden çekildi. Kapının önünde birkaç saniye durakladım, duruşumu dikleştirdim. Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırdıktan sonra, kapıyı çaldım. Gel sesini duyar duymaz içeri girmem ve yüzüme puro dumanının çarpması bir oldu.

"Ooo, Uraz Bey. Gözlerimiz yollarda kaldı."

Ardından kapıyı kapatırken Patron'un suratındaki hoşnutsuzluk ifadesi gözümünden kaçmadı. Bacaklarını çapraz şekilde önünde birleştirmiş ve koltuğunda gergin bir vaziyette oturuyordu. Purosundan derin bir nefes aldı.

"Hiç gelmeseydin, direk dövüşe çıksaydın evlat."

Karşılamadan sonra ona doğru ilerledim.

"Görevimin başındaydım Patron."

"Gördük ne kadar başında olduğunu. Az kalsın polislere yakalanıyordun."

Donuk ifademi korumaya çalışıyordum. Artık peşime adam taktığından emindim, merak ettiğim şey bu takibi ne zamandan beri sürdürüyordu.

"Planım için gerekliydi efendim."

"Neymiş polislere yakalanmayı bile göze alacağın planın."

Patron'a her şeyi anlatmaya başladım. Gözlerini kısarak beni dinleyen adam sıklıkla purosundan nefesler alıyordu.

"Demek arkayı kollamak için gönderdiğim adam sana yeterli gelmedi."

"Hayır Patron. Sadece okulda sözü geçen birinin de yanımızda olması iyi olur diye düşündüm. Sonuçta bütün çocukları tanıyor. Çocukların hepsi de bu öğretmeni seviyor. Yaşı genç. Kandırması kolay olacak."

Patron'un gözleri dalmıştı. "Bir şekilde kandırabileceğine inanıyorsun yani." dedikten sonra bana doğru döndü.

"Kız bana biraz dişli geldi."

Yine derslerinden birini uygulayıp uygulamadığını öğrenmek istediğini biliyordum ama bu sefer umurumda değildi. Bu konuda kendime fazlasıyla güveniyordum.

"Sadece zoru oynuyor. Emin ol." dedim. Patron'un tek kaşı şüpheyle havaya kalktı.

"Göreceğiz bakalım." dedi ve ayaklandı. Üzerime doğru gelirken duruşumu dikleştirdim.

"Dövüşe hazır gibisin." deyip çenemi işaret ederken "Antrenman yapmışsın belli ki." diye devam etti. Kaşların usulca gerilirken elimi çeneme doğru götürdüm. Hafif bir acı içimi kıpır kıpır yaptı. Belli ki iri yarı adamın attığı yumruk yüzümde iz bırakmıştı. Yanıma gelip omzumu sıvazlayan Patron'la karşı karşıyaydık.

“Git ve hazırlan. Bu geceki rakiplerin eminim ki o morluktan vücuduna daha çok bırakmak için elinden geleni yapacaklar.”

Bence de...

Evrendeki en şanssız canlı insandır. hayatında hiçbir zaman yenemeyeceği bir travmayla, ölmek için doğar, sadece nasıl ve ne zaman öleceğini bilmez. Ben de bir gün, bir şekilde öleceğim; büyük ihtimalle dövüşün birinde olacak ve bundan korkmuyorum. Ölüm, belki de benim için bir kurtuluş olacak. Yaşamın tüm acısı, işkencesi, mücadelesi son bulup yerini huzur verici bir şeye bırakacak. Büyüleyici bir duyguya... Fakat o zamana kadar mücadeleyle devam.

Ertesi sabah alarmın çalmasıyla gözlerimi açtım. Dövüşten sonra okula gitmenin bu kadar sancılı olacağını tahmin etmemiştim. Alarmı kırmak istercesine kapattım, inleyerek yatakta doğruldum. Çenemdeki sızı, dünden kalan hatırlamak istemediğim anıları aklıma getirdi. Elimi sızlaman yerin üzerinde gezdirerek banyoya gittim. Aynada gördüğüm morluk gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. “Ben bunu nasıl gizleyeceğim lan!” diyerek aynaya yaklaştım ve suratımdaki morlukların berbat görünüşünü daha yakından incelemeye başladım.

“Ah ulan yarma, hele sen bir daha karşıma çık. Canını almazsam bana da Uraz demesinler.”

Suyu açtım ve ısınmasına izin vermeden kendimi çelik gibi suyun altına attım. Tenimin altında sönmeyen bir yangın vardı ve bunu körükleyen tek şey öfke değildi. Aynı zamanda bu alevi körükleyen *pişmanlık* da kömür gi-

bi zehirli dumanlar saçıyordu. O adamın canını almadan bırakmanın verdiği o iğrenç his.

Su damlaları iğne gibi vücuduma saplanmaya başladı. Ellerimle duvardan destek alarak bir süre hareketsiz kaldım. Soğuk su içimdeki yangını söndürmeye başlar-ken telefonun sesini duydum ama umursamadan duşta rahatlayıp kendime gelene kadar suyun altında kaldım. Duştan çıkar çıkmaz bornozumu üzerime giyerken telefon tekrar çalmaya başladı. İçimden *ya sabır* diyerek oda-ya döndüm. Ekranda gördüğüm isim yeni yatışan siniri-mi tekrar arttırırken "Ne var lan?!" diyerek telefonu açtım.

"Oyy, sakin ol Uraz. Bizim oralarda telefon böy-"

"Uzatma Cankut. Rüyanda mı gördün beni de bu ka-dar ısrarla arıyorsun?"

Aldığı cevaba karşılık, Cankut'un kahkahası kulakla-rımı tırmaladı. "Biri ters tarafından kalkmış."

"Cankut!"

"Tamam yahu, akşam dövüş ağır geçti, farkındayım. Okula gelip gelmeyeceğini soracaktım."

"İki üç yumruk yüzünden tüm gün yatakta kalacak değilim."

"Yani bu okula geliyorum demek mi oluyor?"

Telefonu yüzüne kapatıp yatağa fırlattım. Sigara pake-tinden bir dal aldım ve dudaklarımın arasına kıştırıp yak-tım. Ciğerlerimi derin bir nefesle dumana boğdum, tütü-nün keskin tadı damarlarımda dolaşmaya başlar başlamaz gözlerimi kapattım. İşte bu Cankut'un üzerine iyi gelmişti. Sigarayı zevkle içerken bir yandan da hızlı bir şekilde gi-yinmeye başladım. Son dumanı aldıktan sonra baş ve işaret parmağımın arasına kıştırdığım izmariti kül tablasına bas-tırdım. Son nefesimi dışarı üflerken cüzdanı arka cebime soktum. Sigara paketimi deri montun cebine yerleştirdik-ten sonra telefon ile arabanın anahtarını alıp evden çıktım.

Arabaya oturduğumda torpidodaki tarçın çubuğunu ağzıma attım. Anahtarı kontağa takarken dikiz aynasından da bana merhaba diyen morluğa bir kez daha küfrettim ve arabayı çalıştırdım. Güneş gözlüğümü de gözüme taktıktan sonra yola koyuldum.

Okula geldiğimde birkaç meraklı gözün beni takip ettiğini hissediyordum. Arabayı park edip havalı bir hareketle indim ve hislerimin ne kadar doğru olduğunu arabadan indikten sonra anladım. Cankut, dün zapt ettiğim çardakta oturuyordu. Acıkmıştı, miden kazınıyordu ve istemsizce kantine doğru yürümeye başladım. 'Cankut'u aç aç hiç çekemem.' diye düşünürken telefonum çalmaya başladı; ekrandaki gördüğüm isim-şom ağzım- Allah berterinden saklasın denecek türdendi. Telefonu sessize alarak yürümeye devam ettim fakat telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Kantine girdiğimde içimden ekrandaki isme sövüyordum 'Sana o telefonu monte edeceğim lan.' telefonu tekrar sessize aldım.

Bu sırada aniden üzerimde bir sıcaklık hissettim. Üzerimdeki kahverengi içecek lekesini takip ederek sarı saçlı, korktuğu her halinden belli kızla göz göze geldim.

"Sen bana tepki olarak mı doğdun lan!"

Şimdi kantindeki herkes de bize bakmaya başlamıştı ve Ayşin mahcup bir ifadeyle karşımda duruyordu.

"Çok özür dilerim." derken üzerimi temizlemek istedi.

"Bırak!"

"Yaktım seni. Canın acıyor mu?"

"Eğer bana bir daha dokunmaya kalkarsan ben senin canını yakarım."

Yer fıstığının panik havası öfkeli bir hale büründü. "Sana insanlık yapanda kabahat." dedikten sonra kitaplarını yerden topladı.

"İnsanlıktan önce önüne bakarak yürümeyi öğren." dedim.

Kısa bir an bana bakan yer fıstığı "Özür dilemiştim."
diyerek yerdeki boş bardağı çöpe attı.

"Özür dilemen temizlenmeme yardımcı olmuyor."

"Temizlememe izin verme-"

"Gözümün önünden kaybol yer fıstığı." diyerek sözünü kestiğim an kaşlarını çatan Ayşin ayaklarını yere vura vura yanımdan ayrıldı. Bir süre üzerimdeki lekeye baktım. Ah ulan Cankut, o telefonun hesabını senden sormaz mıyım ben şimdi.

Örkeyle bahçeye çıktım. Çardağa doğru yürümeye başladığımda Cankut beni farketti ve ayağa kalktı. Yüzündeki ifade üzerimdeki kahveyi sorgular gibiydi. Konuşmasında fırsat vermeden ensesini kavradım.

"Ne oluyor ya?"

"Bir dahaki sefere o telefonu bir yerine monte etmemi istemiyorsan, tekrar tekrar beni arama." dedim. Dişlerimi biraz daha sıkarsam kırılacağına emindim. Sertçe ensesini bırakmamla Cankut'un eliyle ensesini ovalaması bir oldu.

"Şimdi üzerini çıkar."

"Ne?"

Burnumdan soluyordum, "Cankut bir dakika içinde üzerindeki elimde olmazsa, senin de üzerinde bu haliyle kalmaz."

Cankut ne olduğunu anlamasa da üzerindeki formayı çıkarttı. Deri montumu çıkarıp üzerimi sıyırırken çevredeki hayret ifadeleri kulağıma çalınmaya başladı. Hızla Cankut'un uzattığı formayı üzerime geçirdim. Resmen formaya parfüm banyosu yaptırmıştı. Sabah sabah bu koku yüzünden kusmazsam iyiydi. Çıplak bir şekilde lekeli formaya bakan Cankut yüzünü buruşturdu.

"E ben?"

"Ebene selamımı ilet."

Gözlerini kısan Cankut "Ben ne giyeceğim demek istedim."

Sonunda çardağa oturabilmişim. "Orası beni ilgilen-
dirmez." dedim.

"Şaka mısın lan?" diyen Cankut, ellerini beline yerleş-
tirdi. Vücudu en az benim kadar iyiydi. Bahçedeki kızların
odak noktası olduğunu ve onun da bundan hoşlandığını
farketmemek için salak olmak gerekirdi. Kollarımı bankın
üzerine yerleştirip ayak bileğimi dizimin üstüne koydum.

"Bir daha olur olmaz zamanda beni aramamayı böy-
lelikle öğrenirsin."

Cankut öfkeyle söylene söylene okula doğru ilerledi. O
sırada aklıma gelen görüntüler içimdeki dürtüleri ayak-
landırmıştı, soluğu Tarih zümresinin önünde aldım. Ka-
pıyı çalıp açmamla içerideki öğretmenlerin bana dönmesi
bir oldu. Merve'yle göz göze geldiğimiz an nefesini tut-
tuğunu anladım, telaşla arkadaşlarının üzerinde gözleri-
ni gezdiriyordu.

"Merve Hocam, müsaitseniz konuşabilir miyiz?"

Kadının bakışları üzerime sabitlenmişti, diğer arkadaş-
ları kendi işlerine geri dönerken "Tamam. Sen çık. Geliyo-
rum." dedi. Sesi heyecanını açığa vuruyordu. "Peki, ho-
cam." diyerek zümreden çıkıp kapıyı kapattım.

Koridordaki zaman tüneline gözlerimi gezdirirken ka-
pı tekrar açıldı. Elinde kitaplarıyla dışarı çıkan Merve'nin
yanaklarının kızardığını farkettim. Neyse ki makyaj yapma-
yı seven kişiliği onu bu durumdan kurtarıyordu. Topuklul
ayakkabılarından çıkan enfes ses ile yanıma geldi. Kaça-
mak bakışlarla etrafı kolaçan ettikten sonra "Okulda be-
nim sınırlarımı geçmeyeceğini söylemiştin." diye fısıldadı.

"Normal bir öğrenci gibi öğretmenimle konuşmaya geldim."

"Uraz-" Bir an durdu. Yanımızdan geçen öğrencilere
gülümsedi. Uzaklaşmalarıyla derin bir nefes alıp konuş-
masına devam etti.

"Neden geldin?" Onun bu panik hali hoşuma gidiyordu.

"Çıkışta benim olduğumu hatırlatmaya geldim."

"Şşş" diyerek etrafı kolaçan eden Merve "Sessiz olana." diye beni uyardı. Onun bu emirleri can sıkıcı olmaya başlıyordu.

"Tamam." dedim.

"Çıkışta buluşuyoruz o zaman."

Merve bu sefer çok fazla uğraştırmadan "Tamam." dedi, bu hoşuma gitmişti.

"Tamam." diyerek keyifli bir şekilde gülümsedim. Zilin çalmasıyla Merve "Hadi git." diye fısıldayınca alt dudaklarımı ısırarak geri geri yürümeye başladım. Gözlerimle onu soyduğumu hissetmiş gibi "Uraz!" diye beni uyardı. Bu vücudun altımda Uraz diye inleyeceği günü hayal edip arkama dönerken Cankut'la karşılaştım. Üzerindeki temiz formasıyla bana doğru gelirken başımla merdivenleri işaret ettim. O tarafa doğru yönelen Cankut'un yüz ifadesi tüm keyfimi kaçırdı.

"Bana bir açıklama borçlusun." derken bir yandan da arkamdaki Merve'ye kaçamak bir bakış attı. "Sanırım iki şey açıklamak zorundasın." diye devam etti ve bakışları çeneme kaydı.

"Üç hakkın var, istediğin sorudan başla."

Cankut'a hesap vermek istemiyordum ama ne olduğunu anlatmazsam tüm gün başımın etini yiyecekti. Bu yüzden kısa yoldan bahsetmek en iyisi diye düşünürken "Dün Merve'yi etkilemek için yarmanın tekiyle dalaştım." dedim. Cankut şaşkınlığını gizleyemiyordu "Bravo. Bir taşla iki kuş. Peki, kahve olayı ne?" dedi. Tekrar zil çalarken derin bir nefes aldım.

"Geri zekâlı bir kız önüne bakmaktan acizken kitap okuyarak kahve içmeye çalışıyor."

"Oooo..." Cankut, bilindik abartılarda boğulmayı seviyordu.

"O geri zekâlı kızın kim olduğunu söylememe gerek yok sanırım." diye devam ettim. Cankut başıyla onayladı, "Bu anlattıklarına göre Ayşin'den başkası değildir." dedi. Başımı havaya kaldırıp derin bir soluk aldım. Cankut'un hâlâ gülmesi sinirimi bozarken yürümeye başladım. Koşarak önüme geçen Sarı "Ablasıyla ilgili planlarını hissetti mi ne?" deyince omzumla çarpıp yürümeye devam ettim.

Sınıfa girdiğimizde orta yaşlardaki gözlüklü bir adamın sıfatına hiç yakışmayan cinsteki ince sesiyle "Neredesiniz siz? Hadi geçin bakalım." demesi tek kaşımın havaya kalkmasına neden oldu. Sırama doğru ağır adımlarla ilerledim. Ayşin benimle göz teması kurmasa da elindeki kitabı sıkmasından gerildiğini anlayabiliyordum. Sırama oturup üzerimdeki montu arkama astıktan sonra önüme doğru eğildim.

"İntikam soğuk yenir ama emin ol kahve sıcak olacak."

Ayşin bir hışımla arkasını döndü, "Yanlışlıkla oldu." dedi, ben de arkama yaslandım.

"Emin ol, sana yanlışların en güzelini yapacağım."

"Ayşin!"

Hocanın uyarısıyla üçüncü kez gözümün içine bakan Ayşin'le donakaldım. Sadece bir saniyeydi. Beni ölçüp biçiyor, söylediğimin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Sadece bir saniye ama bana çok uzun gelen bir saniye...

Önüme dönmesiyle derin bir nefes aldım. Cankut bana sesleniyordu.

"Ne oldu?" diye meraklanmıştı.

Kafamı boşaltmak için cep telefonumu cebimden çıkardım.

"Evet çocuklar. Aramıza yeni katılan bir arkadaşımız var."

Hocayı duyar duymaz, sıkıntıyla başımı iki yana salladım. Her ders bunu tekrar tekrar yaşamak zorunda mıydım?

"Uraz Kurt."

Adamın sesi o kadar ince çıkıyordu ki bir an kulaklarımı tırmalayacağını düşündüm. Elimi bıkkınca havaya kaldırırken "Ayağa kalkar mısın?" dedi. Hadi bakalım yine başlıyoruz. Bakalım bu sefer ne kadar sabırlı olacaktım. Ağır hareketlerle ayağa kalktım. Hoca hoşnut bir şekilde "Kimdir bu Uraz? Tanıyalım." dedi.

"Tanımak istemeyeceğiniz biriyim Hocam."

Bozuntuya vermemeye çalışan adam "Ne demek istediğini açık bir şekilde anlatır mısın?" diye sordu.

"Anlatılmam yaşanırım Hocam." dedim. Bir an gözüm Didem'e takıldı. Cilveli bir şekilde beni dinlediğini görüyordum.

Hoca devam ediyordu, "Bu nasıl bir konuşma tarzı böyle. Sen kendini ne sanıyorsun?" dedi. Hocaya döndüm.

"İnsan."

Sınıf kahkahaya boğulurken hoca "Gülmeyin!" diye uyardı. Bana doğru yürümeye başlayan adam "Kendini komik mi sanıyorsun genç adam?"

'Cık' sesiyle damağımı şaklattım, "Sadece sıkıldığımı belli ediyorum."

"Sen ne demek istiyorsun?"

Sinirlendiğinde daha da incelen hocanın sesi yüzümü buruşturmama sebep oluyordu, sesi tam bir işkenceydi. Anlama kıtlığı ise intihar sebebi...

"Boşverin Hocam." diyerek yerime oturmaya çalışırken omzumdaki formadan beni tuttu. "Sana oturabilirsin demedim." dediği an omzumdaki eline uyarıcı bir ifadeyle baktım.

Öfkeyle suratıma bakan adam "Ayağa kalk." dedi.

"Önce sen bir elini çek."

"Terbiyesizliği bırak ve ayağa kalk."

Masaya sert bir şekilde vurarak ayağa kalktım. Omzumu bırakan adam "Saygısız." dediğinde hafifçe gülümsedim.

"Bakın yaşayarak tanıyorsunuz beni Hocam."

Adam küplere binmişti, "Müdür Bey de biraz seni tanımısın bakalım. Düş önüme."

Şaka mı bu? En ufak bir atışma da müdüre gidildiği nerede görülmüş. Cankut'a bakarken başını iki yana salladığını gördüm. Lanet olsun, kesin Patron'a haber verecek.

"Çocuklar ben arkadaşınızı müdürün odasına götürüp geleceğim. Sakın ses çıkarmayın."

Hocayı dinledikten sonra Ayşin ayağa kalktı, "Hocam. Ben arkadaşını müdürün odasına götürürüm" dedi. Bu hamleden sonra hoca bir bana bir Ayşin'e baktı. Bir an tereddütte kaldığını hissetsem de "Tamam." demesiyle derin bir nefes aldım. "Olanları da anlatırsın Ayşin." Yer fıstığı başını tamam anlamında salladı.

"Hiç merak etmeyin hocam. Babam gerekli cezayı da verecektir."

Başıyla yürümemi işaret ettiğinde yer fıstığının peşine takıldım. Sınıftan çıktığımızda yüzüme baktı. Bir şey söylemek istiyor ama bir türlü kelimeler dilinden dökülüyor gibiydi.

"Yürü hadi neyse cezam çekeyim." diyerek yürümeye başladım. Koşar adım merdivenlerden inerken kolumda bir el hissettim. Önce koluma baktım, sonra da sert bir ifadeyle Ayşin'e baktım. Anında elini çekerken "Ödeştik." dedi. Tek kaşım sorgulayıcı bir şekilde havalandı.

"Senden beni kurtarmanı istemedim."

"Biliyorum ama-" derken susmasını işaret ettim. Yavaşça Ayşin'e yaklaştığımda bir adım geriledi. Bunu umursamadan tekrar adım atıp ona yaklaştım.

"Böyle basit şeylerle ödeşmeyi aklından bile geçirme."

Kızın gözleri küçülmüştü, "İyi." dedi.

"Çocuklar sizin derste olmanız gerekmiyor mu?!"

Duyduğumuz sesle Ayşin'in gözleri tekrar büyüdü. Ba-

şımı sesin geldiği yöne çevirdim. Koridorun başından bize doğru gelen ayak seslerinin eşliğinde "Demek ödeşmedik." diye fısıldayan yer fıstığına döndüm. Bana doğru cesur bir adım attı. Neredeyse bedenlerimizin arasında hiç boşluk kalmazken "O zaman sana iyilik yapacak değilim." dedi. Dudaklarımın kenarı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

"Blöf yapıyorsun."

"Öyle mi?"

Ayşın bir adım gerileyip eski yerini aldı, kollarını göğsünde rahat bir şekilde kavuştururken bana meydan okuyan bakışlar atıyordu. Küstah ve alaycı bir şekilde gülümsedim, o da sessiz bir başkaldırı ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. Beni karşısına almaya cesaret edemezdi değil mi? Gözlerim kısılırken yer fıstığı tek ayağının üstünde bize doğru gelen kişiye döndü. Gerçekten beni satmazdı değil mi? Profilden izlediğim Ayşın göz ucuyla bana baktıktan sonra boğazını temizledi.

"Biz de tam sizin yanınıza geliyorduk efendim."

Öfkeden parmak uçlarım karıncalanmaya başladı. Yumruklarımı sıkarak bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım ama işe yaramamıştı. Ayşın imalı bir gülümsemeyle bana döndü. Gözlerim daha çok kısıldı, blöf yapıyordu. İntikamımın kötü olacağını bile bile gerçeği söyleyemezdi. Peki, ya deli cesareti aklını başından aldıysa? Bu Patron'un tekrar okula gelmesi demek olurdu. İlk günden bu kadar olayı kaldıramayacağı gibi sürekli planını sekteye uğrattığım için beni de altından kalkamayacağım bir hale sokardı. Kahretsin Uraz. Bu seferlik, yalnızca bir seferlik...

"Hayırdır çocuklar bir sıkıntı mı var?"

"Ödeştik."

Müdür sözünü bitirmeden fısıldadığım cümle Ayşın'ın keyifle gülümsemesine neden oldu. Bu daha çok zafer gülümsemesi gibiydi. Hay dilim kopaydı da ona bu zevki

yaşatmasaydım. Bu olaydan yırtalım, o gülümsemeden eser kalacak mı yüzünde bakalım Ayşin hanım?

Ayşin birden elini beline yerleştirdi. Yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Ne olmuştu şimdi?

"Ağrım var efendim, Uraz, bana yanınıza gelene kadar eşlik ediyordu."

Yok artık!

Kız göz ucuyla bana işaret eder gibi baktıktan sonra tekrar babasına döndü. *Tamam, Oscarlık rol yeteneğinle az da olsa beni inandırdın ama babanın buna inanacağını düşünmüyorsun herhalde. Adım sesleri yaklaşıncaya müdüre baktım. Adamın her yerinden endişe akıyordu.*

Hadi canım... Gerçekten inanmış olamazsın.

"Kızım."

Müdür, kızının yüzünü okşadıkça Ayşin daha da acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Elini beline daha çok bastırıyordu.

"İyiymiş baba. Sadece ağrım başladı, biraz dinlensem geçer. O yüzden yanına geliyordum."

Babası, "Gidelim." dedi ve bana doğru dönüp "Teşekkürler Uraz. Dersine dönebilirsin." diye devam etti. Birkaç saniyede gelişen olayları idrak etmeye çalışırken Ayşin acı çekme rolüyle yürümeye, babası da ona yardım etmeye çalışıyordu. *Bir müdür nasıl bu kadar salak olabilir? Kendi kızının rol yaptığını anlayamıyorsan bizimkileri nasıl anlayacaksın acaba?*

Gözüm koridordaki saate takıldı. Daha dersin bitmesi ne yarım saat vardı. *Nasılsa müdürün yanında biliyorlar'* diye düşünerek bahçeye çıktım. Çardağa doğru ağır adımlarla yürümeye başladım. Babasının karşısında nasıl da masumlaşmıştı. *Şeytan.* O masum tavırları bir bana sökmüyordu. O adam da ne kolay inanmıştı yalanına. Pes...

Çardağa oturdum. Sınıfların açık pencerelerinden ge-

len ve birbirine karışan uğultuları dinlerken 'Benim burada ne işim var.' diye düşündüm.

Ah be Patron.

Bu salak Cankut, beni karşısına alacağını bile bile Patron'a haber vermiş midir acaba? Hızla cebimden telefonu çıkartıp mesaj yazmaya başladım.

Alıcı: Cankut

Eğer Patron'a bu durumu anlattıysan o mesajı yazan parmaklarını tek tek yerinden sökeceğim.

Telefonu masaya bıraktım. Sigara içmeden rahatlayamayacaktım, 'Hay aksi!' paket ceplerimde yoktu, tabii ya, montumun cebinde kalmıştı. Montum sınıftaydı. Neyse ki teneffüs zilinın çalmasına az bir vakit vardı. Olduğum yerde oturmaya devam ettim, dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerim arasına aldım. Tahta masanın üzerine kazınmış isimleri okumaya çalıştım. Gördüğüm A harfi aklıma yer fıstığını getirdi. Nasıl bu kadar iyi rol yapabilişti? Daha önceden de bir rahatsızlığı mı olmuştu? Silkelenerek kendime geldim.

Sana ne lan o kızın gelmişinden geçmişinden.

Her beş dakikada bir bu kızı mı düşüneceksin? Beynini daha yararlı bir işe kullan ve çalıştır şu saksıyı. Merve'yi bu işe nasıl razı edeceksin?

Zilin çalmasıyla öğrenciler bahçeye koşmaya başladı. Bu görüntü kafesi açılan fareleri andırıyordu. Aralarından havalı bir şekilde sıyrılan Cankut bana doğru yürümeye başladı. Rahat tavrı sinir bozucuydu.

"Mesajımı almışsındır umarım."

Cankut keyifle gülümsedi, "Merak etme. Bu işten yirtacağını bildiğim için Patron'a hiçbir şey söylemedim." diyerek yanıma oturdu.

"Yırtmasaydım da söylememen gerektiğini kafana nasıl sokabilirim?" diye sordum.

Cankut'un yüzündeki gülümseme artmıştı, "Yaşayarak öğrenmeyi tercih ederim. Sahi nasıl yırttın?"

"Aşın. Bugünkü kahve borcunu ödedi diyelim."

Cankut yüzüne imalı bir gülümseme yerleştirirken kaşlarını kıpırdattı. "O zaman geçmiş olsun diyorum ve asıl konumuza geliyorum. Merve Hocay'la ilgili planın ne?"

"Cankut karı gibi meraklı olduğunun farkında mısın?"

Cankut'un gözlerini kismasına tepki vermezken "Bu bakışından korkmam mı gerekiyor?" diye sordum. Bana doğru eğilip sesini alçalttı.

"Bu işte ortağız ve ne yapacağını önceden bilmem gerekiyor. Sürekli senin arkayı toplayan olmak istemiyorum."

"Korkma ben temiz çalışırım. Arkamı toplamana ihtiyacım yok."

"Uraz. Şu egonu gözlerinin önünden çek ve çevreyi incele!"

Alçak sesle yaptığımız ağız dalaşından Cankut bahçe-
de gözlerini gezdirdi ve konuşmaya devam etti.

"Buradaki çocukların %95'i varlıklı ailelerin çocukları. Kabul ediyorum, kafadaki planı kolayca gerçekleştirebilirsin ama sonuçlarını düşünmen lazım. Ailelerinin bu işin peşine düşmeyeceğini mi düşünüyorsun? Sağlam bir planın olmalı. Beni umursamadığını biliyorum. Kendini de düşünmediğin ortada ama Patron'u düşünmelisin. Onu zora sokacak bir şeyin sonuçlarını düşünüyor musun?"

Cankut'u sessizce dinledikten sonra "Bitti mi?" diye sorunca derin bir nefes aldı.

"Bitti."

"Güzel. Hadi git bize birer kahve kap gel. Gün uzun."

Cankut söylenerek ayağa kalktı. "Gerçekten sinir bozucusun ve seninleyken ne kadar sabırlı olabilirim bilmiyorum Uraz Kurt." dedikten sonra hızla kantine doğru yürümeye başladı.

Özünde iyi biri olduğunun farkındaydım ama kimse-

nin benim işlerime karışmasına izin veremezdim. Gerekirse Patron'un bile...

Bunaltıcı bir okul gününü önümdeki sıranın boşluğunu inceleyerek bitirirken Cankut'un başımda ne zamandır dikildiğini bilmiyordum.

"Okulu sevmeye mi başladın?"

Cankut'a cevap verme gereği duymadan ayağa kalktım ve montumu üzerime geçirdim.

"Sahi Ayşin tüm gün neredeydi? Senle çıktı bir daha dönmedi." derken dehşetle iç geçirdi.

"Kıza bir şey mi yaptın lan." diye devam etti.

Yüz ifademe bakıp "Ne var oğlum. Konu senken böyle düşünmem normal." diye devam etse de bu saçmalıklarla uğraşamayacağım için cevap vermedim. Sıramdan omzuna çarparak çıkıp yürümeye başladım.

Cankut arkamdan seslendi, "Yalnız bilmeni isterim. Sessiz sinemadan hiç hoşlanmam."

Orta parmağımı kaldırdım ve yürümeye devam ettim.

Sınıftan çıktığım an telefonuma çalmaya başladı. Arayan numarayı bilmediğim için şüpheyile kaşlarım gerildi, telefonu açıp kulağıma götürdüm ve sessizce bekledim.

"Alo?"

Karşı taraftan gelen sesi duyunca rahatladım.

"Merve. Sen numa-"

"Tekrar okulda yan yana gelme riskini göze alamadım. Numaranı babamın odasındaki dosyandan aldım. Seni okulun arkasındaki alışveriş merkezinde bekliyorum."

Sözümü kesmesi sinirimi bozsa da sesimi çıkarmayıp "Tamam." dedim.

"Çabuk ol!" diyerek yüzüme telefonu kapattı.

Benimle okulda görüşmeyi göze alamayıp halka açık bir yerde mi buluşuyordu yani? Amacı ne lan bu kızın? Hızlı bir şekilde adını kaydettim. Koşar adım okuldan çıktktan sonra, arabama binip alışveriş mekezinin otoparkına yöneldim.

diit, diit

Gönderen: Merve

Otoparktayım. F-16'da.

Ha şöyle, benimle herkesin görebileceği yerde buluşacağını nasıl da düşünmüştüm. Akıllı kız, kesinlikle ilk buluşma için doğru bir tercih.

Kolonların üzerine yazılmış numaraları takip ederken elinde poşetlerle bekleyen Merve'yi gördüm. Yanına gittiğimde etrafı kolaçan ederek poşetleri arabasının arka koltuğuna yerleştirdi ve kapıyı kapattıktan sonra yanımdaki koltuğa oturdu. Öpmek için hamle yaptığı an duraksadı ve geri çekilip "Selam." dedi.

"Dersin yok muydu?"

"Son saatim boştu. Ben de bir şeyler aldım."

Alkol şişelerini gördüğümde kaşlarımı buruşturdum, "Ne bunlar?" diye sordum.

Merve'de arka koltuktaki şişelere bakarak, "Tıvr zıvır işte." dedi, ardından tekrar önüne döndü.

"Gidelim mi?"

"Tamam. Nereye gitmek istersin?"

Merve cilveli bir şekilde gülümsedi, "Bize." dedi. Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum, dürüst olmalıym. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Beni eve mi atıyorsun?"

Merve'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, "Saçmalama!" diye bağırdı, "Sadece dışarıda görülme riski yüzünden evde takılmamız daha iyi olur diye düşündüm."

"Ha sadece bu yüzden yani." diyerek arka koltuğu işaret edince utanmış bir şekilde gülümsedi.

"Pizza-bira yaparız diye düşündüm."

Şaşkınlığımı gözlerim ele veriyordu, bu kızın böyle zevkleri olacağı aklıma gelmezdi.

"Evdekiler ne olacak?"

"Bu akşam evde kimse olmayacak."

"Nasıl yani?"

Merve derin bir nefes aldı, "Buradan uzaklaşabilir miyiz? Yolda anlatırım." dedi.

Otoparktan kimseye görünmeden çıkmayı başarmıştı, Merve'nin tarifiyle yola koyulduk.

"Ee?"

"Benim bir kardeşim var; sizin sınıfta hatta adı Ayşin."

Yer fıstığını getirdim gözümün önüne, sonra biliyor olduğumu başımla işaret ettim.

"Onun sayesinde evimiz ayda iki kere boş kalır."

"Neden?"

"Doğuştan böbrek hastası. Ayda iki kere diyalize giriyor. Bu nedenle ayda iki kez ev boş olur. Yoksa evden çıkmaz o kitap kurdu."

Merve'ye kaçamak bir bakış attım, nedense bu konudan rahatsız olmuş bir hali vardı. "Normalde diyalize girmesine bir hafta var ama bugün nedense aniden ağrısı tutmuş. Babam da apar topar hastaneye götürmüştü. Bu gece orada kalacaklar."

Merve'nin ses tonu o kadar ruhsuzdu ki sırtımın ürperdiğini hissettim. Şu anda bu arabada benimle olmak yerine kardeşinin yanında olması gerekmiyor muydu?

"Anlayacağın ev boş. Sağdan git."

Söylediği yerden saparken aklım yer fıstığına takıldı, demek böbrek hastasıydı. O yüzden o kadar güzel rol yapabiliyordu. Babasının neden telaşlandığını şimdi anlayabili-

yordum. Yoksa rol yapmamış mıydı? Gerçekten ağrısı olabilir miydi? Ben neden bu kızı düşünmeye başladım yine?

Merve sessiz havayı dağıtmak istercesine radyoyu açtı. 'Muhtemel Aşk' şarkısını duyar duymaz içimden mırıldanmaya başladım. Müzik dinlemeyi çok sevmesem de bu şarkı hoşuma gidiyordu.

"Muhtemel aşk için, Aştım bendimi. Yolculuk nereye, dinlemeden kendini..."*

Kırmızı ışıktaki durmamızla Merve'ye doğru döndüm.

"Böbrek nakli olmuyor mu?"

"Ayşin'e mi?"

Yok Ebene... Başımı evet anlamında salladığımda gözlerinde ilk kez acıma kırıntısı belirdi.

"Uygun bir donör bulunursa, olabilir."

"Bulun o zaman."

"Bulmuştuk ama-" derken gözlerinin sulanmaya başlamasıyla önüne döndü. Kardeşinden bahsederken acı çekmeyen kız neden bu konuda perişan haldeydi?

"Ama?"

"Yeşil."

Kornalarla da yeşil ışığın yandığını farkedip gaza bastım. Saniyesinde arkamda hiçbir araç kalmadı. "Ama?" diyerek sorumu yinelediğimde Merve kollarını göğsünde bağladı.

"Bu konuyu kapatsak olmaz mı?"

Gerçekten Uraz. Konudan sana ne. Kapatsana konuyu!

Geri kalan yol boyunca ağzımı açmadım. Mahallelerine girdiğimde eski yetimhanenin olduğu yeri hatırlayarak gerildim; sıra sıra dizilmiş 5-6 katlı evler ne kadar sevimli gözüксе de kötü anılarımı canlandırıyor. Sırf bu manzarayı görmemek için yüksek katlı bir rezidans-tan ev almıştım.

* Muhtemel Aşk - Yirmi7 & Birol Namoğlu.

Uygun bir yere arabayı park ettim. Merve aceleyle arabadan inip arka kapıyı açtı, poşetleri eline alırken "Mahallelerimiz biraz dedikoducudur. Ben apartmana girdiğim gibi peşimden gel." diye fısıldadı. Hadi ama her yerde kaçak gibi mi takılacağız?

Merve koşar adım apartmana girdi. Arabadan inip onun aksine ağır hareketlerle peşinden gittim. Asansöre bindiğimizde hızlı soluk alışverişi gözümünden kaçmadı. Heyecanlı mıydı yoksa korkuyor muydu? Ufak bir olayda bu kadar geriliyorsa, acaba bu kız ilk kurban için doğru bir tercih miydi?

Apar topar eve girdiğimizde derin bir soluk alan Merve "Hoş geldin." dedi. Ayakkabılarımı çıkarırken "Sen salona geç. Ben pizzaları sipariş edip geliyorum. Karışık seversin değil mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. Merve elindeki poşetlerle mutfığa giderken salon olduğunu düşündüğüm yere doğru yürüdüm.

Salona girdiğimde gözüme çarpan ilk şey fotoğraflarla kaplanmış olan duvardı. Neredeyse her karede gülümseyen yer fıstığını da farketmem zor olmadı. Sanırım bu ailenin zaman tüneli bu duvardı. Deri montumu çıkartıp tekli koltuğa attıktan sonra Ayşin'in küçüklüğüne dair bir fotoya doğru yaklaştım, neredeyse hiç değişmemiştii. Fotoğraftaki doğum günü pastası bile ondan büyük duruyordu. Belli belirsiz gülümsediğimi hissederken birden aklıma gelen anılar kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Benim annemin ölümünü canlı canlı izlediğim yaşta bu kız kahkahâlarla gülüyordu. Sırf bu yüzden bile ondan nefret etmem gerekiyordu. Yan taraftaki karede iki kızına sarılmış gözleri Merve'ye benzese de daha çok Ayşin'i andıran kadına bakarken arkamdan bir ses "Annem." dedi.

Merve'ye döndüğümde üzerine giydiği salaş tişört ve yok denecek kadar kısa olan şortla tüm fiziğini gözler önüne

serdiğini gördüm. İster istemez kusursuz hatlarını incelemeye başladım. Üzerindeki tişörtü sanki bacaklarını kapatacakmış gibi aşağı çekerken "Hava çok sıcak değil mi?" dedi. Yaptığına kılıf uydurmaya çalıştığını anladığımda "Hı hı." diyerek onu bozmamaya çalıştım.

"Biralari dolaba koydum. Pizzaları da sipariş ettim, birazdan gelir. Otursana."

Gösterdiği koltuğa rahat bir şekilde oturdum. Merve aramıza mesafe koyarak yanıma oturdu. Bir süre sessizce salonu inceledim. Kesinlikle Merve'yi yansıtan bir zevkle döşenmişti. Merve'ye doğru döndüğüm de irkilen kıza gülümseyerek "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç. Boş bulundum."

Bir süre Merve'yi izledim. Evinde olmasına rağmen rahat görünmüyordu. Sözde rahat olmak için böyle giyinmişti. *Ha unuttum çok sıcaktı değil mi?* Ne kadar istemesem de yavaşça ona doğru uzandım ve bacaklarının arasında tuttuğu eline dokundum.

"Bir sorun mu var?"

Merve başını hayır anlamında sallarken "Biraz gerginim sanırım." dedi.

"Neden?"

Şimdi elini elimden kurtardı, "Bu yaptığımız yanlış. Tamam, kabul ediyorum. İnsanı çeken bir tarafın var ve fiziksel olarak yaşlıların gibi durmuyorsun. Kimse senin lise öğrencisi olduğuna inanmaz ama ben biliyorum ve bu-"

Merve'nin konuşması parmaklarımı dudaklarına bastırmamla kesildi. Şaşkın bir şekilde bana bakan kıza doğru yaklaşmamla yutkundum.

"Peki sana da lise öğrencisi gibi hissettirmezsem." diyerek ona daha çok yaklaştım, artık nefesini dudaklarımın üzerinde hissedebiliyordum, parmaklarımın dışıyla çenesini okşadım. Gözlerimizle dudaklarımız birbirlerinin

etrafında mekik dokuyordu. Merve titrek bir nefes aldı. Çenesini, kendimden beklemediğim bir narinlikle tuttum. Dudakları aralandı. İrademi korumam gerekiyordu, ben narin bir insan değildim. Sertlik ve acı bana zevk veriyordu, elleri üzerimde pamuk gibi dolaşmamalıydı; tırnaklarını sırtıma geçirmeliydi Şu anda bulunduğum durum benim için işkenceden farksızdı. Sanırım biraz hızlansak fena olmaz diye düşünerek dudaklarına yönelirken zil çaldı.

Az önceki tutkusundan eser kalmayan kız panik halinde ayağa kalktı. "Kim bu?"

"Pizzadır." diyerek ayağa kalktım. Merve saçlarını ve üzerini düzeltmeye başladı. Kapı ısrarla çalınırken kapıya doğru yürümeye başladım. Arkamdan koşan Merve "Dur dur dur." diyerek önüme geçti.

"Sen içeri geç. Ben alırım."

Gözlerim kıyafetlerini taradı. Evde yarı çıplak gezdiği yetmiyormuş gibi kapıyı da bu şekilde mi açacaktı? Bu nasıl bir rahatlıktı böyle...

"Uraz lütfen. Sen içeri geç. Ben pizzaları alıp geliyorum."

Bıkkın bir şekilde nefesimi dışarı verdim.

Merve saçlarını düzelterip diyafona bastı. "Kim o?" dediğinde arkada duyduğumuz sesin pizzacıya ait olması imkânsızdı.

"Kızım açsana kapıyı. Ağaç olduk burada."

"Baba?" diye cıyaklayan Merve, yüzümün buruşmasına sebep oldu, panikle bana bakan kız "Ne yapacağız şimdi?" diye fısıldadı, bir yandan da diyafona konuşuyordu.

"Ayşin'e bir şey mi oldu?"

"Merve, telefonda mı konuşuyoruz kızım? Eve gelince her şeyi anlatırız. Aç artık şu kapıyı. Ah ben anahtarlarımı o telaşla okulda unutmayacaktım ki" diye söylenirken Merve otomatiğe bastı. Koşarak yanımdan geçtikten, ışık hızıyla salondaki eşyalarımı kucakladı.

"Uraz gitmen lazım." diyerek eşyalarımı kucağıma fırlattı. Ayakkabımı da elime tutuşturduktan sonra kapıyı açmasıyla kapaması bir oldu.

"Ne yapıyorsun kızım sen?"

"Gidemezsin."

"Dengesiz misin kızım?"

Merve şimdi başını ellerin arasına almış evin içerisinde koşuşturuyordu, çaresizliği her halinden belliydi.

"Sevinç teyze kapıda. Hâlâmla çok yakınlar. Seni gördüğü gibi hâlâma yetiştirmesi bir olur. Sonrasını düşünmek bile istemiyorum." dedi.

"Ee o zaman ben salona geçiyorum." diyerek arkamı döndüm.

"Dur." diye fısıldayıp önüme geçti. "Salon olmaz." Sıkılmışım.

"Uraz babamlar geliyor farkında mısın? Salona geçmeyi nasıl düşünürsün?"

"Merve, kocan basmıyor bizi, Allah aşkına kaç yaşındasın sen? Liseli ergenlerle takıla takıla onlardan bir farkın kalmamış. Resmen babandan korkuyorsun ya."

"Anlamıyorsun Uraz. Babam okulun müdürü, ben tarih öğretmeniyim, sen de öğrencisisin. Bu evde ne olduğunu nasıl açıklayacağız?"

"Not almaya geldi ya da Aysin'i merak etti dersin."

"Saçmalamayı kes Uraz. Okulun ikinci gününden ne notu. Ayrıca evimizi nereden biliyorsun. Of Allah'ım bir çıkış yolu göster. Babam seni görürse ben biterim. O okuldaki rahatlığım sona erer." dediği an kapının arkasında sesler duyuldu.

Merve, "Lanet olsun geldiler." diyerek beni iteklemeye başladı ve en yakındaki kapıdan içeri soktu. "Sakin sesini çıkarma." diye tembihledikten sonra kapıyı yüzüme kapattı. Öfkeyle elimdeki eşyaları yere fırlattım. Buraya ha-

pis olup kalmam yetmiyormuş gibi bir de bana emir veriyordu orospu. Bu kız mıydı bu işte arkamı kollayacak kişi? Daha dakika bir gol bir beni ne hallere soktu!

Sinirle üzerimi giyinirken kapının açıldığını duydum. "Kızım ne yapıyorsun sen saatlerdir. Kardeşin rahatsız neden kapıyı açmıyorsun?" diye söylenen müdürü dinlemek için kapıya doğru yaklaştım.

"Banyo yapacaktım babacığım. Tam soyunmuştum siz geldiniz. Giyinirken zaman geçmiş."

Merve'nin sakın çıkan sesi birden yükseldi. "Nereye?"

Ufak bir sessizlikten sonra "Banyoya gidiyorum abla." diyen yer fıstığının sesini duyunca belli belirsiz gülümse dim. Sesinin her zamanki gibi çıkması iyi olduğuna işaret diye düşünürken hızla ayakkabılarımı giydim.

"Banyo yapacağımı söyledim."

"Yıllanmayacağım içeride abla. Tuvaletimi yapıp çıkacağım."

"Olmaz!" Merve'nin olduğunu düşündüğüm ayak sesleri kapıya doğru yaklaştı.

"Benden sonra yaparsın. Senin tuvaletini bekleyemem."

"Ne o cenabetliğin mi kalktı?" diyen Ayşin'e kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ablanla doğru konuş Ayşin."

"Sen de hastanede yapsaydın tuvaletini. Hem siz neden geldiniz? Hani bu akşam hastanede kalacaktınız?" Merve'nin istediğinde ne kadar çirkef olabileceğini şu anda anlıyordum. Bu özelliğini beni dışarı etmek için de kullansaydın ya.

"Kardeşin inatla iyi olduğunu söyledi. Doktor bir hafta daha-"

"Ne yapıyorsun Ayşin ya?!"

Müdürün konuşması Merve'nin carlamasıyla kesildi. Ayşin "İzin verirsen işeyeceğim." dediğinde gülümsemem yüzüme yayıldı.

"İşeyemezsin. Ben banyo yapacağım."

"Kızlar kavgayı kesin. Merve sen de çekil kızım kapının önünden."

"Hayır baba. Dünyanın kendi etrafında dönmediğini öğrenmeli artık. Her istediği şey olamaz."

Ayşin "Abla!" diye bağırdıktan sonra bir sessizlik oluştu. Kapıya kulağımı daha çok dayadım. "Şu saçma kavgayı yapmasaydın ben çoktan tuvaletimi yapmış, sen de banyona girmiş olurdun. Şimdi çekil önümden yoksa yerleri temizlemek zorunda kalırsın."

Kapının kolunun kıpırdamasıyla birkaç adım geriledim. Ayşin içeri girip kapıyı kilitledikten sonra derin bir nefes aldı. Eliyle beline bastırarak "Banyo yapacağım." diye söylendi. Lavabonun önüne gittiğinde, aynada gördüğü şeyle ufak bir çılgılık atarken hızla arkasını döndü.

"Ne oldu kızım?"

Müdür kapıyı çalarken Ayşin donmuş bir halde bana bakıyordu. Yüzünün rengi daha da atmıştı. Korktuğunu lavaboyu tutan ellerinin titremesinden anlıyordum.

"Ayşin." diyerek kapı kolunu zorlayan müdürle ilk şoku atan yer fıstığı "İy-iyiyim. Yerler ıslakmış. Ayağım kaydı." diye cevap verdi.

"Ah be kızım. Ödümü kopardın."

Ayşin bana bakmayı sürdürüyordu, "İyiyim baba. Kapıda beklemene gerek yok." diye bağırdı.

Yer fıstığının suratına ifadesiz bir şekilde bakmaya devam ettim. Bana doğru yaklaşıp "Senin burada ne işinin olduğunu sormak istiyorum ama vereceğin cevaptan korkuyorum." diye fısıldadı. Kemerimi düzeltir gibi yaparak "İşedim." dedim alaycı bir gülümsemeyle. Kemerimdeki ellerime baktı, gözlerini devirerek "İşedin mi?" diye sessizce sorguya çekti, ardından derin bir of çekecek gibi nefes aldı ve elini böbreğinin olduğu yere koydu.

"Senin evinde tuvalet yok mu?!"

"Ayşin kimle konuşuyorsun sen?"

Müdürün hâlâ kapıda olduğunu anlarken Ayşin'e ikinci kez muhtaç olduğumu hissediyordum. Biz birbirimize öldürücü bakışlar atarken Merve "Baba kızı rahat bırak-sana. Tuvaletini yapıyor işte, kiminle konuşacak Allah aş-kına." dedi. Sesinden telaşı fazlasıyla belli oluyordu, ba-basına cevap vermeye devam etti:

"Hadi sen içeri git."

"Olmaz. Belki bir şeye ihtiyacın olur."

"Tamam, ben buradayım işte. Sen git baba."

Dışarıdaki konuşmaları dinlemeye çalışırken Ayşin'in beni izlediğini hissettim.

"Korktuğum şey başıma gelmiş olamaz değil mi?" di-ye sordu.

Bakışlarımı ona çevirdim, şaşkınlıkla konuşmaya de-vam ediyordu, "Lütfen ablamla birlikte olduğunuzu söy-leme." dedi. Sesi o kadar çaresiz çıkmıştı ki birazdan yal-varacak gibi duruyordu.

"Tamam söylemem."

Şimdi yüzünü ovuşturmaya başlamıştı, "Abla ya abla ..." diye dişlerinin arasından söylenirken yüzünü buruşturup tekrar böbreğini tuttu. Belli ki tuvaletini yapmadıkça canı daha fazla acıyacaktı.

"Git işe."

Söylediklerimi algılayamıyormuş gibi davranıyordu, "Anlamadım." diye fısıldadı.

"Anladığım kadarıyla böbreğin ağrıyor. Git ve tuvaletini yap diyorum."

"Sen buradayken mi?" diyerek bir klozete bir de ba-na baktı.

"Götünü görmeye meraklı değilim."

"Terbiyesiz!"

Arkamı dönmemele "Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordu. Başımı hafifçe ona doğru çevirdim. Panikle bana bakması gözlerimi devirmeme neden oldu.

"Uzatma ve yap şu lanet çişini." dedikten sonra tekrar mavi seramiklerle kaplı duvara döndüm. Ayşin'in bir süre bana baktığını hissederken dışarıdan gelen "Ayşin hadi kızım daha bitmedi mi?" sorusu başka çare bırakmamıştı.

Sifona basarken "Sakın arkana bakma." diye fısıldadı. Başımı bir kez tamam anlamında salladım. Ah ulan Merve. Ben bu yaşadıklarımı senin burnundan getirmez miyim?

Ayşin'in tuvalette işini bir türlü bitiremiyordu, sinir-
den kaşlarını çatmış, *'Utandığı için mi yoksa rahatsızlığından dolayı mı bu kadar yavaş yapıyor'* diye düşündüm. Bu sırada tekrar sifona basmasıyla suratıma bir rahatlık çöktü, belli ki utanıyordu. Üçüncü sifon sesinden sonra toparlandığını anladım.

"Tamam dönebilirsin."

"Hele şükür."

"Ne var ya?"

"Gerçekten çok hızlı işiyorsun."

"Sana ne be salak. Ne kadar hızla işeyeceğimi sana mı soracağım?"

Ayşin ellerini yıkadıktan sonra havluya kurularken "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu. Babasının nefesini hâlâ kapının dışında hissederken omuzlarımı silktim. "Çok zekisin. Bul bir şey."

"Bana borçlanacağının farkında mısın?"

"Tamam, bir dahaki saygısızlığına göz yumarım."

Ayşin şüpheli bir şekilde yüzünü ekşitti. Ardından, "Ab-la!" diye bağırdı.

"Ayşin. Ne oldu canım?"

"Canım mı?"

Yer fıstığının şaşkınlığı tavan yapmıştı, gözlerini ben-

den ayırmadan ablasına "Bir dakika bakar mısın?" dedi.

Merve Ayşin'e cevap verirken bir yandan da babasını yollama çabasıındaydı, "Tabi canım, Baba hadi sen git. Ben kardeşimle ilgilenirim."

Merve'nin kapının kolunu tuttuğunu anladığında Ayşin kilidi açtı, ablası hızla içeri daldı. Yüzündeki korku, utanç ve tedirginlikle fazlasıyla belli oluyordu.

"Açıklayabilirim." diye fısıldadı.

"İlgilenmiyorum." diyen Ayşin kollarını göğsünde bağlayarak bana doğru döndü.

"İçeri gidip babamı odamda oyalayacağım." deyip tekrar ablasına döndü. "O sırada aşığını dışarı çıkarırsın. Sonra da odaya gelirsın. Ben de babamı azat ederim."

Ayşin'in zekice fikri hoşuma gitse de 'Aşığın' derken ki iması nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Harikasın Ayşin." diyerek kardeşinin kollarını kavrayan Merve "Söz veriyorum olanları sana anlatacağım-" derken Ayşin elini havaya kaldırdı.

"İlgilenmediğimi söyledim abla. Bir daha beni bu duruma sokmayın yeter."

"Çok özür dilerim."

Merve'nin özüne cevap vermeden "Baba!" diye bağırarak Ayşin banyodan çıktı. Merve tekrar kapıyı kitlerken derin bir nefes aldı. "Ne dedi?" diyerek bana döndüğünde dışarıyı dinlemeyi bıraktım. "Seni burada görünce ne dedi?"

"Hiçbir şey."

Merve bana doğru yaklaşırken "Özür dilerim Uraz. Seni bu hallere sokmak istemezdim" dedi.

Ellerini belime doladım, "Sıkıntı yok." dedim. Başını kaldırıp bana bakan kız dudağını büktü.

"Emin misin?"

Yaptıkları yüzünden ona o kadar sinirliydim ki şuracıkta gözlerini oyabilirdim. Başımı evet anlamında bir kere

daha sallamamla mahcup mahcup gülümsedi. "Hadi seni buradan çıkaralım." diyerek benden ayrılan Merve kulağını kapıya dayadı. Dışarıdan ses gelmeyince yavaşça kilidi açtı. Başıyla onu takip etmemi işaret etti, ellerimi cebime sokup peşinden yürümeye başladım. Merve parmak ucunda hareket ederken ben normal bir şekilde yürüyordum. Bu saatten sonra Merve'nin götünü kurtarmak için uğraşmayacaktım. Merve, Ayşin'in odası olduğunu tahmin ettiğim tarafa doğru bakarak dış kapıya doğru yürüdü. Bir yandan da eliyle onu takip etmemi işaret ediyordu. Sanki başka şansım varmış gibi...

Dış kapıyı kontrol ettikten sonra yavaşça açarken "Yarın okulda görüşürüz." diye fısıldadı. Yüzümdeki ifade-sizliği korumaya çalışarak "Görüşürüz." dedikten sonra hızla evden ayrıldım.

Bu saatten sonra ayaklarını yere sağlam bas Merve Şen-doğan! Çünkü ilk fırsatta kaydırmak için elimden geleni yapacağım.

Telefonun ısrarla çalan sesinin alarmdan farklı olduğunu anlayınca gözlerimi açmadan telefonu aramaya başladım. Sesin kesilmesiyle aramayı da kestim fakat uykum kaçmıştı bir kere, gözlerimi birkaç seferde açtım. Pencereden süzülen sabahın ilk ışıkları altında gözlerimi kırıştırdım. Tekrar telefonun çalmasıyla öfkemi bastırmaya çalıştım ama dudaklarından kaçıp giden inlememe engel olamadım. Tek kolumdan destek alarak komedine doğru uzandım ve telefonu elime aldım. Gördüğüm isimle dün yaşadıklarım beynime hücum etti. İşte şimdi öfkemi bastırabileceğimi sanmıyordum.

"Evet?"

Merve benim aksime heyecanla "Günaydın canım." dedi. *'Canın çıksın!'*

"Sana da günaydın Merve." diye karşılık verdim. Sesim her zamankinden daha mesafeli çıkmıştı.

"Uyandırdım sanırım."

Esnerken "Sadede gel Merve." dedim.

Merve'nin sesi iyiden iyiye kısılmıştı, "Dersten önce görüşelim diyecektim." dedi.

Tekrar yatağa yatıp elimi alnıma bastırırken "Okula gelince yanına uğrarım." dedim.

"Okula beraber gidelim mi?"

İlginç, *'Hani okulda benimle görünmek istemiyordu bu kız?'* diye düşündüm.

"Arabam alışveriş merkezinde kaldı biliyorsun." der demez sessiz bir kahkaha attım, kendime engel engel olamıyordum. "Ha senin derdin görüşmek değil."

"Saçmalama Uraz. İstersem taksiyle giderim. Dün yaşananları da konuşmak istiyorum."

"Konuşacak bir şey yok."

"Var!"

Merve sözümü kestiği için nefesimi kelimesiz biçimde dışarı bıraktım, sanırım yol yakinken Merve planından vazgeçmeliydim.

"Bir saate oradayım. Oyalanma."

Bu sefer telefonu yüzüme kapatmasına izin vermeden ben kapattım. Doğrulup yatakta oturdum, ellerimle yüzümü ovalayarak kendime gelmeye çalışırken çenemin hâlâ sızladığını hissettim. Ayağa kalktım. Banyoda elimi yüzümü yıkarken soğuk suyla yıkarken telefon tekrar çalmaya başladı. Lavabonun kenarlarını tutup aynadaki yansıma baktım. Yüzümden süzülen su damlalarını izlerken telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu, bu şaka olma-

lıydı. Sabah sabah beni sınamaya çalışan hayatın boktan bir şakası.

Hızla odaya döndüm. 'Ah ulan Merve' diyerek telefonu elime almamla gördüğüm isim hazır ola geçmeme neden oldu. Normalde onun aramasına diğerlerinden farklı bir zil sesi eşlik ederdi ama yeni telefonumda onu ayarlamak aklımdan çıkmıştı. "Patron," diyerek açtığım telefonla kalp atışlarım hızlandı.

"Artık telefonlarda mı geç açılıyor Uraz?"

Patron'un purosundan nefes aldığını anlarken iç geçirdim. Sanırım benimde kendime gelmem için sigaraya ihtiyacım vardı.

"Dün basılmışsın evlat."

Afalladım, "Patron... Sen..." diye tekledim.

"Attığın her adımdan haberimin olduğunu söylemiştim sana."

"Evet efendim." diyerek zaman kazanmaya ve bir sonraki cümlede ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışırken, Patron buna daha fazla izin vermedi.

"Bu anını sonra dinlerim evlat, akşama dövüşün var. Bu sefer geç kalma."

Tamam diyemeden telefonu yüzüme kapattı. Sanırım bu konuda kızamayacağım tek kişi Patron'du. Çünkü o her zaman en son sözü söylerdi. Telefonu kenara koyup hızla hazırlandım ve apar topar evden çıktım. Tam gaz yola çıktım ve Merve'nin evine ulaşana kadar üç sigarayı hızlıca içip rahatlamaya çalıştım, sokağın başına geldiğimde Merve'yi aradım.

"Aşağıdayım."

"Geliyorum ca-"

Sözünü bitirmesine izin vermeden telefonu yüzüne kapattım, artık bu kızın sesini bile duymaya tahammülüm kalmamıştı. Sanırım ben sinir kelimesinin beden bulmuş

haliydim ya da çevremdeki her şey benim sinirlenmem için fazladan çaba sarf ediyordu. Apartmana yakın bir yerde durduğumda Ayşin'in dışarı çıktığını gördüm. Nedense hâlâ ağrısı var gibi duruyordu. Elindeki kitabı okuyarak yürüdüğünü gördüğüm de aklıma kantindeki çarpışmamız geldi. Bu kız kitapsız yaşayamıyor muydu?

Arabanın kapısı açılınca gözlerimi Ayşin'den yanıma oturan ablasına çevirdim. Bu sefer öpmek için hamle yapınca önüme döndüm, duraksayan kızın nefesini yanımda hissediyordum. Birkaç saniye o pozisyonda kaldıktan sonra yanağını öptü ve "Tekrar günaydın canım." diyerek geri çekildi.

"Bu kadar rahat olduğuna göre baban yok."

Merve başını evet dercesine salladı, "O her zaman okula erken gider."

Başımla durağa doğru yürüyen Ayşin'i işaret ettikten sonra "Sanırım artık onun görmesini de umursamıyorsun." dedim.

Merve omuz silkti, "Zaten bizi en olmayacak şekilde görmedi mi?" dedi.

Yine dudaklarımın arasından ufak bir kahkaha patlaması kaçırđım, sanki bizi yatakta basmıştı.

"Siz okula beraber gitmiyor musunuz?"

Merve yeniden başını onaylar gibi salladı, "Beraber gidiyoruz ama bugün arabamın olmadığını ve senin alacağını söyledim. O da yürümeyi tercih ettiğini dile getirdi." dedi.

Tekrar Ayşin'e baktığımda otobüs durağında oturduğunu gördüm. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıncı göz göze geldik. Gözlerinde hâlâ dünden kalma siniri hissediyordum.

"Kendi bilir." dedim ve arabayı çalıştırdım. Bir de kardeşini arabada çekemeyecektim.

Yola çıktığımızda Merve, "Küs müyüz?" diye sordu.

Kısa bir an Merve'ye baktıktan sonra cevap verdim:
"Çocuk muyuz?"

Merve bir süre sessiz kaldı, sonra uzatmadan "Mesafelisin." dedi. En azından zekiymiş.

"Öğretmenimle olması gereken mesafedeyim."

Bana göz ucuyla baktığını hissediyordum, ben de ona baktım.

"Sen ne diyorsun Uraz?" Şimdi ses tonu ve havası değişmişti.

"Ne dediğimi duydun?" Yapmacıklıktan hoşlanmadığım için sırf üzülmesin diye rol yapamazdım.

Kız titrek bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti:

"Onca yaşadıklarımızdan sonra-"

O nefesin ardından gelecek cümleyi tahmin etmeliydim, bu sabrımı taşıran son damlaydı. Hızla dikiz aynasından arkamı kontrol ettim ve uygun bir yerde sağa çekip durdum. Merve etrafa bakınırken "Ne oluyor Uraz?" diye sordu. Kolunu tutup kendime doğru sertçe çektim. Korkusunu gözlerinden okuyabiliyordum ama bu umurumda bile değildi. Gözüm kararmıştı artık.

"Ne yaşadık lan biz?"

Cevap vermeyince kolundan sarstım.

Merve acıyla yüzünü buruşturmuştu, "Uraz canımı yakıyorsun." dedi.

"Umurumda mı sanıyorsun? Dua et canını almıyorum."

"Doğru konuş!"

Bu cümlesi beni uyarmıştı, nabzım hızlanmış, heyecanlanmıştım. "Konuşmazsam ne olur? Düşük not mu verirsin?" dedim alaycı bir ses tonuyla.

Birden kaşlarını çatı. Var gücüyle kolunu elimden kurtardı. "Saygılı ol. Benimle böyle konuşamazsın."

"Seninle canım nasıl isterse o şekilde konuşurum Merve Şendoğan."

Sinirlenmeye başlıyordu, bunu hissediyordum, "Uraz, hani sorun yoktu? Şimdi neden 180 derece döndün?" diye sordu. Hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri ayrılma sırasında gelen 5N1K sorularıydı.

"Paçanı kurtarmak için beni yaka paça dışarı attın lan sen." diye bağırdığım an geri çekilen Merve'nin korkudan nefesini tuttuğunu hissettim. Öfke tüm bedenimi ele geçirmek istiyordu.

"Şimdi bana gelmiş neden böyle olduğumu mu soruyorsun?"

"Uraz anlamıyorsun. Dün ben-"

"Anlamıyorum var mı? Anlamak istemiyorum. Bundan sonra senin ergen hareketlerinle uğraşamam."

Gözlerindeki korku gitmişti, öfke de. Şu anda beni selamlayan tek şey üzüntüydü, kalp kırıklığıydı.

"Uğraşmazsan uğraşma. Sanki sana çok meraklıyım." dediğinde ufak bir kahkaha attım.

"Koltukta kısacık şortunla bacaklarını sunarken öyle demiyordun ama." dediğimde gözlerinde ufak bir kıvılcım yakaladığım Merve öfkeyle suratıma tokat attı. Başım yana doğru döndü, elinin vurduğu yer canımı yakmasa da sızlıyordu. Parmaklarının değdiği yeri yanağımda hissediyordum.

Bir süre kıpırdamadan durdum. Sadece birkaç saniye... Kendi kendime sakın ol desem de okun yaydan çıktığını ikimiz de çok iyi biliyorduk. Merve'nin titrediğini hissettim. Ağır hareketlerle başımı ona doğru çevirmemle bu titremenin korkudan dolayı olduğunu gördüm.

"Uraz çok özür di-"

Konuşmasına izin vermeden, arabayı çalıştırdım. Biraz daha burada durursam canını yakacaktım ve bu Patron'un işlerini sekteye uğratacaktı. Merve panik halinde bana bakarken "İn arabadan!" dedim.

“Uraz.”

“Merve tokat attığın elini kırmadan önce in arabadan.”

Merve apar topar arabadan indi. Kapıyı kapatmasına bile fırsat veremeden gaza bastım. Arabanın ivmesiyle kapı kendiliğinden kapandı, içimde kopan fırtınanın dalgalarından kaçır gibi arabaların arasında makas atarak hızla ilerlemeye başladım. Çenemin altındaki damarın kasıldığını hissediyordum. Öfkenin o uzun parmakları bedenimden yukarı tırmanmaya ve boğazımı sarmaya başlamıştı; sıkı, işkence eden, boğan parmaklar. Nefes alamıyordum. Elimle boğazımı tuttum. Direksiyonu tutan elimdeki eklem yerlerinin bembeyaz kesildiğini farkettim. O kadar öfkeliydim ki kendimi kontrol edememekten korkuyordum. Dikiz aynasından kendime baktığımda çenemdeki morluğun yanına kızarıklık eklendiğini gördüm. O orospu bana tokat atmıştı ve ben sırf Patron için ona haddini bildirmemiştim. Allah kahretsin...

Okula girdiğimde sert bir frenle arabayı durdurdum. Ezilmekten son anda kurtulan öğrenciler korkuyla bana bakarken başımı direksiyona dayadım. Böyle anlarda sakinleşmek için sayı saymanın işe yarayacağını söyleyen doktor aklıma gelince, “Bir...” dedim.

“İki, üç, dört, beş, altı. Sakin ol Uraz. Yedi, sekiz, dokuz, on. Planı bozacak bir şey yapma. On bir, on iki, on üç, on dört, on beş. Akşam öfkeni rakibinden çıkarırsın. On altı, on yedi.”

Camın tıklatılmasıyla dikkatim dağıldı, kafamı kaldırdım. Cankut telaşlı bir şekilde bana bakıyordu. İçimden saymaya devam ederek arabadan indim. Etraftaki balata kokusu hâlâ geçmemişti. Kapıyı kırmak istercesine kapattıktan sonra ellerimi arabaya dayadım. Saymaya devam ederken Cankut sessizce yanımda bekliyordu.

“Otuz iki, otuz üç, otuz dört, otuz beş...”

Saymanın bir işe yaramadığını anladığım an elimle arabaya vururken kükrercesine haykırdım. "Bu yaptığına pişman olacaksın lan!"

"Hey hey hey," diyerek beni durdurmaya çalışan Cankut kolumu tuttu. Boştaki elimi yumruk yapıp ona doğru dönmüştüm ki "Kurt!" diye bağırdı. Yumruk yaptığım elim havada kalmıştı, Cankut "Tüm dikkatleri üzerine topladığının farkında mısın?" diye devam etti. Gözlerindeki beni frenleyen ifadeyle bir süre kıpırdamadan bekledim. Haklıydı, böyle davranarak planı bozuyordum. Lanet olasıca planı her hareketimle bozuyordum.

Cankut'un elinden kurtulup yürümeye başladım. Önüm çıkan öğrenciler sağa sola kaçışırken okula girip, en yakındaki tuvaletin kapısını tekmeyle açtım. İçeridekiler ne olduğunu anlayamadan "Boşaltın lan burayı!" diye bağırdım. Apar topar toplanarak tuvaletten son çıkan öğrenciden sonra kapıyı çarparak kapattım. Lavabolara doğru yürürken kapı tekrar açıldı, bir hışımla arkamı döndüm fakat gelen Cankut'tu.

"Ne oluyor lan sabah sabah."

"Cankut, canın yansın istemiyorsan gözümün önünden kaybol!" diyerek lavaboya tutundum. Cankut yanıma geldi.

"Uraz biraz sakın olur musun?"

"Olamam!" diye haykırarak lavaboyu yumrukladım.

Hiçbir şey hissetmiyordum, içimden taşan, kanımı donduran ve damarlarımda dolaştıkça her hücremi buz gibi yapan katıksız bir nefret dışında hiçbir şey yoktu ruhumda. İçi sadece su katılmamış öfkeyle dolu bir kabuktum. Bu zamana kadar bunun avantajını fazlasıyla kullanmıştım ama şu anda nefes alamadığımı hissediyordum.

"Uraz." dediğinde içimdeki nefreti kusarcasına yumruğumu aynaya geçirdim. Paramparça olan aynanın üzerinden elimi çekmezken derin nefesler almaya çalıştım.

Elimden lavaboya süzülen kanı izlerken birazda olsa sakinlediğimi hissediyordum.

"Lan ne yapıyorsun oğlum!" diyerek birkaç peçete ko-
paran Cankut elimi aynadan çekmeye çalıştı.

"Bırak!" Sesim az öncenin aksine rahatlamış bir şekil-
de çıkıyordu.

Cankut, "Sen hastasın." diyerek peçeteleri önüme attı.

Bir süre daha kırmızıya boyanmış lavaboyu izledikten
sonra elimi kırık aynadan çektim. Param parça olmuş el-
lerime bakarken musluğu açtım ve suyun altına soktum.
Henüz açılan yaraya değen soğuk suyla zevkli bir şekilde
iç çekerken gözlerimi kapattım. Ne saymak, ne bağırarak...

İşte bu acı hissi beni rahatlatan tek şey.

"Sakinleştiiysen konuşalım mı?"

Cankut yeni peçeteleri uzatırken suyu kapattım, üze-
rimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. Dövüş bile
sinir krizleri kadar yormuyordu beni. Peçeteleri elime alıp
kanayan yaraya bastırdım.

"Merve'ye yol verdim." diyerek peçeteyi kaldırıp par-
çalanmış elime baktım, "Bana tokat attı orospul!"

"Hobaa!" Cankut lavaboya dayandı. "Ne oldu da bu
hale geldiniz?" diye sordu.

Dünün özetini geçtim.

Cankut bana hak verse de "Birden gemileri yakmasa
mıydın acaba? Planın ne olacak?" diye sorguya devam etti.

"Yeni bir plan yapacağım ama şu anda bunu düşün-
mek istemiyorum."

Cankut'un dudakları ince bir çizgi halini alırken başı-
nı tamam diye salladı.

"Derse girebilecek misin?"

"Yürü hadi."

Sınıfa girdiğimde ilk farketdiğim şey yer fıstığının ye-
rinde olduğuydu, kimseyle göz teması kurmadan ben de-

kendimi yerime attım. Montumu çıkaracak bile gücüm yoktu. Dirseklerimi masaya yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım.

"Elin kanıyor."

Ayşin'i duymamazlıktan gelmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

"Uraz, çok kanıyor." diye devam edince pozisyonumu bozmadan "Şaka yapıyor olmalısın." dedim. Ayşin terslenince önüne döndü ve biraz rahatladım. Derin bir nefes aldım, yer fıstığının her şeye burnunu sokmasına gerek yoktu.

Önümdeki hareketle gözlerimi açarken masamda birkaç peçete ve kolonya olduğunu gördüm. Kaşlarım çatılırken başımı kaldırdım ve yer fıstığına baktım.

"Kan kaybından ölürsün falan. Şahit yazarlar."

Ayşin neredeyse beni güldürmeyi başaracaktı, "Korkma bu kadar kandan ölmem."

Ayşin yüzünü buruşturup "Çok korkuyorum." dedi. Benimle dalga geçmeye çalıştığının farkındaydım ama onunla uğraşamayacak kadar yorgundum.

Hocanın sınıfa girmesiyle herkes yerine geçti. Ayşin de kısa bir an önüne döndü, dersin başlamasıyla tekrar arkasına dönen yer fıstığı bakışlarıyla masadakileri işaret etti. Başımı iki yana salladım. Bıkkınca soludu. Birden elimi tutmak için hamle yaptı.

"Hayırdır?" diyerek elimi çektim.

"Senin yapacağın yok. Bırak ben hallederim." deyip sıkıca elimi kavradı. Bu sefer elimi çekmek içimden gelmemişti. Üzerinde duran peçeteyi kendi canı acırmış gibi kaldırırdı. Bakışlarımı yüzünden ayıramıyordum. Bir insan başka biri için neden acı çekebilir ki?

"Çok acıyor değil mi?" diye sorduktan sonra elimi masaya nazikçe bıraktı. Kolonyayı açarken hâlâ acı çeker gi-

bi yarama bakıyordu. Peçeteye döktüğü kolonyayı elime yaklaştırırken

“Bu daha çok acıtacak.”

Omuz silkip “Sıkıntı yok.” dedim.

Ayşin kolonyalı peçeteyi yarama bastırdı. Derin bir iç çektim, bunu acıdan dolayı yaptığımı sanan yer fıstığı telaşla peçeteyi kaldırdı ve üflemeğe başladı. Acı hissini seviyordum ama Ayşin’in nefesi, anlam veremeyeceğim şekilde garip hissettirmişti. Yer fıstığı tekrar peçeteyi bastırdı ve kaldırıp yarama doğru üfledi. Kızgın kumlardan serin sulara atlamak gibiydi sanki. Rahatlatıcıydı. Bunu birkaç kere yaptıktan sonra temiz bir peçeteyi yaranın üzerine kattı. Saçına taktığı fularımsı şeyi kafasından çıkarıp dik-katlice elime sardı. O bunları yaparken yer fıstığı elime, ben yer fıstığına, Cankut da ikimize bakıyordu.

Tek kaşımı kaldırıp ‘Önüne dön’ diyerek dudaklarımı oynattım. Cankut’un gözlerinin büyümesi ve elimin üzerinde hissettiğim sıcaklıkla önüme döndüm.

Ayşin yaramın üzerine ufak bir öpücük kondurmuştu, sonra “Tamamdır.” diye fısıldadı. Bakışlarımla yaptığının farkına varan yer fıstığı panikle elimi bıraktı.

“Annem hep böyle yapardı.”

Ayşin’in yanakları kızarmıştı, bakışlarımı bu kez sargılı elime yönelttim. Açıp kapatmaya çalışırken Ayşin’in bana doğru eğildiğini hissettim. İşaret parmağıyla ona doğru gelmemi söylediğinde kaşlarım çatıldı. Neden olduğunu anlayamasam da hafifçe önüme doğru eğildim.

“Ablamın sinir bozucu olduğunu bilirdim ama bu derece sinir bozacağını hiç tahmin etmemiştim, geçmiş olsun.” diyerek önüne döndü.

Bir süre kıpırdamadan aynı pozisyonda kaldım. Ablasından kaynaklı olduğunu nasıl anlamıştı? Elimdeki çiçekli fuları incelerken önüme düşen silgi parçasıyla Cankut’a

döndüm. Ayşin'i işaret ederek 'Sıradaki kurban o olsun.' gibi bir şeyler ima edince yumruğumu gösterdim. Her ne kadar ablasından daha çok arkamı kollasa da aynı hataya bir kere daha düşmeyecektim. O yüzden Şendoğan Ailesi; benden uzak, cehenneme direk olsa iyi olurdu.

"Şükür."

Zilin çalmasıyla Cankut soluğu benim yanımda aldı. Fularlı elimi açıp kapatmaya çalışırken Cankut "Acıyor mu?" diye sordu. Ona ters ters baktım.

"Acı yok Rocky! Acı yok, anladım."

Cankut yine beni güldürmeyi başaracaktı, hafice gülümsedim.

"Zevzekliği bırak." diyerek ayağa kalkarken gözüme yeni bir av takıldı. Yeni bir plan yapmalıyım; okuldaki bir öğretmene güvenemeyeceğimizi anladığımıza göre sıradaki kurban için okulun veliahdı biçilmiş bir kaftandı. Herkesin onunla arkadaş olmak istediği, bir sıkıntı olduğunda beni riske atmayacak bir salak...

Didem'in sıradan kalkmaya çalıştığını görünce Cankut'u ittim. "Yavaş." kelimesi eşliğinde koşar adım yürüyüp planladığım gibi Didem'le çarpıştım, kızın dudaklarından ufak bir çığlık duyulur duyulmaz, düşmemesi için hızla incecik belinden kavradım. O da can havliyle ceketime tutundu, belindeki elimi sıkıca bastırarak onu kendime sertçe çektim. Az önceki korkusu birden zevkli bir tebessüme dönüştü. Elimden geldiğince öğrendiğimi belli etmemeye çalışıyordum.

"Dikkatli olmalısın."

Ellerini ceketimden çekip saçına götürürdü ve "Görmedim, kusura bakma." dedi. Her hareketiyle benim işimi

daha da kolaylaştırıyordu. Elimi yavaşça belinden kalçalarına doğru kaydardım ve tam poposuna geldiğimde kimseye belli etmeyeceğim şekilde hafifçe sıktım. Normal bir kız olsa şu anda yüzüme tokadı yemiştin ama Didem bir dece ufak bir inilti çıkarıp dudağını ısırıldı. Bunu istediğini daha ilk saniyeden anladığım için yüzümde milimetrik bir gülümseme belirdi. Ağır hareketlerle Didem'den ayrıldım.

"Cankut yürü."

Birkaç adım attım, yanılmamıştım. Beklediğim gibi arkamdan bir ses "Dışarı mı çıkıyorsunuz?" diye sorunca gülümsemem yüzüme daha çok yayıldı. Bu daha çok avının tuzağa düştüğünü gören bir avcının gülümsemesine benziyordu. Didem'e cevap vermeden yürümeye devam ettim. Cankut'un ne yapmak istediğini anladığına eminim, onu da yanında getirecekti.

Bahçeye çıkıp her zamanki yerime doğru yürürken gözüm bankların birinde kitabını okuyan Ayşin'e takıldı. Bir insan kitap okumayı neden bu kadar severdi? Sırf onu okuyabilmek için günlük aktivitelerine ara vermiyordu. Bu kızın tuvaletini de kitap eşliğinde yaptığına bahse girebilirdim.

Adımlarımı, Cankut ve Didem'in bana yetişmesiyle tekrar hızlandırdım ve çardağa ulaşınca oturdum. Cankut yüzündeki sorgulayan ifadeyle karşıma dikilirken, Didem yeni sürdüğü rujunu ıslatarak yanına oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Zaten mini olan eteği daha da yukarı çıkıp bacaklarını gözler önüne serdi.

Bir süre sessizce oturduktan sonra Didem'e dönüp "Ee?" deyince sıkılmış ifadesi ortadan kayboldu.

"Ee mi?"

"Yanımıza susup oturmak için gelmedin sanırım."

"Aslında ben bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm."

Sanki bardayız amına koyayım. Aslında bir şeyler içeriz diye düşünmüş.

Cankut'a dönüp bakışlarımla 'Duydun kıızı'. der gibi yaptım, Sarı ayağa kalktı, "O zaman ben gidip bir şeyler alayım. Ne istersiniz?" dedi.

Didem'e döndüğünde şekersiz kahve istemişti, siparişini verirken gözlerini de üzerimden ayırmıyordu. Her halinden beni istediğini anlayabiliyordum.

Cankut, "Tamamdır Kurt, senin ne istediğini biliyorum." dedi ve kantine doğru yürümeye başladı.

"Sen ne içeceksin Kurt?"

Soyadımı cümlesinin sonuna ekleyen kıızı baştan aşağı süzdüm. Daha önce çok kez duyduğum soyadım, ilk kez kulağıma bu kadar iğrenç geliyordu. *Allah'ım bari bu kız üzerindeki planım fos çıkmasın. Sen sabır ver Ya Rabbim.*

"Çay."

Didem yüzünü buruşturdu, "Çay mı?" dedi. "Hiç sevmem ama İngiliz çayını severim. Hele sütlü çay favorim ama maalesef bu okulda yok. Zaten bu okulda çoğu şey yok. En yakın zamanda babamla bu konuları konuşacağım. O yüzden şimdilik en iyisi şekersiz kahve."

Daha ilk cümlesiyle onunla anlaşmakta zorlanacağımı anladım. Çayı sevmeyen adamla benim ne işim olurdu ya.

"Anladım."

"Çayı sevdiğini öğrendim. Başka nelerden hoşlanırsın Kurt?"

Didem'e bakarken gözüm arkasındaki kendi halinde oturan Aysin'e takıldı, "Zamanla öğrenirsin" dedim.

"Öğrenmem için zaman yaratacaksın yani?"

Didem'in sorusuyla 'İşine geleni nasıl anlıyorsun.' demek istesem de başımı onaylarcasına salladım. "Harika." deyip arkasına yaslandı ve dirseklerini oturduğu banka dayadı. Silikon olduğunu düşündüğüm göğüsleri gömleğinin düğmelerini zorluyordu. Bunu bilerek yaptığına emin olduğum için bir süre göğüslerine bakarak ona istediğini verdim.

Cankut, elinde tepsiyle bize doğru gelirken zil çaldı.
"İnanmıyorum yaa."

A'ları uzatan Didem "Derse girmek zorunda mıyız?" diye dudak bükünce "Hayır." dedim. Didem'in gözleri parlamıştı, "Gerçekten mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım.

"Harika." diyerek ellerini çırttı.

Cankut elindeki tepsiyi masaya koyarken "Hayırdır?" diye sordu.

"Dersi ekiyoruz."

Cankut kısa bir an Didem'e baktı, daha sonra şaşkın bir ifadeyle bana dönüp "Ekiyoruz?" diyerek duyduğunu doğrulamak istedi. Ayşin'in belini tutarak ayağa kalktığını gördüğüm de masadaki sıcak çayı kafama diktim ve "Ekieursunuz, dersten sonra görüşürüz." dedim ve yürümeye başladım. Şu anda ikisinin de yüzünün aldığı ifadeyi tahmin edebiliyordum ama Didem'i daha fazla çekebileceğimi sanmıyordum. Kesinlikle onunla fazla vakit geçirmeden işimi halletmeliydim ya da vaktimi geçirecek daha eğlenceli, konuşmasına gerek olmayan şeyler bulmalıydim.

Adımlarımı hızlandırıp Ayşin'e yetiştim, "Ağrıyor mu?" diye sorunca irkilip olduğu yerde durdu ve elini belinden çekti. Göğsünde tuttuğu kitabı iki eliyle kavrarken önüne geçtim, ilk kez gözlerinin mavisine bu kadar dikkatli bakıyordum. Farklı bir mavisi vardı sanki. Yeşile çalan... Ya da gözleri kızardığı için bana öyle geliyordu. Uzun zamandır uyumamış mıydı yoksa elindeki kitaplardan gözlerini ayırmıyor muydu?

"Hey!" diyerek elleriyle dalan gözlerimin dikkatini dağıtmaya çalıştı. Daldığım denizlerden silkinerek çıkarken "Böbreğin." dedim.

Ayşin'in yavaşça dudakları aralandı. "Sen nereden biliyorsun?"

Alaycı bir tebessümle "Kısa da olsa ablanla bir hukukum vardı." dedim, Ayşin yüzünü buruşturdu, "İğrenç." dedi. Bu ifadesi tuvaletteki hallerini aklıma getirdi.

Birden ifadesi değişti, şaşırmakla karışık kaşlarını çatı: "Vardı? Umarım ilişkinizin bitişinin benimle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur." Suratında şimdi hüznünlü bir ifade vardı, "Bir sorumluluğu daha kaldıramam." gibi bir şey fısıldadı.

"Seninle alakası yok. Kendini bu kadar önemli görme." dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Arkamdan bağıırıyordu, "Önemliymişim ki birkaç günlük ilişkinizde bile benden bahsetmişsiniz."

Dedikleri doğru olsa bile kendini önemli hissetmemesi için arkamı dönüp hızla Ayşin'e doğru yürüdüm. Bu hareketimle diğer kızlar gibi korkmak yerine karşımda dimdik durdu. Tam önünde durmamla mavi gözleri kısıldı.

"Senden bahsettiğimizi nereden çıkardın?" dedikten sonra Ayşin'e biraz daha yaklaştım ve sesimi alçaltarak "Akşam tuvaletinizde olduğumu ve her şeyi duyduğumu çabuk unuttun." dedim. Ayşin gözlerini biraz daha kısıldı. Benden nefret ettiğinin farkındaydım, bunu görebiliyor, hissedebiliyordum. Peki, neden bunu önemişiyordum? Onun ne düşündüğü neden umurumda olmuştu ki şimdi?

"Hayatımda kimseye önem vermem ben. Verecek ol-sam bile, bu kişi asla sen olamazsın. Yani demem o ki... Şuradaki herhangi biri bile benim için senden önemlidir Ayşin Şendoğan. O yüzden sakın bir daha kendini önemli biri sanma."

Tüm ders boyunca kulaklarım çınladı. Sanırım Cankut

beni ve ebemi hiç iyi anmıyordu. Gözüm ara ara yer fıstığına takıldığında kaşlarımın çatıldığını hissettim. Her zaman ağrısı mı vardı? Yoksa diyaliz vakti yaklaştığında mı hassaslaşıyordu?

Zil çaldı. Başımı iki yana sallayıp düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Neden bu kızın ağrısı zihnimi meşgul ediyordu ki? Kendime olan sinirimi masadan çıkarmak istercesine tekme atıp ayağa kalktım. Sınıftakiler de ani bir refleksle dönüp bir an bana baktılar, ardından yaptıkları işe devam ettiler. Onlar bile iki üç günde benim hareketlerime alışmışlardı.

Hızla sınıftan çıktım. Bahçeye çıktığımda özellikle adımlarımı yavaşlatırken Cankut'un o bıkmış halini hafif bir gülümsemeyle izlemedim. Didem elindeki telefonla dudaklarını büze büze fotoğraf çekerken Cankut başını ellerinin arasına almış masayı inceliyordu.

"Selam gençler."

Heyecanla başını kaldıran Cankut "Şükür kavuşturana." derken Didem gözleri parlayarak telefonu elinden bıraktı. Sanırım sıkıldıklarını bundan iyi ifade edemezlerdi.

"Bu kadar özlediğini bilseydim daha erken gelirdim."

"Zaten biraz daha gelmesen sıkıntı-" diyen Didem'in telefonu çalmaya başladı. Ekrana bakıp hızla ayağa kalktı ve bir dakika işareti yaparak yanımızdan ayrıldı.

"Şükür ayırana."

"Sen bu kelimeye iyi alıştın Cankut, ders bittiğinde şükür, ben geldiğimde şükür, Didem gittiğinde şükür." diye devam ettim alaylı bir gülümsemeyle.

"Dalga geçme oğlum. Bir ders boyunca Didem'le yalnız kalmak ne demek biliyor musun sen?"

"Çok istekli duruyordun. Hoşuna gider diye düşünmüştüm." dediğimde afallayan Cankut eminim ki nasıl anladığımı düşünüyordu.

"Uzaktan davulun sesi hoş geliyormuş Uraz. Allah'ım ilk dakikalar kahve çay derken sustuk. Sonra muhabbet etmek için bir konu buldum. O ses tonu, ağzını yaya ya-ya konuşması... Allah'ım kız resmen kendi dilini oluşturmuş lan," diye hararetle anlatırken, "Sakin Sarı," dedim. Derin bir nefes alıp yüzünü ovuşturan Cankut "Yol yakinken başka bir kurban seç Kurt, yoksa katil olursun." diye cümlesini tamamladı.

"Ben senin kadar sıkılacağımı sanmıyorum."

Yüzümde sinsi bir gülüş belirdi.

"Bazılarımız senin kadar şanslı olamıyor." dedi Cankut. Kahkahama engel olamadım, ne şanslıydım ya...

"Şansını kendin yaratacaktın Sarı."

O sırada kapıdan çıkan yer fıstığı görüş alanıma girdi. Yine yüzündeki acı çeken bir ifade vardı ve elini beline koymuştu. Yüzümdeki gülümseme silinirken "Cankut." dedim.

"Ayşin'in böbrek rahatsızlığı olduğunu biliyor muydun?"

"Didem'den Ayşin'e nasıl geçtik la biz?"

"Uzatma ve soruma cevap ver."

"Evet biliyorum"

"Nasıl bir hastalık? Tedavisi yok mu? Nakil falan?"

Cankut'un kaşları havalandı, "Hayırdır? Ne zamandan beri kurbanlarıyla bu kadar yakından ilgilenir oldun?" dedi alay edercesine, haklıydı. Ne zamandan beri birinin rahatsızlığıyla ilgilenir olmuştum.

"Doğuştan iki böbreği görevini yerine getirmiyormuş." dediğinde kendime kızma işini sonraya erteledim. Bunu zaten biliyordum.

Cankut devam etti: "Tedavisi var ama pahalı. Uygun donör de kolay bulunmuyor. En son-" Ardından konuşmasını yarıda kesip Ayşin'in olduğu tarafa doğru baktı.

"Devam et." dedim, tekrar bana döndü.

"Neden bu kadar merak ediyorsun?"

"Sorgulama ve anlat Sarı."

Cankut derin bir nefes aldı. "En son bir kişi bulunmuştu. Ailesi tüm varlığını o ameliyata harcadı ama duyduğum kadarıyla vücudu böbreği kabul etmemiş."

Gözlerimi Aysin'e çevirdiğimde bizi izleyen gözlerini kaçırarak tekrar kitaba döndürdü. Bir süre küçük bir çocuğu andıran görüntüsünü izledim; suratı asık, bedeninin her hücresi gergin, çenesi sıkı sıkıya kenetlenmişti. Ona baktığımın farkında olduğunu biliyordum ama öylesine farkında değilmişim gibi davranıyordu ki sanki varlığımdan bile bir haberdirdi.

Şimdi Cankut'a dönmüştüm, "Başka biri daha bulunursa iyileşebilme şansı var. Öyle mi?" Başını onaylarcasına sallasa da "Ama..." dedi. Zaten bir zorluğu olmasa şaşardım.

"Bir daha o ameliyatı karşılayacak parayı ailesi toplayamaz. Toplasalar bile Aysin tekrar ameliyata girmek istemediğini söylemiş."

"Neden?"

"Sanırım kendini suçladığı için. Böbreğini veren kişi ameliyat masasından kalkamamış."

"Saçmalık" diyerek Aysin'e baktım. Acı çektiğini tüm ifadesinden anlayabiliyordum, kitabı bile o kadar farklı tutuyordu ki. Sanki tüm acısını o kitaba geçirmek istermiş gibiydi. Yoksa, ağrısını unutmak için mi kendini bu kadar kitaba vermişti? O zaman neden iyileşebilme şansını biri için reddediyordu. Bir insan nasıl kendinden başkasına önem verebilirdi.

"Hiç kimse kendinden önemli değil." dediğimde Cankut'un bana hayretle baktığını görsem de umursamadım.

"Eğer ölen kişi annesiye... Önemlidir Uraz Kurt."

"Ölen kişi annense..."

İki tarafı keskin bir kılıç gibi saplandı bu cümle yüreğime. Daha önce hissetmediğim garip bir duyguydu bu, anne ve ölüm kelimesinin yan yana gelmesinden dolayı içimi dağlayan acı mıydı böyle hissettiren yoksa annemin bana veda eder gibi acıyla attığı son bakış mıydı? Merve demek ki konunun açılmasından bu yüzden rahatsız olmuştu. Gözlerindeki ifade şimdi daha anlamlı hale geliyordu, basit bir ölüm değildi annesinin ki. Kızı için canını vermişti. Acab kardeşiyle ilgili konularda taş kalpli olmasının nedeni bu muydu? Belli ki annesinin kendi verdiği kararı umursamıyordu ve ona göre tüm suçlu Ayşin'di. Kafamdaki soru işaretleri şimdi cevap bulmuştu işte.

'Bir sorumluluğu daha kaldıramam.'

Ayşin de bunun farkındaydı. Belki o da annesinin ölümünden kendini sorumlu tutuyordu ya da zorla tutturuluyordu. Nasıl hissettiğini az çok anlayabiliyordum. Ufacık yaşıma rağmen annemi kurtarmak için hiçbir şey yapmamamdan dolayı senelerdir kendimi suçluyordum.

Kapının çalmasıyla kendime gelirken nöbetçi öğrenci sınıfa girdi. Kısa bir süreliğine sınıfta gözlerini gezdirdikten sonra hocaya doğru birkaç adım attı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim öğretmenim fakat müdür, Ayşin ile Uraz'ı odasına çağırdı."

Adımı duymamla şaşırarak Cankut'la göz göze geldim. 'Yine ne yaptın?' bakışını attığını görünce omuz silktim. Bir anda aklına bir şey gelmiş gibi gözleri büyüdü, bana doğru yaklaşıp "Sabah ki olay olmasın?" diye fısıldadı. Bu kadar zengin bir okulun müdürü, kıcı kırık bir aynayı kırdığım için beni çağırılmış olamazdı değil mi? Hadi o yüzden çağırdı diyelim Ayşin ne alakaydı?

Ayşin bana doğru kaçamak bir bakış atıp ayağa kalktı. Onunda bir şey bilmediğini o ufacık bakışmadan anlarken Hoca "Hadi Uraz." dedi.

Cankut'a bakıp "Patron'a bir şey söyleme." diyerek ayağa kalktım.

Ayşin'in peşinden ilerlerken nöbetçi öğrenci "İyi dersler öğretmenim." dedi. Hep birlikte sınıftan çıktık ve Müdürün odasına doğru yürümeye başladık. Ayşin adımlarını bizden daha yavaş atıyordu. Her hareketi acı çektiğini resmeder gibiydi, ona doğru baktığımı farkettiğinde acı çeken ifadesini yok etmeye çalışan kız, müdürün kapısına geldiği an elini belinden çekti; duruşunu zar zor dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. Kapıyı üç kere tıklattıktan sonra yavaşça açtı.

"Bizi çağırmışsınız efendim."

"Geldiniz mi? Bekleyin hemen geliyorum."

Ayşin'le göz göze geldim. O da babasının oda içindeki koşuşturan haliyle bizim aramızda bir alaka kurmaya çalışıyor gibiydi. "Hadi çıkalım." diyen Müdürle odaya girmemiz ve çıkmamız bir oldu.

Müdür öncülüğünde okuldan çıkarken otoparktaki küçük kamyonet dikkatimi çekti. İki adam yerde duran kolları kamyonete yüklerken müdür bize doğru döndü. Ne olduğunu anlamak istercesine Ayşin'e baktım. Gözlerindeki parıltı onun ne olduğunu anladığına işaret ediyordu. Tam 'Ne işimiz var burada?' diyecektim ki müdür buna engel olmak istermiş gibi "Size bir görev vereceğim." dedi. Ayşin'in yüzünde daha önce kimsede görmediğim bir gülümseme belirdi. O kadar halsiz olmasına rağmen onu böyle mutlu eden şey ne olabilirdi?

"Bizim kardeş bir okulumuz var ve her sene kurayla bir yetimhane belirler, oradaki çocuklara hediyeler göndeririz."

Yetimhane kelimesini duyduğum an beynimden vurulmuşu döndüm. İçimdeki bir his tüylerimi diken diken yaptı. Karnımdaki tekmeleri ve vücuduma yediğim kemer

izleri yerlerini hatırlatmış gibi sızlamaya başladı. Kulaklarımın o günlerdeki gibi kızardığını, alev alev yanmasından anlıyordum. Yüzüme yediğim tokatları dişlerimi sıkamamla yine hissetmişim sanki. Seneler önce yaşadıklarım son sürat giden bir araba gibi gözlerimin önünden geçerken nabzım hızlandı, yumruklarımı sıktım. O kadar sık-tım ki avuç içlerimin uyuştüğünü hissediyordum. Nefes almaya çalıştım. Yüzümü ter bastı.

"Uraz."

Sesi o kadar yakındı ki adımı söylemesi azgın alevle-re benzin fırlatmak gibiydi. Deli gibi titrerken kolumu tutan el ile irkildim. Ayşin, refleksle istemsizce ellerini teslim olurmuş gibi kaldırdı.

"İyi misin? Yüzün... Kireç gibi."

Sesindeki dehşetten büyülenmiş bir halde ona baktım. Bu kez benden korkmuyor benim için korkuyordu. Ellerimi yüzümde gezdirdim, soğuk bir damla terin sırtımdan aşağı süzüldüğünü hissediyordum. Neredeyse tüm kaslarım gergindi, çok uzun zamandır böyle hissetmiyordum ve bu hale gelmeme bir kelime neden olmuştu.

Yetimhane...

"Uraz iyi misin evlat?"

Evlat kelimesi kulaklarımda yankılanırken aklımda beliren isim, beni gerçek dünyaya döndürdü. Tıpkı beni o hayattan çekip çıkardığı zaman yeniden dünyaya gözlerimi açmam gibi. Ona çok şey borçluydum ve belki de ömür boyu bunu ödeyemeyecektim ama elimden geleni yapmam gerekiyordu. Kendine gel Uraz, Patron'un işini mahvetme.

"İyi-yim, benden ne istiyorsunuz?"

Müdürün telaşlı haline şimdi biraz da şaşkınlık eklendi, "Az öncede söylediğim gibi. Yetimhanedeki çocuklara hediyeleri dağıtılırken Ayşin'e yardımcı olmanı istiyorum ama eğer rahatsızsan başka biri--"

Kabuslarımı hatırlamıştım, "Neden ben?" diyerek Müdürün sözünü kestim. Ayşin'e baktığımda endişeyle beni incelediğini gördüm.

"Ayşin her sene bu işe gönüllü olur. Geçtiğimiz gün, yine ona yardım ettiğin için, bu konuda da yardım etmek istersin diye düşündüm."

Şimdi gözlerimi Ayşin'in babasına çevirdim. Yüzünde ki sorgulayan ifade daha da gerilmeme neden oluyordu. "Tamam," dedim, "Sınıftan montumu alayım."

Müdür başıyla beni onaylarken kızının koluna nazıkçe dokundu. Ayşin kararsız bakışlarını babasına çevirdiğinde, "Sen de eşyalarını topla kızım. Okula dönmezsin bir daha." diyen babasına cevap vermek yerine başını tamam anlamında salladı. Müdür tekrar bana döndü.

"Siz gelene kadar yükleme biter. Araban var diye hatırlıyorum." diyerek benden onay beklerken başımı evet anlamında salladım.

"Harika. Kamyoneti takip edersiniz. Hadi bakalım oynanmayın. Bende şu adamların yanına gidip son kontrolleri yapayım."

Müdür arkasını dönüp kamyonete doğru ilerlerken yerimden kıpırdamadım. İçimde saatli bir bomba vardı. Yanlış bombayı kesip patlamam an meselesiydi. Ayşin görüş alanıma girdiğinde "İyi misin?" diye sordu. "Eğer iyi değilsen gelmek zoru-"

"Kimse bana zorla bir şey yaptıramaz. Yürü eşyalarımı alalım."

Ayşin'i beklemeden koşar adım okula girdim. Merdivenleri çıkarken kafamın içinde karanlık düşünceler uçuşuyordu. Acaba hangi yetimhaneye gidecektik. Ya beni bu hale getiren adamlarla karşılaşırsam? Hoş onların karşısına çıkacağım günü iple çekiyordum ama şu anda değil. Bu gün değil.

Sınıfın önüne gelmemle zilin çalması bir oldu. Kapıyı açıp hocanın çıkmasına izin vermeden içeri daldım. Öğrenciler öğle arası olmasının şerefine heyecanla ayaklandılar, sırama geldiğimde Cankut "Ne oldu lan? Neden çağır-mış? Bu suratının hali ne?" diyerek beni soru yağmuruna tuttu. Montumu üzerime giyerken Ayşin'in arkamda ol-duğunu hissettim. Cankut kısa bir an eşyalarını toplayan yer fıstığına bakıp bana doğru yaklaştı.

"Nereye?"

Eşyalarımın üzerimde olup olmadığını kontrol eder-ken "Yetimhaneye." dedim.

"Ne?"

Cankut'un bağırışıyla tüm dikkatler yeniden üzerimiz-de toplanmıştı.

"Ne yapacaksın oğlum orada?"

Cankut'un sorularını umursamadan Ayşin'e "Hazır mı-sın?" diye sordum. Çantasını koluna takan yer fıstığı hır-kasını eline alırken başını evet anlamında salladı.

"İşimiz uzun sürer. Akşam görüşürüz."

Cankut'un arkamdan seslenmesini umursamadan yü-rümeye başladım. Ayşin koşar adım peşimden geliyordu. Bahçeye çıktığımızda şaşırtıcı bir biçimde kalabalık oldu-ğunu gördüm. Belli ki herkes güzel havadan yararlanmak için kendini bahçeye atmıştı.

Otoparka doğru yürümeye devam ettim, girişe yak-laştıkça kapıda bizi kamyonetin beklediğini görebiliyor-dum, arabanın kapısını açarken eli belinde koşmaya çalı-şan yer fıstığını sabahki kadar önemsemediğimi anladım. Sanki yetimhane tüm acıma duygumu içimden tekrar çe-kip çıkarmıştı.

"Hadi." dememle daha da hızlanan yer fıstığının yü-zünde renge dair bir şey kalmamıştı. Arabaya oturdum. Anahtarları kontağa takarken Ayşin'de yanıma oturdu. Ara-

bayı çalıştırdığımda eşyalarını kucağına koyan Ayşin "Kemerini tak." dedi ve kendininkini takmaya başladı. Kendimi bildim bileli kemer kelimesinden nefret ettiğim için arabanın kemerini göresi gözüm yoktu. Hatta bir ara yerinden çıkarttırmak bile istemiştim.

Bana emir vermesini duymazdan gelerek "Böyle iyi." dedim. Ayşin mavi gözlerini fal taşı gibi açarak "Saçmalama." dedi ve kemerime doğru uzanmaya çalıştı.

"Takmayacağım yer fıstığı."

"Sen bana yer fıstığı mı dedin?"

"Eğer beni korkutacağını düşünüyorsan, şu anda sadece gülünç gözüktüğünü bilmeni isterim" diyerek önüme döndüm ve gaza bastım. Birkaç dakikalığına arabayı boğucu bir sessizlik kapladı. Sessizlik huzursuz ediciydi çünkü o boşlukta kulaklarım anılarımdaki seslerle dolup taşıyordu, sanki Ayşin'in konuşması gerginliğimi azaltmıştı. Kamyonetin hareket etmesini beklerken "Sensin yer fıstığı!" diyen Ayşin'e göz ucuyla baktım. Öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş gözlerini kamyonete doğru dikmişti.

"Takmazsan takma be umurumda mı sanıyorsun. Yer fıstığıymış. Sen nesen ya. Öküz!"

Ayşin'in kendi kendine söylenmeleri beynimdeki karabulutları birazda olsa uzaklaştırdı. Yola çıktığımızda söylenmesi bitmişti, yer fıstığı yavaşça kollarını gevşetti. Göz ucuyla onu izlerken elini böbreğine doğru götürdü, konuşmuyor sadece yolu izliyordu. Derin bir nefes aldım, parmaklarımı ve boynumu kütleterek bedenimi gevşetmeye, her geçen saniye artan gerginliğimi azaltmaya çalıştım. İşe yaramadığını gördüğümde tek çarenin Ayşin'i konuşturmak olduğunu anladım.

"Elin oradayken daha mı az ağlıyor?"

"Anlamadım?"

Bu kızların bir şeyleri ikiletme özelliğinden nefret ediyordum. Bas baya anlıyorsun neden doğru mu duydum diye beni yoruyorsun ki.

"Böbreğin diyorum. Baskı yaptığında daha mı az ağrıyor?"

Omuz silken yer fıstığı "Hayır. Sadece elim oradayken, ne bileyim işte. Sanki ağrıyı tek bir noktaya topluyordum gibi hissediyorum." dedi. Düşünceliydim, kısa bir an Ayşin'e baktım. Kendini anlatamadığını düşünmüş olacak ki konuşmaya devam ediyordu, "Sanki elimin değdiği kıvrımlar ağrıyor, diğer yerler geçiyor gibi, psikolojik biraz."

"Sanırım hastaneye gittiğinde bir de psikiyatriste gözüksen iyi olacak."

"Asıl senin gitmen gerek. Şu elinin haline bak. Sinir hastası."

Gözlerimi rengârenk çiçeklerle kaplı fulara çevirdim. Kandan kıpkırmızı bir hale bürünmüştü. Sanırım yumruk sıkma olayını biraz abartmıştım. Konuyu değiştirmek istercesine "Baban yetimhanenin adını söyledi mi?" diye sordum. Ayşin hayır anlamında başını sallarken "Az önce ne oldu?" diyerek konuyu kapatmayacağını belli etti. Cevap vermek için ağzımı açtım. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ama içimdeki karanlık hepsini yutmama neden oldu.

"Ne olmuş?"

Salağa yatmak bazen hayat kurtarırdı ama sanırım bu konu Ayşin'leyken geçersizdi.

"Babam yetimhaneye gideceğimizi söylediği an hayatla bağlantını kestin sanki; duymuyordun, görmüyordun. Yüzünün rengi gittikçe atıyordu; Acı çeker gibi bir ifaden vardı, yumruklarını ve dişlerini sıkıydın. Sanki bir şeyler hatırlamış gibiydin."

"Seni ilgilendirmez."

Usanmış bir şekilde öfleyen Ayşin 'Sini ilgilindirmiz.'

diye dalga geçtikten sonra kollarını göğsünde bağladı.
“Anlatsan ölürsün sanki. Böyle sessiz sedasız yol mu bitermiş.”

Uzanıp radyoyu açtım. Kafamdaki düşünceleri gidermesine izin vermem, hayatımı sorgulayabileceği anlamına gelmiyordu. Hoş, müzikten de zevk almıyordum fakat başka kaçış noktam kalmamıştı. Neyse ki şarkının sonuna yetişmiştik ve kismet işte, en sevdiğim şarkı çalmaya başladı. Sanırım Allah’ın sevgili kuluydum, derin bir nefes aldım. Önümde giden kamyoneti şarkıyı mırıldanarak takip etmeye başladım, *Dejavu!* dedim içimden, bunu daha önce yaşamış gibi hissediyordum, sahne aynıydı. Sadece yanımdaki oyucular farklıydı. Benim gibi mırıldanan bir ses duyduğumda Ayşin’e baktım. Başını koltuğa dayamış, dış dünyayı izlerken bir yandan da şarkıyı mırıldanıyordu.

“*Dikenlerin üstünde bir tebessüm yüzünde... Ah... Muhtemel aşk.*”

Tekrar önüme döndüğümde şarkıyı söylemeyi kestim. Ayşin’in sesine odaklandım. Güzel değildi ama rahatsız da etmiyordu. Kamyonet durmaya başladığında, etrafa bakındım, senelerce yaşadığım sokakta olmamak üzerimdeki bütün gerilimi azaltırken önünde durduğumuz binaya dikkatlice bakıyordum. Karanlık günlere doğan gökkuşağı gibi boyanmış bina, kötü anıların geri gelmesine neden oluyordu, bu halde olmama neden olan yetimhaneye gelmemiş olsak ta buranın da farklı olduğunu düşünmüyordum.

Ayşin arabadan inerken gözlerimi binadan ayırmadan yavaşça kapıyı açtım. Ağır hareketlerle inerken Ayşin hızlıca yanıma geldi.

“Bir sorun mu var?”

Başımı hafifçe hayır anlamında salladım, o sırada göz-

lerim kolileri içeri taşıyan adamlara takıldı. Bir zamanlar bizim yetimhaneye de böyle hediyeler gelmiş miydi? Neden biz her zaman eski püskü şeylere mahkûm olmuştuk?

"Emin misin?"

Kolumda hissettiğim el ile bakışlarımı koluma çevirdim. Çekingen bir dokunuş... Yine de rahatsızlığımı dile getirmek istercesine gözlerine baktığımda yavaşça elini çekti. İlk kez biri konuşmadan beni anlamıştı.

"Hadi girelim."

Ayşin beni izlerken yanımda yürümeye başladı. Her adımım gözlerimin önünde bir anıyı canlandırıyordu.

Yetimhanenin bahçesine girer girmez, olduğum yerde durdum. Hâlâ anılarda yaşıyor olabilir miydim? Yoksa karşıma çıkan kişi gerçeğin ta kendisi miydi?

"Hoş geldiniz."

İlerlemeye başlamadan önce, yumruklarımı sıktım, Ayşin bizi karşılayanlara "Hoş bulduk." diyerek görevi üstlendi. Karşımızdaki adamla göz göze geldiğimde onun suratındaki neşeli ifadenin kaybolduğuna şahit oluyordum, tepki vermemek için hareketsiz durmaya gayret göstererek sessizce nefes almaya çalıştım. Açık havada olmamıza rağmen oksijensiz kalmış gibi hissediyordum. Bu adamın üzerimde böyle bir etki bırakmasından nefret ediyordum.

"Uraz."

Adım bir haykırış gibi Ayşin'in dudaklarından döküldü. Gözlerim beni bu hale sokan adamdan yer fıstığına kaydı. Maviliklerindeki kaygı durumumu özetliyordu.

"Girelim mi?"

Alçak sesle sormasına rağmen kelimeler beynimin içinde patlıyor gibiydi, aniden birkaç adım geri çekildim.

"İyi misin?"

İyi değildim, karşımda öldürmek için yemin ettiğim adam duruyordu, bir yeminim vardı; onun nefes aldığı

binaya tekrar döndüğümde nefesini kesmek için dönmüş olacaktım. Bunu şu anda yapamazdım ama yer fıstığını da o adamla yalnız bırakmayacak kadar aklım yerindeydi.

"Girelim."

Ses tonum lavı bile donduracak soğuklukta çıkmıştı, Ayşin bu soğuğu hissetmiş gibi belli belirsiz ürperdi. Ağzını burnunu dağıtacağım adamın imalı bir şekilde "Önden buyurun çocuklar." dedi. Dili yılan gibiydi, sözcüklerini çatallaştırıyor, ruhumu ısırtıyor, zehrini tüm anılarıma akıtıyordu.

Ayşin yürümeye başladığında peşinden ilerledim, içeri girdiğimizde suratıma çarpan boya kokusu beni kendime getirdi. Belli ki duvarlar yeni boyanmıştı.

Mavi...

Güven duygusunu vermek için mi bu renk tercih edilmişti yoksa içeride yaşananları saklayan bir perde miydi?

Çocukluğumu yok eden adam alışılmış laf kalabalığıyla yetimhaneyi anlatırken etrafı incelemeye devam ettim. Her şey yeniydi, ya da ilk günkü gibi korunmuştu. Garipti, bizim yaşadığımız yerde yeni olan tek şey gelen çocuklardı.

"Malum bugün hafta içi. Sizin gibi okulda olan çocuklarımız var. Geri kalanı-" deyip saatine baktıktan sonra ayrıık dişlerini göstererek gülümsedi,

"Şu anda oyun odasındalardır, şu taraftan."

Ayşin'in huzursuz bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ne olduğunu deli gibi merak ettiğine emindim fakat ona hiçbir şey anlatamazdım. Geçmişim benim sırrımdı; kendime sakladığım, başka kimsenin duymasına izin vermediğim gizli düşüncelerimdi. Çocukluğuma sakladığım en derin anılarımin gün yüzüne çıkmaması daha iyiydi.

Oyun odasına girdiğim an gözüme çarpan ilk şey, diğer yerlerin aksine duvarların turuncu olmasıydı. Çocukların heyecanını ve coşkusunu başka bir renk anlatamazdı

zaten. Oyunlarını yarıda kesen çocuklar ayağa kalkarken adam onlara doğru birkaç adım attı. Panikle peşinden gitmek için hamle yapmamla Ayşin'in fularlı elimi tutması bir oldu. Olduğum yerde kaldım ve adamın çocuklara dokunmasını izledim. İçimden bir şeyler kopup gidiyordu sanki.

"Gelişme çağındaki çocukların kişisel gelişimlerine ve kendilerini bulmalarına çok önem veriyoruz."

Küstah bir şekilde gülümsedim. Uzun süredir göz teması kurmamaya çalışan adam bu hareketimle bana bakınca, "Eminim çok güzel bireyler yetiştiriyorsunuzdur." dedim.

Yüzündeki ifadesizliği korumaya çalışsa da gözleri tedirginliğini belli ediyordu.

"Elimizden geleni yapıyoruz."

Kötü bir gülümsemeyle adamı dinliyordum, Ayşin bu gerginliğin içerisinde kalmıştı.

"Uraz ne oluyor?" diye fısıldadı, hâlâ elimi tutuyordu.

"Sakin bir daha bana dokunma." dedim.

Kaşlarını çatarken elimi serbest bıraktı. Tekrar yüzü renkten renge giren adama döndüm.

"O zaman siz çocuklarla tanışırken ben de yarım bıraktığım işleri tamamlayayım."

Bize doğru yürümeye başladı. Tam yanımızdan geçerken "Sadece erteliyorsun." diye fısıldadım. Bir anlık yaşıladığını hissederken başımı ona doğru çevirdim.

"Yüzleşmek istemediğin şeyleri yapmayacaktın."

Varlığıma tahammül edemediğini belli eden bakışlarıyla birkaç saniye yüzümü inceledi. Birbirine kilitlediği dudaklarını aralayabildiğinde gözleri Ayşin'e çevrildi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verirsiniz."

"Mutlaka olacaktır."

Cevap verme gereği bile duymadan kaçarcasına odadan çıktığında yüzümde keyifli bir gülümseme belirdi. Ayşin önüme geçip kollarını göğsünde bağladı. Ayağı-

nı belli bir ritimle yere vururken tek kaşını kaldırmıştı. Şu anda gözümde ilkokul hocasından farksız dururken "Evet?" dedim.

"Sadece erteliyorsun, yüzleşmek istemediğin şeyleri yapmayacaktın. Ne demek?"

"Onunla benim aramda olan bir şey. Seni ilgilendirse bilirdin."

"Beni Demir Kara'nın sözleriyle korkutabileceğini mi sanıyorsun?"

Şaşırmıştım, "Kimin sözleriyle?" diye sorduğumda Ayşin gözlerini devirirdi:

"Bir kitap fenomenini senin gibi bir odunun bilmesini bekleyende kabahat."

Lafı ağzında geveliyordu, aralarından bir tek anladığımı... Odun mu demişti o bana? Şüpheyle tek kaşımı havaya diktim, Ayşin sorguya devam ediyordu,

"Müdürle derdin ne?"

"Buraya dertlerimi dinlemeye mi yoksa çocukları mutlu etmeye mi geldin yer fıstığı?"

Ayşin topuklarını yeniden yere vurmaya başlamıştı, "Bana yer fıstığı deme!"

Az önceki gergin hava dağılıyordu. "Tamam demem yer fıstığı."

İnlemesi bir hırıltı gibi çıktı ve ses bir saniyeden kısa süre havada asılı kaldı. Dudağımın kenarı keyifle yukarı kıvrılmıştı bile.

"Beni sinir ediyorsun." diyerek arkasını döndü ve en yakındaki koliyi açmaya başladı.

En nefret ettiğim şeylerden biri koli bandının çıkardığı ses olduğu için onu duymayacağım en uzak köşeye gittim ve çocukların hareketlerini gözlemlemeye başladım. Elbette içlerinden biri, bir sorun olduğunu belli ederdi ama nedense hepsi mutlu mesut oyunlarını oynuyorlardı. Da-

ha yakından incelemek için ağır adımlarla çocukların etrafında dolaştım. Kıyafetlerinin açıkta bıraktığı yerlerinde boya lekeleri haricinde hiçbir iz yoktu.

Peki ya vücutlarının görünmeyen yerlerinde?

"Bizden nefret mi ediyorsun?"

Başımı sesin geldiği yere çevirdim. Önümde boyu belime ulaşmamış esmer bir kız çocuğu duruyordu. Gözleri o kadar büyüktü ki eşek göz diye buna denirdi. Sanırım kâğıt yerine yüzüne boya yapmayı tercih etmişti.

"Biri sana bir şey mi yaptı? Ondan mı kötü adamlar gibi bakıyorsun?"

Gözlerim kafamdaki karışıklık kadar kocaman açılmıştı, "Sen kötü adamlar nasıl bakar nereden biliyorsun?"

Küçük kız, omuz silkerek, "Televizyon izlemiyor musun sen akıllım." deyince belli belirsiz gülümsedim.

"Nasıl bakıyormuşum ben?"

Yüzünü benim gibi yapmaya çalışan ufaklık "Böyle" dedi. Kaşlarını çatamayışı ufak bir kahkaha atmama neden oldu. Benimle beraber oda çocuksu bir kahkaha attı

"Eline ne oldu?" Fularlı elime baktım. Sanırım bugün yumruklarımı fazla sıkımdım. Kan içindeki elimi açıp kapamaya çalışırken "Adın ne senin?" dedim.

"Su," diyerek elini tokalaşmak için uzatan ufaklık "Senin ne?" diye sordu. Ufak elini nazikçe tutup "Uraz," dedim. "Memnun oldum. Çok acıyor mu?" dediğinde milimetrik bir gülümseme yüzümde sabit kaldı. Başımı hayır anlamında salladım.

"Kaç yaşındasın Su?"

"Böyle, 4." diyerek sadece orta parmağını gösterince dudaklarım hafifçe aralandı.

"Senin gibi bir kız böyle hareketler yapmamalı sanki Su?"

Küçük kız yine omuz silkiyordu, "İlla yaşım kadar parmak kaldırmak zorunda mıyım? Ben indirmeyi tercih edi-

yorum. Benim bedenim benim kararım." deyince ufak bir kahkaha attım. Bu sefer elleriyle ağzını kapatarak gülme-ye başlayan kızın bir an için gözleri parladı. Açıkta kalan fındık kadar burnunu sıkıp gülümsemeye devam ettim.

"Sen yine de başkalarının yanında parmaklarını kaldırmayı tercih et."

Göz kırpmamla başını tamam anlamında salladı. Yüzüne düşen bir bukle saç kulağının arkasına koydum. O sırada izlendiğimi hissedince gözlerimi etrafta dolaştırdım ve Ayşin'in bizi izlediğini farkettim. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, aynı zamanda yüzündeki huzurlu gülümsemeyi gözlerimizin buluşmasıyla silerken yaptığı işe geri döndü. Bir süre daha onu izledikten sonra önümde merakla bana bakan kıza döndüm. Belki bu akıl küpünün ağzından burada olanlarla ilgili birkaç tüyo alabilirdim.

"Söyle bakalım Su. Kötü adamlar başka ne yapar?"

"Zarar verir, can yakar, ağlatır."

"Peki, sen hiç televizyon haricinde kötü adam gördün mü?"

Bir süre gözlerimin içine bakan kız başını evet anlamında salladı. Bir an nabzım hızlandı. Doğru iz üzerindeydim.

"Nerede gördün?" dediğimde öfkenin bedenimi ele geçirmeye başladığını hissediyordum. Sağını solunu kontrol eden kız işaret parmağıyla ona doğru gelmemi söyledi. Merakla ufak suratına yaklaştığımda elleriyle kulağımı kapatarak "Burada." diye fısıldadı. Kaşlarımı çatarak kızın suratına baktım.

"Kim?"

Küçük kız başını sağ tarafa doğru çevirerek işaret etti ve "O" dedi.

Gösterdiği tarafa baktığımda 5 yaşından büyük olduğunu düşünmediğim bir çocuğun tek başına oturduğunu gördüm. Hiçbir şey anlamadan Su'ya döndüm.

"Tüm oyuncakları kırıyor, oyun oynamamıza izin vermiyor, bize vuruyor, sürekli açımı çekiyor. Biz onun yüzünden hep ağlıyoruz."

Su, akrasının yarattığı belaları anlatırken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Resmen sinirlerim bozulmuştu, ben neler düşünüyordum o neler anlatıyordu. Tekrar çocuğa baktığımda kollarını göğsünde sıkı sıkıya bağlamış ayaklarını birbirine vurduğunu gördüm. Sanırım neden bu kadar hırçın olduğunu anlayabiliyordum.

"Şimdi de cezalı işte."

Dudaklarımı ince bir çizgi haline getirirken Su'ya döndüm. Çocuğa gerçekten öfkeli olduğunu yarım yamalak kattığı kaşlardan anladım. "O zaman ben gidip, ona hesap sorayım. Nasıl seni ağlatırmış?" dememle Su'yun yanağını öpmesi bir oldu. Minik dudaklarının yanağımda bıraktığı sıcaklık gittikçe yayılırken "Teşekkür ederim Uraz abi." dedi.

Uraz abi. Birinin ağzından abi kelimesini o kadar zamandır duymuyordum ki. Yavaşça ayağa kalktım. Sinirli olduğunu anladığım çocuğa doğru ağır adımlarla yürüdüm. Yanındaki mindere kendimi atıp sırtımı duvara dayadım. Bana bakmadığını gördüğümde aynı onun gibi kollarımı göğsümde bağladım ve ayaklarımı birbirine vurmaya başladım. Bir süre o şekilde oturduktan sonra göz ucuyla bana baktığını gördüm. Ne düşündüğünü az çok bildiğim için derin bir iç çekip "Buradaki herkes sinir bozucu." dedim. Ayaklarını hareket ettirmeyi kesince doğru yolda olduğumu anladım.

"Özellikle de Su."

Başını bana doğru çevirdiğini gördüğüm an bakışlarımı Su'ya çevirdim ve konuşmaya devam ettim.

"Her şeyi bildiğini sanıyor. Tüm çocuklar onunla oynamak istiyor." küçük çocuğa bakmaya devam ediyordum.

az önceki yapmacık sinirli halimi yok edip "Ama çok güzel be." diye devam ettim.

Çocuk bir süre gözlerimin içine baktı, daha sonra önüne dönüp Su'ya bakmaya başladı ve belli belirsiz bir hareketle beni onayladı. Yüzümdeki gülümsemeyle başımı duvara dayadım. Sevme becerimin annemle beraber yok olduğunu düşünüyordum, bu, insanlardan nefret ediyordum gibi algılanmıştı çoğu zaman, hâlbuki sadece çevremde olmadıkları için mutlu oluyordum ama onu anlıyordum. Daha öncede bu şekilde davranan çocuklar görmüştüm. Ne hissettiklerini az çok biliyordum. Tekrar Su'ya döndüm.

"Başkalarıyla yakın olsun istemiyorum. Benim bu hayatta kimsem yok, o her şeyim olsun istiyorum." dedim. Göz ucuyla baktığım çocuğun tekrar başını evet anlamında salladığını görünce derin bir nefes aldım.

"Tavsiye ister misin?"

Bana dönen çocuk başını evet anlamında salladı. "Asla birini her şeyin yapma."

"Neden?" diye sorduğunda belli belirsiz gülümsedim.

"Zamanı geldiğinde en çok canını acıtan o olur."

Dudağını büken çocuk önüne dönerken "Şimdi de ben onun canını acıtıyorum. Ödeşmiş oluruz." deyince kaha kaha attım. Bu iki çocuk kesinlikle birbirlerine göreydi. Kahkahâlârımın arasında gözüüm Ayşin'e takıldı. Etrafındaki kalabalığa kolilerden çıkardığı oyuncakları verirken sarılmayı ihmal etmiyordu, yüzündeki huzur koka ifade her çocukla biraz daha artıyordu. Gözlerinin mavisinin bu kadar canlı olduğunu ilk kez görüyordum, çocuklarla arasında farklı bir bağ vardı sanki.

Bir süre Ayşin'i izlemeye devam ettim. Ardından yanındaki çocuğun dirseğiyle kolumu dürtmesi beni kendime getirdi. Ona doğru döndüğümde onunda yer fıstığına baktığını gördüm. Daha sonra bana bakıp fısıldadı.

“Eğer her şeyi yapmaya kararlıysan canını acıtmasan iyi olur. O meleğe benziyor. Melekler kimsenin canını acıtmaz.”

Saatler geçti, her saniye vuruşu işkence gibiydi. Çocuklara yapılan her sevgi dolu hareket, hayatın adaletini sorgulamama neden oluyordu. Gergin, yorgun, huzursuz ve acı içindeydim. Bu lanet olasıca odanın dışında bir yerde olmak istiyordum ama Aysın'ı burada, o adamın nefes aldığı yerde tek başına bırakamazdım.

Odanın boğucu havasından kurtulmak için kısa süreliğine kendimi dışarı attım, dışarıda hava kararmaya başlamıştı; bu beni rahatlatıyordu. Yetimhanedeki işimiz bitmek üzereydi ve buradan uzaklaşmadan çocukluğuma ait kabuslardan kurtulamayacaktım. Sessizce binanın girişindeki merdivene oturdum. Cebimden çıkardığım sigara paketinin içinde bir tane kaldığını gördüğümde gerilen sinirlerim suratımda istemsiz bir gülümseme yarattı, bu gün hayatın beni sınadığı saçma sınavlardan biri olmalıydı. Son sigaramı dudaklarımın arasına kısırdım. Tam cebimde çakmağı arıyordum ki biri heyecanlı bir halde bana seslendi.

“Uraz?”

Kafamı kaldırır kaldırmaz, bahçenin diğer tarafındaki bir grup kızın arasından bir tanesi öne doğru atıldı, gözlerimi kısıp kızın yüzünü görmeye çalışırken sigarayı dudaklarımdan çektim.

“Sensin. Gerçekten sensin!”

Hafifçe ayağa kalktım, kız tam önümde durup hayran bir şekilde beni süzerken “Çok... Çok değişmişsin.” dedi. Bir süre kızın yüzünü inceledim. Tanıdık gelen yüz hat-

larını, bir türlü nereden çıkardığımı hatırlayamıyordum, kız tekrar "Uraz" dedi. Z'leri değişik bir şekilde vurguluyordu. "

"Aleyna?"

Aleyna benden ufak olmasına rağmen eski yetimhane-deki benimle anlaşabilen tek kızdı. Ben o hapishaneden kaçmadan üç sene önce evlat edinilmişti ve bir daha yüzünü görmemiştim. Peki, tekrar yetimhanede ne işi vardı?

Kızın gülümsemesi yüzüne yayılırken boynuma atladı, bana o kadar sıkı sarılmıştı ki biraz daha devam ederse nefes alamayacaktım. Refleks olarak yumruğumu sıktım. Avucumun içindeki sigaranın param parça olduğunu hissediyordum, içimdeki öfkeyi dizginlemeye çalıştım. Arkadaki kızların hayran bakışları üzerimizde dolaşıyordu.

"Ne işin var burada?" diyerek benden ayrıldı.

Üzerimi sert bir şekilde düzelttikten sonra, "Asıl senin ne işin var?" diye sordum. Suratı düşen kız acı dolu bir iç çekerek "Uzun hikâye. Lanetim hâlâ devam ediyor anlayacağın." dedi.

"Asıl senin burada ne işin var? Reşit olduğuna göre evlat edinmeye mi geldin?"

Kızın ruh hali anında değişti. Kahkaha atmaya başladığında, tek kaşımı şüpheyle havaya kaldırdım, sanırım eski yetimhanede yaşamış olan herkesin ayarları biraz bozuktu.

"Uzun hikâye. Şanssızlığım hâlâ devam ediyor anlayacağın." dedikten sonra koluma giren kız devam etti: "O zaman uzun bir gece olacak." dedikten ardından beni çekiştirmeye başladı. Aklından ne geçiyor diye düşünüyordum.

"Bu gece birlikteyiz."

Kolumu hızla Aleyna'dan kurtardım, "Burada kalacağımı düşünmüyorsun herhalde?"

Yüzünde keyifli bir gülümseme beliren kız bana doğru yaklaşıp parmak uçlarında yükseldi, "Burada kalaca-

ğımı düşünmüyorum." diye fısıldadıktan sonra benden uzaklaştı. Onu hatırlamadığım bir şekilde bana bakıyordu. Fazla cilveli...

Kollarımı önümde rahat bir tavırla bağladım, bu hareketi her yaptığımda kolumdaki kaslar iyice belirginleşiyordum. Aleyna manzara karşısında dudağını hafifçe ısırarak gözlerini koluma sabitledi. Başka kızlarda bu ifade ne kadar hoşuma gitse de arkadaşım dediğim kızın bana böyle bakması mide bulandırıcıydı. İşaret parmağımı çenesine koyup başını kaldırdım ve bana bakmaya zorladım.

"Buradan kaçabileceğini mi düşünüyorsun?"

Başını evet anlamında sallayan kız "Her zaman yaptığım şey." dedi ve arkasındaki arkadaşlarını gösterdi. "Onlar sayesinde."

Kızlar utana sıkıla el salladı. Aleyna tekrar bana dönüp "Daha ne kadar buradasın?" diye sordu. Omuz silkip "Birazdan gideriz." deyince sevinç nidası atan kız "O zaman hemen hazırlanmalıyım." dedi ve arkadaşlarına dönüp "Hadi kızlar. Hızlı olmalıyız." diyerek bir şey söylememe izin vermeden koşmaya başladı. Arkasından afallamış şekilde bakakaldım. Bu kız çoğul ekini kendi için kullandığını mı sanmıştı?

Saate baktım, dövüş zamanı yaklaşmıştı. Bir an önce Patron'un yanına gitmeliydim, bu yüzden Aleyna'yla uğraşamazdım. O aşağı inmeden buradan gitmek için hızlı oyun odasına doğru yürüdüm. Ayşin'in içeride olmadığını gördüğümde geri dönerek tuvaletlere doğru yürümeye başladım. Sesini takip ederek yavaş adımlarla kapalı olan kapıya yaklaştım, tuvaletlere varmadan önceki son kapının önünde durdum. Kapının kenarında asılı olan küçük tabelanın da söylediğine göre burası müdürün odasıydı. Damarlarımdaki bütün kan beynime pompalanmaya başladı; ben o adam Ayşin'in yanına yaklaşmasın diye saat-

lerdir acı çekiyordum, o ise pislik herifin odasına gitmişti, hem de bensiz!

Öfkeyle kapıyı kırarcasına açtım. Bu sesle irkilen öğretmenler bana doğru döndü. Müdürün o kötü anıların kafamda canlanmasına neden olan gülümsemesiyle, elinin Aysin'in sırtında olduğunu gördüm, işte o an hiç kimse umurumda değildi. O an yeminimi tutmamın zamanı gelmişti.

"Dokunma lan ona!"

"Ur-Uraz!"

Müdürün elini çekmesine fırsat vermeden yanına gittim ve boğazını avucumun içine aldım. "Uraz ne yapıyorsun?" diyen Aysin'i umursamadan nefret ettiğim adamı sürükledim. Sırtını sert bir şekilde duvara çarpmamla sessiz bir şekilde inledi

"Uraz!"

Boğazındaki parmaklarımı biraz daha sıktım. Parmaklarımın arasındaki adam çırpınmaya başladı; gözleri kan çanağına döndü, rengi kırmızıdan mora dönüşüyordu. Gözlerimden ateş çıksa şu anda onu kül edebilirdim. Senelerce yaptıkları, sinirimi körüklerken adamın göz kapakları kapanmaya başladı.

"Gözünü aç!"

Adam, yüksek sese tepki vererek biraz dirilmeye çalıştı fakat gücü iyice azalıyordu, göz kapakları tekrar düşüşe geçti.

"Ecelin olacağım lan senin. Son nefesini verirken gördüğün son şey olacağım lan. Aç şu lanet olası gözünü!"

Bağırışım odada yankılandı. Adamın bayılacağını hissettiğim an elimi gevşettim. "Bu kadar kolay kurtulamazsın benden." derken kolumdan birileri tutmaya çalışıyordu, arkama bakma gereği duymadan kolumu geriye doğru savurdum, dirseğimle bir şeyleri devirmiştım. Ardından

inlemeler, ılıklara dönüştü. Arkamda bir Şey yere tok bir sesle düştü: Ayşin masanın önünde yere kmŐ bir eliyle yüzünü diğeri eliyle belini tutuyordu.

"Ayşin!"

fkemin yerini yavaş yavaş endişe alıyordu, Ayşin'in yanına ktğmde yere damlayan kanları farkettilim. Gözlerini o kadar sıkı yummuştu ki canının çok acıdığını görebiliyordum.

Elini yüzünden çektim, neredeyse tüm yüzü kanla kaplanmıştı. Arkamdaki adamın boğulurcasına öksürürken, yer fıstığının burun kemerine baskı yaptım. Bu hareketimle gözünden birkaç damla yaş süzülünce, hiç dinmeyecekmiş gibi görünen bir suçluluk duygusu bedenimi ele geçirdi.

"Ayşin bana bak."

Uzatılan peçeteyi Ayşin'in burnuna bastırdım. "Ayşin gözlerini a!" Şimdi Ayşin'in nefesi kesik kesik geliyordu, gözlerini açtı, zar zor yutkunuyordu

"Benim de mi ecelim olmak istiyorsun? Son nefesimi verirken gördüğüm son Şey sen olmalısın falan filan, değil mi?" Glsem mi ağlasam mı bilemedim, "Saçmalama." dedim ve omzumun üstünden rengi yeni yeni yerine gelen adama baktım. Ayşin'in, adamı kendisiyle kıyaslaması yanlıŐtı, işler ters gitmişti, belki de Őansızlık diyebiliriz fakat Şu anda Ayşin'in yerinde olması gereken oydu ve etrafta bir kan akacaksa bu onun kanı olmalıydı.

Belli ki dirseğimi savururken hissettiğim Şey Ayşin'in burnu olmuştu, kız burnuna aldığı darbeyle olduğ yere çöküp kalmış, acıyla inliyordu. Kontrol edemediğim nefretimi onun kazara onun burnundan çıkardığımı anladı. Burnuna yaptığım baskı işe yaramıŐtı, artık burnu kanamıyordu, fakt yer fıstığının nefes alışverişi hâlâ düzene girmeyince sorunun burundan kaynaklı olmadığını anladım. Yoksa... Tekrar Ayşin'e döndüm, "Belini mi çarp-

tin?" diye sordum. Titreyen dudaklarını birbirine kenet-

lerken başını evet anlamında salladı.

Allah kalıretsin. "Yürüyebilir misin?" diye sorduğum-
da tereddütle başını onaylamak ister gibi salladı. Ayaya-
galkarken, Aysin'i kollarımdan tutarak ayağa kaldırmaya
çalıştım. Her hareketi biraz daha acı çektiğini gösterir gibi
inlemesine neden olunca yürüyemeyeceğini anladım, tek
hamlede ufak bedenini kucağıma aldım. Etraftaki öğret-
menlerin yardımıyla odadan çıkıhtan sonra hızlı adımlar-
la ilerlemeye başladım. Arkamdan gelen Aleyna'nın sesini
duymazdan gelip kendimi dışarı attım. Bizimle birlikte ko-
şan bir öğretmenle arabaya ilerlerken kadına "Sağ cebim-
deki anahtarını al." dedim. Hızla anahtarını cebimden çık-
aran hoca, kapıların kilidini açar açmaz arka kapıyı açması
için ona bağırdım. Arka kapı açılmıştı, Aysin'i dikikatlence
arka koltuğa oturttum, diğer tarafa geçerek rahat bir se-
kilde uzanmasını sağladım. Kapıları kapattım hızla direk-
siyona yöneldiğimde gözüm kapının önünde elleriyle bo-
ğazını tutan adama takıldı. "Sadece erteledik. Seninle işim
bittiğinde kalbin atmıyor olacak."

Bahçe kapısının önünde duran Aleyna'yı farkettiğim-
de bir an durakladım, duyguları göz bebeklerini dans et-
tiriyordu. Kızmakla üzülmek arasında kalmıştı. Aysin'in
inlemesiyle kendime geldim ve direksiyona geçtim, kon-
tagı çalıştırdım ve gazı kökleyerek patenaj yaparak ha-
reket ettim, lastiklerden çıkan dumanın alevle dönmeye-
sine çok az kalmıştı. Dikiz aynasından acıyla kıvranan
Aysin'i gördüğümde vicdanımın görünmez parmakla-
rı boğazımı kavradı. Nefes almakta zorlandığımı hisset-
tim. Araçların arasından hızla ilerlerken arka koltuktan
gelen inleme sesleri yüzünden sürekli arkama dönme ih-
tiyacı hissediyordum.

"Nefes alamıyorum Uraz. Çok... Çok canım acıyor."

"Dayan, buralarda bir hastane vardır." Dudaklarını bir-
birine bastırmuş yer fıstığı başını belli belirsiz salladı. "Be-
nim doktoruma gitmeliyiz." dedi zorlanarak, şimdi ön kol-
tuğu işaret ederek "Çantamı uzatır mısın?" dedi. Hızla

"Bizim evin o tarafa gideceğiz." diyerek çantasının içi-
ni kurcalamaya başladı. Evin yolunu öğrenmiştim, o yüz-

den son sürat gaza bastım, yer fıstığı telefonla konuşma-
ya galışıyordu;

"Alo Özcan Bey? N'olur hastanede olduğunuzu söy-

leyin, çok kötüyüm. Size doğru geliyorum, yoldayım."

"Tamam teşek-" Aysin son cümlesini tamamlamadan
sessizliğe gömüldü, hareketsiz yattığımı gördüğüm an ne-

fesim kesildi.

"Aysin!"

Telefonu elinden kayıp düştü. Doktorun sesini duya-

bilmiyordum. Panik hızla boğazımdan yukarı tırmanıyor-

du, bu hissi bastırmakla uğraşırken bir yandan da yola

odaklanmaya çalışıyordum. Tek elimi arkaya uzatıp tele-

fonu ulaşılmaya çalıştım, yetiştiremedim. Sinitre direksiyonu

dövdükten sonra haykırarak tekrar denedim, omzumun

gıkması pahasına telefona ulaştım. "Alo?" Doktor telefonu

kapatmıştı, hemen geri aradım.

Adamın sesindeki panik dinmemişti.

"Aysin?"

"Doktor, hangi hastanededesin?" Ufak bir sessizlik olduk-

tan sonra hastanenin adını duydum, "Medikal."

"5 dakika içinde oradayız."

Telefonu koltuğa fırlatıp gazı kökledim.

Hastaneye geldiğimizde acil kapısının önünde volta

atan doktorun Özcan Bey olduğunu tahmin ederek ara-

badan indim. "Doktor Özcan" dediğim an arabaya doğ-
ru koşan adam "Sedye getirin." diye bağırdı. Kapıyı acı-

baygın yer fıstığını kucığıma aldım. Doktor bileğini tu-
tup nabzımı ölçmeye çalıştı.
"Ne oldu? Bu kan ne?" diye sorduğunda hemşireler
sedeyi getirmişti bile,
"Burnuna darbe aldı."
Aydın'ı sedeye güvenli bir şekilde yatırdıktan sonra
kışmaya başladık, "Asıl önemli olan böbreğini masaya
garpht. Zaten ağrısı vardı."

Bu sırada hastane güvenliği arkamdan bana yettişerek
kolumdan tuttu ve "Arabamızı çekmeniz gerekiyor beye-
fendi." dedi.

Uzaklaşan sedeye bakarken kolumu güvenliğin elin-
den kurtardım. Geriye doğru koşarak arabaya otur-
dum ve uygun bir yere park ettim. Gözüm arabanın sa-
atine takıldı, dövüşe bir saat kalmıştı, telefonumu elime
aldım. Arayan soranın olmaması fırtınadan önceki ses-
sizliği çığırıştırıyordu; ne yapacağımı bilmez halde başı-
mı direksiyona dayadım.

Bir an önce Patron'un yanına gitmeliydim ama Aydın'ı
bu halde yalnız bırakamazdım. Babasına haber versem, o
gelece kadar dövüşe geç kalırdım ve bu, gitmemekle aynı
anlama gelirdi. Her türlü Patron'un gazabına uğrayacağı-
mın farkındaydım. İkilemin verdiği iğrenç duyguyla arkama
yaslanarak, derin nefeslerle mantıklı düşünmeye çalıştım.
Her geçen saniyenin Patron'un sabrını biraz daha zorladı-
ğımı biliyordum ve bile bile bu hataya düşmemeliydim...

Düşünmeye devam ediyordum; doktoru Aydın'ı yal-
nız bırakmazdı, en kötü ailesine haber verirdi. Bu fikir-
le biraz daha rahatlayarak arabayı hareket ettirirken göz-
lerim Aydın'ın fularıyla sargılı elime kaydı; o zor anında
bana yardım etmişti, benise sırt başıma bir şey gelmemeye
si için onu bir başına bırakıyordum; hem de bu hale düş-
mesine neden olmuşken.

İçim belki kapkaranlıkta fakat sık karşılaştırmasak ta bir vicdanım vardı ve lanet olsun ki Aydın'ı yalnız bırakmamı engelleyecek kadar güçlüydü. Arabayı durdurdum. Yer fıstığının telefonunu ve çantasını elimden aldıktan sonra koşarak hastaneye girdim, karşıma çıkan hemşirelerden birinden Aydın'ı nere götürdüklerini öğrendim.

Hastanelerden oldum olası nefret etmişimdir. Bu binde derin bir nefes aldım. Kapıyı yavaşça açarak on yataklı bir odayla karşılaştım; her yatağın başında garip sesler çıkartan bir makine vardı ve insanlar içinden kan geçtiğini düşündüğüm kablolarla ona bağlanmıştı. Elimdeki çantanın sapını daha sıkı tutarak yürümeye başladım. Söndürme bir önceki yatağın başındaki doktorla göz göze geldiğim yerde durdum. Nedense yataktaki dosyayı kapatıp Aydın'ın ayakucuna koydu ve elindeki doğru yürümeye başladı.

"Tam zamanında getirmişsin delikanlı."

Aydın'ın geçingen bir bakış baktım. Rengi normalden daha da soluktu, bir insan birkaç saat içinde zayıflayabilir miydi? Gözaltıları mosmordu; yüzündeki kanı temizleseler de üstü başı kan içindeydi, kolundan etrafına dolan kabloların geçen kan, kalbimin düzensiz bir şekilde atmasına neden oldu.

"Bu gece misafirimiz olacak."

Doktora baktım, o gözlerini ayırmadan Aydın'ı izliyordu.

"İyi ama değil mi?"

Doktor şimdi bana bakıyordu. "Olacak." dedi.

"Hâlâ baygın mı?"

"Hayır, sadece dinleniyor. Yaklaşabilirsin fakat çok faz-
la yorma. Geçmiş olsun."
Doktor yanımdan ayrılırken bir süre olduğum yerde kal-
dım. Yer fiştiğimi izlerken kalp atışlarımm beni rahatsız etme-
ye başladığını hissettim. Ağır adımlarla yürüdüüm, elimdeki
Gözlüğüm makineden Aysın'e uzanan kabloları takip edi-
yordum, bu kadar büyük kablolar canımı acıtıyor muydu?
Yer fiştiğimin güneş kadar parlak duran saçları da sol-
muştu sanki. Yüzüne düşen bir tutamı çekmek için uzan-
dığım da yavaşça gözlerimi açtı. Hızla elimi çektim. Yorgun
bir şekilde başımı bana doğru çevirdi. Hırçın göz bebekle-
ri, dinging denizlere benziyordu.

"Özür dilerim."

Aysın'den özür dilerim cümlesini duymak moraliimi
içice bozuyordu, sinirle kaşlarımmı kaldırdım çünkü özür
dilemesi gereken biri varsa o da bendim. O neden özür
diliyordu? Aysın derin bir nefes daha aldı.

"Arkadaşınla planımı bozduğum için," diye devam etti.
Kaşlarımm daha da çatıldı. Hangi arkadaşımla, hangi plan-
dan bahsediyordu. Bakışlarımdan bir şey anlamadığımı an-
lamış olacaktı ki "Şu yetimhanedeki kız," dedi. Aleyna'dan
mi bahsediyordu? O bizi mi dinlemişti?

"Sorum yok, yorma sen kendini."

"İstersen gidebilirsin."

Aysın'e cevap vermeden önce kaşlarımmı kaldırdım, "Is-
tersem giderim," dedim. Aysın'ın yüzünde hafif bir gü-
lümseme belirirdi, neden olduğumu merak etsem de sorma-
dım. Gözlerini kapatmasıyla gardımı düşürdüm, kendimi
dik durmak için kasmaktan yorulmuşum, dik durabilmek
hiç bu kadar zor olmamıştı. Odanın içindeki hastaların
üzerinde gözlerimi gezdirdim. Hepsi yaşımı başımı almış
insanlardı -bir gözü toprağa bakan cinsinden- yani Aysın

aralarındaki en genciydi. Bu acıları çekmesi haksızlıktı. Aysin telefonunun galmayışla tekrar gözlerini araladı. Çantasının üzerinden duran telefonun ekranına baktım, de anlık bir korku ifadesi belirir gibi oldu, derin bir nefes aldıkten sonra telefona cevap vermesine fırsat kalmadan çağrı sonlandı. Şimdi telefonu geri veriyordu.

"Babama mesaj atar mısın?" diye sordu.

"Telefonu elimde aldım, Aysin devam etti, "Bu gece yetimhanede gocuklarla kalacağımı söyle," dedi. Son cümlesi, hınzır bir gülümsemeyle birleşmişti.

"Genelde yaptığım şey. Babamı telaşlandırmaya gerek yok."

"Bilmesiy gerekiyor."

"Hayır. "Aysin sesini yükselterek sıkıca gözlerini yumdu, canının yandığını yüz ifadesinden anlamak zor değildi, "Bilmesiy gerekmiyord." diye devam ederken gözlerini tekrar açtı, "Bilmesin."

Başımı tamamn anlamında salladım, teşekkür etti. Bana bir şeyler söylemek isteyip te söyleyemiyor gibi bir hava sı vardı, kendini daha fazla tutamadan, "Burada kalmak zorunda değilsin." dedi.

"Yani babamı çağırmadım diye başımda durmak zorunda değilsin. İstedğin zaman gidebilirsin."

"Sabah söylediklerimi unuttum mu?" diye sordum

Yer fiştiğinin yüzünde tekrar çok ufak bir gülümseme belirdi, "Sana kimse zorla bir şey yaptırılmaz."

"Ha şunu bileydin." diyerek üzerimdeki montu çıkartıp sandalyeye astım. "Hem sana bir borcum vardı değil mi? Ödeymiş oluruz."

Ya da adamlarından birini göndermemişti? Düşünceler beynimde yoğunlaşmaya başlıyordu, aya-
ya da adamlarından birini göndermemişti? Düşünceler beynimde yoğunlaşmaya başlıyordu, aya-
ya da adamlarından birini göndermemişti? Düşünceler beynimde yoğunlaşmaya başlıyordu, aya-

Tik, tak, tik, tak...

Hele de onu o halde gördükten sonra...

Ortam o kadar sessizdi ki uyumak için bundan ideal
sa yerine gelmesi beni de rahatlattıyordu.

Yelkovan, akrebi hiç bu kadar yavaş kovalamamıştı.
Dakikalarlar gözlerimi duvardaki saatten ayırmıyordum.
Aydın, bedenine yenik düşmüş, kendini uykunun kolla-
rına teslim etmişti. İlk başlardaki sıkıntılı hali saatler iler-
ledikçe rahatlamaaya dönmüştü fakat renginin yavaşla ol-
sa yerine gelmesi beni de rahatlattıyordu.

Ortam o kadar sessizdi ki uyumak için bundan ideal
sa yerine gelmesi beni de rahatlattıyordu.

Hele de onu o halde gördükten sonra...

Ayaklarımı ileriye doğru uzattım. Sandalyeye yasla-
nırken ellerimi başımın arkasından birbirine kenetledim ve
avuç içlerime başımı dayadım. Yorgunluğumu şu anda da-
ha iyi anlıyordum. Uykununla savaşılmıyacağım kadar
büyük bir güçle beni kendine çekiyordu.

Tik, tak, tik, tak...

Ya da adamlarından birini göndermemişti? Düşünceler beynimde yoğunlaşmaya başlıyordu, aya-
ya da adamlarından birini göndermemişti? Düşünceler beynimde yoğunlaşmaya başlıyordu, aya-

ediyordu. Kablolaların bağlı olduğu kolu kaskatıydı, diğer eli karnının üzerinde ara ara kıpırdıyordu. Kısa bir an için bile olsa onu yalnız bırakmak istemiyordum ama hava almazsam boğulacaktım sanki. Aysın'ın Yüzündeki masum ifade başımı iki yana salladım.

Yer fıstığının melege benzemesinden sana ne Uraz Kurt.

tünün dışında kalmıştı, beni gırtlaklayan vicdanımın par-makları yine hissedilir oldu, olduğum yerde döndüm ve örtüyü yavaşça ayaklarını örtcek şekilde düzelttim. Ayak-ları buz gibiydi. Bunun normal olup olmadığını bilmemek beni dipsiz bir bilinmezlik kuyusunun derinlerine itiyordu, yoksa her zaman mı bu kadar soguktu ayakları, kim bilir? Neredeyse iki adımda bir arkama bakarak odadan ay-ırlıdım, kapıyı kapatır kapatmaz derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim, sanki ortamın bütün havası değişmişti. Üze-rimdeki vahameti azaltmak için gıkışa doğru yürüdüm.

Karanlığın her zamankinden daha yoğun, ciğerlerimde-ki havanın daha ağır hissedildiği, nefes almaya çalışırken göğsümün sıkıştığı bunalıcı bir geceydi bu gece, cebim-deki sigara paketimi ararken son dalımı Aleyna yüzünden parçaladığımı hatırladım. Neyse ki hafızam hâlâ yerindeydi, arabada her zaman yedek bir paket bulundurduğumu hatırladım ve otoparka yönel-dim. İçimdeki huzursuzluk hastaneden uzaklaştıkça daha da artıyordu. Aysın'ı düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. *Fazla düşünmek-ten.* Sorumluluk berbat bir şeydi.

Arabadan sigara paketimi alırken bir an duraksadım. Hastanenin otoparkı bir hayli karanlıktı, doktorların otoparkı genelde sakın oluyor herhalde diye düşündüm içimden, aynıca hastaneye geldiğim andan beri sanki birileri beni izliyor-muş gibi hissediyordum, izlediklerini de biliyordum aslında.

di. "Şimdilik iyi."

"O iyi mi?"

"Kolum kopabilirdi delikanlı."

si tekrar açıldı.

Doktor telaşlı bir şekilde bakıyordu, asansörün kapısına izin vermemek için elimi arasına soktum.

"Doktor Özcan," diye seslendim ve kapının kapanmasını ridorum birine saptı. Koştum ve asansörde onu yakaladım. doktor başka bir yere yetiştirecekmis gibi hızlı adımlarla kor önündeki doktoru görür görmez adımlarını sıklaştırdım, ağzıma atıp hastaneye doğru yürüdüm. Diyaliz Odasının Sigaram bittiğinde arabadaki tarçın cubuklarından birini bir tür zevkti... Tarifisizdi.

olduğunu da hissediyordum. Bu da acının verdiği farklı lerimi ağmaya başladığımda, gerginliğim neredeyse yok kadar dumanı beklettikten sonra yuttum. Bu sırada göz-bu hissiyatın geçmesini istemiyordum. Gırtlığım uyuşana retleyebiliyordum, bu sırada bir duman daha geçtim içime, ciğerlerime doğru hızlıca gittiği yolu parmaklarımla işlemiyordum? Dumanı yuttum, şimdi, gırtlığımdan aşağıya, yatırı vücudumdan hiç çıkmayacak şekilde saklayabiliyordum. Sigaramın o muazzam hissi-le gözlerimi kapatabiliyordum. Sigaramın o muazzam hissi-İşte bu... Onca kötü saatten sonra ancak bu kadar zevk-damağıma dolacak ve onu iterek ciğerime dolduracaktım. Sigaramı yakarken etrafı izliyordum, az sonra duman

değildim ama... Aniden arkamı döndüm, yine karanlık... sa sigaramın az sonra ciğerlerime vereceği hazdan mu emin-diken diken etmişti. Etrafta birilerinin olmasından mu yok-mun arasına yerleşti. Sigara paketini yavaşça açıp bir dalı dudakları-kırp etrafı kolaçan ettim, ardından kapıyı sesli bir şekilde şimdi sigara içmem gerekiyordu; ağır hareketlerle arabadan

Asansörden çıkan doktor başını evet anlamında salladı.

Derin bir nefes aldım, kollarım hâlâ gerginliğini saklamama engel oluyordu, "Şimdilik derken?"
"Bak evlat. Anladığım kadarıyla Aysın'ın durumunu çok detaylı biliyorsun."
Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Doktor üzgün bir ifadeyle konuşmasına devam etti:
"Aysın çok küçükken tedaviye geldi, geldiğinde iki böbreği de kritik haldeydi. Uzun tedavilerden sonra böbreğin kötüye gidişini engellemeyi başardık ama bir an önce ameliyat olması gerekiyordu. Annesi böbreğini vermek istiyordu fakat tek böbreğin normal bir yaşantı için yeterli gelmesi imkânsızdı. Bunun üzerine annesi ölümü göze alarak, yavrusunu kurtarmak pahasına diğer böbreğini de verdi. Aysın hikâyesinin bu kısmını bilmiyor, doğrusunu söylemek gerekirse tamamını bilmiyor. Annesinin tek böbreğini verdiği ve ameliyattan çıkamadığını sanıyor, bunun bir sır olarak aramızda kalmasını isterim."
Doktorun anlattıklarını dinledikten sonra onun bu samimiyetini onaylar biçimde başımı salladım.
"Aysın'ın bünyesi böbrekleri kabul etmedi. Yine de bu zamana kadar tedavilerle bir şekilde idare etti, daha ne kadar idare edebilir bilmiyoruz o yüzden bir an önce ameliyat olmalı."
Duyduğum cümleler o güne kadar kulağıma çalınan en acı kelimelerden oluşuyordu, "Ameliyat için ne gereki?" diye sorduğumda derin bir nefes alan Doktor devam etti: "Öncelikle Aysın'ın rızası. Annesinden sonra ameliyat olmayacağını kesin bir dille söyledi."
Annesi kızı için ölümü göze almıştı. Kızı annesi yüzünden ölümü göze alıyordu. Ufacık bedeninde geçtiği acılara rağmen annesinin böbreğinden vazgeçmiyordu. "Peki, razı ettik diyelim."
Doktor hemen araya girdi, "Uygun bir donör gerekli."

Bu ameliyat ve sonrası çok masraflı olduğu için de para,"
 "Sen Aysin'i razı et. Gerisi bir şekilde hallolur," deyince başını tamam anlamında salladım. Doktor asansörün
 düğmesine basarken "Uyandığında seni sordu. Yanına git-
 sen iyi olur," dedi.
 "Teşekkürler."
 Tekrar kasvetli odaya girdiğimde Aysin'in çantasına
 uzanmaya çalıştığını gördüm. Koşar adım yanına gittim.
 "Bana bırak."
 "Gittiğini düşünmüştüm," dedi.
 Çantasını elimine alırken "Hava almaya çıkmıştım," de-
 dim ve ona doğru uzattım. Aysin uzanan ellerimin kokusunu almaya çalışır gibi derin bir nefes.
 "Dumanlı bir hava sanırım," diyerek çantasını tek eliyle kurcalamaya başlarken "Buradaki havadan iyidir" dedim. Telefonu eline alan Aysin "Kahretsin," diye söylendi.
 "Şarjım bitmiş."
 "Birini mi arayacaksınız?"
 Aysin başını hayır anlamında sallarken telefonunu çantasına taktı. "Buradayken ya kitap okurum ya da müzik dinlerim. Şu anda kitap okuyacak enerjiyi hissetmedim için müzik dinlemek istemiştim ama ona da teknoloji izin vermiyorum."
 Çantasını ayakucuna fırlattı. Gözüm yatağın ucundaki televizyonu kesiyordu, "Televizyon izle," dedim.
 Dudağını yamultan yer fışığı "Pek aram yok," diye cevap verdi ve etrafta gözlerini gezdirerek "Ayrıca herkes uyuyor. Rahatsız etmeye de hakkım yok," diye devam etti. Bir insan nasıl olur da kendinden daha çok başkalarını düşünabiliirdi?

Cebimdeki telefonu çıkartıp şarkına baktım. Sanırım

sabaha kadar yeterdi. Aysin'e uzattigimda önce telefona
sonra bana bakti.
"Boş ver, senin de şarjın bitmesin."
"Şarjla işim yok ama kulaklık taşımiyorum."
Yer fışığı tereddütle telefonu eline aldı çantasını işa-
ret ederek "Benimkini verir misin?" diye sordu. Kızların
çantasını kurcalamayı oldum olası sevmezdim ama has-
ta birine yardım etmekten başka çarem yoktu.
Çantasını açtığımda gördüğüm manzara afallamama
neden oldu. Diğer kızların karman çorman çantalarının
aksine fazla düzenliydi ve çok az eşya vardı.
"Ee, telefonunda müzik yokmuş."
Kulaklığını Aysin'e uzattım. "Benim de müzikle pek
aram yok." dedim.
Yer fışığı kulaklığını aldı, "Demek müzikle aranız yok
ha? O şarkıları nasıl ezberledin öyleyse?" diyerek kaşları-
nı kaldırıp sorularını sıraladı.
"Sadece bir şarkıyı, o da kulığıma hoş geldiği için."
Aysin duyduklarına inanmamış bir şekilde bana bak-
mayı sürdürdü. Kulaklığı telefona takarken "Neyse ki in-
ternet paketin var. Radyo dinleriz." dedi.
"Dinleriz?"
Yer fışığı "Bakalım kulığıma başka hoş gelen şarkı bu-
labilecek miyiz?" deyip kulaklığın bir tarafını bana uzattı.
Bir süre kulaklığa baktım. Müzikten hoşlanmıyordum
ama bu ortamdaki sessizlik tahammül edilemeyecek dü-
zeydeydi. Pes etmiş bir şekilde sandalyeyi yatağa yaklaşt-
tırdım. Yer fışığı göktan telefonda bir yerlere girmiş, şarkı
yan şarkıyla ırkılıp kulaklığı kulığımdan çıkardım. Aysin
de benim gibi suratını buruşturdu.
"Pardon, sesi çok açılmış."
Kulaklığı tekrar taktım, çalan slow şarkı tüylerimi di-

sessiz olmaya özen göstererek "Kız gibi naz yapmayı bir-
dirdi. Kimse istifi ni bozmamıştı. Tekrar bana dönüp daha
seltti. Daha sonra utarmış bir şekilde gözlerini etrafta gez-
Aydın bir an neredede olduğunu unutmuş gibi sesini yük-

"Uraz!"

Sandalıyeyi yataktan iterek "Dinlemesem de olur," dedim.
normal. Gel işte."

"Aramızda o kadar mesafe varken kulaklığın çıkması
"Saçmalama!"

başladı. Tekrar "Gel," dediğinde ciddi olduğunu anladım.
şin beni umursamadan yanındaki boşluğa hafifçe vurmaya
Küçük bir kahkaha dudaklarının arasından kaçtı. Ay-
rına doğru kaymıştı, "Gel," dedi.

Aydın'ın ne yaptığını anlamamıştım, yatağın kena-
"Ne yapıyorsun?"
le kaymaya çalıştı.

ha sonra makinanın olduğu tarafa doğru ağır hareketler-
Aydın bir bana bir de savasıştığım kulaklığa baktı, da-
lıkla savasıp, kaybetmiştim.

Sinirden gülmeyle başladım. Resmen ufacak bir kulak-
da benimle arası yok," dedim.

Yatağa sallanan kulaklığı göstererek "Sanırım onun
Aydın gözlerini açtı, "Ne oldu?"

Kulaklık üçüncü kez düşmüştü.
"Yaşatmaz beni içinde yanan bu yangın"

trmp kulaklığı kulaklığı oymak istercesine içine soktum.
Kulaklık tekrar düştü, bu kez sandalıyeyi yatağa yapış-
"Gülüyor gözleri. Dokunma ateş olur yakar se-"

hissettirmeden kulaklığı yerine taktım.
o göktan şarkıya kendini kaptırmış, mırıldanıyordu. Ona

Kulaklık kulaklıktan düştü, bu sırada Aydın'e baktım,
"Sarıma senin olmayan kadına. Saymamış seni sevememiş asla."
ken diken ediyordu. Yer fistiği başını yastığına yasladı.

rak. Gel şuraya." dedi. Normalde emir verdiği için onun canını yakmam gerekiyordu ama belli ki hareket etmesi zaten canını yakmıştı.

En yakın zamanda vicdanının amına koymam gerek-

tiğini not alarak ceketimi çıkardım.

Yavaşça yatağa oturdum. Yatmakla yatmamak arasında

gidip gelirken Aysin omzumdan beni aşağı geçti. Ayak-

larım yatağa değmeyecek şekilde sırt üstü uzandım. Al-

lahtan yer fışığı ufacıktı da ikimiz de rahat bir şekilde

yatabiliyorduk. Yine de daha rahat etmesi için ona doğru

dondum. Kolumu başımın altına aldım, üzerindeki örtü-

yu paylaştırmaya kalktım. "Cerek yok." dedim ama o yine be-

ni umursamadan örtüsünü üzerime örttü. Tekrar kulaklı-

ğı bana uzattı. Daha sonra kendinininkini kulağına takarak

başını benden tarafa çevirdi.

"Yastığa yatsana."

"Böyle iyi." dedim ve kafamı kolumu daha çok yerleş-

tirdim. Reklam yapıldığımı duyduğumda dudagımı bükem

Aysin şarkının bittiğini işaret ediyordu, "Sıradaki şarkı se-

nin olsun. Sonraki de benim." diyerek beklemeye başladı.

"Fark etmez."

Bir süre anlamsız reklamları dinledik, reklamların bit-

mesiyle derin bir nefes alan yer fışığı "Oh be!" dedi. Ger-

ekten rahatlarmış görüntüsü belli belirsiz gülümsememe

na dikti, ben de onu izlemeye başladım. Neden gece ça-

lan bütün şarkılar duyusal oluyordu ki?

"Olmayacak bir hayale kapırdım kendimi. Sonra kuskular

sardı bedeni mi,

Kocaman bir aşkın içinde kayboldum. Bulamam yolunu sen

olmayınca..."

Şarkıyı mırıldanan Aysin'in yüzünde, yetimhanede yken

gördüğüm bir gülümsemesi vardı, o kadar acının içinde

Şarkı bittiğinde gözlerini açmadı, uyumuştu. Kulaklığı-
mu çıkardım, yanından kalkmak için hamle yaptığımda ra-
hatsızca kıpırdandı. Uykusunu bölmek için tekrar eski
pozisyonumu aldım. Az önceye kıyasla bana daha yakın
duran yer fıstığının kokusu burnuma gelince kaşlarımın
gatlmasına engel olamadım. Normalde partüm kokan ka-
dınların aksine Ayşin farklı kokuyordu. Yavaşça ona doğ-
ru yaklaştım. Bir kadının kokusunu asla içime çekmezdim
ama yer fıstığının saçlarına sokulup derin bir nefes aldım.
Bir çiçek gibi kokuyordu... Hanımeli... Kokuyu ciğer-
lerime doldurdum. Başımı kokusunu duyabileceğim bir
mesafede yastığa koyduktan sonra müzik dinlemek yerine
Ayşin'in düzenli nefes alışverişini takip etmeyi tercih ettim.
Bir süre onu izledim. Uyrarken dik başlı halinden eser
kalmıyordu, beni sinirlendirdiği anlar aklıma geldikçe ken-

beşüm vardı.
Ayşin'in gözleri kapalıydı. Yüzünde ise hâlâ hafif bir te-
nemime geri döndüğümü anladım. Gözlerimi araladım.
ya başlamıştı. Zihnimde beliren adamın silüetiyle cehen-
yere gakılmış gibi hissediyordum, kalbim düzensiz atma-
Şarkının sözleri devam ettikçe bulutlara çıkıp ardından
mize kalkan olamazsak eğer..."

"Ama çok zor bırakmazlar, Aşkınızı yaşatmazlar. Birbir-
kendimi normal hissettim. Huzurla gözlerimi kapattım.
damarlarımda hissettiğim ilk yaşam kıvılcıkmıydı. İlk kez
gibi hissediyordum. Hayatım benden galdığından beri
farksız duruyordu. Beni ufacık yüreğiyle cennete çıkarmış
sıcaklık dalgası kapladı. Gerçekten şu anda meleklerden
Gözlerimin içine bakarak fısıldadığı şarkıyla içimi bir
lece baksan."

"Yanında kalsan. Hep yanımda olsan. Gitmesen dursan, öy-
Basit bir şarkıdan şanslı olduğumu nasıl düşünmüştü?
huzurlu gözüküyordu, bana doğru döndü. "Çok şanslısın."

Burnumdaki gıdıklanma hissini geçirmek için yüzümü
 gekilden şekle sokarken derinlerden kıkırdama sesleri du-
 yuyordum. Burnumdaki his geçmeyince elimle ovalamaya
 başladım. Kıkırdamalar kahkahaya dönuştüğünde panikle
 gözlerimi açtım. İçerideki gün ışığı gözlerimin kısılmasına
 neden oldu. Kırpiklerimi hızlı hızlı kırptırarak görüşümü
 netleştirmeye çalıştım. Gözümü her açtığımda aynı görün-
 üşü benî tekrar tekrar selamlayınca kaşlarımı çatarak dirse-
 ğimin üzerinde doğruldum. Aşın parmaklarının ucun-
 da sağımı tutarken eğlendiğini saklamakta zorlanıyordu.
 "Günaydın."
 Yükses sesle iç çekerek sırt üstü uzandım. Aynı po-
 zisyonda yatmadan dolayı her tarafım tutulmuştu. Ne

dimi yalanlayasım geliyordu. Yüzüne düşen saçı çekingen
 ken hayal meyal hatırladığım annem gözlerimin önüne
 geldi. Uzun siyah saçlarına dokunmadan uyumadığımı
 hatırladığım gözlerimin yandığını hissettim, bunca za-
 mandan sonra ağlayacak değildim.
 Derin bir nefes aldım, her seferinde hanımeli kokusu
 tekrar burnuma doluyordu. Huzur çok uzun zaman son-
 ra tekrar benliğimde yeşermeye başlamıştı sanki çünkü
 sadece annemin yanındayken böyle hissettiğimi hatırlar
 gibî oldum, belki annemi kurtaramamıştım ama bana bu
 duyguyu hatırlatan ikinci kadın için elimden geleni yap-
 malydım. Aşın'da doğru biraz daha sokuldum ve beni
 duymayacağı şekilde fıslıladım.
 "Cennete ait olabildirsin ama oraya gitmene izin veremem
 yer fıstığı."

kadar zamandır uyuduğuma bakmak için duvardaki saate gözlerimi diktim, daha sabahın körü olduğunu gördüğümde Aysin'e döndüm. Yüzünü kocaman bir sırıtış kaplarken "Hayırdır? Cennetteki yerini mi gördün?" demle kıkırdamasına engel olamadı.

"Aysin." diye uyardığımda dudaklarını birbirine bastıran kızın gözleri içten içe güldüğünü belli ediyordu. Ben uyurken bu kadar komik olan şey neydi? Horlamış mıydım yoksa?

Gözlerimi kısarak yataktan kalktım. Tüm vücudum gerilmişti. Birkaç esneme hareketi yaparken Aysin'in kolundaki kabloların çıkmış olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak diyaliz makinasını gösterip "Ne zaman çıkardılar?" diye sordum. Dikkatli bir şekilde yataktan doğrulan yer fıstığı "Az önce doktor gelip çıkardı." dedi.

Bizi o halde mi görmüştü yani? Bu yüzden mi gülüyordu?

Bir elimi belime koyarken diğeriyle saçlarımı karıştırdım. "Neden uyandırmadın?"

"Uyandırdım ya" dediğinde az önce burnumu gıdıklatmış aklıma geldi.

"Daha önce neden uyandırmadın?" diye sorduğumda omuz silken yer fıstığı ayaklarını yataktan sarkıttı. Eli beline yerleştirerek dikkatlice yataktan kalktı. Hâlâ ağrısı olabilir miydi?

Düşüncelerimi anlamış gibi "İyiym ben." diyen yer fıstığı çantasını toplarken "Her zaman ağrım olur ama katlanılacak düzeydedir. Alışkınım yani." diye devam etti. Nedense içimden bir ses yalan söylediğini düşünüyordu. Aysin bunu da anlamış gibi "Valla yalan söylemiyorum." diye cevap verince kaşlarımı çattım. Bu kız benim düşüncelerimi nasıl okuyabiliyordu.

"Çok iyiym. Hatta zıplarım bile!"

İtiraz etmeme fırsat vermeden zıplamaya başladı fakat birden yüzünün buruşmasıyla kollarını sıkıca tuttum. Nereyseyse tüm yükünü bana vererek olduğu yerde durdu.

"Bana bir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

Gözlerimin içine bakan Ayşin ellerimden kurtuldu. Üzerine bastığı ayakkabılarını giymek için eğilirken ondan önce diz çöktüm. *Ah ulan vicdan sen nelere kadirsin.* Converse botlarını ayaklarına geçirirken "Yapmamız gereken bir şey var mı? Almamız gereken ilaç falan?" diye sordum. Bağcıklarını bağlarken ses gelmeyince başımı kaldırdım. Ayşin gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Yer fıstığı!"

Ayşin daldığı yerden çıkarak, "Ha-hayır." diye cevap verdi. Bağcıklarını bağlayıp ayağa kalktım.

"O zaman gidebiliriz"

Yatağın üzerindeki telefonu cebime soktum. Montumu elime alırken Ayşin kulaklıkları çantasına tıkiyordu. Bir şey kalmış mı diye etrafı kontrol ettikten sonra odadan çıktık. Arabaya bindiğimizde kemerini takan yer fıstığı imalı bir şekilde suratıma baktı. Kemerimi takmazsam yol boyunca susmayacağının sinyallerini aldığımda bıkmış bir şekilde iç geçirdim. Kemere uzanmamla zafer kazanmış bir şekilde gülümseyen Ayşin "Çok acıktım." dedi.

"Seni okula bırakmadan önce bir şeyler yeriz." dedim ve arabayı çalıştırdım.

"Beni okula bırakmadan önce mi?" Yola çıkarken başımı evet anlamında sallayınca "Sen gelmiyorsun yani?" diye devam etti.

"Çok zekisin."

"Neden gelmiyorsun?"

"Sana hesap mı vereceğim?"

Gözleri bir an kısılan yer fıstığı "İyi." diyerek önüne döndü. "Beni eve bırakırsan sevinirim." dediğinde ona

doğru kaçamak bir bakış attım. Üzerindeki formayı de-
ğiştirmek istemesi normaldi. Kan lekeleri kuruyunca da-
ha da belirginleşmişti sanki.

Sessiz bir yolculuktan sonra Ayşin'in apartmanın önün-
de durdum.

"Teşekkür ederim."

"Önemsiz."

"Önemli. Her ne kadar sen neden olsan da beni has-
taneye götürmek zorunda değildin ama götürdün. Arka-
daşımı ekip tüm gece başımda bekledin. Şimdi de evime
kadar bıraktın."

"Okula da bırakırım." dediğimde gözlerimin içine ba-
kan yer fıstığı "Bugün okula gitmeyeceğim" dedi. İlk an-
da aklıma ağrısı olup olmadığı sorusu geldi, "Neden?"
diye sordum. Ayşin cevap vermeden önce tek kaşını ha-
vaya dikti ve bir saniye bekledi.

"Sana hesap mı vereceğim?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ba-
şımı tamam anlamında sallarken kapıyı açan yer fıstığı
"Yarın görüşürüz." dedi. Bir şey söylememi bekliyor gi-
biydi. Cevap vermeyeceğimi anlayınca, burnundan solu-
yarak arabadan indi. Apartmana girene kadar bekledim.
Görüş alanımdan çıkmasıyla ufak bir kahrkaha atarken ba-
şımı iki yana sallayarak gaza bastım.

Yola çıktığımda yüzümdeki mutluluğa dair izler ya-
vaşça silindi. Birazdan başıma gelecekleri kestirebilecek
kadar tecrübeli değildim, Patron'un öfkeden deliye dön-
düğüne emindim ama kafamı kurcalayan bir şey vardı.

Dün nerede olduğumu bildiği halde neden gelmemiştii?
Sadece izletmesindeki amaç neydi? Olanları olduğu gibi
anlatıp anlatmayacağımı öğrenmek için beni mi deniyordu?

Mekâna vardıktan sonra arabayı uzak bir yere park et-
tim. Başımı direksiyona dayadım. Kafamda söyleyecek-

lerimi toparlamaya çalışıyordum. Dövüşe çıkmamamın nasıl geçerli bir sebebi olabilirdi? Yalan söylemek gibi bir seçeneğim yoktu ama gerçeği çarpıtmazsam bir kız yüzünden Patron'a sırt çevirmiş gibi olacaktım.

Başımı direksiyona vurarak ritim tutarken derin bir iç çektim. Burada oturmaya devam ederek Azrail'imle konuşmayı erteleyemezdim. Arabadan inip sigaramı yaktım, yavaş adımlarla mekâna doğru yürürken ardı ardına nefesler aldım. Beynim dumanla bulandıkça bir şeyleri daha rahat gizleyebileceğimi hissediyordum. Kapının önüne geldiğimde sigaramdan son bir nefes aldım ve izmariti yere atıp ayağımla ezdim. Kapıdakiler beni gördüğü gibi fısıldaşmaya başladılar.

"Patron içerde mi?"

İçlerinden biri öne atılıp "Evet." dedi. Daha sonraki söylediklerini umursamadan içeri girdim. İçerideki bazı kişilerin selamına karşılık verirken kulaklarımda uğursuz bir uğuldama vardı. Nabzım hızlanmaya başladı, ellerim uyuşuyordu. Silkeleyerek bu histen kurtulmaya çalıştım. Bu adam neden beni bu kadar geriyordu? Patron'un odasına giden yol her zamankinden daha kısa sürmüştü, kapısının önüne geldiğimde odanın önünde bekleyen iki adam birbirine baktılar. Yüzlerindeki acı ifade birazdan karşılaşılaçağım şeyin özeti gibiydi.

Her zamanki gibi duruşumu dikleştirdim. Kapıyı çalmamla "Gel." sesini duymam bir oldu. Güçlü durmaya çalışarak kapıyı açtım. Purunun enfes kokusuyla karışmış duman etrafımı sararken kapıyı kapattım.

"Kurt Uraz."

Patron'a doğru ilerlerken "Çemberin efendisi," diye devam etti. Onu rahat görebileceğim bir yerde durdum. Sandalyesine yaslanmış, kolçaklarında parmaklarıyla ritim tutuyordu. Sakin duruşu bile içimi titretmeye yetti."

...dün gece çemberi terk etti."

"Açıklayabilirim."

"Biliyorum."

Yüzü ne kadar ifadesiz olsa da gözleri beni kül etmek istercesine alev saçıyordu. Güçlü durmak için yumrukları mı sıkıttım. Purosundan tek gözünü kısarak nefes alan Patron dumanını bu kez yüzüme doğru üfledi ve ardından purosunu dikkatlice milyon dolarlık kül tablasına yerleştirdi. Masadan destek alarak ayağa kalktı.

Patron konuşmasını yapmak için ayağa kalktıktan sonra aramızda duran masaya doğru yürüdü, "Beni yarı yolda bırakmana neden olan kızla yaşadığın hastane serüveni-" dedikten sonra ellerini sertçe masaya vurarak "Bilmek istemiyorum!" diye bağırdı. Masadaki eşyalar kısa bir an havalandı, masaya vurulan yumruğun şiddeti ve patron'un sesiyle odadaki duman kütlesi dağılmıştı. Tepkimi göstermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalıştım.

"Bana yanlış yaptın Uraz."

İşaret parmağını bana doğru sallıyordu, "Bil ki sana da bir yanlış olursa benim yüzümden."

"Patron-" aklıma bir fikir gelmişti.

"Kes!"

Söylediklerimi bu kükreyiştten sonra yutmak zorunda kaldım.

"Ne zamandır tanışıyoruz biz Uraz." diyerek purosunu eline alan Patron yürümeye başladı. Masasının etrafından dolaşıp yanıma gelmesini izlerken "Yıllardır." diye cevap verdim. Başıyla beni sakince onaylarken birden yükseldi.

"Yıllardır tanıdığın birini, iki gündür tanıdığın bir orospuya mı tercih ettin?"

Bastırmaya çalıştığım öfkem Ayşin'e taktığı lakapla birden parladı. Kendimi frenleyebilmek için dilimi ısırımdım.

Onun verdiği acıya odaklanıp sakinlemeye çalışırken "Ha Uraz?"

Patron'un enseme kavramasıyla öne doğru sendeledim. "Asla Patron" diyerek duruşumu dikleştirmeye çalıştım.

Purosunu parmaklarıyla ovalayan Patron "Sana ne demiştim?" dedi. Ses tonunu çok iyi kullanıyordu. Bir an samimiyetini birden yükselip patlama derecesine gelmek için çıkarken diken diken olmasına neden oluyordu. Sesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Sesi sakın çıksa da elleri tüm öfkesini çıkarmak istercesine enseme sıkıyordu.

"Emirlerime karşı gelip bana kazık atarsan, bedeline katlanırsın dememiş miydim?"

"Evet efendim."

"Peki bu yaptığının bedeli sence ne olmalı?"

Ensemi koparmak istercesine sıkıp bıraktı ve etrafımda dolaşmaya başladı. Başımı dikleştirdim. Tam karşımdaki noktaya odaklanırken derin bir nefes aldım. Ne yaparsa ne söylese sesimi çıkarmamalıydım.

"Sakat bir Uraz işime yaramaz, ölün para etmez."

Tekrar karşımda durduğunda gözlerinin içine baktım. Saf nefreti iliklerime kadar hissetmişim.

"Hiçbir şey yapmazsam sinirim geçmez." dediğinde ödeyeceğim bedelin yaklaştığını anlıyordum.

"Ha Uraz? Sence senin bedelin ne olmalı?"

Cevap vermeme bile izin vermeden enseme tekrar kavrayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Puro kokan nefesi yüzüme çarpınca nefesimi tuttum. Parmaklarını o kadar sıkıyordu ki zorlasa kafamı bedenimden ayırabilirdi.

"Konuşsana lan!" diye bağırırken sinirden titremeye başladı ve tekrar konuşmama fırsat vermedi. Elindeki puroyu boynuma bastırdı.

Tüm benliğim gerilen damarlarımın arasındaki bir noktaya toplandı. Düşündüğüm her şey toz bulutu gibi da-

ğıldı. Daha sonra beynimdeki sinir uçları birbirine çarp-
mış gibi gözlerim karardı. Tepki vermemek için kendimi
kastım. Bağırmmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.
Patron psikopat bir gülümsemeyle puroyu boynumda sa-
ğa sola döndürmeye başladı. Acıyı sevsem de bu benim gi-
bi biri için bile fazlaydı. Gözlerim yanmaya başladı. Göz-
yaşlarımla kazanamayacağımı bildiğim bir savaşa girdim.
"Bundan sonra aynaya her baktığında beni hatırlaya-
caksın."

Purun olduğu yer uluşmaya başladı. Eskisi gibi acı
vermediğini anladığında purosunu çekti. Elimi yanan ye-
re götürmek istedim ama Patron'un bakışları eserinin üze-
rindeydi.

"...ve bir daha kazık atmaman gerektiğini..." diyerek
arkasını döndüğünde elimi boynuma götürdüm. Parmak
uçlarımmın yara yere değdiğini hissetmiyordum. Su topl-
yacağına emin olduğum yaraya dokunmayı bıraktım. Yeri-
ne oturan Patron arkasına yaslandı. Dirseklerini kolçakla-
ra koyarak parmaklarına ağzına yakın bir yerde kenetledi.

"Sen sen ol. Sakın bir daha sözümnden çıkma. Yoksa o
boynundaki ateş, yüreğindeki yannda hiçbir şey kalır."

Ben garantici bir adamdım. Bu zamana kadar her adı-
mım bir sonrakinin gölgesi olmuştu. Kontrol elimde oldu-
ğunda kendimi rahat hissederdim ama son yirmi dört saat
yaşadıklarım kontrolümden çıkmıştı, planlarımmın hiçbirini bir
diğerine uymuyordu. Yaşadıklarım ruhuma ağır gelirken
bedenim ayakta duramaz hale gelmişti. Yine de içimdeki
öfke sayesinde kendimi rezidansın otoparkına atabilmişim.
Boynundaki ateş, yüreğindeki yannda hiçbir şey kalır.

Basit bir adam değildim. Bunu o da biliyordu ama tek bir hatamda beni bu hale de getirebiliyordu. Aklıma geldikçe öfkemi dizginlemekte zorlanıyordum. Beni neyle tehdit ediyordu, kimle!

Hızla arabadan indim. Rezidansa girip tüm sinirimi asansörün düğmesinden çıkarmak istercesine basmaya başladım. Bu asansör ne zamandan beri kadar yavaş hareket ediyordu. İçimdeki adrenalinin beni boğmak üzere olduğunu hissettiğimde merdivenleri tırmanmaya başladım.

Kata geldiğimde ter içinde kalmıştım, nefes nefese daireme doğru yürürken yan komşumun evden çıktığını gördüm. Başıyla bana selam verirken zoraki bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim. Ceplerimde aradığım anahtarı bulduktan sonra kapıyı açtım.

Kendimi güvende hissettiğim tek yer bile beni rahatlatamıyordu. Kapıyı kırmak istercesine kapatıp anahtarı cam kâseye fırlattım. Kırılma sesi eşliğinde deri montumu çıkardım ve salonun bir köşesine fırlattım, boynumdaki yanık sızlamaya devam ediyordu, ellerimi üzerinde gezdirirken içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Ne halde olduğunu daha yakından görmek için banyoya doğru yürüdüm. Soyundum. Boxerımla aynanın karşısında dururken gözlerim geçmişin izlerini taşıyan vücudumda gezindi. Her ne kadar en belirgin olanlarını dövmelele kapatsam da hâlâ gözüme çarpan yara izleri vardı. Tıpkı onları da kapatmamamın bir nedeninin olması gibi...

Aynaya doğru yaklaştım. Başımı hafif sağa yatırırken gerilen derim canımı acıtmıştı, yanık berbat haldeydi ve su topluyordu. Artık vücudumda unutmamı engelleyecek bir iz daha bulunuyordu. Elimdeki kurumuş kan lekeleri ne sahip fulara gözüm takıldığında aklıma gelen gözlerle kaşlarım çatıldı. Her şey onun yüzündendi. Yırtmak istercesine fuları elimden çıkardım ve arkamdaki sepete attım.

Üzerimdeki kalan son parçayı da çıkartıp duşa girdim. Suyu açmamla soğğun tenime işlemesi bir oldu. İçimdeki yangın başka türlü geçmeyeceğı için bir süre soğuk suyun altında hareketsiz durdum; su damlaları puro yağıının olduğı yere değdikçe irkiliyordum, belki birkaç gün sonra bu his hoşuma gidecekti ama şu anda canımı acıtmaktan başka işe yaramıyordu. Sinirle yumruğumu duvara geçirdim. Elimdeki yaralarımın tekrar açılmasıyla yıkandığım su kırmızıya boyandı. Bir süre sırtımı soğuk seramiklere dayayıp bekledim.

Sinirimin yatışmaya başlamıştı fakat bu sefer de ayaklarımın daha fazla beni taşıyamayacağını hissediyordum. Hızla duşumu alıp havluya sarılarak salona döndüm. Telefonum çalıyordu, bir süre salonda çılgınlar gibi dolandıktan sonra montumun cebinde yanıp sönen ışığı gördüm. Telefonu elime almamla şarjının bitmesi bir oldu.

"Kahretsin."

Gözlerimle salonu taradım. Şarjı en son nerede bıraktığını hatırlamaya çalıştım. Yatak odasında olmalıydı, salondan ayrılıp yatak odasına geçtim. Odaya girdiğimde üzerime çöken rehavet hissiyle, yatağın beni çağırmaya başlaması bir oldu. Telefonu şarja taktım. Hızla kurulanıp üzerime en rahat eşofmanlarımı geçirdim. Telefonu açma gereğı duymadan yatağa uzanıp derin bir nefes aldım. Şu birkaç gün içinde yaşadıklarım gözlerimin önünden geçmeye başladığında daha fazla uykuyla savaşıyor yacağımı anladım.

Kulağıımı dolduran sesle gözlerimi açtım. Sanırım güneş batmak üzereydi ya da doğuyordu, emin değildim,

tek bildiğim evin karanlık olduğuydu. Bir süre karanlıkta uzanıp tavana baktım ve hızlı hızlı gözlerimi kırparak ayılmaya çalıştım.

Başım çatlıyor, kapının çalınması buna hiç yardımcı olmuyordu. Henüz kıpırdamaya cesaret edememiştim. Çok yorgundum, o kadar yorgundum ki gözlerimi kırpmak bile işkence gibi geliyordu.

Tüm bu hisler, kapının yumruklanmaya başlamasıyla bir an yok oldu, doğruldum. Üzerimden tır geçmiş gibi hissediyordum. Çıplak ayaklarım soğuk zemine değdiğinde alev alev yandığımı farkettim. Öfkenin başlattığı yangın uyusam bile sönmemişti. Yavaşça ayağa kalktım. Gerginliğimi atmak istercesine esnerken ayaklarımı sürüyerek kapıya doğru yürüdüm. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama zilime ve kapıma tecavüz eden adama ne olacağını çok iyi biliyordum.

"Patlama lan. Geldim."

Gözlerimi ovuşturarak esnedim, hâlâ uykumu alamamıştım. Kapıyı açar açmaz apartmanın koridorundaki servis ışığının gözüme girmesi bir oldu. Gözlerimi kısıp ışığı elimle engellemeye çalışarak gelen kişiye baktım. Şaşırdım.

"Neredesin lan sen?"

Arkamı döndüm. Işıkları yakarak salona doğru ilerledim. Cankut kapıyı kapatıp peşimden gelmeye başladı.

"Dün bir gittin, pir gittin. Bugün de ortada yoksun."

Cankut'un söylenmelerine kulak asmadan kendimi koltuğa attım.

Cankut endişe ve öfkeyle karışık bir ifadeyle devam etti:

"Aradım açmıyorsun. Sonra telefonu kapatıyorsun. Mekâna gidiyorum kulağıma bir şeyler geliyor." diyerek tekli koltuğa oturdu.

Ellerimle saçlarımı karıştırırken bir yandan esnedim.

"Adamdaki rahatlığa bak ya."

Cankut ellerini birbirine çarpıp arkasına yaslandı.

"Karı gibi dırdır yapman bitti mi?" diye sorarken boynunu iki tarafa doğru kütletmeye çalıştım. Cankut'un gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılırken "Doğruymuş." diye fısıldadı ve yanıma gelip elleriyle kafamı tutmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun lan!"

Kaşları çatılan Sarı "Bir rahat dur oğlum." diye uyararak kafamı tutmaya çalıştı. Sağ tarafa doğru yatırırken gerilen derimle dişlerimi sıktım. Cankut'un yüzündeki acı ifade durumun ne kadar kötü olduğunu gözler önüne seriyordu. "Tamam, bırak!" diyerek ellerinden kurtulduğumda aynı acılı ifadeyle yüzüme bakmaya başladı.

"Ne oldu?"

"Oldu işte bir şeyler..."

"Uraz. Boynun berbat durumda ama sen daha berbat durumdasın. Ne oldu?"

Öfkeyle iç çektim. "Sana ne Cankut?"

Kaşları çatılan Sarı "Bu işte ortağız." dedi.

Küstah bir gülümsemeyle, "Sende yanık izi göremiyorum." dedim., "Nerede ve kimle olduğumu Patron'a yetiştirdin değil mi?"

Cankut hiç düşünmeden "Hayır!" cevabını verdi.

"Hı hı. Eminim." dedim."

O hatayı bir kere yaptım Uraz. Dün dövüşe gelmeyince Patron beni yanına çağırdı. Nerede olduğunu sordu. Evet. Okuldan sonra görmediğimi söyledim. Biraz zorladı ama sana söz verdiğim için ağızımdan laf alamadı. Bu arada yanık izi görmesen de-" diyerek formasının omuz kısmını açan Cankut "Patron'un elinin yanık izinden pek farkı olduğunu sanmıyorum." dedi. Bir anlık kaşlarım çatıldı. Omzundaki morluk beş parmak izini andırıyordu. Benim yüzümden suçsuz yere başı belaya girmişti. Omzunu kapatan Cankut "Anlat bakalım şimdi. Dün

nerede ydın? Aysın de bugün okula gelmedi. Neler oluyor?" diye sorgusuna devam etti. Ne yaşırsa yaşısin beni satmamıştı. Ne kadar hesap vermeyi sevmesem de olanları bilmeye hakkı vardı. Bu yüzden olanları anlatmaya başladım. Ardı ardına içtiğim sigaralar salonu duman altında bıraksa da Cankut'un dehşet dolu ifadesini net bir şekilde görebiliyordum.

"Uraz. Ateşle oynuyorsun." dediğinde belli belirsiz gülümsedim. Bir kere yanmam tekrar beni yakmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Gerekirse onu kendi ateşiyle yakardım ama yine de buna izin vermezdim.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Birkaç gün kafamı dinleyeceğim. Yarın okulda yokum. Sonra da hafta sonu zaten. Dövüş harici evden çıkmayı düşünmüyorum."

Cankut daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemediğimi anladığı için "Tamam. Ben seni idare ederim." dedi. Başımı tamam anlamında sallarken sigaramdan son bir nefes aldım ve sehpadaki kül tablasına izmariti bastırırken dumanı dışarıya üfledim.

"Peki Aysın ne olacak?" diye sorduğunda bir anlık hareketsiz kaldım. Bu konuyu es geçmeyeceğini tahmin etmeliydim. Elimin altında, kül tablasında ezilmiş olan izmarite bakarak dalmıştım.

"Ne olması gerekiyor?" dedim. Arkama dayandığımda imalı bir şekilde bana bakan Cankut'a 'Ne var?' gibisinden bir bakış attım."

Ciddi olamazsın. Patron resmen seni onunla tehdit etmiş."

Alaycı bir kahkahayla "Saçmalama." dedim. Gözlerini abartılı bir şekilde deviren Sarı "Boynundaki ateş, yüreğindeki ateşin yanında hiç kalır sözünden ne anlıyorsun sen?" diye sordu. Bıkın bir şekilde nefes aldım.

"Ayşin'in yüreğinde olduğunu nereden çıkardın?"
Cankut'un dudakları kurnazca kıvrıldı, "Benim tanıdığım Uraz Kurt, kimse için Patron'u karşısına almaz."
"Borcum vardı."

"Dövüş gecesi ödemek zorunda mıydın?"
Sinirlenmeye başlıyordum, "Evet. Çünkü benim yüzümünden o haldeydi." dedim. Cankut'un tek kaşı sorgusunu desteklercesine havaya kalktı.

"Ne zamandan beri vicdanının söylediklerine önem verir oldun?" Beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığına emindim. Daha fazla saçmalıklarını çekmek istemediğimi belli etmek istercesine ayağa kalktım.

"Kaçıyorsun!"

Peşimden geldiğini anladığımda dış kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açıp arkama dönmemele olduğu yerde duran Cankut "Beni kovuyor musun?" diye sordu.

"Sadece kapıya kadar eşlik ediyorum."

Kaşlarını çatarak, salona dönen Cankut "Kaç bakalım benden." diye bağırdı, "Kendinden nasıl kaçacaksın Uraz Kurt!" diye devam etti.

Yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalışıyordum, "İyi geceler Cankut." dedim ve kapıdan çıkmasıyla sertçe kapıyı kapattım. Evin camlarının titrerken salona döndüm.

Patron'un yüreğindeki kasti Ayşin olamazdı. Ayşin benim yüreğimde bile değildi ki Patron bunu farkedip beni onunla tehdit etsin. Hah... Saçmalık.

Huzursuz, yarı uyur yarı uyanık bir halde yatakta dönüp duruyor; saniyeleri, dakikaları, saatleri sayıyordum. Akrep ve yelkovan benimle alay etmek istercesine işini

ağırdan alıyorlardı. Sırt üstü döndüm. Lanet olasıca saatte bakmamak için gözlerimi sıkıca yumdum. Bu da yetmezmiş gibi kolumla yüzümü örttüm.

Cankut'u ilk gördüğüm yerde eşek sudan gelene kadar dövecektim. Uykumu böldüğü gibi kalan uykumunda içine etmişti. Daha fazla uyuyamayacağımı anladığımda üzerimdeki yorganı fırlatıp attım. Yatakta doğrulup ayaklarımı aşağı sarkıtıp, derin bir nefes almaya çalıştım. Aysin, gözümün önünden gitmiyordu... Yatağı bazasına sertçe vurarak ayağa kalktım.

Değil o kız, kimse benim yüreğime giremezdi. Sadece vicdanım ağır basmıştı. Bununla borcumu ödemiştim. O kadar.

Salona gittim. Yeni ağaran günün ilk ışıkları pencereden süzülüp salonumu aydınlatmıştı. Koltuğa oturdum. Başımı geriye eğip koltuğa yasladım. Doğru olabilir miydi? Patron beni Aysin'le tehdit etmiş olabilir miydi? Plansız ilk hareketim onun da başına iş açar mıydı?

İçim sıkılıyordu, televizyonu açtım, son açtığım müzik kanalında çalan şarkı dilime dolandı:

"Yalnız kendine inkarın. Sadece senden kaçarsın. Halin ele verir anlamazsın."

Sigaramı uzanıp sehpanın üzerinden aldım, şarkı eşliğinde sigaramı içerken sürekli dalıp gidiyordum. Patron'un aklından geçenlere verecek bir cevabımın olmaması tüm okları Aysin'e döndürüyordu. Sırf vicdanımı dinleyip onunla kaldığım için... Hastanedeki hali aklıma geldiğinde derin bir nefes aldım. Onu o halde bırakmamam kendi ellerimle ateşe atmama neden olmuştu. Şimdi ne olacaktı? Ufak bir ihtimal yüzünden sürekli tehlikede mi olacaktı? Bir şey yapmalıyım ama ne? Düşün Uraz. Yer fıstığını bu olaydan nasıl kurtaracaksın?

Zaman geçmek bilmiyordu. Her dakika bir saat, her saat ise lanet olasıca koca bir gün gibi uzuyordu. Düşündükçe işin içinden çıkamıyordum. İşin içinden çıkamadıkça üzerimdeki gerilim daha da artıyordu. Rahatlamak için saatlerce spor yapsam da beynimi bir türlü boşaltamamıştım.

Duşumu aldıktan sonra salona döndüm. Açık bıraktığım müzik kanalındaki saçma klipe bakmadan kanalı değiştirdim. Saçma bir sabah programını evde gürültü yapması için açık bıraktım. Karnımdan gelen değişik seslerle soluğu mutfakta aldım.

Tezgâhta beni bekleyen Nesquik'i bir kâseye boşalttım. Buzdolabındaki sütü kâsenin içine boca ederken her tarafa sıçrayıp bembeyaz damlalarla kapladı, basılsa her pazartesi olduğu gibi evi temizlemek için kadın gelecekti. 'Temizlememe gerek yok.' diye düşünürken kalan sütü kafama diktim. Bir şeylerin boynumdan süzüldüğünü hissedince hızla üzerime baktım.

"Lanet olsun!" diyerek süt içinde kalan tişörtüme baktım. 'Ağzımı tutturmadan bile acizsin Uraz.' diye söylenerek boş kutuyu çöpe attım. Üzerimdeki tişörtü çıkartıp boynumu silerek banyoya doğru ilerledim, tişörtü kirli sepetine atarken kapı çaldı. O kadar ısrarla çalınıyordu ki gelen kişiyi tahmin etmek zor değildi.

Yüzsüz müsün? Gurursuz mu Cankut?

"Kapıdan kovsak bacadan mı gireceksin? Adi herif." diyerek kapıyı açmamla olduğum yere çakılmam bir oldu. Ayşin, mavi gözlerini fal taşı gibi açmış, kıpırdamadan yüzüme bakıyordu. Hatta nefes bile almadığına yemin edebilirdim.

Gözlerinin yavaşça vücuduma kaymasıyla dehşet dolu bir iç çekerken ellerini yüzüne bastırdı.

"Allah'ım ne olur bu bilinçaltımdan çıkan hayal olsun," dedikten sonra parmaklarını aralayıp tekrar bana baktı.

"Ay hayır ya!" diyerek yüzünü tekrar kaparken "Sapık mısın ya sen?" diye söylendi.

"Bilinçaltının bir oyunu olduğunu düşündüğüne göre sapık olan sensin."

"Ne alakası var?" diyerek ellerini yüzünden çeken yer fıstığı panikle gözlerini kaçırırken "Üzerine bir şey giysene sen. Böyle gezilir mi?" dedi. Benimle göz temasından korkmayan kız şimdi yüzüme bakamıyordu. Yanaklardan kıpkırmızı kesilmişti. Ne yani gerçekten utanmış mıydı?

"Sana ne kızım? Ev benim değil mi? İstersem dolsuz gezerim.

"İğrenir gibi bir yüz ifadesine bürünen Ayşin "İğrençsin." diye devam etti.

"Valla görenlerin iğrenç düşündüğünü sanmıyorum" dedim. Yüzündeki ifade içimden kakhaha atmak isteme neden olsa da ciddiyetimi bozmamaya çalışıyordum, "Neden geldin?" Yer fıstığı bakışlarını vücudumda gezdirmemeye gayret ederek, "Okula gelmedin, ayrıca üzerine bir şeyler giyer misin?" dedi.

"Ne o? Konuya odaklanamıyor musun?"

"Uraz!" diye bağırmasıyla sesi apartman holünde yankılanınca kolunu tutup yer fıstığını içeri çektim. "Komşuları başımıza mı toplayacaksın. Ne bağırıyorsun?" diyerek kapıyı kapattım.

"Hiç mi denizde erkek görmedin sen?" dedim.

"Orası deniz, öyle bir ortam yani, burası ev. Pijama, eşofman falan giymen gerekiyor."

"Ya sabır!"

"Geç içeri. Üzerime bir şey giyip geliyorum."

Odadan üzerime salaş bir tişört geçirip salona döndüm. Ayşin köşede özenle dizilmiş film koleksiyonumu ince-
lerken "Evet seni dinliyorum." dedim.

Ayşin dalmıştı, sesimle irkildi, "Evin güzelmış."

"Evimi konuşmaya gelmedin herhalde?"

"Sabah programı mı izliyorsun? Kadınlar gibi."

"Ayşin!"

"Of tamam yahu."

Ayşin başını öne eğdi ve elleriyle oynayıp tırnakları-
nı kurcalamaya başladı. "Dün okula gitmeyeceğini söy-
ledin. Bugün de okula gelmedin. Cankut'un da keyfi yok
gibiymi. Ben de--"

"Beni merak ettin."

Ayşin bana bakmadan başını evet anlamında salladı.
"Neden?" Şimdi kaşlarını çatarak başını kaldıran kız eli-
ni beline yerleştirdi. Gözlerim ayaklarına kaydı. Soğuk
zemine basıyordu.

"Haliya bas."

"Anlamadım?"

Derin bir nefes alarak haliyayı gösterdim. "Haliya bas."

Yer fıstığı haliya baktı. Daha sonra neden öyle bir şey
söylediğimi anlamışçasına çıplak ayaklarına bakıp hop-
lar gibi halının üzerine bastı. Minnettar bir gülümsemey-
le bana bakarken asıl konumuza döndüm.

"Her okula gelmediğimde evimi mi basacaksın?" yü-
zündeki gülümseme yavaşça siliniyordu, "Hem evimi na-
sıl buldun?"

"Cankut-" ile bağlayan cümlesin duyar duymaz dişle-
rimi sıktım. Bu çocuk hangi akla hizmet bu kıza evimin
adresini vermişti. Daha dün Ayşin'e ne olacak geyiği yap-
mıyor muydu? Resmen ondan uzak dur mesajını verme-
ye çalışmıştı. Şimdi bu yaptığı ne oluyordu?

"Ona kızma. Ben çok ısrar ettim." diye devam etti. İki-
sinin de derdinin ne olduğunu anlamıyordum.

"Neden?"

"Az önce söyledim ya,"

"Neden beni, evime gelecek kadar merak ediyorsun

Ayşin."

Yüzündeki ifadeden bunu hiç düşünmediği anlaşılıyordu. Cevap vermek için birkaç kere dudaklarını araladı ama hepsi sessizlikle son buldu. Konuşmayacağını anladığımda arkamı dönüyordum ki "Çünkü tüm gece başımda bekledin" dedi. Ağır hareketlerle yer fıstığına döndüm. Yine elleriyle oynuyordu. "Bunu öz ablam bile yapmazken, sen yaptın ve-" derken derin bir nefes aldı. "Benim yüzümden başına bir şey geldiğini sandım."

"Senin yüzünden başıma ne gelebilir ki?"

Sorum karşısında gözlerimin içine baktı ama konuşmadı. Gözlerimin kısılmasına engel olamadım. "Bilmiyorum." diyerek tekrar başını önüne eğerken "Sadece öyle hissettim." diye fısıldadı. Duyduklarımı idrak etmek için kendime biraz zaman verdim. Konuşmadan beni anlaması tamamdı da yanında olmadan başıma bir şey geldiğini nasıl hissetmişti? Bu kızın mistik güçleri mi vardı?

"Boşuna endişelenmişsin. Gördüğün gibi iyiyim. Hastanede yanında olmamı da gözünde büyütme. Borcum vardı. Ödedim."

Başını kaldıran Ayşin'in gözlerindeki ifade mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. Onu daha önce görmediğim şekilde bana bakıyordu. Bana yabancı olan bir duyguyla... Öfkesiyle baş edebilirdim ama bu haliyle baş edebilmem imkânsızdı.

"Söyleyeceğin başka bir şey yoksa okula dönebilirsin."

Ayşin başını tamam anlamında sallarken yürümeye başladı. Onunla daha fazla göz göze gelmemek için başımı çevirdim. Tam yanımdan geçerken duraksayınca ona doğru baktım. Yüzündeki endişeli ifadeyle bana doğru bir adım

atınca bir adım geriledim. İlk kez bir kızdan kaçırıyordum.

"Uraz, boynun-"

"Seni ilgilendiren bir şey yok." diyerek söyleyeceklerini ağzına tıktım. Beni umursamadan çantasını karıştırmaya başladı. Ne yaptığına bakarken ufak pembe bir kutyu eline aldı. 'O neydi acaba?' Kaşlarım çatıldı.

Kapağını açıp parmağını içine daldırdı "Biraz da olsa acısını alır." dedi.

Parmağını boynuma doğru uzatıyordu ki bileğini kavradım.

"Gerek yok."

"Uraz çok kötü gözüküyor. Daha çabuk iyileşir."

"İstemiyorum."

"Uraz-"

"Ayşin! Senden yardım falan istedim mi?" Korkuyla yüzüme bakan yer fıstığının bileğini bıraktım. "Beni rahat bırak!"

Bileğini ovalayan yer fıstığı nefret dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. Pembe kutunun kapağını kapatırken içinden bildiği tüm küfürleri ediyormuş gibi gözüküyordu. Buna rağmen ağzını bıçak açmadı. Sinirle yürüdüğünde rüzgârı tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Ayakkabılarını öfkesini belli edercesine ayağına geçirdi. Kapının kolunu tuttuğunda duraksadı, bana bakacağını düşünürken elindeki pembe kutuyu, kırık kâsemin yanında duran anahtarlarımın yanına koydu. Beklemeden evden çıkıp ardından kapıyı sertçe kapattı. Çarpmanın etkisiyle evin camları titredi ama asıl titreyen şey nedense benim kalbimdi.

Bomboş geçen üç gün...

Gündüzler bir şekilde geçiyordu da geceler tam anlamıyla kâbustu. Sadece uyumak için uğradığım eve tıklılıp kalmıştım. Kafamı boşaltmak için ne kadar evden kaçsam da kendimde kaçamıyordum. Gittiğim her yere sanki onu da götürüyordum. Evden çıkarken ki ifadesini ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan çıkaramıyordum. Sırf bu yüzünden doğru dürüst uyuyamıyordum bile.

İşkence gibi geçen üç günden sonra nihayet pazartesi gelmişti. İlk kez alarımdan önce uyandım. Bir an önce bu evden çıkmak istiyordum. Bir hafta önce bu kadar istekli okula gideceğimi söyleseler asla inanmazdım.

Hızlı bir duş aldıktan sonra okul için hazırlanmaya başladım. Nefret ettiğim formaların içinde bu kadar rahat hissedeceğimi düşünmezdim. Kurutmakla zaman kaybetmemek için aynanın önünde ellerimle saçlarımı karıştırdım. Gözüm boynumdaki yanık lekesine takıldı. Ayşin'in ilacı sayesinde eskisi gibi acımıyordu. Hatta hafif hafif sızlaması hoşuma bile gidiyordu. Telefonu ve cüzdanı cebime soktuktan sonra anahtarları alıp evden çıktım.

Hava yazdan kalma son günlerini yaşar gibi ıslı ıslıldı. Arabaya oturup güneş gözlüğümü taktım. Camları aralayıp rüzgârın arabanın içinde dolaşmasına izin verdim. Yola çıktığımda içimde anlam veremediğim bir enerji patlaması vardı, birkaç gün dinlenmenin meyvelerini şimdi yiyordum. Yolu uzatarak arabanın ve havanın tadını çıkardım.

Okula geldiğimde gözüm arabasından inen Merve'ye takıldı. O bile bugün sinirimi bozamazdı. Gözlerimiz buluştuğunda kaşları çatıldı. Benden nefret ettiğinin farkındaydım. Bunu görebiliyordum; kaslarının gerginliğinden, yakınında olduğumda kendini kapatmasından ve bedeninin kızarmasından belli oluyordu ama yine de bir an önce benden uzaklaşmak yerine her seferinde görüş alanımda kalmayı tercih ediyordu. Tıpkı şu anda arabasının yanında oyalanması gibi...

Arabayı park ederken gözüm istemsizce yanındaki kişiye takıldı. Ayşin, ilk zamanlardaki soğuk ifadesiyle bana bakıyordu. Onun da beni görmeye tahammül edemeyen tavrı gözümünden kaçmadı. Bakışlarını kaçırmasıyla üzerimde oluşan baskının azaldığını hissettim. Saate baktığımda sınıfa gitmek için erken olduğunu gördüm. 'Bu güzel hava, o kapalı zindanda haksızlık edemem.' diye düşünerek yürümeye başladım. Çardağın altında oturan Sarı'nın etrafa attığı artist bakışlar gözümünden kaçmıyordu, hafifçe gülümsedim. Beni görmesiyle yüzüne alaycı bir ifade takan Cankut "Oo Uraz Bey." dedi. "Buradan da kovmazsınız diye umuyorum."

Hayatı hava kendisi cıva olan arkadaşımın yanına otururken "Ha pardon." dedi. Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi yüzüne yapmacık bir ifade takınırken "Kovmamıştın kapıya kadar eşlik etmiştin değil mi?" diye devam etti. Gülümsemem yüzüme daha çok yayılırken "Uzatma Sarı." dedim. Sorgulayıcı bakışlarını üzerimde dolaştırırken bahçede gözlerimi gezdirdim. "Nasılsın?" diye sorduğunda Cankut'a bakmadan "İyi olacağım." dedim. İmalı bir iç çektiğini duyduğumda Sarı'ya döndüm

"Yalnızlık paylaşılmadı mı kardeşim?"

Birden aklımda şimşekler çaktı. Bu itin Ayşin'e evimin adresini verdiğini nasıl unutmuştum. Aniden Sarı'nın omzunu kavradım. Acıyla inlerken "Ulan tutacak başka yer mi bulamadın?" deyince Patron'un haşat ettiği omzunu sıktığımı hatırladım. Elimi biraz da olsa gevşetecek kadar aklım yerindeydi ama o hâlâ acıyla inliyordu.

"Sen Ayşin'e benim adresimi nasıl verirsin lan!"

Dişlerimi sıkarak sorduğun soruyla gözleri kısa bir an donan Cankut "Konuşmam gereken önemli bir şey var dedi." dedi. Sarı'yı biraz kendime doğru çektim. "Sen de buna inandın mı?"

"Patron'un yarım bıraktığını sen tamamlamak istiyorsan, durma devam et. Kopar omzumu." Acıyla söylediği cümle benim yüzümden bu halde olduğu aklıma getirince, elimi omzundan çektim. Cankut omzunu ovalayarak iç çekti. Yüzümü ovuştururken "İnanmadım." diyen Sarı'ya baktım.

"Sadece onu çevrenden uzaklaştırmak istemeyeceğini düşündüm. Bu yüzden Ayşin'in senden uzaklaşması için iyi bir fırsattı. Evine kimseyi kabul etmediğini biliyorum. Onu orada görürsen, delirirsin ve patlarsın. Böylece ne kadar istemesem de Ayşin'in kalbi kırılır ve senden uzak-"

"Öyle de oldu." diyerek sözünü kesmemle acı çeken ifadesi şaşkınlıkla kaplandı.

"Gerçekten mi?"

Gerçekleri ayrıntıyla bilmesine gerek yoktu. İsteddiği bizim uzaklaşmamızdı. Bunun nedeninin kendi planı gibi olduğunu düşünmesi için başımı onaylarcasına salladım.

Rahatlamış bir tavırla "O zaman Ayşin sorunu ortadan kalktı."

Gözlerimle bahçeyi tarıyordum, "Kalktı Sarı." dedim.

Bahçede gördüğüm manzara canımı sıkımişti, Cankut her zamanki gibi bunu anladı. "Ne oldu?" diye sordu.

Cevap vermeden yer fıstığının olduğu tarafa bakmaya devam ettim. Bir süre sonra "Oo..." sesi yükselince Cankut'a döndüm. Yüzündeki gülümseme hiç hoşuma gitmedi.

"Emirhan gelmiş."

Tekrar Ayşin ve yanındaki kumral zibidiye döndüm. Yakın mesafedeki konuşmalarını takip ederken "Emirhan Bikeç." dedi. Cankut'un herkesi tanıtan özelliğine ilk kez kızmak içimden gelmiyordu. Hatta bu çocuğu daha ayrıntılı anlatırsa uzun bir süre de kızmayı düşünmüyordum.

"Kendisine okulda Âşık Veysel deriz,"

"Neden?"

"Yıllardır Ayşin'e âşık da ondan."

Garip bir duygu bedenimi ele geçirip oradan da ruhumu sarmaşık gibi sarmaya başladı. Birden ortam boğucu bir hale gelmişti. Nefes alamıyor, almaya çalıştıkça ter içinde kaldığımı hissediyordum.

"Şairane bir ruhu var. Her gün Ayşin'e bir şiir yazar, çeşitli sürprizlerle verirdi. Sonra onları bestelemeye başladı. En son tüm okulun önünde Ayşin'e serenat yapınca adını Âşık Veysel koyduk."

Neden sinirlenmişim ki şimdi? Tenim karıncalanmaya başladı. Ruhumu savaşılmayacağım kadar sıkı sarıp sarımalayan şey dilimi düğümlüyordu.

"Ama platonikten öteye gidemedi. Ayşin annesi vefat ettikten sonra kendini bütün dünyaya kapattı. Emirhan bazı ailevi durumlardan koleje devam edemedi. Kaydını başka okula aldırdı. Aşkları başlamadan bitti anlayacağın."

Cankut'un alaycı tavrı başlayınca tekrar Ayşinlere döndüm. Emirhan denen çocuk gülümseyerek bir şeyler anlatırken yer fıstığı kibar bir tebessümle karşılık veriyordu.

Allah'tan Cankut benden konuşmamı beklemiyordu. İçimdeki kopan fırtınaları yansıtmadan kelimeleri nasıl bir araya getireceğimi biliyordum.

"Üzerindeki formalara bakılırsa tekrar bizim okula kaydolmuş. Ailesi durumunu düzeltti herhalde."

Çocuğu baştan aşağı süzdüm. İnce ve düzgün bir yapısı vardı, uzun boyluydu. Kumral saçları haddinden fazla uzun olmasına rağmen dimdik ayakta durabiliyordu. Yüzünü tam seçemesem de yakışıklılar kervanına girdiğini anlayabiliyordum. Böyle bir çocuk istediği kızı elde edebilecekken neden Ayşin'e âşık olmuştu ki? Ayrıca bundan bana neydi? Kendime olan kızgınlığımı belli etmemeye çalışıyordum.

"İyi işte, yarım kalan aşklarına devam ederler." dedim.

"Sanmam."

Garip bir hisle Cankut'a döndüm. O da benim gibi ikisini izliyordu. Bana bakmıyor olması daha rahat davranmama neden olurken "O kadar zaman Ayşin, Emirhan'a karşılık vermediyse, şimdi de vermez." dedi. Belli belirsiz gülümsedim. Cankut göz ucuyla bana bakar gibi olduktan sonra aniden bakışlarını üzerime sabitledi.

"Lan" diyerek imalı bir şekilde gülümsemeye başlayan Cankut'la yüzümü eski ifadesiz haline büründürmeye çalıştım.

"Sen mutlu mu oldun?"

"Ne alakası var?"

"Hadi hadiiiiii." diyen Cankut ağzını burnunu kırmak isteyeceğim şekilde gülmeye başladı.

"Bas baya gülüyordun az önce. Bir de Ayşin'in yüreğinde olmadığını söylüyor."

"Cankut saçmalamayı kes!" diye uyardığımda gevşemiş bir şekilde arkasına yaslandı.

"Yok öyle bir şey lan. O kızla ne işim olur! Yine kovulmak istiyorsun galiba?"

Cankut bir şeyleri anlıyordu fakat belli etmemeye çalışıyordu, imalı bir gülümsemeyle başını bana çevirdi.

"Kov. Nasılsa sınıfta ikisini gördüğün an bir açığını yakalarım."

"O zibidi bizim sınıfta mı?"

Cankut'un surat ifadesi sohbetten ne kadar keyiflendiğini gösteriyordu, "Öyle diyollaaa" deyince dişlerimi sıktım. Durumun ciddi olduğunu anladığı an gülümsemesi silinirken "En son öyleydi, en azından. Başka sınıfa kayıt yaptırılmadıysa hâlâ da öyledir" dedi. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Tek bir gün... Sinirlenmeyeceğim tek bir gün istedim.

Şimdi de başıma bu çıkmıştı. Emirhan Bikeç!

Zilin çalmasıyla ayağa kalktım. Cankut'u beklemeden yürümeye başladığımda Ayşin ve yanındaki zibidinin de ayaklandığını gördüm. Adımlarımı daha da hızlandırıp onları yakalamaya çalıştım. Okulun kapısının önünde yana gelmemizle üçümüzde olduğumuz yerde durduk. Aramızda bir elektriklenme oldu, hava ağırlaştı. Ayşin'i göz hapsine almaya çalışırken müebbet yemişiz, habermiz yok!

Kırgınlığını iliklerime kadar hissetmiştim. Gözleri bir an boynuma kaydı. Nasıl olduğunu merak ettiğini adım kadar iyi biliyordum. Eskisinden daha iyi durumda olduğunu çaktırmadan göstermek için başımı sağda duran Emirhan'a çevirdim. Rahatsız bir ifadeyle bana bakan çocuk "Hadi Ayşin." diyerek elini yer fıstığının sırtına koydu. Ses tonu mu yoksa yer fıstığına dokunuşu mu çenemin kasılmasına neden olmuştu. Tepki vermemek için kendimi zor tutuyordum.

Arkamızda okula girmeyi bekleyen öğrenciler olduğunu hissediyordum ama ensemdeki nefesin Cankut'a ait olduğuna kesinlikle emindim. Ayşin hiçbir cevap vermeden yürümeye başladı. Göz kontağımızın kopmasıyla kendimi boşluğa bırakmış gibi hissettim.

Koridor açıldı ve öğrenciler içeri girmeye başladı. Bir süre yerimden kıpırdamadan durdum. Bahçe boşalmıştı, zil tekrar çalarken beni harekete geçiren şey Cankut'un kulağıma fısıldadığı şarkıydı.

"Aşıksın dırtıdırıttı aşıksın dırtıdırıttı sen aşıksın arkadaş!"

"Gel ulan buraya." dememe kalmadan koşmaya başlayan Sarı'nın peşinden biraz koşup, yavaşladım, çocukla çocuk olmanın alemi yoktu.

Sınıfa geldiğimde ilk dikkatimi çeken şey Cankut'un önünde oturan Emirhan'dı. Gerçekten bu sınıfa kayıt yaptırmıştı. Hâlâ Ayşin'e bir şeyler anlatma çabasında olduğu-

nu gördüğümde iyice gerildim. Boynumu sağa sola yatıracak kütlettim. Cankut bakışlarıyla önündeki zibidiyi işaret ediyordu, yerime oturmamla yer fıstığı arkasına dayandı.

Nabızım onun nefes alışverişiyle aynı tempoda atıyordu. Vücudum adrenalinle dolarken, ilk gün, ilk saat tartıştığım kadın sınıfa girdi. Ne kadar güzel! Gözleri sınıfı tararken bir süre bende sabit kaldı.

"Günaydın arkadaşlar." diyerek bakışlarını Emirhan'a çeviren Hoca "Bikeç." diye seslendi. "Seni gibi başarılı bir öğrenciyi tekrar aramızda görmek çok güzel."

"Benim için de hocam." diyerek şimdi Ayşin'e bakan çocuk "Çok özlemişim." diye devam etti. Emirhan'a karşı olan öfke tohumlarım çoktan büyümüş, yakında patır patır dökülecek kıvama gelmişti. Göz ucuyla Cankut'a baktığımda elindeki kaleme bakarak gülümsediğini gördüm. Aklından geçen şeyleri bildiğim için sinirim kontrolsüz bir şekilde artmaya başladı.

"Biz de seni Emihan'cığım. Gittiğin okul nasıldı?"

"Yalan olmasın, devlet okulu olmasına rağmen kolejden farkı yoktu ama benim için bir anlam ifade etmiyordu, anılarım burada nefes alırken hem de."

Sınıftan ooo sesleri yükselirken Ayşin'in başını öne eğdiğini gördüm. Emirhan ona kaçamak bakışlar atıyor bir yandan da gülümseyerek dudağını ısıırıyordu. Neden böyle hissediyordum? Sanki çocuğun her söylediği söz, her yaptığı hareket bana batıyordu. Beni ilgilendirecek bir konu yokken en çok sinirlenen kişi benmişim gibi hissediyordum. Yer fıstığına baktığı gözlerini büyük bir zevkle oyup ellerine verebileceğimi hayal ediyordum, en azından lakabına uymasına benim de bir katkım olurdu.

Sınıftan, "Aşık Veysel geri döndü hocam," diyen biriyile Hoca gülümsedi.

"O zaman Emirhan'dan bir şiir ile dersimize başlayalım.

"Derin bir nefes alıp arkama dayandım. Sanırım bu ders düşündüğümünden daha zor geçecekti.

"Seve seve." diyen zibidi ayağa kalktı. Tahtaya doğru yürürken sınıftaki herkesin heyecanlanmaya başladığını hissettim. Cankut'un gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğim için tepki vermemek için olabildiğince hareketsiz kalmaya çalıştım. Derin bir nefes alıp tahtadaki bir noktaya odaklanırken Emirhan seçtiği bir Âşık Veysel şiirini okumaya başladı ama benim kulaklarımda çınlayan sesler dudaklarımdan başka türlü döküldü.

"Ama çok zor bırakmazlar

Aşkımızı yaşatmazlar

Birbirimize kalkan olamazsak eğer..."

"Haftaya görüşürüz çocuklar. Ödevlerinizi yapmayı unutmayın."

Cankut yanıma gelmeden ayağa kalktım. Onun zırvalarını çekecek enerjim yoktu. Karşıma çıkan cilveli kız planımı harekete geçirecek parça olmasına rağmen onunla bile uğraşmak istemiyordum. Sanki tüm enerjim vakumlanmıştı.

Bahçeye çıktığımda güneşin sabah ki gibi hissettirdiğini farkettim. Çardağa derin bir iç çekerek oturdum. Neden bu halde olduğumu anlayamıyordum. Cankut'un dediği gibi aşık olmadığımı biliyordum. Peki, neden insanlara aşk acısı çekiyor izlenimi veriyordum?

"Of." diyerek arkama dayandım. Bir haftadır tanıdığım kızı kıskanmam kadar saçma bir şey olabilir miydi? Sevgililiği geçtim kıskanmamı gerektirecek bir sıfatım bile yoktu. Ne kardeşlik, ne arkadaş...

Sinirle masaya vurdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Gözlerim daha öncede farkettiğim A harfine takıldı. Sanki beynimden yer fıstığını atabilecekmişim gibi saçları rımı çekmeye başladım.

* Âşık Veysel Şatıroğlu - Ayrılık Günleri Geldi Dayandı.

"Kelliğin sana yakışacağını sanmıyorum."

Başımı kaldırmamla Cankut'un önüne çay koyması bir oldu. Bunun yanında bir sigara için nelerimi vermezdim ama okul kuralları elimi kolumu bağlıyordu. "Eyvalah." diyerek çayımdan bir yudum aldım. Biraz da olsa iyi hissetmeme neden olan bardağın ağzında parmağımı do-laştırdım. Tekrar bir yudum alırken Cankut "Uraz." di-ye devam etti.

"Efendim."

"Onun iyiliği için bunu yapmak zorundasın." dediğin-de sessizce yutkundum.

"Kendimden başka kimsenin iyiliğini düşünmek zorun-da değilim." diyerek kaynar çayı kafama diktim. İçimdeki sönmeyen yangına bir yenisini eklerken "Haklısın ama-" diyen Cankut'un sözünü kestim.

"Bu benim iyiliğim için Sarı. Ayşin umurumda değil"

"Senin umurunda olmayabilir ama biraz daha onun-la yan yana görünseydin Patron'un umurunda olurdu. O günkü siniri aklıma geldikçe omzum sızlıyor. Tekrar bir aksilik olursa-"

"Tekrar bir aksilik olması için bana o fırsatı vermesi la-zım Sarı."

Tekrar lafını yarıda bırakmak zorunda kalan Cankut derin bir nefes aldı. "Siniri geçince verecektir." dediğin-de hafifçe güldüm.

"Bir hatamda beni saf dışı bırakan bir adamdan bah-sediyoruz Cankut. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Her yaptığımı iki kere kontrol edecek. Etrafımdaki her insan onun dikkatini çekecek. Özellikle de kadınlar... Ben ya-kınındayken asla onlara yaşama hakkını lütfetmeyecek. Tıpkı bana başka şans vermediği gibi... Tekrar o şansı verse bile Ayşin'i göz göre göre bu ateşin içine atmam. O konu kapandı."

Cankut başını tamam anlamında sallayıp çayından bir yudum aldı. Gözlerimi bahçede dolaştırdım. Emirhan ve Ayşin'i yan yana gördüm. Cep telefonumun zil sesi beni o andan uzaklaştırdı. Kimin aradığına bakmaya gerek bile duymadan telefonu masadan aldım. Zil sesinden kim olduğunu çok iyi biliyordum.

"Patron."

Cankut "İyi insan lafının üstüne ararmış," diye fısıldadı. "İti an çomağı hazırla," diyerek dudaklarımı kıpırdattım. Uyarıcı bir ifadeyle bakması gülümsememe neden olurken soğuk bir ses telefonun diğer ucundan duyuldu.

"Uraz."

"Evet Patron,"

"Yaptıklarını telafi etmeye ne dersin?" Cankut'la göz göze geldik. Endişesini gözlerinden okuyabiliyordum.

"Büyük bir zevkle."

Patron'un dudağında puroyla gülümsediğini hissediyordum. "Bu gece," dediğinde başımı dikleştirdim. "Geçen sefer dövüştüğün rakiple, dövüşü iptal ettikleri için kendilerini suçlu hissediyorlar."

Elimdeki bardağı sıktım. O gün dövüş iptal mi edilmişti? Hem de rakip tarafından? O gün dövüşe gelmesem bile Patron bir şey kaybetmemişti, affedebilirdi. O beni tehdit etmeyi tercih etmişti. Beni bir hiç uğruna mı bu hale sokmuştu?

Düşüncelerden dolayı bardağı o kadar sıkı tutuyordum ki eklem yerlerim bembeyaz olmuştu. Bardak kırılmadığı için şanslıydım ama neredeyse kırılmış olmasını dilemek üzereydim. Böylece elimi kesip bir damarı koparabilirdi. O acıyla biraz da sakinlerdim.

İçimdeki öfkeyi akşama saklayarak "Tamam." dedikten sonra, Cankut'la göz göze geldim, endişesi iyice artan Sarı "Ne diyor?" diye sorunca susmasını işaret ettim. Gözlerim

tekrar Ayşin'e takıldı. O gün söyledikleri yüzünden yer fıstığının kalbini kırmam ve bütün bir hafta sonu vicdan azabı çekmem aklıma geldi. Ben bunu hak etmemiştim.

"Bir yanlışını daha affetmem." diyen Patron telefonu yüzüme kapattı.

"Ben de..." diye fısıldadım.

Sırtımda bir ürperti hissettim. Son zamanlarda bu çok fazla oluyordu, birinin beni izlediği hissi... Emirhan her zamanki gibi bir şeyler anlatırken gözlerimi bahçede dolaştırdım. Çardağın altında hararetili bir şekilde konuşan Uraz'ı gördüğümde kalbim, göğüs kafesimden çıkmak istercesine atmaya başladı. Neden üzerimde böyle bir etki bırakıyordu? O kimdi ki? Kalbimi bu derece hızlı çarptırırken bir bakışıyla nasıl durabiliyordu? Korku değildi bu, ya da öfke... Daha farklı bir histi. Beni terslemesine rağmen ona kırılamadığım bir his...

"Ayşin?"

Emirhan'ın koluna dokunmasıyla irkildim. Panikle "Efendim?" diye cevap verince kaşlarını çatı.

"Beni dinlemiyor musun?"

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum, "Dinliyorum." dedim. Hâlâ yüzüme sorgulayıcı bir ifadeyle bakıyordu. Şimdi en son ne dedim dese ne cevap verecektim. Gözlerim bahçeyi tarıyordu. O nereye baktığını bilmese de bunu anlaması için çok uğraşması gerekmezdi ama yine de anlasın istemiyordum.

"Emin misin?" diye sorduğunda başımı tereddütle evet anlamında salladım.

"Gözüm dalmış, sen de o sırada beni yakaladın."

"Bir şey mi düşünüyorsun?"

"Boş ver şimdi, ne diyorduk?"

Emirhan çok fazla kafasına takmak istemediğini belli eder şekilde gülümsedi ve yarım bıraktığı neyse onu anlatmaya devam etti.

Bir süre gözlerinin içine bakarak onu dinlemeye çalıştım ama gözlerim sürekli omzunun üstünden çardakta olanlara takılıyordu. Uraz her zamanki gibi sinirliydi. Bunun onun doğal hali olduğunu bildiğim için Cankut'a baktım. Onun da benzer bir ifadeye sahip yüz hatları konuşukları konunun iyi bir şey olmadığını belli ediyordu. İkisini de bu derece sinirlendirecek ne olmuş olabilirdi?

Sanki ona baktığımı hissediyor gibi konuşma arasında bakışlarını bana çeviren Uraz'a yakalanınca panik halinde Emirhan'a döndüm. Emirhan ne anlatıyordu takip etmemiştim fakat içimde sanki bir ateş yanıyordu, ellerimle kendimi yellemeye çalıştım. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki birazdan bayılabilirdim.

Emirhan'ın ses tonu ve havası değişmişti. Gözlerindeki endişeye odaklanamıyordum.

"Ayşin, iyi misin?" diyerek koluma tekrar dokundu. Başımı evet anlamında sallarken "Çok sıcak." deyip yellenmeye devam ettim.

"Saçların rüzgârdan karmakarışık oldu Ayşin. Nasıl terleyebiliyorsun?"

"Ha, bilmiyorum. Sanırım hasta olacağım."

Emirhan elleriyle alnımı kontrol etti. "Ateşin yok." dedi. Ben o sırada içimdeki merak duygusuna yenik düşüp, tekrar Uraz'a baktım. Hâlâ bize doğru bakıyordu. Bir an nedensizce mutlu olurken gülümsememi engelleyen tek şey bize olan bakışlarıydı. Şu anda kafamızı bedenimizden ayırmak istediğine yemin edebilirdim. Neden bu kadar sinirlenmişti?

"Böbreklerinle mi alakalı acaba? Revire gözükmek ister misin?"

Başımı hayır anlamında salladım. Emirhan'ın ellerini nazik bir şekilde yüzümden çekti.

"Sınıfa çıkalım mı?"

"Olur."

Emirhan'la ayaklanırken göz ucuyla Uraz'a baktım. Tekrar Cankut'la konuşmaya başlamıştı. Bize bakmıyor olması nedense rahatsız etmişti. Sınıfa doğru yürürken Emirhan'ın ara ara bana baktığını hissettim. Sanki dilinin ucundaki şeyi bir türlü kelimelere dökemiyordu. Umarım yine içindeki duygulardan bahsetmezdi. Onu çok seviyordum ama bu sevginin arkadaşlıktan öteye gitmeyeceğinin de farkındaydım. Bunu her seferinde onu kırmak pahasına da olsa söylüyordum. O da inatla umurunda olmadığını dile getiriyordu. Ona göre aşk tek kişilikti. Karşılıklı olduğunda hissettiğimiz duygu aşktan çok sevgiydi ve onun aşktan da güzel olduğunu söylüyordu.

Sınıfa girip sırama oturmamla kapıda Uraz'ın belirmesi bir oldu. Biz mi yavaş yürümüştük yoksa o mu hızlıydı? Bana doğru yürürken nefesimi tuttum. Vahşi kokusunu almak istemişyordum. Yine de sırasına otururken, kokusu beni sarıp sarmaladı. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Arkama yaslandım. Kokusunda kesinlikle insanı esir eden bir şey vardı. Daha derinden hissedebilmek için gözlerimi kapatarak nefes aldım. Aklımda beliren anı buruk bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdi.

Böyle bir insan uyurken nasıl savunmasız bir çocuğa benzer? En huzurlu olduğumuz yerler rüyalarımız değil midir? Hayatın ağır yükünü biraz da olsa bu zamanlarda azaltmaz mıyız? Peki, neden Uraz acı çekmişti; dikenlerini kendine batırır gibi?

Yetimhanede gördüğüm Uraz aklıma gelince ürperdim. Farklıydı. O adama karşı katıksız bir nefret besliyordu ama neden?

Derin bir nefes aldım. İçim daralıyordu. Özellikle evine gittiğimde gözlerinde gördüğüm nefreti hatırladıkça... Ne yapmıştım ki ona? Neden merak etmemi bu kadar sorgulamıştı? İnsanlar arkadaşlarını merak ederdi. Peki, biz arkadaş mıydık? Sanmıyorum...

Ablamın sesiyle kendime geldim. Uraz'ı tuvalette yakaladığımdan beri gerekmedikçe konuşmuyorduk. Eşyalarını masasına koyarken Uraz'ın onda ne bulduğunu düşündüm. Dışı onu içi beni yakan bir kızdı ablam. Güzeldi, hatta Allah benden almış ona vermişti ama bu içinin güzelliğinin dışına yansımaları değildi. İçi aksine çirkindi. Benden nefret ettiğini iliklerime kadar hissediyordum. Belki de sadece bana karşıydı kötülüğü. Çevresinde birçok insan olması, tüm öğrencilerin onu sevmesi, bu düşüncemi kanıtlayabilirdi fakat belki de onlar sadece davulu uzaktan dinliyorlardı.

Bize doğru baktığını gördüğümde de onun Uraz'da ne bulduğunu düşündüm. Bizim sınıfta okumasına rağmen lise öğrencisine benzemiyordu. Yaşının daha büyük olması gerekiyordu ya da fazla vücut geliştirmişti, baya fazla. Bu kadar kısa zamanda birbirlerini tanıyamayacaklarına göre ikisi de sadece birbirinin dış görünüşünden etkilenmişlerdi. Demek ki gizemli havası olan çocuklar sadece kitaplarda dikkat çekmiyordu. Acaba Uraz da şu anda ona bakıyor muydu?

"Evet çocuklar. Bugün Osmanlı Devleti'nin-"

Ablam konuşurken odaklandığım şey Uraz'ın nefesiydi. Ensemde hissettiğim, içimin ürpermesine neden olan nefesi... Neden bu kadar hızlı soluk alıp veriyordu? Ablamı gördüğü için heyecanlanmış mıydı? Gerçi elini parçalamasına göre sinirlenmiş de olabilirdi.

"345. sayfayı açalım."

Üç tarafımda sayfa sesleri yükselirken arkamda en ufak bir çıt çıkmıyordu. Çantamdan kitabımı almak için yanuma

döndüm. Göz ucuyla Uraz'a baktığımda telefonuyla oynadığını gördüm. Bir yandan çantamı kurcalarken diğer yandan masasını kontrol ediyordum, kitabı yoktu. Hoş, onun gibi birinin kitap taşıyacağını düşünmek kadar saçma bir şey de yoktu. "Açtınız mı çocuklar?"

Kitabımı alıp önüme döndüm. Ablamın gözleri sınıfta gezinirken sürekli Uraz'ın üstünde takılı kalıyordu. Söylediği sayfayı açtım.

"Biriniz bize yazılanları sesli bir şekilde okusun. Sonra bu konu hakkında beraber konuşalım."

Sınıfta parmaklar yükselse de ablam inatla Uraz'a bakıyordu. Dersi konusundaki disiplini hocalar tarafından takdire şayandı. Öğrenciler için ise tam bir kâbus. Sırf kitabını taşımayı sevmediğini söylediği için bir çocuğu ders-ten bırakmışlığı bile vardı. Şimdi de gözleri sadece Uraz'ın üzerindeydi. İçinde ona karşı atamadığı bir öfke var gibiydi ve sanırım kitabının olmaması bunun için vesile olacaktı. Omzumun üstünden Uraz'a baktım. Göz göze gelmemizi beklemiyormuş gibi bir anlık afalladı.

"Uraz?"

Ablamın uyarısıyla bakışlarını tahtaya yöneltince önüme döndüm. Ablam, yüzünde ufak bir hainlik sezdiğim gülümsemesiyle "Söylediğim sayfayı sesli bir şekilde okur musun?" diye sordu. Uraz burnundan soluyordu, anlayamadığım şekilde bir şeyler geveledi.

"Hadi Uraz."

"Benim kitabım-" derken panik halinde arkama döndüm. Bir elimle kitabımı yere atarken diğer elimle sanki Uraz'ın masasını dağıtmışım gibi yaptım.

"Ay!"

"Ne yapıyorsun kızım ya?" diyerek kaşlarını çatan Uraz'ı umursamadan ayağa kalktım. Yere düşen kitabı elime alırken "Çok özür dilerim. Yanlışlıkla oldu." dedim.

"Ne oluyor çocuklar orada?"

Uraz tam ağzını açıyordu ki "Çantamdan kalem alacaktım. Yanlışlıkla kolum masaya çarptı. Arkadaşın kitabı da yere düştü hocam." dedim ve kitabımı Uraz'ın masasına koydum. Sorgulayan bakışları altında yerime oturdum. Ablamın sinirlendiğini gözlerinden okuyabiliyordum.

"Sayfa 345'di değil mi hocam?"

Ablamın az önceki gülümsemesinden eser kalmamıştı. Başını belli belirsiz 'Görürsün sen.' gibi sallayınca başımı önüme eğdim.

"Hadi Uraz, bütün ders seni bekleyemeyiz."

Uraz derin bir nefes alıp sesli bir şekilde dışarı üfledi. Emirhan'ın kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Cankut ise onun aksine keyifle gülümsüyordu. Belli ki ne yapmak istediğini anlamıştı. Belli belirsiz gülümsememin artmasını engellemek için alt dudakımı ısırdım.

Arkamdan yırtılmak istercesine çevrilen sayfaların sesi geliyordu. Daha sonra da gülümsememi tüm yüzüme yaymayı başaran adamın sesi; *Uraz'ın sesi*.

Zilin çalmasıyla derin bir nefes aldım. Bir sorun çıkmadan dersi bitirmiştik.

"Haftaya görüşürüz."

Eşyalarımı masanın altına koyarken Ablam "Ayşin." diye seslendi. Fazla mı erken konuşmuştum acaba? Sıralarından kalkmış öğrencilerin arasından ablamı görmeye çalışırken "Buraya gel." diye emretti. Kesinlikle fazla erken konuşmuştum.

Ayağa kalkarken Cankut, Uraz'ın yanına geldi. Göz göze geldiğimizde yüzündeki ifade şu anda da ne hissettiği-

mi anlıyor gibiydi. Zorla gülümsemeye çalışırken "Çabuk ol Aysin!" diyen ablam yüzünden sessizce iç çektim. *Korunun ecele faydası yok Aysin, hadi gazan mübarek olsun. Eşyalarını çantasına koyan ablama doğru yürüdüm.*

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi. Sesi az önceki gibi güür çıkmak yerine fısıltı halini almıştı.

"Ne yapmışım?" Çantasını koluna taktıktan sonra nihayet göz teması kurduk.

"Derste arkadaşına kitap vermek için yaptığın saçmalıktan bahsediyorum."

Bir an salağa yatmak istedim, "Anlamadım." dedim. Öfkeli bir şekilde gülümsedi.

"Sen beni salak mı sanıyorsun Aysin?"

"Hayır."

"Uraz'a kitap vermek nereden çıktı?"

Daha fazla dayanamadım. "İstediğimi istediğim kişiye veririm abla. Senden izin alacak değilim."

Ablam "Öyle mi?" diye soruduktan sonra kollarımı göğsümde bağladım.

"Öyle."

"Pekala güzel kardeşim, benim de istediğim kişiye istediğim notu verme yetkim var.

Sinirlenmişim, "Bu ne demek şimdi?"

"İlk sınavının açığını ikinci sınavınla toparlayan gerekecek demek. Sıfır!"

"Ne?"

Ablamın gözleri bir anlık arkamdaki bir şeye odaklandı. sonra bana dönüp, "Bu da ablandan sana bir hayat dersi olsun. Böylece bir daha başkası için kendini tehlikeye atmazsın." dedi. Saçlarını savurarak yerine döndü. Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Sadece topuklularını sertçe yere vurarak sınıftan çıkmasını izledim. Resmen okul birinciliğimi, hırsı uğruna tehlikeye atmıştı. Bu nasıl bir nefretti? Sade-

ce Uraz'dan dolayı olamazdı. Gözlerim yanmaya başlar-
ken kolumda bir el hissettim.

"Ne dedi?"

Uraz'ın sorgulayıcı bakışlarını umursamadan kolumu
elinden kurtardım. "Seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir, benimle ilgili bir şey konuştunuz." dedi.
Şaşkın bir ifadeyle kahkaha attım.

"Seninle alakası yok. Kendini bu kadar önemli görme."

"Kitap konusu mu? Sana ne dedi Ayşin." dedi. Sinir-
lendiğini sesinden anlayabiliyordum.

"Çekilir misin önümden?" diyerek yanından geçmeye
çalışırken Uraz önümü kesti.

"Neden bu halde olduğunu söylemeden, hayır."

"Benim bu halde olmamdan sana ne Uraz."

"Ayşin konu be-"

"Uraz!"

Cümlesini yarıda keserek, "Beni rahat bırak!" dedim.
Biraz da olsa nasıl hissettiğimi anlaması için dua ederek
çekilmesini istedim ve elimin tersiyle itip yürümeye baş-
ladım. Beni durdurmadı. Sınıftan çıktığım an gözyaşla-
rım yanaklarımdan döküldü. Bunun nedeni şu anda ne
ablamdı ne verdiği nottu.

Bazen diğer insanlar gibi taş kalpli olmayı isterdim. Öf-
kemin arkasında durmak, pişman olmamak... Ama olmu-
yordu işte, vicdanım her şeyin önüne koca bir set oluştu-
ruyor ve ruhumu paramparça ediyordu...

Ne zaman ablamla kavga etsek "Kırmak kolaydır da
tamiri zor olur." derdi annem, belki de o yüzden bu hal-
deydik şimdi. Geçmiş geleceğimizden intikam almak is-
tercesine bugünümüzü harcıyordu ve biz de bunun hun-
cını başkalarından çıkarıyorduk.

O gün okulda ruh gibi oradan oraya dolaştım. Uraz'ın okulda olmamasının sorumluluğu altında eziliyordum. Neden özür dilememe fırsat vermeden çekip gitmişti ki sanki. Zil çaldığında oturduğum yerden kalktım, biraz daha okulda kalırsam boğulacağımı hissediyordum. Işık huzıyla eşyalarımı toplayıp okuldan çıktım. Ablamı görmek istemiyordum. O yüzden onu beklemeden otobüs durağına doğru ilerledim. Birkaç vesait değiştirdikten sonra nihayet evdeydim.

Bedenimdeki yük öyle ağırdı ki, üzerimdeki birkaç parça kıyafeti de bu ağırlığı azaltır belki diyerek çıkarttım. Rahatlayamıyordum. Son çare belki banyo diye düşündüm. Sıcak suyla vücudumu rahatlatırsam belki bu halet-i ruhiyeden birazcık uzaklaşabilirdim. Fakat vicdanım unutulmaması gereken bir ağırlıktı, üzerinde durduğu yeri oyarak koca delikler açıyordu. Banyodan çıktığımda henüz eve gelen kimse yoktu ve ona rağmen odama kapandım.

Midem bütün gün boş kaldığı için garip sesler çıkartıyordu. Kendi kendini yok etmesi an meselesiydi. Onun da verdiği gerilimle hızlıca üzerimi giyip mutfığa gittim ve dünden kalan yemekleri buzdolabından çıkarttım. Canım hâlâ bir şey yemek istemiyordu. Tabaklarla bir süre bakiştikten sonra hepsini aldığım yere, buzdolabına geri koydum.

Odama dönerken tezgahın üzerindeki elmalardan birini kapıp mutfaktan çıktım. Odama çıkıp yatağa oturduğumda yalnızlığımı gidermek için elime yarım kalan kitaplarımdan birini aldım ve biraz olsun midemi susturmak için yanıma aldığım elmayı yiyerek sayfaları karıştırdım. Algr-

da seçicilik mi denir, ne denirse elimi attığım ilk sayfada "Ona söylediğim sözler kalbimi un ufak parçalara ayırıyor." gibi bir cümle vardı. Bu cümleyi normalde okusam belki bu kadar iliklerime işlemezdi ama şimdi kemiklerime dayanan bıçaklar gibi canımı acıtmıştı.

Bir süre yazılara boş boş baktım. Affetmek, vicdan, ağlamak kelimelerini gördüğümde iç geçirerek kitabı kapattım. Yarına kadar nasıl vakit geçecekti? Özür dilemezsem normal hayatıma devam edemeyecekmişim gibi hissediyordum. Peki nasıl özür dileyecektim? Ah be... Keşke hastanede telefonu elimdeyken numarasına baksaydım. En azından şimdi bir özür mesajı atıp üzerimdeki yükü kaldırırdım. Cankut'a sorsam... Yok yok. O kadar gurursuz değilim. Daha birkaç gün önce evini-, Ev! Tabi ya...

Aklıma delice bir fikir gelmişti; telefonumu elime alıp babamı aradım. Saatlerce sürmüş gibi çalan çevir sesinden sonra ahizenin diğer tarafından babamın sesini duydum.

"Alo?"

"Babacığım."

"Ne oldu kızım ağrın mı var?"

Vicdanım bir darbe daha almıştı panikle çünkü hâlâ babama diyalize girdiğimi söylememiştim. Birkaç gün sonra 'Hadi gidiyoruz.' dediğinde ne cevap verecektim?

"Ayşin?"

"İyiym baba. Ağrım falan yok."

Babamın derin bir nefes aldığını duydum. Yine 'Ödümü patlattın kızım.' diyecekti.

"Ödümü patlattın kızım." demesi gülümsememe neden oldu.

"Ne oldu?"

"Baba, Emirhan'ın dönüşü şerefine arkadaşlar Didemlerde toplanıyormuş. Ben de gidebilir miyim?" Bir süre sessizlik oldu.

"Hafta içi nereden çıktı bu Ayşin? Yarın okul var."

Yalan söylemeyi yine becerememiştim, iyice açığa çıkmamak için biraz oyalandıktan sonra bir bahane uydurmayı denedim.

"Ben ayarlamadım ki baba, gittiğimde neden bugün toplandık diye sorarım. Gidebilir miyim?"

Babam bir süre sessiz kaldı. "Bu ses tonunu kullandığına göre gerçekten gitmek istiyorsun."

"Hı hı."

Normalde diyaliz dışında evden çıkmazdım. Babamın da buna şaşırdığını sesinden anlıyordum.

"Tamam."

Duyduğumun doğru olup olmadığını teyit etmek istiyordum.

"Nasıl gideceksin?"

Kendi çapımda sevinç dansı yaparken "Saat daha erken baba. Otobüsle giderim." dedim.

"Döneceğin zaman ara. Ben seni gelir alırım."

"Tamam babacığım."

"Dikkatli ol." dediğinde "Olurum." diye cevap verip telefonu kapattım. Hızla üzerimi değiştirip saçlarımı kuruttum. İki saat nasıl toplanmamı diye düşündükten sonra açık bırakmaya karar verdim. Sarı saçlarım doğal haliyle omuzlarımdan dökülürken çok resmi olduğumu farkettim. Neden renkli bir şeyler yerine baştan aşağı matem rengine bürünmüştüm ki?

Acım çok büyük Uraz, sana o söylediklerimden sonra yemeden içmeden kesildim.'

Aynada kendimle dalga geçerken söylediğim son cümleyle elimi ağızma götürdüm. Avuç içime nefesimi üfleterek kokup kokmadığını anlamaya çalıştım. İşimi şansa bırakmamak için dişlerimi fırçaladım. Ardından dişlerimi çalkalarken bir yandan da yüzüme renk gelmesi için

yanaklarım masaj yaptım. Banyoda işim bittikten sonra koşar adım odama döndüm. Ufak çantamın içine gerekli şeyleri koyup evden çıktım.

Daha önce okuldan çıkıp gittiğim evi, evden giderken bulamayıp kaybolma riskini göze almamak için bir taksiye binmeyi tercih ettim. Taksiye bindiğimde söylediğim adres adamın gözlerinin parlamasına neden oldu. Ben de o tepkiye karşılık hızla cüzdanımı kontrol ettim. Uraz, özür diledikten sonra evime bırakmayı teklif ederdi. Değil mi?

Tandık yerleri görene kadar Uraz'a neler söyleyeceğimi, konuya nasıl gireceğimi düşündüm. Rezidansın gösterişli kapısına vardığımda taksiciye "Burası." dedim. Gözüm taksimetredeki rakama takıldığında sessizce yutkundum. Sanırım Uraz beni eve bırakmazsa tabanvayı tercih etmek zorunda kalacaktım. Taksi sağa yanaşırken cüzdandan parayı çıkardım. Tam adama uzatacaktım ki gözüm garajdan çıkan arabaya takıldı.

"Uraz?"

"Anlamadım kardeş."

Uraz'ın arabası gözden kaybolurken boşu boşuna buraya geldiğimi farkettilim fakat aklıma bir şey gelmişti. Sonuçta buraya kadar özür dilemek için gelmişim. Ha burada ha gittiği yerde, ne farkeder...

"Devam et abi, öndeki arabayı takip et."

Uraz'ı gözlerimle takip etmeye çalışırken gittikçe uzaklaşıyordu ve taksi hâlâ hareket etmemişti. Bakışlarımı taksiciye çevirdim. Bön bön bakışlarına karşılık kaşlarımı çatıttım,

"Yürüsene abi. Hiç mi dizi, film izlemiyorsun? Çocuğu kaçıracamız. Bas hadi, bas bas bas..."

"Ya sabır!" diyerek gaza basan adam kısa bir süre sonra Uraz'ı yakaladı. Arka koltukta kayarak gizlenmeye çalıştım. Şu anda tam anlamıyla bir delilik yapıyordum. Bedenimin adrenalinle dolduğunu hissettim.

İssiz bir sokağa geldiğimizde Uraz yavaşladı. Taksiciyi dürterek "Abi çok yaklaşma." diye fısıldadım. "Tövbe ya rabbim." diyen adam olduğu yerde durdu. Gözlerimi kısararak karanlık sokakta park eden arabaya baktım. Uraz'ın arabadan çıkmasıyla arka koltuğa yatarken "Farları kapat abi." dedim. Taksici bana deliymişim gibi bakıyordu, eski pozisyonumu aldım. Uraz'a baktığımda bize doğru baktığını görünce koltukta sindim. Taksici bu sefer sinirlenmiş bir şekilde bana döndü. Hafifçe başımı kaldırıp koltuğun arkasından Uraz'a bakmaya devam ettim.

"Tamam abi ben burada ineyim." Uraz'ı kaçırmamak için gözlerimi ondan ayırmıyordum, "Ne kadar borcum?" diye sordum. "248 lira,"

"Ne?!"

Bağırma ile yüzünü buruşturan adam, taksimetreyi işaret etti. Gerçekten de tam tamına 248TL yazan kırmızı rakamlar bittiğimin resmiydi. Bu bütün paramı vermem gerektiğinin rakamlarla ifade edilişiydi. Cüzdanımı açtım, ceplerimdeki bozukluklarla ücreti tamamlayıp arabadan indim.

Taksi uzaklaşınca karanlık olan sokak gözümde daha da korkutucu görünmeye başladı. Uraz iki dakikada ortadan kaybolmuştu. Çantamı sıkı sıkı tutarak onu en son gördüğüm yere doğru yürümeye başladım. Her adımım biraz daha gerilmeme neden oluyordu.

Uraz'ın böyle bir yerde ne işi vardı? Uzaklardan gelen uğultular içimi ürpertirken yürümeye devam ettim. Sesler gittikçe yükseliyordu. Tek tük insanların aynı yere gittiğini görünce adımlarımı hızlandırdım. Karanlık, yavaşça aydınlanırken köşeyi döndüm. Gördüğüm şeyle dudaklarımın aralanmasına engel olamadım.

EXIT yazan kapının önü hınca hınç doluydu. İlk başta herkesin dışarı çıktığını düşünmüştüm fakat bekleyenlerin

kapıya dönük olması içeri girmeye çalıştıklarını gösteriyordu. Birkaç adım gerileyip karanlık sokağa doğru dönündü. geldiğim sokağın kalabalıktan daha korkutucu olduğunu farkettim. Neredeydim ben? Eve nasıl dönecektim?

'Keşke mekânı görmeden taksiyi göndermeseydim.' diye düşündüm ve hemen sonra kalabalığa döndüm. Uraz o kalabalığın içinde bir yerde olmalıydı. Gözlerimle hızlıca kalabalığı taradım. Uraz'ı andıran kimseyi göremiyordum. Bu çocuk bu kalabalığı yararak içeri girmeyi nasıl başarmıştı?

Yavaşça kalabalığa doğru yürüdüm. Uraz içeri girebilseydi ben de girebilirdim. Sıranın en sonuna geçtim. İçerideki gürültü, kapının açılmasıyla dışarı taşmıştı. Her adımmda panik duygusu biraz daha bedenimi ele geçirdi.

Etraftaki konuşmalar kulaklarımı tırmalıyordu. Neden-se yine birinin beni izlediğini hissediyordum. Arkama kaçmak bir bakış attım ve babam yaşındaki bir adamın arkamda olduğunu gördüm. Diğerlerinin aksine daha temiz pak birine benziyordu ama nedense ona bir kötülük etmişim gibi bana bakıyordu. Kafası mı iyiydi?

"Sıradaki."

Önüme döndüğümde sıranın bana geldiğini anladım. Siyahlara bürünmüş iki adama bakabilmek için başımı havaya kaldırmam gerekti. Hayatımda gördüğüm en korkutucu tiplerdi.

Sessizce yutkundum.

"Parola."

Tüylerim diken diken oldu. Kendisi gibi adamın sesi de ürkütücüydü. Arkamı dönüp koşarak buradan uzaklaşmak istiyordum ama olduğum yere çakılmışım. Kıpırdamadan sadece korkuyla adamlara bakıyordum. Güç bela geriye doğru birkaç adım atarken birine çarptım, ardından boynuma dolanan bir kolla ne yapacağımı şaşırdım.

"Kızgın baykuşun gece söylediği şarkı."

İssız bir sokağa geldiğimizde Uraz yavaşladı. Taksiciyi dürterek "Abi çok yaklaşma." diye fısıldadım. "Tövbe ya rabbim." diyen adam olduğu yerde durdu. Gözlerimi kırsarak karanlık sokakta park eden arabaya baktım. Uraz'ın arabadan çıkmasıyla arka koltuğa yatarken "Farları kapat abi." dedim. Taksici bana deliymişim gibi bakıyordu, eski pozisyonumu aldım. Uraz'a baktığımda bize doğru baktığını görünce koltukta sindim. Taksici bu sefer sinirlenmiş bir şekilde bana döndü. Hafifçe başımı kaldırıp koltuğun arkasından Uraz'a bakmaya devam ettim.

"Tamam abi ben burada ineyim." Uraz'ı kaçırmamak için gözlerimi ondan ayırmıyordum, "Ne kadar borcum?" diye sordum. "248 lira,"

"Ne?!"

Bağırmamla yüzünü buruşturan adam, taksimetreyi işaret etti. Gerçekten de tam tamına 248TL yazan kırmızı rakamlar bittiğimin resmiydi. Bu bütün paramı vermem gerektiğinin rakamlarla ifade edilişiydi. Cüzdanımı açtım, ceplerimdeki bozukluklarla ücreti tamamlayıp arabadan indim.

Taksi uzaklaşınca karanlık olan sokak gözüme daha da korkutucu görünmeye başladı. Uraz iki dakikada ortadan kaybolmuştu. Çantamı sıkı sıkı tutarak onu en son gördüğüm yere doğru yürümeye başladım. Her adımım biraz daha gerilmeme neden oluyordu.

Uraz'ın böyle bir yerde ne işi vardı? Uzaklardan gelen uğultular içimi ürpertirken yürümeye devam ettim. Sesler gittikçe yükseliyordu. Tek tük insanların aynı yere gittiğini görünce adımlarımı hızlandırdım. Karanlık, yavaşça aydınlanırken köşeyi döndüm. Gördüğüm şeyle dudaklarımın aralanmasına engel olamadım.

EXIT yazan kapının önü hınca hınç doluydu. İlk başta herkesin dışarı çıktığını düşünmüştüm fakat bekleyenlerin

kapıya dönük olması içeri girmeye çalıştıklarını gösteriyordu. Birkaç adım gerileyip karanlık sokağa doğru döndü. Geldiğim sokağın kalabalıktan daha korkutucu olduğunu farkettim. Neredeydim ben? Eve nasıl dönecektim?

'Keşke mekânı görmeden taksiyi göndermeseydim.' diye düşündüm ve hemen sonra kalabalığa döndüm. Uraz o kalabalığın içinde bir yerde olmalıydı. Gözlerimle hızlıca kalabalığı taradım. Uraz'ı andıran kimseyi göremiyordum. Bu çocuk bu kalabalığı yararak içeri girmeyi nasıl başarmıştı?

Yavaşça kalabalığa doğru yürüdüm. Uraz içeri girebilseyse ben de girebilirdim. Sıranın en sonuna geçtim. İçerideki gürültü, kapının açılmasıyla dışarı taşmıştı. Her adımda panik duygusu biraz daha bedenimi ele geçirdi.

Etraftaki konuşmalar kulaklarımı tırmalıyordu. Nedense yine birinin beni izlediğini hissediyordum. Arkama kaçamak bir bakış attım ve babam yaşındaki bir adamın arkamda olduğunu gördüm. Diğerlerinin aksine daha temiz pak birine benziyordu ama nedense ona bir kötülük etmişim gibi bana bakıyordu. Kafası mı iyiydi?

"Sıradaki."

Önüme döndüğümde sıranın bana geldiğini anladım. Siyahlara bürünmüş iki adama bakabilmek için başımı havaya kaldırmam gerekti. Hayatımda gördüğüm en korkutucu tiplerdi.

Sessizce yutkundum.

"Parola."

Tüylerim diken diken oldu. Kendisi gibi adamın sesi de ürktücüydü. Arkamı dönüp koşarak buradan uzaklaşmak istiyordum ama olduğum yere çakılmışım. Kıpırdamadan sadece korkuyla adamlara bakıyordum. Güç belageriye doğru birkaç adım atarken birine çarptım, ardından boynuma dolanan bir kolla ne yapacağımı şaşırdım.

"Kızgın baykuşun gece söylediği şarkı."

Duyduğum saçma cümleyle beni tutan kişiye döndüm. Az önce bana kötü kötü baktığını düşündüğüm adam tüm ciddiyetiyle kapıdaki adamlara bakıyordu.

"Bu kız reşit mi?"

"Ne zamandan beri reşitleri arıyorsunuz birader?"

Adamın kasıldığını çenesindeki atan damardan ve omzumu sıkıca tutan elinden anladım. Tekrar önüme döndüğümde iki adamın kendi arasında konuştuğunu gördüm. Daha sonra bir tanesi bize dönerek "Gözünün önünden ayırma." dedi. Diğeri kapıyı açarken adam yolumuzdan çekildi.

Arkamdaki adamın beni itmesiyle yürümeye başladım. Kapının arkamızdan kapanmasıyla karanlığa gömüldük. Telefonunun flaşını açan adam, ışığı yüzüme tutunca gözlerimi kısıtım.

"Senin burada ne işin var ufaklık?"

"Şu ışığı biraz daha uzakta tutar mısınız?"

Adam elindeki telefonu uzaklaştırdı ve sorusunu yineledi. "Burada ne işin var?"

"Arkadaşıma bakıp çıkacaktım."

"Bar mı sandın sen burayı?" diye bağırırken kapı tekrar açıldı. Kolumu kavrayan adam telefonla yolumuzu aydınlatarak yürümeye başladı. Uğultularla birlikte kalp atışlarım da gittikçe artıyordu. Loş ışığın aydınlatığı bir yerde durdu. Bana doğru döndüğünde yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmemişti. Telefonu ağzına yerleştirip hızlı kollarımı sıyırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" dememe kalmadan bileğimi sıkıca kavrayıp telefonun flaşını koluma tuttu.

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Ne münasebet."

Elinden kurtulmaya çalıştım ama adam daha sıkı tutarak "Bu iğne izleri ne?" diye sordu, her yanından öfke akıyordu.

"Sizi ilgilendirmez." diyerek hızla kolumu çektim.

"Buraya uyuşturucu almak için mi geldin?"

"Burada uyuşturucu mu satılıyor?" dedim. Uraz'ın uyuşturucu satılan bir yerde ne işi vardı? Yoksa o psikopatlığının nedeni... Adam sıkıntıyla iç çekip burun kemerini sıkıttı. Yanımızdan geçen adamlar şüpheyle bizi izliyorlardı.

"Buraya dövüş izlemeye gelmedin herhalde."

"Dövüş mü?" Sesim şaşkınlığımı açığa vuruyordu. Adam da bunu farketmiş olacak ki kuşkuyla suratıma baktı. "Sen gerçekten buraya arkadaşın için mi geldin?"

Başımı yavaşça evet anlamında salladım. Derin bir nefes alan adam elleriyle yüzünü ovaladı. Hiçbir şey anlamadan adama bakmayı sürdürdüm. Neden onunla konuşuyordum onu bile bilmiyordum. Yanımızdan geçen birkaç kişi geçtikten sonra kolumu tutan adam, beni kendine doğru çekti. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Burunlarımızın birbirine değeceği bir mesafedeydik.

"Hemen arkadaşını al ve buradan git." diye fısıldadı. "Birazdan burası gerçekten mahşer yerine dönecek."

Adamın benden uzaklaşmasıyla tuttuğum nefesi bıraktım.

"Hemen!"

Elim ayağım boşalmıştı sanki. Bir süre olduğum yerde kaldım. Buradan koşarak çıkmak istiyordum ama artık Uraz'ı almadan buradan gidemezdim. Of Allah'ım, bir özür beni nerelere getirmişti. Stresten böbreğim sızlamaya başladı. Elimi belime koyarak adamın gittiği yöne doğru yürümeye başladım. İleride yarı açık bir kapı vardı, oraya doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Nutkum tutulmuştu, zünden mekâna girmek zorunda kaldım.

Ağır adımlarla ilerlerken içimden bir ses burada olmam gerektiğini söylüyordu. İçerdeki hava; ter, kan ve si-

gara kokularıyla harmanlanmıştı ve içeri giren kişileri büyük bir heyecanla karşılıyordu. İçerisi o kadar kalabalıktı ki yürümekte zorlanıyordum. Parmak uçlarımda durarak daha ilerisini görmeye çalıştım ve çantama sıkıca sarıldım. Etraftaki uğultudan, çıkan birkaç sayı ve isim dışında hiçbir şeyi net duyamıyordum.

Kalabalık heyecanla ellerindeki paraları bir yere doğru uzatıyor ve çılgınlar gibi bağıırıyordu. Gözlerimi etrafta dolaştırdığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Kendime güvenli bir yer ararken gördüğüm yüzler kalbimi deli gibi çarptırmaya yetti. Etrafımdaki dövmeli, ürkütücü tipler iğrenç kahkahâlâr atıp ellerindeki biraları üzerine döke döke içiyorlardı.

Ortam çok sıcaktı. Gözüm parlak bir şekilde aydınlatılmış boş alana takıldı. Adam dövüşten bahsettiğine göre burası ring olmalıydı. Arkama baktığımda girişten baya uzaklaştığımı farkettim. Bir yandan da loca olduğunu düşündüğüm masalarda oturan adamların kucaklarında ki kızlara iğrenerek baktım. Kızlarla sevişmelerini izlemek midemi bulandırdı.

Arkamdan birkaç kişinin sertçe çarpmasıyla inleyip dudaklarımı birbirine bastırdım. Elim istemsizce böbreğime gittiğinde derin bir nefes almak istedim. Her çabam sonucu ciğerlerime iğrenç dumanın dolmasıyla arkama döndüm. Daha fazla burada durmak istemiyordum. Uraz kendi başının çaresine bakabilirdi.

İnsanları iterek ilerlemeye çalıştıkça kalabalık beni daha çok ringe doğru itiyordu. Gözüm sarışın bir çocuğa takıldı,

"Cankut?"

Sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı. Hoş... Bağırısam da duyamayacağından emindim. Güçlkle nereye gittiğini inceledim. İçerisini inleyen bir anons yüreğimi ağzıma getirdi.

"Kaaaaan banyosuna hoşgeldiniz!"

Megafondan çıkan sesle ortamdaki uğultu sevinç nidalarına dönüşürken herkesin döndüğü tarafa döndüm. O kadar sıkıştı ki bırak ne olduğuna bakmayı yerimden bile kıpırdıyamıyordum.

"Aranızda yolunu şaşıranlar varsa çıkışlar şu andan itibaren iptal. Üzgünüm beyler bayanlar. Burası mahşer yeri. Burası çember!"

Etrafta haykırışlar yükselirken yüzümü buruşturdum. Terli vücutlarla temasım midemi bulandırıyordu.

"Ben Kobra. Kuralları ben koyarım, kazananı ben belirlerim. Rakipler ringe çıktığı gibi bahisler biter!"

Arkamdaki kalabalık paraları ulaştırmak için uğraşırken önümdeki adama tamamen yapıştım. O kadar sert itiyorlardı ki böbreğime isabet eden birkaç darbe yüzünden acıyla çılgık attım.

"Dövüşçülere dokunmak, yardım etmek ve ringe yaklaşmak yasak. Aksi takdirde sizi iki kızgın boğanın tek hedefi yaparım!"

Mekanın kalabalıklığından gözlerimin bir anlık karardığını hissettim. Büyük ihtimal iteklemeyi bıraktığım an olduğum yere düşecektim. Kolumdan birinin kavradığını hissederken yavaşça gözlerimi açtım. Tanıdık bir yüz telaşa bana bakarken etrafımdaki kalabalığı açmaya çalışıyordu.

"Ayşin?"

"Cankut?"

Cankut beni kendine çekip tek eliyle sıkıca sarıldı. Diğer eliyle yolu açıp kalabalıktan bize yer açmaya çalışırken herkesin onu gördüğü gibi çekildiğini farkettim. Biraz daha rahat bir yere geldiğimizde benden uzaklaştı.

"Senin burada ne işin var?"

"Ben... ben."

Elimi belime yerleştirip derin bir nefes almaya çalıştım. Tekrar bağırışların yükselmesiyle kendine kobra di-

yen adama döndüm. Etraftakilerin hep bir ağızdan bir ismi bağırmaya başlamasıyla dudaklarım aralandı.

"Kurt! Kurt! Kurt! Kurt! Kurt!"

"Karşınızda çemberin efendisi. Kurt Uraz!"

Birden haykırışların yükselmesiyle Cankut'a yakınlaştım. Yüzündeki ifadeyi çözemesem de endişeli olduğunu görebiliyordum. Çığlık ve alkış sesleri kulakları sağır edecek düzeye geldiğinde başımı ringe çevirdim.

"Uraz..."

"Uraz dövüşçü müydü? O yüzden mi buradaydı?"

"Senin burada olmaman lazım, Ayşin gitmelisin."

Başımı hayır anlamında sallayıp tekrar ringe baktım. Bu saatten sonra hiçbir güç beni buradan çıkaramazdı.

"Ayşin!"

Cankut'u umursamadan Uraz'a bakmaya devam ettim. Rakibi ısınırken Uraz bir şişe suyu kafasından aşağı döküyordu. Parmak uçlarıma çıktığımda vücudundaki tüm kasların gergin olduğunu farkettim. Dövmeleri hiç olmadığı kadar belirginleşmişti. Yüzünü göremesem de hareketleri gerilmeme neden oldu.

"Ayşin! Seni görmemeli."

"Kim?"

"Hadi çıkalım!"

"Cankut!"

Beni umursamayıp etraftaki kalabalığı benden uzaklaştırmaya çalışırken hızla kolumu çektim. Canımın acısıyla yüzümü buruştururken Cankut arkasına döndü.

"Kim beni görmemeli?"

"Uraz! Uraz'dan bahsediyorum." dediğinde gözleri ringden başka yere bakınca kolunu tuttum. Başka bir şey vardı. Başka biri...

"Bana yalan söylemeyi bırak,"

"Sana yalan söylemiyorum, Uraz seni burada görürse..."

dediğinde haykırıışların tekrar yükselmesiyle ringe döndüm. Dövüş başlamıştı ve kalabalık heyecanla bağırıyordu.

"O zaman Uraz'ın beni neden görmek istemediğini söyle."

Cankut derin bir soluk aldı "Aysin. Bunu benim söylemem doğru olmaz. Uraz'ın işine en son karıştığımda ağzım ve burnu--"

Cankut'un sözünü kesip kalabalığı itekleyerek ringe doğru ilerledim. Madem beni görmemesi gereken kişi oydu ve nedenini sadece ondan öğrenebilirdim, o zaman kendimi hatırlatsam iyi olacaktı.

Arkamdan adımı haykıran Cankut'u umursamadan aralardan zar zor ringe doğru yaklaştım. Kobra denen adamın bu kadar uzun boylu olduğunu tahmin etmemiştim. Rakibinin yumruklarından ustalıkla kurtulan Uraz adamın çenesine yumruğunu geçirdi. İri adam sendelerken Uraz'ın yüzünü net bir şekilde gördüm. Ufak bir çığlık atıp ellerimi dudaklarıma bastırırken kaşından süzülen kanı elinin tersiyle silip adama doğru yürüyen Uraz'ı takip ettim.

İkinci kez birine bu kadar öfkeyle baktığına şahit oluyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Çemberin ortasındaki gösteriyi hipnotize olmuş bir şekilde izlerken bir anda arkadan itildim. Öne doğru çıkmamla ne yapacağımı bilemedim.

Uraz tam rakibine saldırıyordu ki göz göze geldik. Birden yavaşladı. Gözlerinin kısılması ve aynı anda açılması bir oldu. Gözlerini çevremde dolaştırdı. O sırada rakibi ona belinden sarılmış hızla çember dışına itmeye çalışıyordu. Uraz gözlerini benden ayırmadan dudaklarını kıpırdattı.

"Aysin?"

"Kurt! Kurt! Kurt! Kurt!"

Kalabalığın arasından geçip çembere girerken çıkan gü-rültü sağır ediciydi. Uzun zamandır belki de ilk kez kala-balık adımı bu kadar güçlü haykırıyordu. Derin bir nefes aldım. Sigaranın enfes kokusu ciğerlerime doldu. Gözle-rim yukarıdaki locasında beni izleyen Patron'a takıldı. Yü-zünü seçemesem de keyifli olduğu yanına aldığı kızı ya-sındaki kadınlardan belliydi. Keyfi yoksa kadın da yoktu.

Bakışlarımı rakibime çevirdim. Demek geçen sefer çe-kilmek istemişti. Ama neden? Gözlerimi kısıp rakibimi incelemeye başladım. Isınırken elbet bir açık verip zayıf noktasını belli edecekti.

Uzatılan bir şişe suyu başımdan aşağı döktüm. Orta-mun sıcaklığı bu şekilde biraz daha azaldı. Elimi saçlarımda gezdirdim. Su damlaları anında buharlaşmıştı sanki.

Kobra'nın uyarısıyla ağır adımlarla çemberin ortası-na doğru yürümeye başladım. O sırada omuzlarımı dön-dürerek kaslarımı rahatlatmaya çalıştım. Okuldan sonra tüm gün antrenman yaptığım için kaslarım acıya aç bir şekilde rakibin darbelerini bekliyordu. Bu dövüşü kazan-maktan başka çarem yoktu ama bana attığı kazıktan sonra Patron'un biraz gözünü korkutsam fena olmazdı.

Kobra'yla göz göze geldik. Belki de bu hayatta sırtı-mı güvenerek dayayacağım tek insandı Kobra. Bazen ar-kadaş olmuştu bana, bazen aile. Hazır olup olmadığımı

gözleriyle sorduktan sonra başımı belli belirsiz salladım ve gardımı aldım. Yüzündeki endişeli ifade anlık bir tebessüme dönüştü.

"Bugün çok kan dökülecek."

Kalabalık arasındaki yerini aldı. Göz göze geldiğimiz an başını hafifçe sallayarak düdüğü çaldı.

Mekânda sesler bir anda yükseldi. Rakibimle göz göze kitlenip birbirimizin hamlelerini bekledik. Bir süre sonra sıkılan adam yumruğunu savurdu. Ustaca elinden kurtulup sağlam bir yumruğu karnına indirdim. İlk yumruğu her zaman ben atardım. Tıpkı son yumruğu attığım gibi...

Yumruğumun şiddetiyle kasları hafifçe sallanan adam birkaç adım geriledi. Beklemeden üzerime gelmeye başladığında Patron'u korkutma zamanım gelmişti. Adam yumruklarını ardı ardına savururken karşı koymadım. Sadece yüzündeki keyifli gülümsemeyi izliyordum. Son gülen her zaman ben olurdum. Yazık. Bunu öğrendiğin an gülümseyebileceğin bir yüzün kalmayacaktı.

Karnıma ve omzuma geçirdiği yumruklarla yere düştüm. Acı hissi içimdeki adrenalini harekete geçirmişti. Kalabalığın hayal kırıklığı ile dolu gözleriyle o an karşılaştım. Rakibim ise buna rağmen onları coşturmaya çalışan hareketler yapıyordu. Bu sadece bir dövüş değildi. Aynı zamanda bir şovdu ama bu şovun tek bir yıldızı vardı. O da bendim.

Ayağa kalkarken göz ucuyla Patron'a baktım. Ayaklanmıştı. Bu paniklediği anlamına geliyordu. Boynumu külettirdim ve tekrar omuzlarımı döndürerek gergin kaslarımı rahatlatmaya çalıştım.

Sanırım bu kadar korku sana yeter Patron.

Anka, küllerinden tekrar doğar.

Tekrar pozisyonumu alınca Kobra'yla göz göze geldik. Asıl dövüşün şimdi başladığı işaretini verdikten sonra ra-

kibime döndüm. Adamın keyifli gülümsemesi azaldı. Ağzımdaki kanın enfes tadı tüm hücrelerime işledi. Yenilendiğimi hissediyordum. Yere tükürüp, elimin tersiyle ağzımı silerken yüzümde keyifli bir gülümseme belirdi. Rakibim afallamış bir şekilde bana bakıyordu. Şaşırtmacalı bir şekilde ona doğru koştum ve havalanıp göğsüme tekmemi geçirdim. Bu hareketimle yükselen sesler 'Kurt' diye haykırıyordu.

Yere düşen adamın kalkmasına izin vermeden yanına gittim. Adamın yüzünde patronu gördüğümü hayal ederek tekmelerimi savurmaya başladım. Her darbem biraz daha sertleşirken ayağım acıdan uyuşmaya başladı.

Ortamin sıcaklığı, içimdeki hırsı birleşince ter içinde kalmıştım. Darbelerimle çemberin ucuna kadar gelen adam can havliyle ayağımı kavradı. Kurtulmaya çalışırken dengemi kaybettim. Gerisin geri düşerken başımı sert bir şekilde zemine çarptım. Gözlerim bir anlık karardı. Sersemlediğimi hissediyordum. Gözlerimi açtığımda rakibin bana doğru geldiğini görünce rastgele tekmemi savurdum. İnleme sesiyle yer titredi. Kobra saymaya başladı.

"1, 2, 3..."

En hızlı şekilde ayağa kalkmaya çalıştım, rakibimin de pes etmeye niyeti yoktu. Sanki o da benim gibi acıdan besleniyordu. Hızla üzerime hamle yaptığı an görüntüm hafif kaydı.

Gözüme savurduğu darbe kıl payı kaşıma gelmişti, hafif bir acı hissiyle yanağımdan süzülen sıcaklık beni kendime getirdi. Yüzüme darbe almaktan nefret ediyordum. Bu dövüş çok uzamıştı artık.

Elimin tersiyle süzülen kanı silerken rakibime doğru yürümeye başladım. Her yanımdan öfke aktığını hissediyordum. Adım seslerim de bunu karşı tarafa hissettirmiş olacak ki bana doğru döndü. Tam havalanıp karnına tek-

me atmak için hızlanmıştım ki Kobra'nın yanında bir şey gördüğümü sandım. Loş ışıklardan yüzleri tam seçemiyordum ama tüm karanlığın içinde güneş gibi parlayan sarı saçlar dikkatimden kaçmamıştı. Gözlerimi kısıtım. Başımı hayal görece kadar sert çarpmış olamazdım. Ufak tefek sarışın bir kızın gözlerini gördüğüm an zaman durmuştu sanki. Onun burada ne işi vardı? Bakışlarımı etrafındaki adamlarda gezdirdim. Hepsi yer fıstığına yiyecek gibi bakıyordu. Onunsa derdi bendim. Gözlerindeki korku ve acı tüm bedenimin uyuşmasına neden oldu.

"Ayşin?"

Rakibim belime sarıldı. Beni çember dışına itmeye başladığında kendime geldim. Tam çizginin ucuna geldiğimde ayağımı yere daha sağlam bastım ve adamın sırtına dirseğimi geçirdim. Acıyla yere kapaklanan adam pes etmeyip kollarıyla bacaklarımı sardı ve beni yere çekti. Adamın üzerine düştüm, daha ne olduğunu anlamadan bacaklarını boynuma dolayan adam nefesimi kesiyordu. Resmen dövüşü yatarak kazanmaya çalışıyordu.

Ellerimle bacaklarını ayırmaya çalıştım. Bağırarak boynumu kırmak istercesine sıkmaya başladı. Kafamı Kobra'ya doğru çevirdim. Göz göze geldiğimiz an bakışlarımı Ayşin'e götürdüm. Kaşlarını çatarak başını yer fıstığına doğru çevirdi. Daha sonra bana doğru döndü. Ayşin'le ilgili olan her şeyi biliyordu. Ne demek istediğimi anlarken yer fıstığını önüne doğru çekti. Ayşin donmuş bir şekilde bana bakıyordu.

Tekrar rakibime döndüm. Son gücümle ayağa kalktım. Hâlâ bacaklarını boynumdan çekmeyen adam keyifle gülüyordu. Hızla dizlerimin üzerine çöktüm. Bu hareketimle adamın sırtı ve başı müthiş yıkıcı bir darbeye betona çarptı. Boynumdaki bacaklar boşalınca yumruklarımı aradı ardına hareketsiz yatan adama savurmaya başladım. Ta ki mekânın tüm ışıkları yanana kadar.

Elimi ışıklara siper ederek gözlerimi etrafta dolaştırdım.
"Kimse kıpırdamasın. Polis!"

Etraf asıl şimdi mahşer yerine dönmüştü. Çığlıklar ve koşuşturmaca mekânda kargaşaya neden olurken Ayşin'e baktım. Yüzü eksiksiz bir dehşet ifadesiyle çarpılmıştı. Kobra'nın hâlâ onu koruyor olması içimi rahatlatırken polisler mekâna dağılmaya başladı. Sendeleyerek ayağa kalktım. Aramızdaki insan denizinden yol açarak Ayşin'e ulaşmaya çalıştım. İnsanlar birbirlerini ezmek pahasına polislerden kaçıyordu. Bu yer fıstığına ulaşmamı zorlaştırdı Kobra'nın dikkatini çekmeye çalıştım. Göz göze gelmemizle soyunma odasını işaret ettim. Başını tamam anlamında salladı ve Ayşin'i kolundan tutarak çekmeye başladı. Ayşin'in Kobra'ya vurmaya çalıştığını gördüm. Neredeyse arka tarafa geçmişlerdi. Panikle etrafa bakarken gözleri benim gözlerimi buldu. Yüzündeki gergin ifade biraz da olsa rahatladı. Kobra'ya vurduğu elini bana doğru sallarken dudaklarından adımı söylediğini anladım.

Hızla yürürken önüme çıkan birkaç kişiye yumruğumu indirip yolumu açtım. Kalabalık seyrelemeye başlayınca yürümem kolaylaştı. Merdivenleri üçer beşer tırmanırken çığlıklar, bağırışlar kulağımı tırmalıyordu. Işık gittikçe azalmıştı. Yanımdan birkaç kişi bana çarparak geçti. Loş ışıkta koşmaya devam ettim, soyunma odasının kapısından girdikten sonra Ayşin'in çığlıklarını duydum.

"Uraz!"

Ağladığını sesinden anlayabiliyordum. İkimiz de aynı anda birbirimize koştuk. Kollarımın arasında onu hissettiğimde derin bir nefes aldım. Sigarayla harmanlanmış hanımeli kokusu burnuma doldu. Ayşin'in güvende olduğu hissi kısa bir an rahatlamama neden olmuştu. Bir süreliğine Ayşin'e sarılarak soluklandım. Daha sonra yaptığının farkına vararak hızla yer fıstığından ayrıldım.

"Senin burada ne işin var?"
Ellerimle gözlerini silerken etrafa bakınıp "Kobra nerede?" diye devam ettim.
"Buradayım."

Apar topar pencerenin önüne gittim. Kobra aşağıdan bana bakarak "O inatçı keçi sen gelmeden atlamayacağını söyledi." diye fısıldadıktan sonra etrafa bakındı.

"Hadi. Çabuk olun."

"Ah o keçi yok mu! Sağ olası Kobra." Arkamı dönüp kapıyı kilitledim, ardından oturduğum koltuklardan birini kapıya doğru sürükledim. Bu biraz daha zaman kazanmamızı sağladı. Dolaplardan kıyafetlerimi aldım. Ayşin'i kolundan tutup pencerenin önüne getirdim.

"Atla."

"Yapamam."

"Hadi Ayşin." dedikten sonra tişörtümü üzerime geçirdim. İçerideki sesler neredeyse tamamen kesilmişti. Belli ki polisler içerideki işi bitirmişti. Bu dışarı çıkacakları anlamına geliyordu.

"Hemen aşağı atla."

Yer fıstığı ürkekçe aşağı bakıyordu, "Çok yüksek." dedi. Pantolonumu üzerime geçirirken onun baktığı şekilde dışarı baktım. Sadece iki metre yükseklik vardı.

"Abartma Ayşin, polislerle yakalanmak mı istiyorsun? Hadi."

Bir süre dışarı bakan yer fıstığı başını hayır anlamında salladı. Sinirle inlerken ayakkabılarımı değiştirdim.

"Kobra sen git. Haberleşiriz." diyerek deri montumu üzerime geçirdim. Kobra bir süre tereddüt içinde bana baktı.

"Emin misin?"

"Git abi git. Bu inatçı keçi yüzünden sen de riske girme."

"Başını tamam anlamında sallayan Kobra "Çabuk olun Uraz." diyerek koşmaya başladığında içeriden ayak sesle-

ri geliyordu. Polislerden saklanmaya çalışan birileri miydi yoksa polisler mi emin olamadım ama işimizi şansa bırakamazdım.

"İlla yakalanmak mı istiyorsun?"

Titrek gözlerle bana bakan Ayşin'e "Öyle olsun bakalım." dedim ve pencereden dışarı atladım.

"Uraz?"

Hayal kırıklığını hissettiğim sesiyle ayağa kalkarken ona doğru döndüm. "Ben seni yakalayacağım. Hadi atla."

"Korkuyorum."

"Ayşin!" diye bağırdıktan sonra etrafıma bakındım. Neyse ki çevredeki siren sesleri sesimi bastırmıştı. Tekrar yer fıstığına bakarken "İçeride olmaya korkmuyorsun da buradan atlamaya mı korkuyorsun? Gözünü kapat ve kendini sal. Hadi!" dedim. Tereddüt ederek pencerenin pervazına tutunan Ayşin bir süre gözlerimin içine baktı.

"Hadi!" diyerek ellerimi onu tutacağım pozisyona getirdim. Dikkatlice ayaklarını aşağı sarkıtarak pencereye oturdu. Bir süre atlamak için hamle yapıp son anda vazgeçti. Sabrım git gide tükeniyordu.

Etraftaki sesler yaklaşmaya başlayınca, kapının zorlanması sesiyle Ayşin arkaya doğru baktı.

"Atla artık!" diye bağırmamla kendini havaya salması bir oldu. Birkaç saniye sonra kucağımda olan kız nefes nefese boynuma tutundu. Korkudan titriyordu, onu kucağımdan indirmem sadece yavaşlamamıza neden olacaktı ve ona daha sıkı sarılarak hızlıca koşmaya başladım.

Kapının kırılma sesini işittiğimde başımı geriye doğru çevirdim. Yakınları inceleyen polis bizi farkedince "Durun. Polis!" diye bağırdı. Bizim gibi pencereden atladığını gördüğüm an önüme döndüm. Tabanlarımı yakarcasına koşmaya başladım. Allahtan yer fıstığı hafifti. Yoksa şu anda enselenmek an meselesiydi.

Arabanın önüne geldiğimde Ayşin'i kucağımdan indirdim. Şoför koltuğuna dolanırken deri montumun cebinden anahtarı çıkardım. "Bin hemen!" diyerek kapıları açtığımda koltuğa geçen yer fıstığı panikle kemerini taktı. Polisler görüş alanıma girdiğinde arabayı çalıştırdım. Farların yanmasıyla dikkatleri bizim tarafa dönen adamlar koşmaya başladı.

"Geliyorlar Uraz!"

Hızla geri vitese taktım ve arabayı geri geri sürmeye başladım. Karanlık sokağın uygun bir yerinde U dönüşü yaparken yer fıstığı çığlık attı. Elleriyle gözlerini kapatan Ayşin'i umursamadan birinci vitese takıp gaza bastım. Sırayla vitesleri yükseltirken ana yola çıkmıştım. Polislerin takip etmemesini umarak gaza yüklendim. Araçların arasından sağlı sollu geçerken bir yandan da dikiz aynasından takip eden olup olmadığını kontrol ediyordum.

Ayşin'in yüzü hâlâ kapalıydı. Kimsenin peşimizden gelmediğini gördüğümde derin bir nefes aldım. Hızımızı düşürmemle yer fıstığı ellerini kontrollü bir şekilde yüzünden çekti. Etrafa bakınırken "Bitti mi?" diye sordu.

"Senin orada ne işin vardı?"

Başını bana doğru çevirdi. Kısa bir an ona bakıp tekrar yola döndüm. Bir süre sessizce beni izledi.

"Kaşın çok kötü gözüküyor." Dikiz aynasından kaşıma baktım. Söylediği gibi berbat haldeydi ama bu konuyu değiştirebileceği anlamına gelmiyordu.

"İçeri nasıl girdin?"

"Dikiş atılması gerekebilir."

"Neden oradaydın Ayşin?"

"Diğer yediğin darbelerden dolayı da doktora gözük-melisin bence."

"Ayşin!"

"Çok kötü gözüküyorsun. Her yerin morarmış Uraz ve-

"Yeter!"

Bağırma ile nefesini tutan yer fıstığına ters ters bak-
tım. Burnumdan soluyarak tekrar önüme döndüm. "Senin
orada ne işin vardı?" Tane tane sorduğum soruyla derin
bir nefes alan yer fıstığı "Dövüş izlemeye geldim." dedi.
Hâlâ lafı dolandırıyordu.

Direksiyonu sıkarken öfkeyle kakhaha attım. Boynumu
kütleterek üzerimdeki gerilimi azaltmaya çalıştım. Dişle-
rimi o kadar sıkıyordum ki birazdan hepsini kırabilirdim.
Ayşin bunu hissetmiş gibi nefesini dışarı üfledi.

"Tamam ya özür dilemek için gelmiştim."

Birden bakışlarımı Ayşin'e çevirdim. Neyin özründen
bahsediyordu? Bakışlarını kaçırarak yer fıstığı "Bugün sa-
na sesimi yükselttiğim için özür dilerim." dedi. Kaşları-
mı çatmamla yara yerin sızlaması bir oldu. Parmaklarını
birbirine kenetleyip gözlerini onlara diken yer fıstığı piş-
manlıkla konuşmaya devam etti.

"Ablamın sinirini senden çıkardım. Bu zamana kadar
hak etmeyen kimseye bağırma mı ben ve kalbini kır-
mak isteme-"

"Kalbimi kırdığını nereden çıkarttın?"

Sözünü kesmemle bana bakan yer fıstığını göz ucuyla
inceledim. Hem sinirlenmiş hem de şaşırmıştı. "Çünkü,
geçen gün bana suçsuz yere bağırduğunda kalbim kırılmış-
tı." dediğinde başımı ona doğru çevirdim.

Gözleri titriyordu "Senin de kırılmış olma ihtimali-"
derken tekrar sözünü kestim.

"Olmayan bir şey kırılmaz." Yolu kontrol edip tekrar
Ayşin'e döndüm.

"O yüzden özrünü kalbi olan birine sakla."

Dudakları aralanarak bana bakan yer fıstığı kaşlarını ça-
tınca önüme döndüm. "Odunların kalbi olmadığını unut-
muşum." diyerek kollarını göğsünde bağladı. Bir süre ses-

şizce yolu izleyen Ayşin hızla bana doğru döndü.

"Sen söyle bakalım. Senin orada ne işin vardı?"

Sanki ne işim olduğunu görmemişti. "Tamam dövüşçüsün. Onu anladık da ne alaka?"

Bir de yer fıstığına hesap mı verecektim.

"Seni dövüştürmeleri yasal mı?" diye sorduğu an kendini cevapladı.

"Yasal olsa neden polisler bassın. Bendeki de soru,"

Ayşin'in kendi kendine konuşması işime gelmişti.

"Senin bir dövüşçü olduğuna inanamıyorum." dedi.

Göz ucuyla ona baktım, gözleri torpidoda bir yere dalmış başını iki yana sallıyordu.

"Tamam, büyük duruyorsun. Vücudun bize göre fazla gelişmiş ama ben hep kickbox falan yaptığını düşünmüştüm. Nereden bilebilirim kum torbası yerine canlı kanlı insanları kullandığını."

Sanırım bu kızın iç hesaplaşması sabaha kadar sürecekti. Susmak onu durduruyordu. Ağrılarım bir yenisi daha eklenmişti. Bir an önce yer fıstığını evine bırakmazsam başım çatlayacaktı. Hızımı arttırınca bir an sustu. Ne hissettiğimi anladığını umuyordum.

"Yüzünü gördüm." dedi, kaşlarını çatarak ona doğru döndüm.

"O adama öyle bakman için sana daha önceden bir şey yapmış olması gerekir."

"Bir şey yapmadı!"

"O zaman nasıl o kadar nefret doluydun? Saf nefret, tıpkı yetimhanedeki gibi."

Aklıma o pislik adam geldiğinde eklem yerlerim be-yazlayana kadar direksiyonu sıktım. "Seni ilgilendirmez."

"Ağzından başka bir şey çıkmaz mı senin?"

Yolu kontrol ederek uygun bir yerde durdum. Ayşin etrafa bakınırken dörtlüyü yaktım. Gözlerimi kapatıp ba-

şımı koltuğa dayadım. Bir süre sessizce ağrılarımı odaklandım. Zonklamaların geçmeyeceğini anladığımda gözlerimi açtım. Akıp giden trafiğe baktım. Yorulduğumu şu anda daha iyi hissediyordum.

“Ne istiyorsun?”

Başımı Aysin’e çevirdim. Beni anlamadığı yüzünden belliydi. Sesim benden beklenmeyen şekilde sakin çıkarken konuşmaya başladım.

“Benden ne istiyorsun Aysin? Sana beni rahat bırak demedim mi? Sen de bana dedin. Ben senden özür diledim mi ki sen benden özür dilemek için kendini bu kadar tehlikeye atıyorsun? Orada başına gelebileceklerle ilgili en ufak bir fikrin var mı senin? O kadar kitap okuyorsun, hiç mi iyi kızların başına gelen kötü olayları okumadın?”

Suçunu bilen küçük çocuklar gibi başını öne eğen Aysin anlayamadığım bir şekilde ağzında bir şeyler geveledi. Bir süre onu izledim. O da bunu biliyormuş gibi pozisyonunu bozmadı. Verecek bir cevabı olmadığını anladığımda arabayı çalıştırdım ve tekrar yola çıktım.

Sessiz süren kısa bir yolculuktan sonra Aysinlerin kapısının önünde durdum. Düşünceli bir ifadeyle kemerini çözen yer fıstığının elinin üzerine belli belirsiz elimi yerleştirdim. Bu hareketimle dakikalardır yüzüme bakmayan kız gözlerini gözlerimle buluşturdu. Pişmandı, üzgündü, hayal kırıklığı yaşıyordu. O mavilikler bana çok şey anlatıyordu ama beni anlamamış olabilirdi. Bunu göze alamazdım.

“Vicdanın ağır bassa da benden uzak dur yer fıstığı.”

Acı, bedenimde egemenlik kurmuştu. Normalde olsa

hoşuma giderdi ama şu anda havanın bile tenime değmesini istemiyordum. Daha önceki hiçbir dövüş gecesi böyle olmamıştı. Bedenime değen çarşaf bile inlememe neden oluyordu.

Bütün gece gözüme uyku girmemişti. Tam uykuya daldığım an kirpiklerimin arasından sızan güneş ışığıyla küfürleri ardı ardına sıraladım. Yastığı yüzüme bastırdım. Kaşımdaki yarık kendini hatırlatınca acıyla inledim. Boşu boşuna dayak yemiş gibi hissediyordum. Her ne kadar Patron'a dersini versem de dövüş sonlanmadan polis baskını olmuştu. Bu da dövüşün tekrarlanacağı anlamına geliyordu. İşte o zaman yüzüme yumruk atmak neymiş ona gösterecektim. Bir süre hareketsizce yatakta uzandım. Ağrılarım hafifleyeceğine daha çok artıyordu. Bugün uyku bana haramdı. Yastığı yüzümden çektim ve kaşımin zonklaması üstündeki baskının kalkması ile biraz hafifledi.

Bir süre gözlerimi tavana diktim. Başımın ağrısı korkunçtu ve vücudum alev alev yanıyordu. Çok güçsüzdüm. Öyle güçsüzdüm ki gözlerimi kırmak bile canımı yakıyordu.

Ezildiğini düşündüğüm kaburgam da derin nefes almamı engelliyor, kısa kısa aldığım nefesler içimi rahatlatmıyordu. Elimi darbe aldığım yerlerde belli belirsiz gezdirdim. Bu his bile dışlerimi sıkımda neden oldu.

'Bir daha kimsenin bana vurmasına izin vermeyeceğim.'

Üzerimdeki pikeyi çekmek bile işkence gibi geldi. Yavaşça yatakta doğrulduktan sonra, çıplak ayaklarımı zeminine bastırdım. Onlar da dün gecenin acısını çıkarmak istercesine sızlamaya başladılar. Tüm cesaretimi toparlayıp kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Gözümün bir anlık karmasıyla sendeledim ve tekrar yatağa oturdum. Lanet olsun, resmen ayağa kalkmaktan acizdim. Tek elimi şakağıma bastırarak ovmaya başladım. Beynim kafatasımdan

çıkmaq istercesine zonkluyordu. Allahaan Patron bir süre ortalarda gözükmemem gerektiğini söylemişti. Bu halde okula gitmek benim gibi biri için bile fazlaydı.

Soğuk bir düşün iyi geleceğini düşünerek ayağa kalkıp banyoya doğru yürümeye başladım fakat ayaklarım hareket ettiğinde tabanıma bıçaklar saplanır gibi bir acı hissettim. Acıyı umursamadan yürümeye devam ettim. Midemde berbat durumdaydı. Sanki içimde bir volkan patlayacakmış gibi hissetsem de kusmaktan kıl payı kurtuldum ve dişlerimi sıkarak kendimi kontrol etmeye çalıştım. Tüm bu fiziksel ızdıraplar gözümü karartıyordu, başım dönüyordu, acıdan iki büklüm yere çökmek istiyordum. Yine de pes etmeyip duvardan destek alarak banyoya gittim.

Üzerimdekileri çıkartırken acı gerçek aynadan bana göz kırptı; neredeyse morarmadık yerim kalmamıştı, kışımından boynuma süzülen yer yer kurumuş kan lekeleri hâlâ oldukları yerde duruyorlardı. Daha fazla berbat hâle bakmadan duşa girdim. Su bedenime ilk temas ettiğinde canımı yakarken soğuk su moraran bölgenin uyuşmasına sağlamıştı.

Bir süre duşta oyalandım. Salonda çalan telefon sesiyle apar topar duştan çıkarken elime geçen ilk havluyu belime dolayarak salona yürüdüm. Telefonun ekranında Kobra'nın numarasını gördüm. Oysa ki çalan zil sesinden de bunu anlamalıydım diye kızdım kendime. Uzun süredir çalan telefona cevap verdim.

"Kobra?"

"Uraz müsait misin?"

Kobra kısık sesle konuşuyordu, belli ki bir şeyler yolunda gitmemişti. Ağrılarımın inleyerek yatağa oturdum.

"Hayırdır?"

"Patron'la çünkü kamera kayıtlarını izliyoruz." dedi. Bu tahmin edilebilecek bir şeydi. Patron ne zaman bir terslik

olsa tüm kamera kayıtlarını gözden geçirip sorumlu kişiyi bulmaya çalışırdı. Peki sesi neden bu kadar tedirgindi?

"Evet?"

Kobra'nın telefonu kulağından çektiğini, gelen hışırtı seslerinden anladım. Birilerinin konuştuğunu duysam da ses su altındanmış gibi geliyordu. Sessizlik olduğu an tereddütle "Kobra?" diye seslendim. Birkaç saniye sonra tekrar hışırtı sesleri duyuldu.

"Buradayım, beni dinle, Patron, polis baskınından Ayşin'i sorumlu tutuyor."

"Ne?"

Ayağa kalktım, Ayşin'i görmüş olabileceği ve bunun sonucunda yapacakları dün gecedен beri aklımı kurcalıyordu ama böyle bir saçmalığı düşünmesi aklımın ucuna gelmezdi. O kızın polislerle ne alakası olabilirdi ki? Bunu düşünememesi için aklını kaçırmaması gerekirdi.

"Ne alaka?"

Kobra "Dövüşe, operasyonu yöneten başkomiserle gelmiş. İçeri birlikte girdikleri kamera kayıtlarından ayan beyan ortada." Duyduklarıma inanamıyordum. İnanmak istemiyordum. Ayşin'in içeri nasıl girdiği şimdi açıklığa kavuşsa da neden böyle bir şey yaptığı tam anlamıyla muammaydı.

"Uraz?"

"Öğreneceğim Kobra."

"Tamam... Uraz."

"Efendim?"

"Eğer gördüğümüz şeyler düşündüğümüz gibi değilse, Ayşin'i korusan iyi olur. Patron'un öfkesi bizi bile yakıyorsa, o kızı kül eder."

Telefon kapandı. Ne yapacağımı bilmeden bir süre telefonun ekranına dalıp gittim, gözümün önüne dün geceyi ve Ayşin'i getirdim. Korkusu gerçektir, bunu gözlerinde görmüştüm. Benim dövüşçü olduğumu bile yeni öğren-

mişti. O kadar soru sorması, öğrenmek için çabalaması, polisleri gördüğü anki paniği...

Yok, hayır. Aysin'in onlarla iş yapması imkânsızdı. O zaman o adamla neden yan yanaydı? İçeri girdiğinde, karşına çıkarken korkusuz olması o adama güvenmesinden dolayı mıydı?

Odanın içinde volta atarken Cankut'un numarasını tuşladım. Birkaç çalıştan sonra beni meşgule atması öfkelenmeme neden olurken bir daha aradım, tekrar meşgule düşünce kükreyerek telefonu yatağa fırlattım ve iki elimle saçlarımı kavrayıp çekiştirdim. Yeni yeni geçmeye başlayan baş ağrım tekrar eski halini aldı, deli danalar gibi odanın içinde yürürken telefonum çalmaya başladı. Bir an durdum ve ekrandaki kişiye baktım. Cankut'u görmemle telefonu elime aldım.

"O telefonu meşgule attığın parmağını kıracağım lan!"

"Derste telefonu açmamı nasıl bekliyorsun Uraz?"

Derste miydi? Nasıl olur? Patron bir tek bana mı evden çıkmama mı tembihlemişti?

"Okulda mısın?" diye sorduğumda alaycı bir gülüş duydum.

"Yok. Dün gecedен sonra evde eğitime başladım. Töve ya rabbim, tabii ki okuldayım. Asıl sen neredesin?" dediğinde kaşlarım daha çok çatılırken yatağa oturdum. Boştaki elimle saçlarımı karıştırırken "Patron bir süre ortalarda görünmememi söyledi. Açıkçası bu halde pek görünmek istediğim de söylenemez." dedim.

Bir süre sessiz kalan Cankut "Kim dedi sana Patron'a ders ver diye. Al işte insan içine çıkacak halin kalmadı." deyince derin bir nefes aldım.

"Siktir et. Aysin okulda mı?"

"Gibi gibi." dediğinde "Ne saçmalıyor bu?" diye düşünerek yüzümü buruşturdum.

"Yani fiziken burada ama ruhen bambaşka yerlerde."

"Dünkü yaşadıklarından dolayıdır."

"Ben de öyle düşündüm."

"Şüphelenmiştim, "Sen dün onu gördün mü?"

"Son anda ezilmekten kurtardım. Kimseye göstermeden dışarı çıkarmaya çalıştım. Sonra elimden kurtulup kendini ringe attı zaten. O sırada telefonum çaldı. Rahat konuşmak için dışarı çık-"

"Kiminle geldiğini gördün mü?" diyerek sözünü kes-
tiğimde bir süre sessiz kalan Sarı "Hayır." dedi. "Kiminle
gelmiş ki?" diye sorduğunda yüzümü ovuştururken tek-
rar ayağa kalktım.

"Dünkü operasyonu yöneten başkomiserle."

"Ne!"

Cankut'un sesinin koridorda yankılandığını duydum.
Dişlerimi sıkarak aldığım nefesi yavaşça dışarı verdim.
"Aysin'in polislerle ne işi olur?" diye fısıldadığında başı-
mı iki yana salladım.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim. Ben gelene kadar Aysin'i
yalnız bırakma. Bir şey olursa da hemen bana haber ver."

"Tamam."

Telefonu kapatıp hızla üzerimi değiştirdim. Yüzümdeki
morlukları ve yaraları saklamak için beyzbol şapkalarım-
dan birini başıma geçirdim. Telefon ile arabanın anahtarı-
nı alarak ışık hızıyla evden ayrıldım. Temkinli bir şekilde
arabaya bindim. Birilerinin beni izlediği hissi ilk kez ben-
den çok uzaktı. Galiba polisler benden şüphelenmemiş-
ti. Patron da adamlarını bir süreliğine peşimden çekmiş-
ti. Bu demek oluyor ki birkaç gün rahattım.

Yola çıktım, var gücümle gaza basıp ışık hızıyla oku-
la geldikten sonra arabayı otoparka park ettim. Öğren-
cilerin teneffüste olmaması işime gelmişti. Arabadan in-
dim ve koşar adımlarla sınıfa doğru yürümeye başladım.

Kapının önüne gelmemle teneffüs zilinin çalması bir oldu. Şapkayı biraz daha suratıma doğru çektim ve hocaları üzerimde hissedebiliyordum. Hocanın gittiğini görmez sınıfa daldım. Koridordakine benzer bakışlar sı-
nıfta da kendini gösterirken başımı öne eğdim ve yüzümü göstermemeye çalışarak Ayşin'e doğru yürüdüm. Hâlâ sı-
rasında oturan yer fıstığı benim yanına gelmemle başını kitabından kaldırdı. Nefesini tutuyordu. Yüzümün ber-
bat hali gözlerimin önüne geldiğinde bayılmamış olma-
sına şükretmem gerekirdi.

"Uraz?"

Cankut'un sesini duyunca kafamı kaldırdım. Yüzü-
anında acı dolu bir ifadeye bürününce bakışlarımı tekrar
Ayşin'e çevirdim.

"Konuşmamız lazım."

Ayşin, başını tamam anlamında salladı ve ayağa kalktı.
Yürümek için hamle yaptığı anda kolunu tuttum. Okulda
konuşamazdım. Dışarıda görünmemeliydim. Önce kolu-
na sonra yüzüme baktı.

"Okuldan çıksak iyi olur."

Ayşin bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı,
daha sonra vazgeçip dudaklarını birbirine bastırdı ve sor-
gulamadan eşyalarını toplamaya başladı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye soran Cankut'a "Haber-
leşiriz." diye cevap verdim.

Ayşin çantasını koluna taktı ve yürümeye başladık. Şap-
kamin ucunu tutup yüzümü gizleyerek sınıftan çıktım, öğ-
rencilerin bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum. Apar
topar okuldan çıktım. Arabaya doğru yürürken omzumun
üstünden Ayşin'e baktım. Belini tutarak koşması adımları-
mı yavaşlattı. Sessizce arabaya bindik. Yer fıstığı kemerini
takarken imalı bir şekilde bana bakmaya başladı. Enerjimi

başkomiserle arasındaki ilişkiyi sorgulamak için harcayacağım dan ikiletmeden kemerimi taktım. Yüzünde ufak bir tebessüm belirse de tedirginliği her halinden belli oluyordu. Okuldan ayrılıp rotamızı eve çevirdim.

Eve girmemle şapkamı bir köşeye fırlattım. Saçlarımı karıştırırken kafamdakileri toparlamaya çalışıyordum. Temkinli adımlarla beni takip eden Ayşin olduğu yerde kalmıştı, eli belinde birkaç adım geriledi. Yüzü korkusunu açığa vuruyordu. Ona bir şans vermek için "Dün içeri nasıl girdin?" diye sordum.

"Saatlerdir üç buçuk atmama neden olan şey, içeri nasıl girdiğimi merak etmen mi Uraz?"

"Hayat lafı dolandırıp gerçekleri gizleyecek kadar uzun değildir yer fıstığı." diyerek derin bir nefes aldım. Bugün sakın kalmak için fazladan çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Dün gece içeri nasıl girdin?"

"Bir adam yardım etti."

"Kim?"

"Çetelesini tutmadım herhalde. Arkamdaki biri. Parolayı sorduklarında yaka paça atılmamı engelledi sağ olsun. Hoş daha sonra kendisi beni yaka paça dışarı atmak istedi ama konumuz bu değil sanırım."

Şu anda kaburgamın sızlamasını bile umursamıyordum. Saatlerdir içimde olan baskı biraz da olsa azaldı. Biliyordum, Ayşin'in polislerle işi olmadığını biliyordum. Bu cevap benim için yeterliydi ama Patron için yeterli olacak mıydı? Şu anda yer fıstığıyla ilgili komplo planları kurduğuna emindim. Ona bu işle alakası olmadığını nasıl kanıtlayacaktım.

"Ne oluyor Uraz?"

"Dün gece evden çıktığın andan itibaren yaşadığın her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmanı istiyorum."

"Neden?" diye sordu. Sormasa şaşardım.

Kemiklerimdeki ağrı acıyla inlememe neden olurken "Bir kere de sorgulama ve dediğimi yap!" diye bağırardım. Elimi kaburgalarımın bastırırken acıyla yüzümü buruşturdum ve derin bir iç çektim.

Ayşin endişeli bir ifadeyle karşıma oturdu. Bir süre hareketsiz kalıp acılarımın hafiflemesini diledim, kendimi biraz daha iyi hissedince "Dinliyorum." dedim. Sesim ben-den beklenmeyecek sakinlikte çıkmıştı. Yer fıstığı derin bir nefes aldı ve dün başından geçen her şeyi anlatmaya başladı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu, bu söylediği her şeyin doğru olduğunu bir kez daha kanıtladı. Kollarındaki iğne izlerine bakışını anlatırken "Normal." dedim.

"Normal mi? Resmen bana uyuşturucu kullandığımı ima etti. Hoş o mekanı ve içindekileri gördükten sonra böyle düşünmesi normal. Dövüşmek için orada bulunacak halim yok ya."

Kendi kendine gülümseyen Ayşin'e "O içeri girdiğin adam kimdi biliyor musun?"

Gülümsemesi yüzüne donarken başını hayır anlamında salladı.

"Dünkü baskını yöneten başkomiser."

"Ne!"

"O yüzden neden orada olduğunu sorguladı. Kollarına baktı. Uyuşturucuyla yargıladı."

"İnanmıyorum, akli sıra seni içeri sokup uyuşturucuyu nereden aldığını gözlemleyecekti. İşini kolaylaştıracığını düşünüyordu belli ki."

"Beni kullandı mı yani?"

"Bir başkomisere bunu yakıştıramadım. Eve gittiğim gibi teessüflerimi bilhassa şahsına iletceğim."

Hafifçe bir kahkaha attım, bu kız resmen sinirlerimi bozuyordu. Güldüğümü gördüğünde çatık kaşları gevşerken dudakları aralandı. Sonra da dert ettiği şeyin saçmalığını farketmiş olacak ki utançla başını öne eğdi.

"Teessüflerini yazarken özel koruma istediğini de söylemeyi unuttu."

Aniden başını kaldırdı, gözlerinden panik yaptığı belli oluyordu.

"Sanırım dert etmen gereken daha ciddi bir konu var ha?" dedim.

Nefes alışverişi hızlanan yer fıstığı "Neden korumaya ihtiyacım olsun ki? Sonuçta baskını yapan değil baskından kaçandım." gibi bir şeyleri ağzında geveledi.

"Onu o adamla içeri girmeden önce düşünecektin."

Ayşin panikle ayağa kalktı. Belli belirsiz gülümsedim. En azından bundan sonra benden uzak durmaya çalışırdı, odanın içinde volta atarken "Ben nereden bilebilirdim başkomiser olduğunu. Baskın olacağını bilsem içeri girer miydim ya!" diye bağırdı. Birden telefonu çalınca ufak bir çığlık attı, ardından başparmağını damağına koyup üç kere ittirdikten sonra elini göğsüne bastırdı. Kim arıyorsa hoşuna gitmediği belliydi.

"Efendim abla... Nerede miyim?"

Saate bakan yer fıstığı "Öğle arasındayız abla. Nerede olabilirim? Yemek yiyorum dışarıda. Ne oldu?" dedi ve bir süre ablasını dinledi. "Neden?" diye sordu. Ablası ne söylüyorsa canını sıkıyordu.

"Tamam." diyerek telefonu kapatan Ayşin'in yüzünden düşen bin parçaydı. Tekrar koltuğa oturdu ve parmaklarını telefonun üzerinde gezdirdi. Ne olduğunu sormak istedim ama onun gibi meraklı görünmemeliydim.

"Babamın acilen Ankara'ya gitmesi gerekiyormuş. Bakanlıkla alakalı bir şey miymiş neymiş."

Aklıma nedense Patron geldi. Planının bir parçası olabilir miydi?

"Ablam da fırsattan istifade arkadaşlarıyla kaçamak yapacakmış."

Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Anlayacağın tek başıma kaldım."

Hiçbir şey söylemedim. Ne diyecektim ki? Aysin bir süre kumru gibi sağa sola düşünceli bir şekilde baktı. Üzgün olduğu her halinden belli oluyordu. Birden dehşetle iç çekti, gözlerini gözlerimle buluşturdu.

"Şey."

Nedense söyleyeceği şey hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissetmişim.

"Ben şimdi eve gidip başkomisere teessüflerimi ileterek özel koruma talebinde bulunacağım ya."

"Ee?"

"O koruma gelene kadar, beni korur musun?"

Ayşin

"Korumadan kastın, baban gelene kadar beraber kalmak mı?"

Uraz'ın şaşırmakla kızmak arasında kalmış ifadesine bir süre tepki vermeden baktım. Daha dün akşam benden uzak dur diyen adama 24 saat geçmeden yan yana olmayı teklif etmiştim. Bazen kendime hayret ediyordum ama ne yapabiliirdim? Başıma bunları açan o idi ya da başkomiserdi. Aslında şöyle etraflıca düşününce bunları başıma açan şey kesinlikle vicdanımdı. Allah onu kahretsin, şimdi ne yapacaktım ben?

Uraz'ın hafifçe başını sallamasıyla düşüncelerimden ayrıldım. Ne söyleyeceğini az çok bilsem de 'Evet' demekten başka çarem yoktu. Başımı evet anlamında salladığımda gözleri pinpon topu büyüklüğünde açıldı. Kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Ooo... Orada dur bakalım yer fıstığı."

"Beni senden kim koruyacak?"

Verdiği cevap aklımın ucundan geçmezdi. Bozulmuş bir ifadeyle "O ne demek?" diye sordum. Uraz başını olmaz gibi sallarken "Seninle birkaç saat geçirmeye tahammül edemiyorum. Sen bana birkaç günden bahsediyorsun." diye cevap verdi. Sinirlenmeye başlamıştım. Benim ona ne zararım vardı ki benimle böyle konuşuyordu?

"Sana bana tahammül et diyen olmadı bu zamana kadar.

İstedğin zaman gidebileceğini söylemiştim Kurt Uraz.”
Kollarımı göğsümde bağladım. Tek ayağımı yere vururken başımı onun tersi yönüne çevirdim.

“Hah.”

Uraz’a kaçamak bir bakış attım. Yüzündeki alaycı gülümseme sinirimi daha çok bozunca bu sefer koltukta sırtımı ona verecek şekilde döndüm.

Gıcık! Korkmasam sana öyle bir soru sorar mıydım ben? Odun. Hatta su katılmamış odun. O kadar gurursuz mu sandın beni? Uyuz. Hem ben neden buna inanıyorum ki? Belki sırf gözümü korkutup bir daha peşinden gitmemem için bunu söyledi. Adamı ondan uzak durmam için yalanlar uyduruyor, sende seninle kalmıyor diye trip atıyorsun. Aferin kızım sana. Sahi ben burada hâlâ neden oturuyorum? Kalk Ayşin kalk. Korkmadığını göster.

Ayağa kalktım. Eşyalarımı alırken “Biri doğru yolu sonunda buldu.” cümlesi gözlerimi kısarak Uraz’a bakmama neden oldu. O ise hâlâ yüzünde belli belirsiz gülümsemeye bana bakıyordu. Yüzü berbat ve acınası bir durumda olmasa bir yumruk da ben atardım ama ‘düşene vurulmaz’ diyen atalarımı üzmem istemiyordum.

“Çok meraklıyım sana!” diyerek çantamı koluma tak-tım. Sinirle arkamı dönüp ayaklarımı vura vura yürümeye başladım. Bu çocuk yüzünden resmen erken yaşta yaşlanacaktım. Böbrek ağrımı bile kısa bir an unutmamı sağlayan gıcıklığına bir adet Oscar verirdim ama neyse... Kendini beğenmiş, egoist.

Ayakkabılarımı giyerken gördüğüm karartıyla kısa bir an başımı kaldırdım. Uraz salonun kapısına omzunu dayamış, kollarını göğsünde rahat bir tavırla kavuşturmuştu. Hâlâ sinir bir şekilde gülümsüyordu. Bu çocuk gülme-ye bir başladı pir başladı. Ota boka da gülmez ki insan!

Başımı çevirirken gözüm üzerindeki tişörtü yırtacak-

nuş gibi görünen kaslarına takıldı. Okuduğum kitaplardaki adamlardan esinlenilerek yaratılmış gibi gözükiyordu. Romanlardaki kızların neden ağızlarının suyunun aktığını şu anda anlayabiliyordum. Gerçekten etkileyici bir görüntüye sahip diye düşünürken başımı iki yana sallayıp aklıma gelen düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Fiziğın güzel olabilir Uraz Kurt ama ruhun çirkin olduğı için beş para etmezsin.

Ayakkabılarımı giydim. Çantamı kolumda düzeltip Uraz'a bakmamaya çalıştım. Saçlarımı savurarak tam kappıyı açtığım an "Kapını iyi kilitle." dedi. Ses tonu bir an kaskatı kesilmeme neden oldu. Söylediklerinde doğrulukpayı olup olmadığını tekrar düşündüm. Gerçekten başkomiserle içeri girmem başıma bir bela açar mıydı?

Saçmalama Ayşin. Hâlâ gözünü korkutmaya çalışıyor. Kanma sakın!

Uraz'a cevap verme gereğı duymadan dışarı çıkıp kappıyı sert bir şekilde arkamdan kapattım. Hızla rezidanstan çıktım. Otobüs durağına doğru yürürken yine sırtımda bir ürperti hissettim. Sanki birileri hâlâ beni izliyordu, çaktırmadan etrafıma bakındım. Kimseyi göremeyince adımlarımı hızlandırdım. Otobüs durağına geldiğimde birkaç kişinin etrafta olduğunu görmek rahatlamama neden oldu. Hoş, biri bana kötülük yapmak istese duraktaki bir gözü toprağı bakan iki kadın nasıl yardım edebilirdi ki? Arabayla atıp kaçırsalar plakayı okuyana kadar iş işten geçerdı. Yine de bu iki tontonun varlıkları üzerimdeki gerginliğı biraz da olsa azaltıyordu.

Neden dağ başında oturmayı tercih etmişti ki bu çocuk! Al işte otobüs falan da geçmiyor. Ne vardı şöyle işlek bir caddede otursan. Bakına bakına eve giderken sana olan sinirimi unutsam. Bari aldığın gibi okula bıraksaydın. Düşüncesiz.

Bir süre otobüs bekledim ve ardından okulun önün-

den geçen ilk araca bindim. Canım ilk kez kitap okumak istemiyordu. O yüzden kulaklığımı çıkarıp müzik dinlemeye başladım.

"Olmayacak bir hayale kaptırdım kendimi..."

Çalan şarkı anıların beynime hücum etmesine neden oldu. Uraz'ın hastanedeki hali gözlerimin önüne gelirken başımı cama dayadım. Beni yalnız bırakmadığı için ne kadar mutlu olmuştum. Onu ben zorlamamıştım hatta gitmesini söylemişim, o ise gitmek istememişti. Şimdi bu yaptığı neydi?

"Evim evim güzel evim."

Eve geldikten sonra odama gidip eşyalarımı bıraktım. Soyunmadan önce karnımın gurultusunu gidermek için mutfığa gittim. Ne yani? Ablam arkadaşlarına gitmeden önce bana yemek mi yapmıştı? Bu bir barış çubuğu muydu? Yoksa babama bir şey söylemeyeyim diye rüşvet mi?

Patates yemeğinin ve şehriyeli pilavın enfes kokularını sırayla içime çektim. Ağzım sulanmıştı. Hızla ellerimi yıkadım. Kendime bir tepsi hazırlayıp salona geçtim. Salona oturduktan sonra sırf arkada gürültü yapması için televizyonu açtım. 'Kismetse Olur' adındaki programa bakarak tepsiyi silip süpürdüm. Yemeğimin bitmesine rağmen hipnotize olmuş gibi televizyona bakıyordum. Bu program ve içinde yaşananların gerçek olmadığını bile bile insanların neden izlediğini şimdi anlamıştım; merak.

Program bittiğinde televizyonu kapattım, mutfığa döndüm. Yemekleri buzdolabına koyarken telefonun çaldığını duydum. Koşarak odaya gidip telefonumu elime aldım.

"Baba?"

"Ne yapıyorsun güzel kızım?" Sesini duymamla onu ne kadar özlediğimi anladım. Alt tarafı birkaç saattir görmüyordum ama bana bir asır gibi gelmişti.

"Eve geldim. Yemek falan yedim işte."

"Ablan evde mi?"

Ablamın tembihleri aklıma geldi, "Evet. Banyoya girdi." dedim. Yalan söylemekten nefret ediyordum ama sırf nefes yemeklerin hatırına bir kerelik onu idare edebilirdim.

"Ablan söylemiştir. Birkaç gün yokum. Birbirinize göz kulak olun tamam mı?"

Ağzımı tutmayı son anda başardım yoksa az kalsın kahkahamla her şeyi mahvedecektim. Derin bir nefes alırken "Biliyorum. Merak etme baba." dedim. "Birbirimize göz kulak olmaz mıyız hiç?"

"Kapıyı kilitleyin." dediği an aklıma Uraz, daha sonra da beni korkutmak için söyledikleri geldi. Bir an içim ürperdi. Aklımdaki kötü düşünceleri uzaklaştırmaya çalışırken "Tamam baba." dedim. "Sizi şimdiden özledim. Öpüyorum gözlerinizden."

"Biz de seni."

Hava kararmaya başlamıştı, içimdeki korku tohumları harekete geçince koşar adım kapıyı kilitledim.

"Sırf babam dedi diye..." Uraz'ı umursamadığımı evdeki eşyalara belli etmeye çalıştıktan sonra odama döndüm. Daha önce de bu saatelerde evde yalnız kalmıştım. Sadece bu seferki biraz daha uzun olacaktı. *Korkulacak ne var ki?* Doğduğun büyüdüğün evde başına ne gelebilir? Işığı yakıp yatağa oturdum, yarım bıraktığım kitabı elim aldım ve kaldığım sayfayı açıp derin bir nefes alarak okumaya başladım.

Bir süre sonra evdeki en ufak kıpırtı bile dikkatimi dağıtmaya başladı. Yukarıdakilerin ayak sesleri, saatin tik tak sesi, buzdolabının ara ara çalışma sesi... Pencereden baktığımda havanın tamamen karardığını görmek huzursuzlanmama neden oldu. Kitabı yatağa bırakıp ayağa kalktım. Ağır adımlarla odadan çıktığımda karanlık koridor tüylerimi diken diken etmişti, hızla ışıkları açtım. Evde kimse

yoktu ama yine de birinin beni izlediğini hissediyordum.
Ah Uraz. Beni bu derece tedirgin ettiğin için senden bunun
hesabını sormaz mıyım!

Salonu boydan boya kaplayan pencerenin önüne doğru gittim. Hava kararmaya başlamıştı. Otobandan evlerine doğru gittiğini düşündüğüm arabaları seyrettim. Bu yükseklikten art arda yürüyen karıncalar gibi görünüyorlardı. Üzerimdeki baskının havasız kalmaktan olduğunu düşünüp camı açtım ve rüzgar salona dolarken kendimi koltuğa bıraktım.

Çok yorgundum, güçsüzdüm ve enerjimi bir an önce toplamalıyım. Şu anda uyuyor olmam gerekiyordu ama her gözümü kapattığımda beliren mavilikler uyku mu kaçırıyorlardı.

Anlamsız bir yükün omuzlarıma yüklendiğini hissettim. Benim yüzümden başı belaya girmişti, daha doğrusu kahrolası vicdanı yüzünden! Zaten ne çekiyorsak vicdandan çekmiyor muyduk? Patron'un neler yapabileceği aklıma geldikçe Aysin'i koruma içgüdüm harekete geçiyordu. Öte yandan yer fıstığının polisle bağlantısı olduğunu düşünen Patron'un tüm dikkatler onun üzerindeyken bir hamle yapmayacağını biliyordum. Yine de içimdeki bir his ihtimallerin üzerinde durmayı çok seviyordu. Ya yaparsa?

Sesli bir iç çektim. Acaba şu anda ne yapıyordu? Bir sıkıntısı var mıydı? Neden telefon numarasını almamıştım ki sanki? En azından arar sorardım, üzerimdeki yük biraz da olsa azalırdı.

Gergin sessizlik en aksi düşünceleri ateşlerdi hep. Olmayacak şeyleri öldürür, başına gelmesi muhtemel bile gözükmeyen olayları tekrar tekrar gözünün önünde canlandırır. Evin sessizliği bozulsun diye televizyonu açtı. Kafamı dağıtmak için kanallar arasında gezinirken gözüm saate takıldı. Saatlerdir telefonum çalmamıştı, bu sessizlik hayra alamet değil diyerek ayağa kalktım. Cankut'u aramak için telefonumu elime aldım. En azından Aysin'in numarasını öğrenebilirdim. Aradım açmadı. Bir kere daha aradım. Yine cevapsız kaldı. İçim daralmaya başladı. Normalde telefonu elinden düşmeyen adam şimdi aramalarıma cevap vermiyordu.

Bu işte bir iş vardı ve ortaya çıktığında Aysin'i korumam gerekecekti. Bu süreçte bir şey oldu mu diyerek kafayı yiyeceğime yanımda tutsam daha iyi olacaktı. Hızla fırlattığım şapkamı elime aldım. Deri montumu üzerime geçirirken spor ayakkabılarımı giydim. Anahtarları temizlikçinin yeni koyduğu kâsenin içinden aldım. Kapıyı açmamla olduğum yere çakılmam bir oldu.

"Yer fıstığı?"

"Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu ürkekçe.

Başımı hayır anlamında sallarken "Arabadan bir şey alacaktım. Hayırdır?" dedim.

"İçeri girebilir miyim?"

Önünden çekildim. Yavaşça içeri girip ayakkabılarını çıkardı. Salona doğru yürürken üzerimdekileri çıkartıp peşinden gittim. Çantasını dikkatlice koltuğa koydu. Avuç içlerini kaşıyarak bana doğru döndü.

İlk kez gözlerini benden kaçırıyordu. "Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. Bir sorun yoksa neden buradaydı? Sabahki konuşmasını çiğneyip karşıma çıktığına göre bir şey olmuş olmalıydı. Bir süre konuşmadan zemini izledi. "Ee?" dediğim an bakışlarını

bana çevirdi. Ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi açtı. Daha sonra söyleyeceklerini yurttu. Sabır diler gibi iç çektim. Sanırım ne sormak istediğini az çok tahmin ediyordum.

"Kalabilirsin."

Ayşin'in mavi gözleri bir anlık parladı. "Ama." diye eklediğinde dudaklarını birbirine kenetledi. "Beni sorular, işime burnunu sokmaya kalkarsan kendini kapının dışında bulursun."

Yer fıstığı başını onaylarcasına salladı. Her dediğimi kabul ettiğine göre gerçekten onu korkutacak bir şey olmuştı. Fikrini değiştiren şey her neyse onun ayağına gitmekten beni kurtarmıştı. Sırf bu yüzden daha fazla onu zorlamayacaktım.

"Otursana."

Üçlü koltuğun en ucuna oturan Ayşin diken üstünde gibi duruyordu. Gözlerini salonda gezdirdi.

"Salonun güzelmış."

"Bunu daha önce de söylemiştin." dediğimde bakışlarını uzun zamandan sonra ilk kez bana çevirdi.

"Kendin mi dekore ettin?"

Başımı evet anlamında salladım. Gözlerini tekrar salona gezdirdi.

"O zaman en sevdiğin renk gri değil mi?"

"Evet."

"Neden? Yani neden siyah ya da beyaz değil de gri?" diye devam etti.

"Beni yansıtıyor."

"Bence böyle biri olmana neden oluyor."

Çatılan kaşlarım, ufak ufak gerilen sinirlerimi belli ediyordu muhtemelen, yer fıstığı gözlerini salonda gezdirmeye devam ederken "Belki bu yüzden bu kadar soğuk, karamsar, içe kapanık, arada kalmış gibi duran birisin." dedi.

"Belki de..."

Sonra yavaşça ayağa kalktı. Neyse ki biraz da olsa rahatlamıştı. Mini barın önüne geldiğinde parmağını tezgâha sürtüp ucuna baktı. "Evin çok temiz."

"Temizliği severim."

"Kendin mi yapıyorsun?"

Başımı hayır anlamında sallayınca mini bardaki içkiler döndü. Bir tanesini eline aldı ve "İlginç." diye fısıldadı. İçkiyi yerine koyarken "Salonunda bir mini bar olmasına rağmen hiçbir içki açılmamış." dedi.

"Mini barımın olması içkiyi seveceğim anlamına gelmiyor. Onlar misafirlerim için."

"O zaman ya içkiyi seven çok misafirin geliyor. Şişeler o anda bitip yenisi alınıyor. Ya içkiyi sevmeyen misafirlerin oluyor. Bu mini bar süs gibi duruyor. Ya da hiç misafirin olmuyor."

"Sence?"

"İlk seçenek. Kesinlikle çok âlemci bir arkadaş grubun vardır." dedi. Belli belirsiz bir gülümsemeyle başımı hayır anlamında salladım.

"Son seçenek. Evimde insan sevmem."

"Gerçekten mi? O zaman ilk misafirin benim. Ha?"

"Hemen hemen." dediğimde kısa bir an mini bara bakan yer fıstığı gözlerindeki parıltıyla bana döndü.

"O zaman bunlardan içebilirim."

"Unut onu." dedim.

Yüzü düşen Ayşin "Neden? Hani misafirlerin içindi." diye sordu.

"Tanrı misafirleri için değil."

Gözlerini kısan yer fıstığı bakışlarını tekrar salonda gezdirdi. "Evindeki neredeyse tek aksesuar, değişik kül tab-laları." deyip havayı kokladı, "Ama etraf hiç sigara kokmuyor."

"Allah'ın hikmeti işte." diyerek ellerimi başımın arkasın-

da bağladım ve başımı avuç içlerime yasladım. Belli ki soruları bitmeyecekti. O yüzden biraz rahatlasam iyi olacaktı.

"Sigarayı çok mu seviyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Belli. Hayatından vazgeçtiğine göre."

"Lüzumsuz sorular konusunda ne demiştin ben?"

Dudağını dişleyerek bana bakan yer fıstığı "Hepsi gerekli." dedi. Benim yaşantımı bilmesi neden gerekli olabilirdi ki? Yoksa o polisle gerçekten bir bağlantısı mı vardı?

"Çatma hemen kaşlarını, sadece seni tanımaya çalışıyorum, normalde insanları gözlemlemeyi severim ama sen o kadar kapalısın ki nereden bakarsam bakayım bir şey göremiyorum. Seni tanımak için merak ettiklerimi sormaktan başka çarem yok."

"Neden beni tanımak için bu kadar uğraşıyorsun ki?" diye sorduğumda samimi bir gülümseme yüzüne yerleşti.

"Neden tanımak için uğraşmayayım ki?" Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanmıştım.

"Evi gezebilir miyim?" diye devam etti Ayşin, sanırım bu kıza karşı biraz daha temkinli olmalıyım. Özellikle de kendimle ilgili konularda...

"Keyfine bak. Bana bulaşma da..."

Kaşları çatılan Ayşin "Ne yani? Eşlik etmeyecek misin?"

"Neden edeyim?"

"Kaybolabilirim?"

"Şatoda oturmuyorum Ayşin."

"Hırsız olabilirim."

"Ah keşke. Vicdanımın sesini kesmem, seni evden atmam için bir bahane olur." diye düşündüm.

"İstediğin şeyi çalabilirsin. Nasılsa senin yaptığını bilirim."

"Evine gelen ilk misafire biraz daha kibar davranamaz mısın?" diye sorduğunda öfkeyle iç çektim.

"Evime gelen son misafir olsan da kibar davranmam. Beni tanımak istemiyor muydun? Ben buyum işte."

Ayşin bir süre yüzümü inceledi. "Tamam." deyip eski yerine oturdu. Yüzünden düşen bininci parçayı gözlerim yakalarken bıkkınca nefes aldım. Her yerim ağrısa da bütün gece onun bu kırgın yüzünü çekmemek için ayağa kalktım.

"Yürü."

Heyecanla gülümseyen kız ayaklandı. "Teşekkür ederim." Salondan çıktığımızda ilk olarak koridora yöneldi.

"Burası banyo."

"Yine gri."

Gözlerimi devirdim, ilerleyip sağdaki odanın ışığını yakarken "Burası spor odam."

Gözleri faltaşı gibi açılan Ayşin ıslık çaldı.

"Resmen kendine mini bir fitness salonu kurmuşsun." diyerek kum torbasına doğru ilerledi. Parmağıyla biraz itip bıraktıktan sonra "Evinde insan sevmediğini daha iyi vurgulayamazsın sanırım. Resmen misafir odanı aletlerle doldurmuşsun." dedi.

Omuz silkmemle odadan çıkıp son kalan kapıya doğru ilerledi.

"Burası da odan sanı-" derken cümlesi yarım kaldı. Beğeni dolu gözleri yatak odamda dolaşırken "Gri ve kahvenin mükemmel uyumu." dedi. "Resmen yeni gelin odası, hatta yeni gelin evi."

"Abartma."

"Ciddiyim. Tek başına yaşayan bir erkek için fazla temiz, düzenli, özenli. Bakalım mutfağın da öyle mi?" dedi ve ardından beni ittirerek mutfağa doğru ilerledi.

Arkasından söylenerek yürürken, "Ayşin beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" diye seslendim.

"Sadece seni tanımaya çalışıyorum." diye bağırıp ışığı

yaktı, büyük mutfağımdaki dolapları karıştırırken "Yeni gelin benzetmemi geri aldım, mutfakta hiçbir şey yok."

Omuz silktim.

"Ama benim karnım açıldı."

"Dışarıdan söyleriz."

"Yarın için kahvaltılık malzeme de yok."

Nestle Nesquik paketini gösterdim.

"Saçmalama." diyerek yanıma gelen Ayşin "Şimdi de sen yürü." diyerek ittirdi. Boş bulunup birkaç adım geriledim. Salona gidip çantasını aldı.

"Yiyecek bir şeyler alalım. Yoksa birkaç gün sonra açlıktan birbirimizi yeriz." diyerek ayakkabılarını giyerken durup bana baktı.

"Hadi."

Bu kız benim ne halde olduğumu görmüyor muydu? Son enerjimi de ona evi gezdirmekle harcamışken dışarı çıkıp alışveriş yapmaktan bahsediyordu.

"Ayşin yorma beni güzelim."

Yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfleyen yer fıstığı "Zaten arabadan bir şey almayacak mıydın? Hazır inmişken alışveriş de yaparız işte." dedi. Pes etmeyeceğini anladığımda 'Çok istiyorsan tek git.' demek istedim ama aklıma gelen kötü düşünceler burnumdan soluyarak üzerimi giyinmemeye neden oldu. Şapkamı uzatan Ayşin'le göz göze geldim. Minnettar bir biçimde gözlerimin içine baktı. Şapkamı elinden alıp başıma taktım.

"Yürü hadi. Bitsin şu eziyet."

Evden çıktık. Arabaya atlayıp en yakındaki alışveriş merkezine gittik.

"Markete gitsek de olurdu."

"Yakınlarda market yok."

"Dağ başında oturursan olacağı o." dediğinde derin bir nefes aldım. Markete gitsek de olurmuş. Sanki ben bu

halde insanların içine çıkmaya çok meraklıyım. Arabayı otoparka çekip hızla marketin olduğu kata çıktık. Elimden geldiğince yüzümü insanlardan saklayarak yürümeye çalışıyordum. Tam marketin önüne geldiğimizde rotasını başka yöne çeviren yer fıstığının nereye gittiğine bakmaya çalıştım. Kitapçıya girmişti. Peşinden ağır adımlarla yürüdüm. Gözleri parlayarak tüm kitaplara elini süren Ayşin bazılarını daha detaylı inceledi. Birkaç insanla göz göze geldiğimiz an şapkayı daha çok yüzüme çekerek yer fıstığının yanına gittim.

"Sadece yemeklik bir şeyler alacağımızı sanıyordum."

Bana bakma gereği duymadan cevap verdi. "Aceleyle çıkarken kitaplarımı almayı unutmuşum. Günler nasıl geçecek? Hem almak istediğim birkaç kitap da var. Hazır gelmişken alayım dedim."

Sakin kalmak istercesine nefes aldım. Bir süre kitapçıda oyalandıktan sonra satın aldığı üç kitapla markete doğru yürümeye başlayan Ayşin'e "Birkaç gün için fazla değil mi?" diye sordum.

"Her güne bir kitap." dedi. Konu kitap olunca mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Bir insan birkaç yaprak-tan neden mutlu olur ki?

Markete girmemizle alışveriş arabasını aldı. Heyecanla yürümeye başladığında ilk hedefinin abur cubur kısmı olması kafamı karıştırmıştı. Onun daha sağlıklı beslendiğini düşünürken on paket fıstıklı cipsi arabaya attı. "Bu da her güne bir cips herhalde?" diye sorduğumda kıkırdayarak bana bakan yer fıstığı "Yok bu bir güne üç cips." dedi.

"Kalan bir tane de benim için sanırım."

Beni duymamazlıktan gelen Ayşin çerez, bisküvi gibi şeyleri arabaya attıktan sonra çikolataların önünde durdu. Yarım metre uzunlukta bir Kinder kutusunu eline alırken utanmasa gözlerinden kalpler çıkaracaktı. Bu kızla-

rın çikolata aşklarını bir türlü anlayamıyordum. Aleyna da kahvaltıda Nutella çıktığında bambaşka birine dn- şrd. Birkaç çikolatayı arabaya attıktan sonra daha fazla şaşkınlığımı gizleyemeyeceğimi anladım. Bu boyutta olan bir kızın bu arabadakileri bitirebilmesi için en azından bir seneye ihtiyacı vardı.

"Ay jelibon unuttum, sever misin?"

"Hiç yemedim." Sanki ana avrat svmşm gibi bana baktı. Sanırım ben ondan daha sağlıklı besleniyordum.

"Bitti mi?"

Arabayı tekrar eline alan Aysin "şimdi kahvaltılık bir şeyler alalım." dedi ve arabayı kaykay kullanır gibi hızlandırarak üzerine ıktı. Bir yere çarpacağı dşnencesiyle peşinden koşarken ustaca yaptığı hareketler yavaşlama- ma neden oldu. Sanırım karşımda kaykay kullanmasını bilen biri vardı.

Peynir reyonundan Sütaş'ın süzme peynirini arabaya koyarken "Ben başka peynir sevmem ama istersen sana başka alabiliriz." dedi. Başımı hayır anlamında sallayınca zeytinlere doğru yürüdü. Zeytin yerine zeytin ezmesi alan Aysin'le sanırım ilk defa ortak sevdiğimiz bir şey çıkmıştı. Salam, sosis, sucuk, yumurta gibi çeşitli kahvaltılık malzemelerini de arabaya doldurduktan sonra "İçecek bir şeyler de aldık mı alışverişimiz tamam." dedi. Onları da bana sorma gereği duymadan arabaya koyarken panikle iini çekti.

"ayı unuttuk!"

Kaşlarım hayretle havaya kalktı.

"Sevmez misin?"

"Neyse ki çayın demi var, hayatın gamına inat."

Yüzünde sıcak bir glmsemi oluşurken "İyi ki 'çay var iersen yol var gidersen' demedin." dedi.

Kahkaha attım.

"Alacakların bittiyse gidelim."

Yürümeye başladığımda arkamdan gelen bir ses duy-
mayınca omzumun üstünden Ayşin'e baktım. Tepeleme
yükü arabayı milim milim itekleyen yer fıstığını bir süre
izledim. Ara ara patinaj çekmesi gülmek için dudağı-
mı ısırmama neden oldu.

"Ben hallederim." dedim ve arabayı sürmeye başla-
dım. Peşimden hoplaya zıplaya gelen kız hâlâ bir şeyleri
alma derdindeydi.

"Onlar ne?"

Ayşin birkaç paket makarna ve değişik sosları araba-
ya koydu. "Hani acıırsak sana hünelerimi gösteririm
diye düşündüm."

"Sadece suya attığın bir yiyecek nasıl hünelerinizi gös-
tereceksin merak ediyorum."

Ayşin abartılı bir şekilde gözünü kırptı. "Karışma. O iş
bende." derken elini kalbine doğru vurmasıyla güldüm. Sa-
nırım bu birkaç günde Ayşin'le ilgili çok şey öğrenecektim.

Aldıklarımızı teker teker kasadan geçirirken kasiyer kı-
za elimden geldiğince yüzümü göstermemeye çalıştım. Yer
fıstığı aldıklarımızı poşetlere doldurup boş bir arabanın
içine koyuyordu. En son 5 paket sigara almamla alışveri-
şimiz son buldu. Arabaya son poşeti koyan Ayşin kasada
yazan rakamı görünce "Yuh." dedi. Kasiyer kız kaşları-
nı çatarak yer fıstığına baktı. "Hayat ne kadar pahalı ol-
muş." diyerek çantasını açan Ayşin'i umursamadan kasi-
yer kıza kartımı uzattım.

"Uraz dur."

Panik halinde çantasından cüzdanını çıkaran yer fıstığı
"Uraz lütfen. En azından abur cuburları ben ödeyeyim."
dedi. Şifreyi girdikten sonra kasiyer kızın uzattığı kartı eli-
me aldım. Upuzun alışveriş fişini Ayşin'e uzatırken "Uraz
ya." dedi. Aldığı her şeyden pişman olduğu sesinden bel-

liydi. "Evim için alınan şeyleri sana ödetecek değilim."

"Olmaz ama böyle. Boğazımdan geçmez. Bari şu parayı al."

Ayşin'in parayı uzattığı eline elimin tersiyle vurdum, "Sok o parayı cebine."

"O zaman yemek yiyelim ama bak itiraz istemem hesaplar benden."

"Bakarız."

"Bakarız yok. Ben ödeyeceğim." dedi.

Bıkkın bir şekilde nefes alıp "Tamam." dedim. Sevinç nidası atan yer fıstığı kolumdan beni çekiştirmeye başlarken "Nereye?" dedim.

"Ee yemek yemeyecek miyiz?"

"Eve söyleriz."

"Eve kadar dayanamam ben. Çok acıktım." diyerek karnını ovaladı.

"Bir şey olmaz." Bu halde o kadar insanın içine girecek halim yoktu ama Ayşin de bu fikirden vazgeçecek gibi durmuyordu.

"Ya olursa, ya eve gidene kadar açlıktan bayılırsam. Beni taşımayı göze alıyor -"

"Ayşin!"

"Senin doymuş olman lazım ya. Beynimi yedin resmen."

"Ha ha ha! Aman ne kadar komiksin."

Öfkemi bastırmaya çalıştım ama sıkıntıyla inlememe engel olamadım. Yanımızdan geçen insanların bize doğru baktığını gördüğümde pes ederek "Tamam." dedim. İstedikimi yaptırmaya çalışmam sadece vakit kaybettiriyordu, "Gidip ne yiyeceksek yiyelim."

Poşetleri arabaya bıraktıktan sonra yemek katına çıktık. Binbir çeşit yiyecekten tercihini hamburgerden yana kullanan Ayşin "Ateş bizi çağırıyor." dedi. "Ne yersin?"

"Fark etmez."

"Sen otur, ben alıp gelirim."

Boş bulduğum bir yere oturup başımı önüme eğdim. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordum.

"Umarım at eti muhabbetine girmezsin."

"At eti mi?"

"Sakin bana Burger King'le ilk kez tanıştığını söyleme." yapmacık bir hareketle elini göğsüne koydu.

"Tamam, söylemem." dediğimde yapmacıklığı gerçeğe dönüşürken dudakları aralandı.

"Gerçekten ilk kez mi yiyeceksin?"

Kolamın pipetini takarken "Birkaç kere yedim, çok uzun zaman önce." dedim. Ayşin iştahla bir patatesi ağzına attı. Gözlerini kapatıp çeşitli sesler çıkararak patatesi çiğnedi.

"İşte bunu seviyorum."

Onun kadar iştahla bir şey yiyen bir kıza daha önce rastlamamıştım. Bakışlarımı farketttiği an duraksayan Ayşin "Ne oldu? Beğenmedin mi?" diye sordu. O kadar acıkmıştı ki daha başlamadığımın bile farkında değildi. Bakışlarımı ondan ayırmadan hamburgerimden bir ısırık aldım.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Lokmamı bitirdikten sonra "Yanağında ketçap var." dedim. Sanki ketçabı görebilecekmiş gibi yanağına bakan Ayşin "Bu muydu yani?" diyerek omuz silkti ve yemeğine devam etti.

"Senin daha sağlıklı şeylerle beslendiğini düşünüyordum." diyerek patatesimden bir tane ağzıma attım. "Diğer kızlar gibi değilsin."

"Nasıl yani?"

"Bu kadar rahat olacağın da aklımın ucundan geçmezdi." dedim. Kötü bir şey demişim gibi çiğnemeyi bırakan yer fıstığı ağzındaki lokmayı zar zor yuttu. Kolasından bir yudum aldı ve peçeteyle ağzını sildi. Kirli peçeteyi tepsi-sine atarken "Ne oldu?" diye sordum.

"Doydum ben." diyerek üzerini silken yer fıstığı göz-
lerime bakmamak için uğraşıyordu.

"Aşşın." dediğimde hafifçe omzunu silkti, "Daha hiç-
bir şey yemedin."

"Canım istemiyor."

"Hani çok açtın?"

Kırgınlığı gözlerinden okunuyordu, "O yemekleri bo-
ğazıma dizmeden önceydi."

"Ben mi dizdim? Nefes almadan yediğın için dizilmiş-
tir onlar."

"Yeter! Benimle uğraşma." dedi. Gözleri sulanmıştı, saç-
ma bir nedenden ağlayacak mıydı yani?

"Tamam. Uzatma da ye hadi."

"İstemiyorum."

"Tamam, daha uğraşmayacağım."

"Geçti Bolu pazarı, sür eşeği Niğde'ye Uraz efendi."

"Aşşın çocuklaşmayı bırak."

Sahip olduğum tüm sabrı son damlasına kadar kul-
landım.

"İs-te-mi-yo-rum!"

Kelimeyi hecelemesi bardağı taşıran son damlaydı. "Ye-
mezsen yeme be!" diyerek elimdeki hamburgeri bıraktım.
Elimi peçeteye sildikten sonra hızla ayağa kalktım.

"Yürü. Eve gidiyoruz."

Sessizliği sinir bozucuydu, apaçık bir işkenceydi.
Nihayet eve gelmiştik eve girer girmez poşetleri mut-
fağa bıraktım. Aşşın poşetleri boşaltmaya başladı, ağzı-
nı bıçak açmıyordu. Üzerimdekileri çıkartırken gözlerimi
yer fıstığından ayırmıyordum.

Onu kimseyi almadığım evime kabul ettim. Saçmalıklarına tek tek cevap verip sırf istediği için bu halde insan içine çıktım. Yorgunluktan ölmeme rağmen ona bir tane bile poşet taşıtmamak için hepsini kendim yükledim. Oturup teşekkür edeceğine salak saçma bir nedenden trip atmaya devam ediyordu.

Sabırımı kuvvetlendirsin diye derin bir nefes aldım. Soğuk mermerlerin üzerinde kayar gibi aldıklarımızı yerleştirirken gözlerim ayaklarına takıldı. "Yere basma." dediğimde bir an duraksayan yer fıstığı başını öne eğdi. Daha sonra beni umursamadan elindekileri buzdolabına koydu.

"En azından ayağına bir tane daha çorap giy."

Cevap vermedi. Sanki kulaklarına perde inmiş, benim söylediğim şeyleri duymuyordu.

"Ne bok yersen ye!"

Sinirle inleyerek salona gittim. Dikkatli bir şekilde koltuğa oturdum. Dolap kapaklarını çarparak, elindekileri sağa sola fırlatarak mutfakta dolandığını duyabiliyordum. Arkama yaslandım ve çıkardığı karmaşayı dinledim. Sanki bütün işi ufacık yumruklarıyla yapar gibi sesler çıkarıyordu. Bu kadar sinirlendirecek ne demiştim ki ona?

Televizyonu açtım. Kanallar arasında gezinirken içerdeki tek kişilik kavgayı duymamak için televizyonun sesini yükselttim. 'Tam izleyecek bir şey yok' diye düşünürken Beyaz Futbol programının geçen haftaki bölümüne rastladım. 'Hiç yoktan iyidir.' diyerek izlerken mutfaktaki sesler kesildi.

"Ahmet Çakar'a bayılıyorum."

Duyduğum şeye inanamayarak kapıda duran Aysin'e baktım. Elindeki tepsiyle yanıma gelirken gözlerini televizyondan ayırmadı. Kıkırdadığını duyunca kaşlarım çatıldı.

"Geçen haftanın programıydı bu. Ne gülmüştüm ya." deyip tepsiyi sehpa koyarken "Bak bak şimdi Rasim

Ozan, Abdülkerim Durmaz gazoz verecek." dedi ve kol-
tuğa oturdu. Duyduklarıma ve gördüklerime inanamıyor-
dum. Bir kız neden futbol programı izlerdi? Hem de ba-
ya baya müptelası olacak şekilde.

"Kıyamam Ahmet'im arada kaldı ya."

Yüzündeki tebessümle getirdiği fıstıklı cipslerden bir
tanesini ağzına attı. Gözlerim televizyon ve yer fıstığı ara-
sında mekik dokudu. Kahkaha attığında daha fazla daya-
namayacağımı anladım.

"Televizyon izlemeyen bir KIZIN." Kız kelimesini vur-
gulayan cümlemlerle bakışlarını birkaç seferde bana çeviren
Ayşin'e elimle televizyonu gösterdim. "Futbol programı-
nı ezbere bilmesi sence de garip değil mi?"

Yüzünde masum gülümseme hafifçe silindi. "İkidir kız-
lığımı sorguladığının farkında mısın?" diye sorduğunda
az önceki sinirinin nedeni anlaşılmıştı. Sinirle elini cips
kâsesine daldırıp birkaç tane cipsi ağzına tıktı. Televiz-
yona bakıyor ama izlemiyordu. Kafası başka yerlerde gi-
bi dururken zar zor yutkundu.

"Babamla vakit geçirebildiğim tek an." diyerek kola-
sından bir yudum aldı. "Babamla çok fazla vakit geçiremi-
yoruz, geç saatlere kadar okulda çalışıyor. O olmadığın-
da ablamla tartışmamak için odamda vakit geçiriyorum.
Babam eve geldiğinde günün tüm yorgunluğunu televiz-
yonun karşısında uyuklayarak atmayı seviyor. Tek uyu-
madığı program ise Beyaz Futbol. Sırf onunla vakit geçire-
bilmek için yanında oturuyordum. Başlarda çok sıkıldım.
Yalan değil. Sonra komik anlarını gördükçe sevmeye baş-
ladım. Bir baktım bağımlısı olmuşum.

Tekrar birkaç cipsi ardı ardına ağzına attı. Sadece profi-
lini görsem de kırgın olduğunu anlayabiliyordum. Bir sü-
re hiçbir şey söylemeden Ayşin'i izledim. Ara ara televiz-
yondaki olaylara buruk şekilde gülümsüyordu. Konuyu

kapatmak için "Hangi takımlısın?" diye sordum.

Yer fıstığı bir an tereddütle bana baktı. "Beşiktaş desem bana kardeş takım muamelesi yapmazsın değil mi?"

Hoşuma gittiğini belli edencesine başımı hayır anlamında salladım, "Sen hangi takımlısın?" diye sorduğunda yüzümdeki gülümseme biraz daha arttı. Konu Beşiktaş olduğunda içimdeki çocuksu sevinci saklama gereği duymuyordum.

"Griyi oluşturan renkleri sadece yan yanayken severim. Her şeye karşılığım Çarşı'dan gelir. Erkek adamız renklerle işimiz olmaz-"

"Sen holiganlığa başlamadan, ben kardeşime bir çay koyayım."

"Çay mı demledin?"

"Demli içiyorsun değil mi?"

Başımı onaylarcasına sallasam da hâlâ çay yaptığına inanamıyordum. Ayşin salondan çıkarken getirdiği cips kâselerinden bir tanesini elime aldım. İştahlı bir şekilde cipsleri yerken "Sen de mi fıstıklı cips seviyorsun?" diye soran Ayşin çaylarla içeri girdi. Rengi tavşankanını andıran çay bardağını uzattığında cips kâsesini yanıma koydum.

Parmaklarımı yalayarak "Cips ayrımı yapmam ama uzun zamandır yemiyorum. Sürekli antrenman yaptığım için vücudumdaki yağ dengesini korumam lazım."

"Şekeri bulamadım."

"Çünkü yok." diyerek çaydan bir yudum aldım. 'Tam kıvamında.' diye düşünürken "Oh be!" diyen Ayşin'e baktım. "Benim gibi çayı şekersiz seven biri daha gördüm ya, ölsem de gam yemem artık." Çayından keyifle aldığı yudumu yutarken bardağını tabağına koydu. Ne yani? O kadar tatlı alan biri çayı şekersiz mi içiyordu?

Ayağa kalktı. Üzerindeki eşofmanı düzeltip ayaklarını altına toplayıp oturdu. Cips kâsesini kucağına koyup ça-

aldığında beli açılınca "Belini kapat." diye uyardım. Eliyle üzerindeki minik şeyi çekiştirmeye çalıştı. Kısa bir an kapanan beli tekrar açıldığında "Ayşin." dedim. Çikolatayı ısırırken bana baktı. Normal de bu hareketi yapan kızların seksi olması gerekirken yer fıstığı sadece komik olmuştu. Gülmemeyi kendime hatırlatarak "Belini kapat." dedim.

"Aynı babam gibisin ya, ne yapayım kapanmıyor işte." diye söylendi.

"Babanın bir karış daha uzununu alacak parası mı yoktu?"

"Ne?"

"Neden sürekli ağrı çekiyorsun belli." dediğimde dudakları hafifçe aralandı.

"Bir de çocuğun olmaz de, babaannem diye sarılayım sana Uraz."

Aniden ayağa kalktım, "Ne oluyor ya?" diyerek arkamdan bakan Ayşin'e cevap vermeden salondan çıktım.

"Kızdın mı?"

Neden kızacaktım? Yaşlı dediği için mi? Ona göre yaşıydım. Bunun için trip atacak halim yoktu ya. Çocuk muyum ben!

Dolaptan elime geçen ilk tişörtle salona döndüm. Yer fıstığı şaşkın bir şekilde bana bakarken tişörtü uzattım. "Bu ne?" diyerek eline aldığı tişörtü incelemeye başladı.

"Sorgulama da giy."

Bir süre ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine yüzüme baktı. Bakışlarımla tişörtü işaret edince yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfledi. Ayağa kalkan Ayşin tişörtü üzerine geçirince neredeyse ortadan kayboldu. Gülmek için kendimi zor tuttum. Bir insan nasıl bu kadar ufak olabilirdi? Üzerine bakan yer fıstığı "Çok büyük oldu sanki." diyerek kollarını kıvırmaya çalıştı.

"Buradan anlıyoruz ki. Bir Uraz eşittir üç Ayşin."

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Sen bana bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Bence gayet açık söyledim." dediğimde daha da öfkelenen yer fıstığı hırsıyla eski pozisyonunu aldı, sehpanın üzerindeki kupağına toplayıp ağzına tepmeye çalışırken "Görürsün sen." gibi bir şeyler söyledi.

"Hepsini ben yiyeceğim işte. Kocaman olduğumda nasıl dalga geçeceksin acaba?"

"Şişko!"

Ayşin gözlerini pörtleterek bana baktı. Kahkaha atmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Çok adisin, kadınların yaşı ve kilosuyla dalga geçilmez."

"Kadın olduğunda geçmem söz." dememle bir anda pancar rengini alan Ayşin öksürmeye başladı. Bir anda elimdeki bardağı aldı ve çayımı içmeye başladı. Ayağa kalkıp boşalmış bardağını elime aldım. Mutfaka gidip bardağına çay doldurdum. Kendime de yeni bir bardak çay alıp salona döndüm. Öksürüğü azalsa da ara ara devam ediyordu. Çayını uzattığımda daha çok elimdeki diğer bardakla ilgilenen Ayşin "Sadece bir yudum aldım." dedi.

"Bardak değiştirmek için yeterli bir neden."

"Vebalı mıyım ben?"

"Kimsenin ağzından bir şey yemem içmem, üzerine alınma."

"Ciddi misin?"

"Şaka yaptığımı gördün mü?"

"Peki neden?"

"Alışkanlık."

"O zaman kız arkadaşlarınla nasıl öpüşüyorsun?"

Böyle bir soru soracağını beklemediğim için ağzımdaki çayı dışarı püskürtmemek için kendimi zor tuttum.

"Öpüştüğümü nereden çıkardın?"

"Öpüşmüyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım. Şaşkın bir ifadeyle alnını karıştırdı.

"Seninle sevgili olacak kıza Allah sabır versin."

"Neden?"

"Öpüşmüyorsun baksana."

"Bu zamana kadar hiç şikayet edeni duymadım." dedikten sonra çayımdan bir yudum daha aldım.

"Nasıl yani? Öpüşmemeni garipsemediler mi?"

"I-ıh, Onların istedikleri öpüşmekten ilerisiydi. Ben de istediklerini verdim."

"İğrençsin." diyerek yüzünü buruşturan Ayşin'e "Öpüşmek daha iğrenç." dedim.

"Konuyu kapatabilir miyiz?"

"Açan sensin yer fıstığı."

"Tamam, şimdi de kapatmak istiyorum!"

Nedense içimden bir ses kaçtığı bir şey olduğunu söylüyordu. Çayımdan tekrar yudum alıp bardağı elimde döndürürken "Öpüşmek nasıl bir his Ayşin?" diye sordum muzırca gülümsememi saklama gereği duymadan.

"Uraz!"

"Belli ki çok tecrüben olmuş-"

"Konuyu kapattık!"

Gözlerimi kıstım. Yoksa daha önce hiç öpüşmeyip gelip burada bana ahkâm mı kesiyordu?

"Tamam son bir soru. Sonra susacağım."

Bunalmış bir şekilde iç çekerek "Sor!" dedi.

"Kaç kişiyle öpüştün?"

"Uraz!"

Adımı sağır edici bir şekilde haykırdı. Büyük ihtimal adımı bilmeyen komşularım da artık öğrenmişti. "Öyle bir rakam olduğunu sanmıyorum."

"Ya sana ne?"

"Ben tahmin edeyim, 17." diyerek onu tuzağa düşür-

mek için uğraşırken, "Oha!" diye bağırdı. "Oradan yollu gibi mi görünüyorum?"

"Her yaşına bir öpücük diye düşündüm. Yoksa 51 mi?" Cips hesabını yaşa döndürdüğümü farkettiğinde gözlerini kısıp yer fıstığı "He, 51." dedi. Dudaklarımı ince bir çizgi haline getirip başımı anladığımı belli edercesine salladım.

"Dudaklarının neden kalın olduğu belli." dediğimde arkasındaki yastığı bana savuran yer fıstığı "Yeter ya!" diye bağırdı. Yastık yarıp olan kaşıma çarpınca acıyla inledim. Birazdan tekrar kanamaya başlarsa şaşırmazdım. Ayşin'in siniri bir anda paniğe dönerken "Özür dilerim." diyerek ayaklandı. Sırf biraz daha vicdan azabı çekmesi için elimi kaşıma bastırıp inlemeye devam ettim.

"Uraz çok özür dilerim. Canını yakmak istememiştim, çek elini de bakayım."

"Uraz!"

Sesi gittikçe daha da titrek çıkınca daha fazla dayanamayacağımı anladım. Gülmeye başladığım ilk an ne olduğunu anlayamayan Ayşin onunla dalga geçtiğimi farkedince kaşlarını çatı. Yüzündeki ifadeyle öyle yoğun bir kahkaha attım ki göğsüm sarsıldı. Yüzümü buruşturdum. Sarsılmanın etkisiyle kaburgalarımındaki acı adeta damarlarımın elektrik verilmiş gibi tüm vücudumu kapladı. Derin bir nefes aldım.

"Buna da inanmamı bekleme!" diyerek yerine oturan Ayşin gözlerini televizyona dikti. Canım o kadar acımıştı ki gözlerim sulandı. Akıtmamak için büyük çaba harcadığım yaşlar gözlerime batmaya başladı. Bir süre hareketsiz kalarak sadece nefes aldım.

Ağrılarımın geçmeyeceğini anladığımda ayağa kalktım. Sanırım biraz uzansam iyi olacaktı. Ayşin'in göz ucuyla beni takip ettiğini hissediyordum. Salondan çıkıp ağır

adımlarla yatak odasına gittim. Yavaşça kendimi yatağa bırakmama rağmen acıyla inlememe engel olamadım. Sırt üstü uzandım.

Uyku, onunla savaşamayacağım kadar büyük bir güçle beni kendine çekiyordu. Tavana bakıyor, hızlı hızlı gözlerimi kırıştırarak uyanık kalmaya çalışıyordum. Bir süre sonra uyku ile uyanıklık arasında bir yerde olduğumu hissettim. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda göz kapaklarım yavaşça kapandı.

Nefes aldığımda burnuma dolan koku kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ömrü hayatı boyunca kâbus dışındayken rüya görmeyen biri için bu kokular fazla gerçekçiydi. Gözlerimi araladım. Pencereden sızan ışık sabah olduğunu belli ediyordu. Resmen akşam üzerimdekilerle sızıp kalmıştım. Ayşin ne yapmıştı acaba? Gözlerimi odada dolaştırdım. Hâlâ puslu gördüğümü hissedince gözlerimi ovaladım, az önce duyduğum kokunun rüya olmadığını anladığımda donakaldım. Sadece bir saniyeydi. Kokunun nereden geldiğini düşünmeye çalıştığım bir saniyeydi ama çaydan dolayı olabileceğini anladığım çok uzun bir saniye...

"Allah kahretsin!"

Panikle ayağa kalkarken resmen ağrılarımı hissetmiyordum. Koşarak odadan çıkmamla dumanın çevresindeki havayı tükettiğini anladım.

"Ayşin!" diye bağırarak salona koştum. Kalbim delicesine çarpmaya başladı. Salonun boş olduğunu gördüğümde tekrar "Ayşin!" diyerek koştum. Banyoya gideceğim an cıvıltı bir "Buradayım." cümlesi mutfığa koşturmak için oldu. Sigara aşığı olan biri için bile bu duman fazlaydı. Mutfığın önüne gelmemle olduğum yere çakılmam bir oldu.

Camı kapıyı açan yer fıstığı, eline aldığı bir havluyla dumanı dışarı çıkartmaya çalışırken "Günaydın Uraz."

dedi. Öksürük
ni sallayarak da
m. Tezgâhta yanmış
ın sen?" diye sordum
dumanı süpürmeye ça
daha doğru olur sanır
Hızla ocağın başını
haberin yok mu?" di
piratörün çalışmasıyla
ğış "Nasıl çalıştırdın
"Saatlerdir çalışm
"Belli ki teknoloji
burada."

Ayşin'i kolundan
pattım. Evdeki bütün
tıkıttım. Yanına gittiğ
"Uraz." dedi. Biraz
la "Özür dilerim."

"Sadece..." deyip
pa yapmak istemiş

"Tamam, sorun

"Annemi her ya
liyorum ama işte,

"Sorun yok de

Başını tamam

Nefesimi sesli bir

turdum. Gerçekte

papa yapacakmış

Güne bok gib

rek kendimi bira

ediyordu. "Otur

vam edersin."

"Cici papa...

dedi. Öksürerek bir elimi ağzıma bastırdım. Boştaki elimi sallayarak dumanı kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Tezgâhta yanmış ekmekleri gördüğüm an "Ne yaptın sen?" diye sordum. Bir yandan öksürüp bir yandan dumanı süpürmeye çalışan Ayşin "Ne yapamadın desen daha doğru olur sanırım." dedi.

Hızla ocağın başına giderken "Aspiratörün icadından haberin yok mu?" diye sorup birkaç düğmeye bastım. Aspiratörün çalışmasıyla dumanı süpürmeyi bırakan yer fıstığı "Nasıl çalıştırdın?" deyip ocağa doğru yaklaştı.

"Saatlerdir çalışması için uğraşıyorum."

"Belli ki teknoloji bilgi yetersiz, yürü. Zehirleneceksin burada."

Ayşin'i kolundan çekiştirirken mutfağın kapısını kapattım. Evdeki bütün camları açarken yer fıstığını salona tıktım. Yanına gittiğimde elindeki havluya eziyet ederken "Uraz." dedi. Birazdan ağlayacağını anladığım ses tonuyla "Özür dilerim." deyince derin bir nefes aldım.

"Sadece..." deyip bakışlarını benden kaçırdı, "Cici papa yapmak istemiştin."

"Tamam, sorun yok."

"Annemi her yaptığımda izlerdim. Nasıl yapıldığını biliyorum ama işte, diğer şeyleri hazırlarken..."

"Sorun yok dedim Ayşin."

Başını tamam anlamında sallayıp titrek bir nefes aldı. Nefesimi sesli bir şekilde dışarı üflerken yüzümü ovuşturdum. Gerçekten harika bir uyandırma stili vardı. Cici papa yapacaktı.

Güne bok gibi uyanmamı sağlamıştı. Koltuğa inleyerek kendimi bıraktım. Ayşin hâlâ elindeki havluya eziyet ediyordu. "Otur hadi, duman çıksın. Ne yapıyorsan devam edersin."

"Cici papa... tamam, o neyse işte."

Koltuğun ucuna oturdu. "Şu havluya da eziyet etmeyi bırak." dediğimde havluyu hızla yanına koydu. Sabah ve camdan gelen rüzgâr salonda cereyana neden olunca Aysin kollarını ufak bedenine doladı.

"Üşüdün mü?"

"Yoo." dese de hâlâ kollarını sıvazlıyordu.

"Belli." diyerek ayağa kalktım ve camı kapattım. Salonun kapısını açtığımda dumanın azaldığını gördüm. Salonun camlarını kapattım. Mutfağa doğru giderken Aysin salondan çıktı.

"Uraz." dediğinde 'Ne var' gibisinden başımı salladım.

"Her yerim is kokmuş, şey... Banyo yapabilir miyim?"

Utana sıkıla sorduğu soruya "Keyfine bak." diye cevap verdim.

"Dolapta temiz havlu var."

"Gördüm." dediği an Aysin'e bakmak için arkamı döndüm ama o çoktan banyoya girmişti. Gördüm mü demişti o? Dolaplarımı mı karıştırmıştı yani? Beni tanımaya çalışırken burnunu daha nerelere sokacaktı acaba?

Mutfağa gittim. Dumanın ortadan kalkmasıyla mutfaktaki vahşet gözler önüne serilmişti. Özenle hazırlanmış masada sadece kuş sütü eksikken tezgâh 3. Dünya savaşının bizim evde başladığına işaret ediyordu.

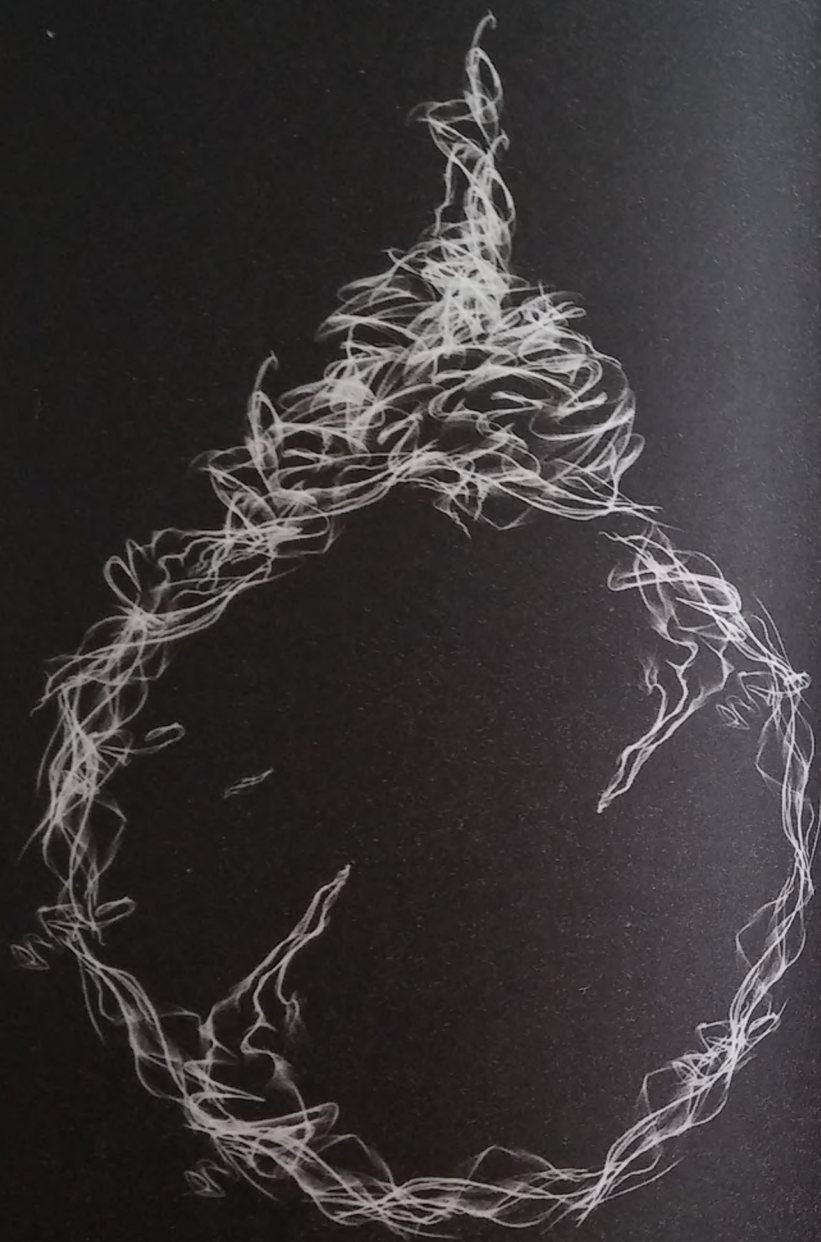
Az önce bizim mi demiştim ben? Benim. Sadece benim!

Cici papa dediği şeyin yumurtalı ekmek olduğunu gördüğüm an gülmeye başladım. Resmen ekmeği yumurta-ya bulayıp pişirmekten acizdi. Hoş arkadaki masayı hazırlarken unutmuş da olabilirdi. Neyse ne. Sonuç olarak yiyecek ekmeğimiz yoktu. Ama dışarı çıkmadan önce şuraları da toptasam fena olmayacaktı.

Elime çöp poşeti alıp tezgâhın üstündeki gereksiz her şeyi içine doldurdum. Daha sonra bir bezle üstün körü

tezgâhı sildim. Evin daha çok havalanması için mutfağın
camını kapatmazken Ayşin'in hâlâ banyoda olmasını fır-
sat bilip ekmek almak için evden çıktım.

Ayşin

"Salak. Salak. Salak. Salak."

Ellerimle başıma vurup kendime hakaret etmem bittikten sonra banyoda volta atmayı kestim, lavaboya dayanıp öfkeli yüzümü aynada incelemeye başladım. Resmen çocuğun evini yakacaktım. Alt tarafı yumurtalı ekmek Ayşin. Nasıl ocakta unutursun? Hadi aspiratörü çalıştıramadın kapıyı pencereyi neden en başta açmadın. Salak. Su katılmamış salak! Bir de bunların üstüne temiz havluları gördüğünü söylüyorsun. Açık açık dolaplarını karıştırdım deseydin daha iyi olurdu yer fıstığı! Çocuğun neden sana yer fıstığı dediği belli. Sürekli yerin dibine girecek şeyler yapıyorsun. Salak.

Kendi kendime söylenmem bittikten sonra suyu açtım. Dolaptan aldığım temiz havluları ulaşabileceğim bir yere astım. Üzerimdekileri çıkartıp kenara koydum. Kendimi sıcak suyun kollarına bıraktığımda biraz da olsun sakinleştiğimi hissettim. Bir süre suyun tadını çıkardım. Uraz'ın şampuanını ve duş jelini kokladıktan sonra yıkanmaya başladım. Artık is yerine Uraz gibi kokuyordum. Duştan çıkıp sıkı sıkı havluya sarıldım. Kıyafetlerimi burnuma götürdüğüm de yüzüm buruştu. Hâlâ is kokuyorlardı. Bunları üzerime geçirmem resmen boşu boşuna duş almam anlamına gelecekti.

Ne yapacağımı düşünmeye başladım. Aceleyle evden çıkarken yanıma yedek kıyafet de almamıştım. İç çamaşır-

larımı bir kere daha kokladım. Hafif bir çitilemeyle kokusu çıkabilir diye düşünürken sütyen ve külotumu lavaboya koydum. Suyu açıp sabunla iç çamaşırlarımı yıkadım. İki gram şey, ömrümden ömür götürdü. Eskiler o koca koca çamaşırları nasıl yıkıyorlardı acaba?

İyice sıkıp biraz da kurutma makinasını tuttuktan sonra üzerime geçirdim. Hâlâ nemliydim ama en azından is kokmuyorlardı. Bu sorunu hallettiğime göre şimdi üzerime ne giyeceğimin derdine düşsem fena olmayacaktı. Acaba Uraz bana bir şeyler verebilir miydi? Havluya tekrar sarılıp kapıyı araladım.

"Uraz?"

Ses gelmeyince kapıyı biraz daha açtım, "Uraz?" Hâlâ sesin gelmemesi kafamı karıştırmıştı, temkinli bir şekilde banyodan çıkıp "Kurt Uraz?" diye seslendim. Bir iki adım koridorda ilerledim.

"Gıcık!"

İçeriye dinledim. Ses yoktu. Gitmiş miydi? Resmen çocuğu evinden kaçırmıştım. Yatak odasına gittim. Dolaplarını kurcalarken bulduğum siyah bir tişörtü üzerime geçirdim. Birkaç eşofmanını denedim. Büyük geldiğini gördüğümde ağlamak istercesine olduğum yere çöktüm. Ne giyecektim? Gözüme çarpan şortu almak için tekrar ayağa kalktım, üzerime geçirdikten sonra belindeki lastiği sıkıca bağladım. Aynadaki görüntüm içler acısı halimi gözler önüne seriyordu. Resmen abisinin kıyafetlerini giyen kız çocuklarına benziyordum ama bunlardan başka çarem yoktu.

Kapı kapanma sesi duyduğumda odadan çıktım. Uraz elindeki poşetlerle ayakkabılarını çıkarırken göz ucuyla bana baktı.

"Şimdi de giysi dolabımı mı karıştırmaya başladın?"

Yanaklarıma kanın hücum ettiğini hissettim. "Şey, kıyafetlerim is kokuy-" derken sözümü kesti.

"Saçını kurut, ayağına da çorap giy. Yerini söylememe
gerek yoktur diye düşünüyorum."

Ayşin utanmış bir ifadeyle odaya doğru yürürken mutfığa girdim. Aldığım meyveleri dolaba yerleştirdim. Ekmek ile simitleri keserek sepete koydum. Banyodan kurutma makinasının sesi geliyordu, pencereyi kapatıp banyoya doğru ilerledim.

Uçuşan sarı saçlarından burnuma kendi kokum geldi. Bundan hoşlanmamıştım. Kurutmayı bitiren Ayşin saçlarını geriye doğru attı. Beni farketmesiyle ufak bir çığlık atan yer fıstığı elini göğsüne bastırdı.

“Ödümü patlattın Uraz.”

“Kusura bakma tavus kuşu.”

“Yer fıstığından sonra tavus kuşuna mı terfi olduk?” diye sordu. Şaşkınlıktan alnını kırıştırmıştı. Gülmek için derin bir nefes aldım. “Hazır olunca mutfığa gel.” diyerek gerisin geri mutfığa döndüm.

Çayları bardaklara koyarken Ayşin kapıda belirdi.

“Çekirdekli simit almışsın.”

“Sevmez misin?”

“Çok severim.”

Bu kızla fazla mı ortak noktamız vardı? Memnun olmuş bir şekilde yerime oturdum.

Mutfakta sadece çatal ve bıçakların tabaklarda çıkardığı sesler hâkimdi. Ayşin’in ara ara bakışlarını yakalasam da hiçbir şey söylemedim. Sessizce kahvaltımızı yaptık. Saate baktığımda “Okula geç kaldın.” dedim. Çayından

yudum alan yer fıstığı omzunu silkti.

"Sen de öyle."

"Benim bir zorunluluğum yok."

"Benim de yok." dediğinde imalı bir şekilde tek kaşım havalandı.

"Yani sonuçta okulda babam yok, ablam da yok. O yüzden gitmeme gerek yok."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken çayımından bir yudum aldım. "Sen baban ve ablan için mi okula gidiyorsun? Senin gibi ineğe bu cümleyi hiç yakıştıramadım."

"Bir de inek olduk iyi mi?" diyen yer fıstığı gülümseyerek bardağı masaya koydu ve devam etti:

"Bugün işin var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım, "Ama sanırım seninle işim var."

"O ne demek?"

"Akşama kadar sen ve başıma açacaklarınla uğraşacağım demek."

Ayşin'in dudakları aralanırken ayağa kalktım. Kapının önüne bıraktığım poşeti elime alıp yer fıstığına uzattım. "Bu ne?" diyerek poşeti açtı. Bir anda gözleri parlarken "Panduf" diye bağırdı. Terliklerini ayağına geçirirken "Uçmayı öğrenene kadar kullanırsın." dedim. Yüzünde sayılı kez gördüğüm gülümsemeyle bana bakan Ayşin "Çok teşekkür ederim." dedi ve ayaklarını kıpırdatmaya başladı. "Önemsiz..." diyerek çayımın sonunu kafama diktim.

"Sofrayı kuran kaldırsın."

Gülümsemesi yavaşça silinen yer fıstığı "Zaten ben kaldıracaktım."

"Sadece işimi şansa bırakmak istemedim."

Mutfaktan gelen tabak seslerinden uzaklaşıp salona geçtim ve televizyonu açıp karşısına oturdum. Her ne kadar sabah dumanla uyanmış, dışarı çıktığımda da bir paket si-

garayı bitirmiş olsam da bedenim hâlâ o enfes tadı istiyordu. Gözlerimi salonda gezdirdim. Dün aldığımız sigara paketlerinin nerede olduğunu düşünürken ayağa kalktım.

"Ne arıyorsun?"

Ayşin'e bakmadan etrafı kontrol ederken "Sigara paketleri nerede?" diye sordum.

"Burada."

Yer fıstığına baktığımda paketi bana uzattığını gördüm. Benim sigara içmek istediğimi nasıl anlamıştı?

"Diğerlerini de mutfakta ocağın üstüne koydum."

Sigara paketini elime aldığımda gülümseyen Ayşin tekrar mutfığa döndü. Paketi açarken koltuğa oturdum. Sigarayı dudaklarımın arasına kıstırdığımda "Camı açıp içsen olur mu?" diye soran yer fıstığına baktım.

"Sabah yeterince duman soludum." diye devam etti.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve pencereyi açtım. Tekrar yerime otururken sigaramı yaktım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattıktan sonra başımı koltuğun omuz kısmına yasladım. Yemeğin üstüne bu çok iyi gelmişti. Gözlerimi açmadan arka arkaya aldığım nefesleri yavaşça verdim.

"Çok mu güzel?"

Gözümü aralayıp Ayşin'e baktım,

"İçerken hayattan soyutlanmış gibiydin."

Toparlanıp, uzayan külü kül tablasına döktüm.

"Ben de deneyebilir miyim?"

"Hayır." diye kestirip attım.

"Neden?"

"Sigaramı paylaşmayı sevmem."

"Başka bir tane yakayım."

"Hayır Ayşin."

"...ama denemek istiyorum."

Ona sinir oluyordum. Resmen çocuklaşıyordu.

"İnsanlar her istediğini elde edemez yer fıstığı."

Çekirdek kâsesinden bir avuç aldım. "Hem senin gibi biri için zararlı. Bir şeye bağımlı olmak istiyorsan, bu biçilmiş kaftan." diyerek avucumun içindeki çekirdekleri gösterdim. Yanaklarını şişire şişire nefesini üfleyen Ayşin sehpadaki Kinder paketini kucağına aldı.

"Resmen boyum kadar çikolata yapmışlar." dediğim de çekirdek elim ile dudaklarımın arasındayken yer fıstığına baktım. Çikolataya olan bakışları kahkaha atmama neden oldu. Benimle beraber gülümseyen Ayşin ilk parçayı bana uzattı. Bir anda yetimhanedeki anılarım gözümün önüne geldi. Aleyna için müdürün odasından çaldığım misafir çikolatasının üzerine yediğim dayağın yerleri o günkü gibi sızladı. O günden sonra ağzıma çikolatalı hiçbir şey koymamıştım.

"Sevmem."

"Hadi ama bunun tadı diğerlerine benzemez."

"İstemiyorum." diyerek elimdeki çöpleri kaba boşalttım.

"Bir kere de inat etmeyip istediğimi yapsan ne olur sanki?" Hayretle Ayşin'e döndüm "Bir kere mi? Bir kere mi dedin sen?" dedim. Sitemimi anlamış gibi gözlerini kaçırarak kız hâlâ eliyle çikolatayı bana uzatıyordu. Pes etmeyeceğini anladığımda çikolatayı aldım. Ters ters bakarak paketini açarken Ayşin de kendininkini açtı. Aynı anda çikolatayı ısırdık. Bir anda ağzıma dağılan tat kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Çok uzun zamandır yemesem de yediklerimin tadı buna benzemiyordu. Fazla şekerliydi ya da fazla sütlü ama sonuç olarak güzeldi.

Tekrar ısırdığımda ufak bir kıkırtı duydum. Yer fıstığına baktığımda "Sana söylemiştim." dedi. "Tadı hiçbir çikolataya benzemez."

Saatlerimizi televizyonla öldürdük. O programdan diğerine atlarken vaktin nasıl geçtiğini anlamadık. Hava kararmıştı. Ayağa kalkıp silkelendim, bir günde hamladığımı

hissediyordum. Gözüm Ayşin'e takıldığında uyudu uyuyacak gibi duruyordu. Saatlerdir konuşmamıştı, "Ayşin." diye seslendim. Yorgun bir bakışı bana gönderirken "Uyruşunu dikleştirdi."

"Ağırılık çöktü sanırım."

"O kadar yersen normal. Şekerin düşmüştür."

Bana cevap verme gereği duymayan yer fıstığı, koltuğun yastıklarından birini kafasının altına alıp kedi gibi kıvrıldı. "Biraz şekerleme yaparsam bir şeyim kalmaz." Uyku tabiri bile yemek üzerineydi. Pes diyerek televizyonu kapatırken telefonumun çaldığını duydum. Etrafa bakınırken sesin yatak odasından geldiğini farkettim. Koşar adım odaya gidip telefonumu elime aldım. Gördüğüm isimle hızla telefonu açtım.

"Cankut?"

"Uraz'ım."

"Yaşıyormuşsun."

Gülüşünü duyduğum Sarı "Özledin mi beni Kurt'um?" dedi.

"Kes!" diyerek zırvallıklarına bir son verirken "Aramak için geç kalmadın mı?" dedim.

"İşlerim vardı. Ancak fırsat bulabildim."

"Ne işiymiş o?"

"Karı gibi meraklı olduğunun farkında mısın Uraz?"

Aynı benim gibi konuşması asabımı bozarken "Sarı" dedim. "Tamam tamam. İnce bir iş diyeyim sen anla."

"Pislik herif" diyerek saçlarımı karıştırdım. Ben bura da nelerle uğraşıyordum. O nelerle...

"Patron'dan haberin var mı?"

"Hayır. O gecedan sonra görmedim. Haberimin mi olması gerekiyordu?"

"Bu sessizlik hoşuma gitmiyor Cankut."

Bir süre sessiz kalan Sarı "Kobra'ya sorsan." diye devam etti, haklıydı. Bütün gelişmeleri ondan öğrenebilirdim. "Öyle yapacağım."

Bir süre nefes alışverişini duyduğum Cankut "Ayşin de bugün okula gelmedi. Başına bir şey mi geldi acaba?" diye sordu.

Bende olduğunu söyleyip söylememek arasında gidip gelirken "Hoş, babası ve ablası da yok. Bir yere gitmiş olabilirler ama yine de tedirgin oldum." diye devam edince derin bir nefes aldım.

"Müdür Ankara'da, Merve arkadaşlarıyla kaçamakta, Ayşin de bende."

"Ne! Ne demek Ayşin bende?"

"Bu olaylar varken evde tek mi bıraksaydım?"

"Doğru." diyen Sarı'nın bir an bana hak verdiğini sanmışım.

"Senleyken daha güvende olur haklısın. Patron senin yanındayken asla Ayşin'e zarar veremez."

Ne ima ettiğini anlayınca yüzüm buruştu. "Uzatma Cankut."

"Oğlum, o kızın başına bunlar senin yanında diye gelecek farkında mısın sen? Allah aşkına Uraz, dövüşte kafana fazla darbe mi aldın? Sizi tekrar yan yana görürse neler olabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Bir şey olmaz. Onun derdi ona yeter şu anda."

"Adamdaki rahatlığa bak ya!" diyen Cankut sinirle telefona doğru soludu. Birazdan dırdırın son noktasına gelip benim sınırimi zorlayacağını bildiğim için "Biraz beni örnek al. Rahat ol kardeşim. Bir şey olmayacak."

"Uraz sana--"

Daha fazla Cankut'un evhamını çekmemek için telefonu yüzüne kapattım ve hızla Kobra'nın numarasını çevirdim. "Alo Uraz?"

"Kobra son durumlar ne?"

"Nur topu gibi bir şüphelimiz daha var."

"Kim?" Kobra olanları kısaca anlatırken biraz da olsa rahatladım. Patron tüm dikkatini olayı çözmeye vermiş ve bunun sayesinde bir şüpheli daha bulmuştu. Gerçek ispiyoncuyu. Bu bana gerçekleri ortaya çıkarmak için biraz zaman kazandırır. En azından sadece Ayşin'e odaklanmayacaktı. Böylece benim de aklım sürekli yer fıstığında olmayacaktı.

"Sen nasılsın? En son fena dayak yedin."

"Toparlanıyorum."

"Tamamdır Kurt. Benim artık kapatmam lazım. Dikkatli ol."

"Görüşürüz abi." diyerek telefonu kapattım. Salona döndüğümde Ayşin hırıltı gibi sesler çıkarıyordu. Kollarını ufak bedenine dolamış olduğunu gördüğümde üşüdüğünü anladım. Tüm gün sigara içtiğim için açık kalan pencereyi kapattım. Gece odamdan aldığını anladığım pikeyi üzerine örterken yanlılıkla elim yanağına değdi. Bir an hissettiğim sıcaklıkla kaşlarım çatıldı. Elimini belli belirsiz yanağına değdirdim. Ateşi mi vardı?

Avuç içlerimi boynuna ve alnına bastırdım. Gerçekten ateşi vardı. Acaba kaç derecedeydi? Neden dokunmama rağmen uyanmıyordu. "Ayşin." dediğimde cevap vermeyince yanına oturdum. Yüzünü kavrayıp yanağına hafifçe vururken "Ayşin!" diye seslendim. Mırıldanmalarından bir bok anlamıyordum. "Aç hadi gözünü!"

"Uraz?"

Belli belirsiz açılan gözleri derin bir nefes almama neden oldu. En azından kendindeydi.

"Her yanıma iğneler saplanıyormuş gibi hissediyorum."

"Ateşin var çünkü. Kalk hadi hastaneye gidelim."

Mızımızlanan Ayşin "İstemiyorum." derken üzerinde-

ki pikeyi açtım. "Sana isteyip istemediğini sormadım."
Pikeyi tekrar üstüne çeken yer fıstığı "Uraz lütfen." diye fısıldadı. "Hastaneye gitmek istemiyorum."

"Ateşinin kaç derece olduğunu bile bilmiyorum Ayşin."
"Öp o zaman." dediğinde kaşlarım çatılırken güç be-
la elini alınna götürdü. "Dudakölçer. Annem dudaklarıyla ölçebiliyordu."

"Sen ciddi misin?" diye sorduğumda cevap vermeyen
yer fıstığını hafifçe dürttüm. "Uraz yalvarıyorum beni be-
nimle bırak, halim yok anlamıyor musun? Gitmek iste-
miyorum işte hastaneye." Son enerjisiyle kurduğu cümle
sıkıntıyla kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ateş böb-
reklerine zararlı değil miydi? Kucaklayıp onu hastaneye
götürebilirdim ama dışarıda görünme riski şu anda kafa-
ma dank ediyordu. Gitmezsek ateşini nasıl düşürecektim?

Koşar adım mutfağa gittim. Telefonumu alıp ateşin na-
sıl düşeceğini araştırmaya başladım. Evde ateş düşürücü
var mıydı? Ya böbreklerini etkilerse? Koca karı yöntemle-
rini araştırırken gördüğüm iki şey çok uzun zaman önce
olan bir anımı yarım yamalak hatırlamama neden oldu.
Annemin ateşlendiğim bir gecede yaptıkları hayal meyal
gözümün önünde canlandı. Burnumu sızlatan bir kokuy-
la "Sirkeli su." diye fısıldadım.

Dolapların içinde boş bir kap buldum. İçine su doldu-
rurken temiz bir bez aramaya başladım. Evde sirke olma-
dığı aklıma geldiğimde koşar adım yan komşuya gittim.
Hay a... tam da evde olmayacak zamanı bulmuştu. Diğer
komşunun kapısını çaldığımda yaşlı kadın aheste aheste
kapıyı açtı. Hızla derdimi anlatmamla bir şişe sirkeyi eli-
me tutuşturması bir oldu.

"Ateşi düşmezse ılık bir banyo yaptır çocuğum."

Eve döndüm ve bir kabin içine sirkeyi damlattıktan son-
ra salona geçtim, Ayşin'in inleyerek uyuyor olması daha da

panik yapmama neden oldu. Ateşi yükselmiş miydi acaba?

Bezi, suya daldırarak yer fıstığının eklem yerlerini silmeye başladım. Bezin vücuduna değdiği yer, buharlaşıyordu sanki. Bir süre sirkeli suyla Ayşin'i ovaladım, daha sonra bezi eklem yerlerine koyup ateşinin düşmesini bekledim. İnlemesi son bulsa da içim hâlâ rahat değildi.

Elimi ara ara alnına bastırdım. Ellerim bezi sıkıktan yandığı için ateşi olup olmadığını anlayamıyordum, acaba annesinin taktığı gerçekten işe yarar mıydı? Yavaşça Ayşin'e yaklaştım. Kirpiklerinin yakından daha da uzun olduğunu farkettim. Sirke ve hanımeli kokusunu alınca gülümsedim, eğilip dudaklarımı alnına götürmemle çekmem bir oldu. Hâlâ ateşi çoktu ya da benim dudakölçerim bozulmuştu. Ne diyorum ben ya.

Aklıma komşunun dediği geldiğinde ayağa kalktım. Hızla banyoya gidip suyu açtım, su ısınırken salona döndüm.

"Ayşin, hadi kalk güzelim."

Ayşin'in üzerindeki pikeyi çekmemle inlemesi bir oldu, "Hadi Ayşin."

"Gücüm yok. Üşüyorum." dedi. Kalkmayacağını anladığımda bir çırpıda yer fıstığını kucağıma aldım. Banyoya gidip Ayşin'i klozetin üstüne oturttum.

"Çok soğuk." diyerek kollarını vücuduna doladı. Suyu kontrol ettim. Yeterli sıcaklıkta olduğunu gördüğümde Ayşin'i kaldırdım. "Duşa girmek istemiyorum Uraz." Ayşin'e kulaklarımı kapatarak duşa soktum. Üzerindeki tişörtü çıkarmaya çalışırken eliyle beni engellemeye çalıştı.

"Üzerimi çıkarmak istemiyorum."

"Ayşin uğraştırma hadi."

Hâlâ elleriyle tişörtün ucunu tutan kız duvardan kayarak yere oturdu. Bacaklarını kendine doğru çekerken başını dizlerinin arasına aldı. "Ayşin!" diye bağırdım.

"Yıkanmak istemiyorum."

"Sen de hiçbir şey istemiyorsun Ayşin. O zaman kalk hastaneye gidiyoruz."

Blöfümü yiyen yer fıstığı omzunu silkti. Su her yerini ıslatmıştı. Tekrar üzerini çıkarmak için hamle yaptığımda "Soyunmak istemiyorum." dedi. Sinirle iç geçirdim. San-ki ben seni soyamak çok istiyordum.

"Hadi yer fıstığı." dediğimde sesimden bıkmış olduğum belli oluyordu. Başını kaldırıp bana bakan kıza tekrar "Hadi." dediğimde tereddütle kollarını havaya kaldırdı. Tişörtü çıkarıp attım. Elleriyle olmayan göğüslerini kapatmaya çalışması gülümsememe neden oldu. Hayır, göz zevkinden bu kızın haberi yok muydu?

Gözüm bir an belindeki iki büyük ameliyat izine takıldı. Pembeyaz teninde hâlâ kırmızımsı duran iki büyük iz... Ayşin'in titremesiyle kendime geldim. Suyu vücuduna tuttum. Her yere eşit dağılmadığını gördüğümde elimi sırtında gezdirmeye başladım. Teninin saten yumuşaklığında olması bir anlık hareketlerimin yavaşlamasına neden oldu. Daha önce dokunulmamıştı. İlk kez tenini ben keşfediyormuşum gibi hissediyordum. Dokunuşlarım ara ara irkilmesine neden oldu. Özellikle de yara izlerine yakınlaştığımda.

Bir süre suyun altında duran Ayşin'in titremesinin geçmesiyle rahat bir nefes aldım. Teni hâlâ sıcaktı ama ilk dokunduğum gibi alev alev yanmıyordu. Suyu kapattım. Temiz bir havluyu bacaklarımın arasına sıkıştırıp Ayşin'i ayağa kaldırdım. Yüzündeki suları havluya sildikten sonra vücudunu sardım. Gözleri biraz daha açılan yer fıstığına sarılıp yatak odasına götürdüm. Dolaptan temiz kıyafetleri çıkarıp yatağın üstüne koydum.

"Hadi giy şunları."

Ayşin yavaşça tişörtü eline aldı. Bir eliyle havluyu sıkı sıkı tutuyor diğer eliyle de tişörtü giymeye çalışıyordu.

"İç çamaşırlarını çıkar istersen?"

Sanki küfür etmişim gibi yüzüme bakan kız havluya daha çok sarıldı. Nefesimi dışarı üflerken "Hadi be kızım, sapık olsam sana mı bakarım." dememle kaşları çatılan Aysin "Ne diyorsun sen be?" dedi. İyileşmeye başladığını sesini yükseltmesiyle anlarken "Hadi uzatma da çıkar iç çamaşırlarını." dedim.

"Çıkarmayacağım."

"Daha kötü olmak mı istiyorsun Aysin?"

Gözlerimin içine baktı. Nedense başka bir şey düşün-
düğünü hissediyordum. Bir an aklına bir şey gelmiş gibi
gözleri açıldı. "Ne oldu?" diye sorduğumda "Hiç." diye-
rek tişörtü üzerine geçirdi ve garip bir şekilde iç çamaşı-
rını çıkardı. Belindeki havluyu indirmeden önce "Dön."
dedi eliyle dönmemi işaret ederek. *Ya sabır.*

"Sakin bakma." diye uyarmayı ihmal etmedi.

"Bakmakla görmek arasında fark vardır yer fıstığı."

"Uraz!"

Bir süre sonra "Dönebilirsin." dedi. Resmen kendi evim-
de köle hayatı sürüyordum. İç çamaşırlarını kıyafetlerin
içine koyarken "Saçını kurutalım." dedim. Banyodan aldı-
ğım kurutma makinasını fişe taktım. Yatağa oturan Aysin'e
uzattım. Ağır hareketlerle kurutmaya başladığında '*Böyle
giderse bir gün boyunca saç kurutur.*' diye düşündüm. Elin-
den kaptığım kurutma makinasıyla saçlarını kuruturken
bir yandan da saçlarında elimi gezdirdim. İpek gibi yumu-
şacık saçları tekrar dikkatimi dağıtmaya başladığında sil-
kelendim. Makinayı kapatırken "Nasılsın?" diye sordum.

"Daha iyiyim."

Ellerimi yüzünde ve boynunda gezdirdim, ateşi yok
denecek kadar azdı. Dolaptan aldığım çoraplarımdan bi-
rini önünde diz çöküp giydirdim. Uzun paçalarını kıvı-
rırken Aysin'in bana baktığını hissettim. Başımı kaldırdı-

ğında yüzünde huzurlu bir tebessüm olan yer fıstığına
"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç."

Paçalarını katladıktan sonra ayağa kalktım.

"Hadi uyu biraz."

Kaşlarını çatarak bana bakan yer fıstığı "Burada mı?"
diye sordu, "Yok ben rahatını bozmayayım."

"Evimin her yeri rahat, sen dert etme."

İtiraz edecek gibi durduğunda "Hadi." diyerek yorganı
açtım. Çarşafı daha Pazartesi değiştiği için sadece yas-
tık kılıfını değiştirip yatağa koydum. Tereddütle yatağa
uzanan yer fıstığının üstünü örterken "Kötü hissedersen
seslen." deyince elimin üstüne elini koydu.

"Senin gibi biri hayatımda olduğu için çok şanslıyım.
İyi ki varsın."

"Senin gibi biri hayatımda olduğu için çok şanslıyım. İyi
ki varsın."

İlk kez biri hayatında olduğum için şanslı olduğumu
düşünüyordu. İyi ki varsın. Ne yapmıştım ki varlığım iyi
olmuştu?

Ayşin'in eline gözüm takıldı. Aynanın bıraktığı yara
izi, dövüşle daha da derinleşmişti sanki. Parmaklarımı ya-
ra izinin üzerinde gezdirdim, ikinci kez. Kimse ben izin
vermediğim sürece bana dokunamazdı. Yer fıstığı ise bu-
na ikinci kez cesaret etmişti. Bana dokunduğu elini o an
kırmam gerekiyordu. Ben ise sadece elimi çekmekle ye-
tinmiştim. Yine! Bu kıza karşı neden bu kadar tolerans-
lıydım? Bana gerek kalmadan acı çektiğini bilmek mi be-
ni bu hale getirmişti?

Derin bir iç çekerek ayağa kalktım. Her saat başı yaptığım gibi Ayşin'i kontrol etmek için odaya gittim. İlk saatlere göre biraz daha düzenli nefes alıyordu. Yavaşça yanına yaklaştım. Odanın penceresinden içeri süzen ışık bembeyaz tenine hafifçe vurmuştu. Eğildiğim an burnuma dolan hanımeli kokusuyla yavaşça dudaklarımı alnına bastırıldım. Ateşi, bir saat öncesine göre daha azdı. Dudaklarımı alnından ayırdım. Birkaç santim uzaklaşıp hanımeli kokusuyla ciğerlerimi doldurmak istercesine nefes aldım. Bu kız kesinlikle efsunluydu. Benim gibi psikopat birine bile normal hissettirecek kadar efsunlu...

"İyiyim."

Hızla doğrudum. Aldığım nefes sanki boğazımda kalmış gibi birkaç kere öksürdüm. Buna rağmen kalbim son sürat atmaya devam etti. Ayşin'in yarım yamalak açtığı mavi gözlerine bakıp ne söyleyeceğimi düşündüm. "Her saat başı beni kontrol etmene gerek yok." dediği an beynimden vurulmuşa döndüm. Uyuduğunu düşündüğüm an uyanık mıydı yani. Dudaklarımla ateşini ölçtüğümü hissediyor muydu? Daha sonra kokusunu içime çektiğimi duyuyor muydu?

"Meraklısı değilim."

Geri dönüp yürümeye başladım; sinirlenmişim, resmen geri zekâlı yerine konmuştum. Madem uyanıksın neden yanına geldiğimde bir tepki vermiyorsun? Salona girip kendimi koltuğa atıp parmaklarımla ritim tutmaya başladım. Her ritimde içimdeki öfke biraz daha artıyordu. Ben nasıl onun uyanık olduğunu farketmedim? Kendimi nasıl komik durumuna düşürebildim?

"Neden sinirlendin?"

Parmaklarım hareketi kesti. Ayşin'e doğru bakmak istesem de kaskatı kesilmiştim. Ağır adımlarla yanıma geldi. "Ben sadece uykundan olmanı istemedim." diyerek yanıma oturdu.

"Karnım acıktı."

Pencereyi kapatırken bir an hareketsiz kaldım. Bu kız hasta değil miydi? Şu anda canının bir şey istememesi, yemek gördü mü kusması gerekirdi. Daha tüm gün yediği şeyleri hazmetmişken bir de acıkmış mıydı yani?

"Makarna yapalım mı?" diye sorduğunda tek kaşım havaya kalktı.

"Bu saatte mi?"

"Hani saat erkendi ya?"

"Uyumak için erken, yemek için geç." dediğimde gözlerini kıstı.

"Uyumadığım her an yemek yeme yeteneğine sahibim."

"Ağzımın boş durmasını sevmiyorum diyorsun yani."

"Sadece karnım aç diyorum."

Ayşin'in bozulduğunu sesinden anlamıştım, "Makarnayla uğraşma, dışarıdan söyleriz." dedim.

"Bu saatte mi?" Sesini benim gibi kullanması bir an gülmek istememe neden olsa da ciddiyetimi bozmadım.

"Hani saat erkendi ya?" diyerek ben de onu taklit ettim. O benim aksime kahkahalarla gülmeye başladı. Gülümsemesi gök kuşağının sonunda olduğuna inanılan altınlar gibiydi. O kadar nadide...

"Tamam, şimdi ciddi olalım. Makarna yiyor muyuz, yemiyor muyuz?"

"Hay senin makarnana. Aşeriyorsun herhâlde kızım." diye söylendim. *Ben kız hasta yorulmasın diye dışarıdan söyleyelim diyorum. O inatla makarna diyor. Allah'ım sen bana sabır ver.*

"Ne aşermesi be, sadece teşekkür yemeği hazırlamak istiyorum."

"Sen önce tam anlamıyla iyileş, sonra teşekkür edersin."

Bir süre sessiz kalan Ayşin "İyiyim ben." dedi. Ne söylersem söyleyeyim o makarnayı yemeden pes etmeyecekti.

Birden sevinç nidası atan yer fıstığı "Yaşasın!" diye bağırdı. "Makarna yiyeceğiz." Alt tarafı makarna için fazla yagara koparıyordu. Hem de hasta hasta...

"Önce şu pantufları ayağına geçir. Sonra üzerine hurkanı giy. Mutfağa gel."

Ayşin'i beklemeden mutfağa gittim. Evdeki en büyük tencerenin içine su koyup ocağı yaktım. Bu sırada mutfağa gelen yer fıstığı "Ya. Ben gelmeden başlamışsın." dedi.

"Alt tarafı suyu kaynamaya koydum." Tezgâhın önünden beni iterek uzaklaştırırken "Zaten en önemli iş o, tamam sen otur artık. Gerisini ben hallederim." dediğinde şaşkınlıkla alnımı kırıştırdım. Emir vermeye başladığına göre iyileşmişti belli.

Buzdolabını açan Ayşin makarna için gerekli malzemeleri tek tek tezgâha koydu. Tavayı ocağa yerleştirdi. Altını yakmadan önce soğanları rendeledi. Bir an elini kesecek korkusu sandalyeden kalkmama neden olsa da ustalıkla bu işi halletmişti. Tavaya yağ koyup soğanları eklerken pür dikkat yer fıstığını izledim. Sabah öğrendiği şekilde aspiratörü çalıştırdı. Domatesleri yıkarken "Uraz." diye seslenince boş bulunup irkildim. Suyu kapatıp kesme tahtasını alırken bana baktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Soru sormak için izin mi aldın sen benden?" derken ki şaşkınlığım yer fıstığının gülümsemesine neden oldu.

"Evet."

"Hayır desem sormayacak mısınız?" Soğanları karıştırdıktan sonra domatesleri küçük küçük doğramaya başlayan Ayşin "Şimdilik evet." dedi, en azından dürüsttü. "Yani elbet bu soruyla karşılaşacağım."

"Hı hı!"

"Sor bakalım?"

"Ailen nerede?"

Bıçak kesiği gibi gülümsemem yüzümden silindi. Bu soruyu öyle beklemediğim bir anda sormuştu ki...

"Yok..." cevabı kendiliğinden dudaklarımın arasından çıktı. Kaşlarını çatarak bana dönen yer fıstığı yok kelimesini açmamı belli eden bir tonda "Yok?" dedi. Artık kıvrımaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Basbayağı yok."

"Herkesin bir ailesi vardır."

Omuz silktim, "Benim yok."

Ayşin iyice sinirlenmişti, yaptığı işi bıraktı. "Uraz dalga mı geçiyorsun?"

"Böyle bir konuda dalga geçecek biri miyim?" dediğimde ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine gözlerimin içine baktı. Soğanların kokusuyla hızla yanmak üzere olan soğanları karıştırdı. Salçayı ekleyip karıştırmaya devam etti.

"İlk günden beri böyle bir evde yaşamayan aileni merak etmeme neden olmuştu ama hiçbir zaman bir ailen olmadığını düşünmedim." dedi. Daha sonra bir şey hatırladığını belli eden Ayşin bana döndü, elindeki tahta kaşığı bana doğru sallayarak "O zaman sen yetimhanede büyüdün." dedi. Başımı evet anlamında salladığımda tekrar önüne döndü.

"Demek o yüzden yetimhane isminin geçtiği her an dünyadan kopuyorsun."

Tavanın içine kalan sıcak sudan ekleyip karıştıran Ayşin'e cevap vermedim. Çünkü verecek bir cevabım yoktu. Geçmişim beni ilgilendirirdi. Doğradığı domatesleri de tavanın içine attı. Üzerini bir kapakla kapattı. Ellerini yıkayıp kâğıt havluyla kurularken bana doğru döndü.

"Sana orada bir şey mi yaptılar?" dediği an içimde öfke fırtınası harekete geçmeye başlamıştı.

"Hemen kaşlarını çatma. Sadece o gün olanları anlamaya çalışıyorum."

"Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmaman konusunda anlaşmıştık." dedi ve ardından ayağa kalktı.

"Özür dilerim."

Ayşin'in daha fazla sinirlerimi zorlamaması için ondan uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa kalbini kıracaktım. Salona gittim, sehpadaki paketten bir sigara alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim.

"Uraz?"

Yer fıstığına bakarken sigarayı yaktım. Derin bir nefes alıp kötü anılara bulanmış beynimi rahatlatmaya çalışırken tekrar "Özür dilerim." dedi. Cevap vermeden sigaramı içmeye devam ettim.

"Sadece o adama saldırmanı gerektirecek haklı bir neden bul-"

Dumanı dışarı üflerken "Bulma Ayşin." diyerek sözünü kestim. "Benim hayatımda olanlara, yaptıklarına bir neden bulma. Ben buyum. Geçmişim geleceğim kimseyi ilgilendirmez."

"Sadece seni tanımaya-"

"Tanıma." Tekrar sözünü kesmemle derin bir nefes aldı. Sigarayı kül tablasına bastırdım. "Pişman olacağın şeyleri yapmaktan vazgeç." diyerek yer fıstığına doğru yürüdüm. "Başına neler gelebileceğiyle ilgili en ufak bir fikrin yokken yılanın deliğine çomağını sokma."

Şu an ayaklarımızın ucu birbirine değecek mesafedeydik. Korkusuz duruşu gözlerinin titreyişine kadar sürebilmişti, "Yoksa seni o tatlı dilin bile kurtaramaz."

Bir an nefesini tutan yer fıstığının omzuna çarparak mutfağa döndüm. Bu sefer akıllılık yapıp ocağın altını kısmıştı. Makarnaları kaynayan suyun içine attım. Tavadaki kaynayan sosu karıştırıp tekrar kapağını kapattım.

Az sonra Ayşin kapıda belirdi. Benim yaptığım gibi tencereyi kontrol ettikten sonra soya kıymasını sosun içi-

ne attı ve karıştırdı. Ağzını bıçak açmıyordu. Sucuğu ufak ufak doğramaya başladı. Onun bu hali daha da sinirlenme neden oluyordu. Neden burnunu olmayacak şeylere sokuyordu ki? Sana ne benim ailemden, geçmişimden. O adama neden öyle davrandığımı öğlersen eline ne geçecek? Mutlu mu olacaksın yaşadığım zulmü öğrendiğinde?

"Ah!"

Düşüncelerimi Ayşin'in sızlanması böldü. Ayşin şimdi kopardığı peçeteyi parmağına bastırıyor bir yandan da olduğu yerde zıplıyordu.

"Çok acıyor."

Elini tutup peçeteyi araladım, kesik derin değildi. Di-kişe gerek yoktu ama yüzündeki ifadeden canını yaktığı açıkça belli oluyordu. Tekrar peçeteyi parmağına bastırarak Ayşin'i salona doğru çektim. Dövüştten kalan pansu-man malzemelerini dolaptan çıkarırken yer fıstığı sessizce ne yaptığımı bakıyordu.

"Pansuman yapacağım. Bakma öyle kan kaybından ölür-sün falan. Şahit yazarlar."

Hiçbir şeyi unutmayacağımı bir kez daha hatırlattım. Ayşin bu sözü nereden hatırladığını bulmak ister gibi al-nını kırıştırdı ve daha sonra bir anda kahkaha atmaya baş-ladı. Az önce dokunsan ağlayacak gibi duran kız şimdi ka-tıla katıla gülüyordu.

Tentürdiyotu pamuğa döküp yer fıstığına doğru salladım, anında kahkahasını durdurdu. Parmağına bakarak yüzünü buruşturdu. "Acıyacak." diyerek elini saklamak istiyordu ki elini yakaladım. Birden dejavu* yaşadığımı

* Déjà vu (daha önceden görmek) (Fransızca telaffuz:[deja vü], yaşa-nılan bir olayı daha önceden yaşamışlık veya görülen bir yeri daha önceden görmüş olma duygusu. Anı daha önceden yaşamışlık hâlidir. Fransızca; déjà (daha önceden) ve voir (görmek) kelimele-rinden oluşmaktadır.

hissettim. Tek farkla. Bu sefer acı çeken Ayşin, pansuman yapan bendim.

Peçeteyi parmağından çektim. Yarık ve üzerinde hemen toplanan kan gerilmeme neden oldu, bundan önce birçok kez bundan daha derin yaralara gözümü kırpmadan pansuman yapmışım ama şu anda elimdeki pamuğu yer fıstığının parmağına bastırmaktan çekiniyordum. Az da olsa canının yanma ihtimalini göze alamıyordum. Yine de başka çarem yoktu.

Pamuğu basmamla tuttuğum elinin kasılması bir oldu. Dudaklarının arasından kaçan ufak bir çığlık dudaklarını birbirine bastırmasıyla dinmişti. Pamuğu kaldırıp onun yaptığı gibi parmağına doğru üfledim, elinin gevşemesiyle tekrar pamuğu bastırdım. İlkine kıyasla daha az kasıldı. Pamuğu çekip üfledikten sonra yara bandını parmağına doladım, daha sonra aklıma gelen bir şeyle az da olsa iyi hisseder diye düşünürken parmağını öptüm. O sırada Ayşin'le göz göze geldim. Ona iyi hissettirmeye çalışırken şaşkın bakışları yüzünden kendimi bok gibi hissediyordum.

"Bir şeyi doğramaktan aciz misin?"

Ayşin'in bakışları altında mutfağa geri döndüm ve tavadaki sosu karıştırdım. Makarnaların piştiğini görünce suyunu süzdüm. Ayşin bıçağı tekrar eline aldığı anda "Bırak." diyerek tencereyi yerine koydum. "Ne yapılacaksa söyle ben yaparım."

"Yok ben yaparım."

"Sucuklar mı doğranacak?"

"Uraz beni duymuyor musun?"

"Duyuyorum."

"O zaman takmıyorsun."

Bıçağı elinden almaya çalışırken hızla geriye doğru çekti.

"Kazaydı. Bütün parmaklarımı doğrayacak değilim."

Senin aksine o kadar sakar olmadığımı biliyorum." Hayal kırıklığı dolu sesi nefesimi sesli bir şekilde dışarı üfle-meme neden oldu. "Ben işimi şansa bırakmayayım da."

Pes eden Ayşin "Ne yaparsan yap." diyerek bıçağı tezgâha fırlattı. Sabır dileyerek bıçağı elime aldım. Kes-tiğim sucukları tavanın içine atıp karıştırdı, aldığı baha-ratları da yaptığı sosa ekledi. O makarnayla uğraşırken dolaptan meyveleri çıkardım. Daha sonra masayı kuran Ayşin buzdolabından yoğurdu çıkarırken meyve tabağı-nı masaya yerleştirdim.

"Oturabiliriz."

Ocağı kapatan yer fıstığı masadan bir tabağı eline al-dı. Makarnayla doldurduğu tabağı yoğurtla kapladıktan sonra sosla süsledi. Tabağın tam ortasına bir nane yapra-ğı koyup tabağı önüme koydu. Gerçekten iştah açıcı du-ran tabağa bakarken Ayşin kendi tabağını hazırlıyordu.

Tabağımı koklarken yer fıstığı karşıma oturdu. Heye-canla ilk lokmamı almamı beklemeye başladı. Bu kız hiç kin tutmaz mıydı? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi gülümse-yebiliyordu? Çatalın ucuyla makarnadan alıp ağzıma gö-türdüm. Salçanın ve kıymanın enfes tadı ağzıma yayılır-ken yoğurt ve makarna onlara eşlik ediyordu.

"Ee nasıl?"

Ayşin'e baktım. O kadar heyecanlıydı ki bunu gözlerin-den anlayabiliyordum. Ağzımdaki lokmayı bitirdikten son-ra "Güzel." dedim. Daha dolu bir çatalı ağzıma götürdüm.

"Annemin tarifi."

Ağzımdaki lokmayı çiğnemeye devam ederken "Tabi benim eklediğim şeyler de var." diye devam etti.

"Konuşma da yemeğini ye."

Sanki daha anlayacağı çok şey varmış gibi birden sura-tı düştü. Çatalını eline alırken "Afiyet olsun." diye fısılda-dı. Başımı "Sana da." der gibi salladım. Bir süre konuşma-

dan makarnanın tadını çıkardık. Gerçekten çoğu gittiğim pahalı yerden daha lezzetli yapmıştı.

"Babam sabah geleceğini söylemişti."

Bir an tüm iştahımın kaçtığını hissettim. Ağzımdaki lokmayı zar zor yuttuktan sonra "Yani?" dedim. Mutsuz bir ifadeyle çatalını bırakan yer fıstığı "Yemek bittikten sonra beni eve bırakır mısın?"

Sustum. Başımı tekrar bitmek üzere olan tabağıma çevirdim.

"Tek mi kalacaksın?"

"Ablam gelmiştir sanırım."

"Ya gelmemişse?"

"Başımın çaresine bakarım." dediğinde başımı tamam anlamında salladım. Çatalımı bırakıp peçeteyle ağzımı sildikten sonra "Yemeğini bitir. Gideriz." diyerek masadan kalktım. Ayşin'in arkamdan baktığını hissederken salona doğru yürüdüm. İçimi anlam veremediğim bir huzursuzluk duygusu kaplamıştı. Birkaç gün boyunca yaşadıklarım gözlerimin önüne geliyor ve nefesimi daraltıyordu. Karanlık sokağa açılan pencereyi araladım. Dışarısının ayazı evin içine dolarken derin nefesler almaya çalıştım. Bir süre kıpırdamadan gözümü karanlıktaki bir noktaya sabitledim ve bundan sonra neler yaşayacağımızı düşündüm. Çünkü hâlâ Ayşin'i kurtaracak bir plan bulamadığım aklıma gelmişti. Her zaman onun yanında olamayacağımı düşünürken Patron'un onun başına açabileceği belalar ürperme neden oldu. Yanında olduğumda ise başına daha çok bela gelme ihtimali içimin daha da daralmasına neden oldu. Ben hangi ara bu kıza bu kadar alışmıştım? Utanmasam gitmesine izin vermeyecektim.

"Ben hazırım." cümlesini duyduktan sonra düşüncelerimden ayrılırken Ayşin'e doğru döndüm. Kirli eşyalarını tekrar üzerine giymişti. Bu bile içimdeki sıkıntıya tuz biber

olmaya yetti. Derin bir nefes alıp Ayşin'e doğru yürüdüm.
"Çıkalım o zaman."

Sessiz bir yolculuktan sonra Ayşinlerin sokağına geldik. Saatin geç olmasından dolayı sadece sokak lambalarının ışıkları yanıyordu. Apartmanın önünde durduğumda derin bir nefes alan yer fıstığı emniyet kemerini çözdü. Ona doğru bakmak istemiyordum çünkü vedalara alışık değildim. Tabi ya... Daha önce hiç veda etmemiştim ki... Çantasından anahtarını çıkardığını duydum.

"Her şey için teşekkür ederim."

"Sorun yok." derken direksiyondaki elimi sıktım.

"Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım."

"Unutmayacağın tek şey benden uzak durman gerektiği olsun." diyerek sözünü kestim. Bir süre beni izleyen Ayşin binanın kapısını açarken "Kendine iyi bak." dedi. Başımı dikleştirdim. *Sen de kendine iyi bak yer fıstığı.*

"Pazartesi görüşürüz."

Tepki vermemek için direksiyonu biraz daha sıktım. Görüşürüz yer fıstığı diye içimden geçiriyordum ki yanağımda sıcaklık hissettim. Refleks olarak başımı ona çevirmemle burun buruna geldiğim Ayşin nefesini tutarak benden uzaklaştı ve arabadan inip koşar adım apartmana girdi. Elim yer fıstığının öptüğü yere giderken kalbim bambaşka bir şekilde çarpmaya başladı.

Sanırım görüşmesek daha iyi olur be yer fıstığı...

Ölümle yaşam arasındaki köprüde ölüme yakın olan taraf-
tayım ben. Yaşamak için attığım her adım aslında beni ölüme
biraz daha yaklaştırıyor. Geç olsa da bunu farkettim. Olduğum
yerde duramıyorum artık. Özellikle de yaşamamanın nasıl hisset-
tirdiğini öğrendikten sonra...

Artık nerede huzurlu olduğumu bilmiyordum. İki gün-
dür kendimi en rahat hissettiğim yerde bir hayalet gibi do-
laşıyordum. Yabancı bir evdeymişim gibi... Evin neredey-
se her köşesine sinmiş hanımeli kokusu, hâlâ Aysın'ın bu
evde olduğunu hissettiriyordu. Bu his bile bir anlık mut-
luluğu bana çok görür gibi aklıma hemen Patron'u getirdi.
İşte o zaman endişenin o boğucu parmakları kalbimi kav-
rayıp sıkmaya başladı. Ne zaman bu hale gelmiştim ben?

**Ders 4: Yumuşama. Acımasız ol. Can yak. Can al ama
asla yumuşama.**

Aysın'le birkaç gün geçirmek tüm tabularımı yıkmıştı.
Senelerdir Patron'un iliklerime kadar işlettiği dersler bir
anda yok olmuştu. Şimdi neden hayatında kalıcı bir kadın
olmadığını, yaşadığı yere kadın sokmadığını daha iyi an-
lıyordum. *Kadınlar, zayıftı.* Ne kadar güçlü olmaya çalı-
şırsanız çalışın kalbinizle aklınızın yer değiştirmesine ne-
den olup sonra da tüm acımasızlığınızı yok edecek şeyi
ilmek ilmek ruhunuza işlerlerdi. Sevgiyi...

Peki, yer fıstığına hissettiğim şey gerçekten sevgi mi-
di? Yoksa yaşantısını gördükten sonra acıma duygusunun
ağır gelmesi mi? Acıyor muydum ona yoksa zayıf noktam
olmayı başarmış mıydı?

Derin bir iç çekerek ayağa kalktım, evde olmak bana
iyi gelmiyordu. Nasıl bilmiyorum ama bir an önce eskiye

dönmeliydim. Saate baktım; günün aydınlanmasına saatler vardı ama daha fazla bu evde kalırsam aklımı kaçıracaktım. Duş aldım, ardından saçımı kurularak odaya gittim. Yatağın üstünde katlanmış bir şekilde duran kıyafetler bir anlık duraksamama neden oldu. Gözümün önünde beliren Aysın'ı başımı iki yana sallayarak zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Sen bu değilsin Uraz. Silkelen ve kendine gel.

Neyse ki bugün temizlikçi kadın tüm anıları evle beraber süpürecekti gözlerimin önünden. Hızla kurulanıp okul için hazırlandım. İlk kez evimden kaçarcasına uzaklaşmak istiyordum, asansöre bindiğimde yanı başımda kendini izleyen yer fıstığını görür gibi oldum, gözlerimi sıkıca yumup başımı salladım. Kafayı üşütmeye başlıyordum.

Asansörden çıkıp hızla arabaya doğru yürümeye başladım, her şeyden kaçardın da beynindeki şeylerden kaçmayı nasıl başarabilirdin ki? İçimi rahatlatmak için derin bir nefes alarak arabayı çalıştırdım. Havanın karanlığından daha boğucu olan şey ise anılarımdı.

Yola çıktım...

İstanbul'un boş sokaklarında avare avare dolaştım. Yalnızlık ilk kez rahatsız etmişti. Elim radyoya gitti, bir anda yükselen müziği kısarken duyduğum cümleler boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Eşyalar toplanmış seninle birlikte,

Anılar saçılmış odaya her yere,

Sevdiğim o koku yok artık bu evde, Sen...

Kadınım...

Belki anılardan kaçamazdım ama şarkıların anılara yardımcı olmasına engel olabilirdim. Arama tuşuna basıp radyo kanalını değiştirdim.

Her şeyi unutarak yaşanır sanma,

Neydi bir arada tutan şey ikimizi...

Tekrar arama tuşuna bastım, tüm kanallarda duygusal parçalar çalacak değil ya! Elbet kafama uygun bir şey çıkardı.

Aşkın şarabından bilmeden içtim. Sevda yolundan bilmeden geçtim.

"Şaka mısınız lan siz!"

Bırak bana anlatma, imkânsız sevgimizi. Sevmek birçoğu şeyyi göze almaktır...

"Hay senin gözüne!"

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Tesadüf Uraz. Birkaç şarkıdan sinir krizi geçirmeyeceksin herhalde değil mi? Bir kere daha arat bak göreceksin. Tam kafana göre bir şarkı çıkacak. Hadi.

Bunca yıl herkesten kaçtın, en sonunda bul-

"Hay sikeyim sizin gibi radyo kanallarını." diyerek öf kemi direksiyondan çıkardım. Radyoyu kapatırken burnumdan soluyordum. Bu ne amına koyayım! Tüm kanallar mı bana karşıydı. Anlaşmış gibi hepsi bir mesaj vermeye çalışıyordu. Kırk yılın başı bir şarkıyla kafamı boşaltmak istedim. Gaza bastım, beynimi boşaltana kadar son sürat dolaştıktan sonra deniz kenarında bir yere arabayı çektim. Hava aydınlanmaya başlamıştı, arabanın kapısını açmamla denizin kokusu burnuma doldu. Rüzgârın soğuğu bedenimi yalayıp geçerken deri montumun önünü kapattım ve ağır adımlarla banklardan birine doğru yürüdüm. Dalga sesleri içimdeki fırtınaları hissetmiş gibi hırçınlaştı. Cebimdeki paketten bir dal sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Çakmağı ararken biraz ileride duran bir arabanın farlarını sırtımda hissettim. Sigaramı yakarken göz ucuyla arabanın içindekilere baktım. Benim yaşlarımdaki bir çiftin öpüştüğünü gördüğümde derin bir nefes alarak önüme döndüm. Bir sevgi pıtırıcığı çiftimiz eksikti.

Gün gelir rüzgar, fırtına olur...

Arkadaki arabadan gelen kısık sesli müzikle gözlerimi kapattım.
Sakin ol Uraz. Bunu da değiştiremeyeceğime göre tadını çıkarasan iyi olur.

*Dertleri gönül kendisi arar da bulur,
Her gülüş cevap, her cevap günah,
Olmuyor ne yapsan içinde kopar bir isyan...**

Saat erken olmasına rağmen okula gelmiştim. Güvenliğin garip bakışları eşliğinde otoparka arabayı park ettim. Hocaların olduğunu düşündüğüm birkaç araç haricinde bahçede in cin top oynuyordu. Arabadan inip ağır adımlarla çardağa doğru yürüdüm.

Dertleri gönül, kendisi arar da bulur,

Sahilde duyduğum şarkı dilime yapışmıştı, mırıldanarak çardağa oturdum. Kimsenin olmamasını fırsat bileerek sigaramı çıkarırken "Tanrı unutmuş olsa da vur durma vur yüreğime vur!" diye bağırdım.

Sigaramı yaktım, derin bir nefes alırken hâlâ aklımda şarkılar dolanıyordu. Dolaylı yoldan olsa da direk yer fıstığını düşünmemek hoşuma gitmişti. Saat ilerledikçe bahçe kalabalıklaşmaya başladı. Cankut'un arabasının otoparka girdiğini gördüğümde "Nihayet." dedim. Havalı bir şekilde arabasından inen Sarı, arabama doğru bakıp aniden çardağa doğru döndü. Yüzünde şaşkınlık harici başka bir duygu daha vardı sanki. Hızla bana doğru gelirken geriye doğru yaslanıp kollarımı iki yana açarak bankın üstüne yerleştirdim.

* Sertap Erener - Tanrı Unutmuş Olsa Da.

"Ooo... Çemberin efendisi vasat haliyle aramıza katılmaya karar vermiş."

İlk günkü gibi durmasa da hâlâ morluklarım gün yüzünde idi ve Cankut her zamanki gibi bunu hatırlatmak için çekinmemişti. "Sana da günaydın Sarı."

Karşıma otururken "Hayırdır bu saatte?" deyince omuz silktim. Gözleri etrafa baktı ve "Ayşin nerede?" diye sordu. O sırada otoparka giren arabayı görünce derin bir nefes aldım. Bakışlarımla arabayı işaret ettim, arkasını dönüp Merve'nin arabasına bakan Cankut "Siz beraber değildiniz mi?" diyerek bana döndü. Başımı hayır anlamında sallarken Ayşin'in arabadan inişini izliyordum. Yüzünde her zamanki sıkıntılı hali beni düşündürmüştü. Yine mi böbreği ağrıyordu?

"Demek ki aklını başına getirmek için arada seninle konuşmak gerekiyor."

Cankut'un laf sokmaları ne kadar sinirimi bozsa da duymamazlıktan gelmeye çalışıyordum. Ayşin'i gözlerimle takip ederken bakışlarımı hissetmiş gibi bize doğru döndü. Göz göze geldiğimiz an yüzünde bir tebessüm oluştu. O sırada gördüğüm diğer kişi canımı sıkıyordu, 'Onun burada ne işi var' diye düşünürken yavaşça ayağa kalktım. "Nereye?" diye soran Sarı'ya "Geleceğim." diyerek yürümeye başladım.

Tedirgin bir şekilde etrafa bakan kız beni farkedince rahatladı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Günaydın Uraz."

Gözleri yüzümde dolandı. "Burada ne işin var?" diye sorduğumda zoraki bir gülümsemeyle "Seni görmeye geldim." dedi. Beni nasıl bulduğunu düşündüm, ardından yetimhaneye gittiğimde üzerimde okul forması olduğu aklıma geldi. "Geçen hafta da geldim ama neden okulda olmadığını şimdi anlıyorum."

Aleyna yüzüme dokunmak için elini uzattığında bileğini kavradım. İlk şoku atlattığında yüzü buruştu, canı acıyordu ama bu umurumda bile değildi. Bir kişiye izin vermem herkesin istediği zaman bana dokunabileceği anlamına gelmiyordu.

"Ne istiyorsun?"

Bileğini serbest bırakmamla diğer elini üzerine bastırdı. "Sadece seninle vakit geçirmek." dediğinde gözlerimi kıstım. Senelerdir görmediğim kız birden neden benimle vakit geçirme delisi olmuştu ki.

"Neden?"

Hayretle bana bakan Aleyna "Uraz sen iyi misin?" diye sordu.

"Yetimhanedeki en yakın arkadaşımın hayatında neler olup bittiğini öğrenmek, aynı şekilde başımdan geçenleri eskisi gibi ona anlatıp dertleşmek istiyorum. Başka neden olabilir?" diye devam etti. Aleyna konuşurken bir yandan telefonum titremişti. Cebimden çıkarttım, bir mesaj vardı:

Gönderen: Patron

Küçük orospundan sonra yetimhane gülüyle vaktimi boşa harcarsan bedelini ağır ödersin evlat. Bir an önce sana verdiğim görevi yerine getirmeye başla!

Dehşetle gözlerimi okulun bahçesinde dolaştırdım. Cankut'a baktığımda 'Ne oluyor?' gibisinden başını salladı. Bahçenin dışını görmeye çalışsam da yüksek ağaçlar buna engel oluyordu. Ben dışarıyı göremiyordum, peki o içeriği nasıl görebiliyordu? Yoksa bizim haricimizde Patron'un başka bir adamı daha mı vardı okulda?

"Uraz?"

Yanıma gelen Cankut'a mesajı gösterdim. O da benim gibi bahçede gözlerini gezdirmeye başladı.

Aleyna'ya "Gitmen lazım." dedim ve Cankut'a döndüm. Tam bir şey söyleyecektim ki yer fıstığının bizi iz-

lediğini farkettilim. Göz göze gelmemizle başını başka yöne çevirmesi bir oldu. Bu hareketi ilk kez işime gelmişti.

“Şu anda benden uzak durman için her şeyi yaparım yer fıstığı.”
“Sanırım artık harekete geçmenin vakti geldi.” diyen Sarı’yı başımla onayladım, o sırada “Ne hareketi?” diye soran Aleyna’ya döndüm. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bir Cankut’a bir bana bakıyordu. Cevap vermek için ağzımı açmışım ki gözüm kıvırtarak yürüyen Didem’e takıldı. Sanırım gerçekten de artık harekete geçmenin zamanı gelmişti.

“Ben seni aramadan bir daha sakın beni arama.”

Aleyna’nın dudakları aralanırken Cankut’a dönüp “Aleyna’yı okuluna bırakırsın.” dedim.

“Uraz ne demek oluyor bu?”

“Neden ben bir-”

Aleyna’nın sorusunu es geçip Cankut’un omzunu kavradım.

“Tamam, bırakırım.” dedi.

Didem’in okula girdiğini gördüğümde koşar adım ona doğru yürümeye başladım. Şu anda üç kişinin de bakışlarını sırtımda hissediyordum. Merdivenleri tırmanan Didem’e yetişmek için üçer beşer basamakları çıktım ve tam yanıma geldiğimde “Günaydın.” dedim.

Bir an irkilen kız elini göğsüne koydu. Yanımızdan geçen öğrencilere yol açmak için birkaç basamak aşağı inip Didem’in önüne geçtim.

“Ödüm patladı Uraz, ne oldu sana?” diyerek elini yüzüme doğru uzatırken farkında olmadan geriye doğru kaçtığımı hissettim. İş yokuşa sürme Uraz. Patron işleri hızlandırmanı istedi. Dokunmasına izin ver. Didem bakımlı ellerini yüzüme koyarken yumruklarımı sıktım. Nefesine odaklan Uraz. Nefes al ver, al ver...

“Ufak bir kaza.”

Korkuyla yüzümü inceleyen kız “Dayak yemiş gibisin.” deyince gülmek için kendime zor tuttum.

“Sen bir de karşı tarafın halini gör.”

Kıkırdayan Didem “Ne o? Ayşin için dayak mı yedin yoksa?” diyince sinirden kaşlarım gerildi. Neden bütün konular yer fıstığına çıkıyordu? Ben bu kızdan kurtulamayacak mıydım?

“Ne alaka?”

“Birlikte değil misiniz?”

“Yer fıstığıyla mı?”

Sesim şaşkınlığımı açığa vururken Didem ufak bir kahkaha attı. Resmen sesi merdiven boşluğunda yankılanmıştı. “Yer fıstığı mı?” diyerek gülmeye devam edince yumruklarımı daha çok sıktım, sakın olmalıydım. Özellikle bu kız konusunda sabrımı sonuna kadar zorlamalıydım. Merdivende Didem’le konuşurken yanımızdan geçen öğrenciler garip bir şekilde bize bakıyorlardı. “İlahi Uraz.” diyerek yaşaran gözlerini silen Didem “İnsan sevgilisine böyle lakap takar mı?” diye devam etti.

“Sevgilim olsaydı, belki takmazdım.”

Yüzümdeki ifadesizlik Didem’in gülümsemesini yavaş yavaş siliyordu, “Bir dakika, bir dakika.” dedi.

“Siz gerçekten de birlikte değilsiniz.”

En sonunda anladın.

Yüzünde keyifli bir gülümseme oluştu. “Ben de sanmıştım ki.” diye başladığı cümleyi “Sanma.” diyerek kestim.

“Benim Ayşin gibi bir kızla hiç işim olmaz.”

Benim Ayşin gibi bir kızla hiç işim olmaz.

Bazen sağır olsam hayatımın daha kolay olacağını düşünürdüm. Özellikle benim yüzümden ailem kavga ettiğinde... Ama şu anda duyduğum şey, yaşadığım hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Tarifsiz bir acı kalbimin orta noktasında başlamış ve saniyesinde tüm vücuduma yayılmıştı. Gözlerim yanıyordu, dokunsalar ağlayacakmış gibi hissediyordum, kırılmıştım. Sanki okulun bütün havası vakumlanmış bir anda ve nefes alamıyordum. Nefes almaya çalıştıkça kırılan kalbimin parçaları ruhuma batıyordu. Hızlanan nefesim kulaklarımda uğuldadı. Yutkunmak istedim ama boğazımı sıkıyan hayalet buna izin vermiyordu.

Didem'le göz göze geldiğim an birkaç basamak aşağı indim. Uraz'la karşılaşmak istemiyordum çünkü onunla yüzleşebilmem için duyduklarımı hazmetmem gerekiyordu. Geri dönerken biriyle çarpıştım ve acı bir feryat eşliğinde düşerek kalçalarımı merdivenin son basamağına çarptım. Gözlerim bir anlık karardı, acıyla inledim. Elim hızla belime giderken savaştığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Ayşin!"

Uraz'ın sesi korkusunu açığa vuruyordu, kolumun kavrıldığını hissettim ve gözlerimi araladım. Ses tonu gibi az önceki havası da değişmişti, bana acıyor muydu? Çarp-

tiğim kız "Dikkat etsene ya!" diyerek arkadaşlarının yardımıyla ayağa kalktı.

"Özür dilerim."

"İyi misin?"

Uraz'ın elinden kolumu kurtardım, onun yardımına ihtiyacım yoktu. Yavaşça ayağa kalktım. Üzerimi silkelerken Didem'in rahatsız edici bakışları üzerimde dolaşıyordu. Benim geldiğimi gördüğüne adım kadar emindim. *Sırf ben duyayım diye konuyu açmadıysa ne olayım.*

"İyi işte Uraz, hadi gidelim."

Gözlerini benden ayırmayan Uraz'ın karşısında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Kaçamak bakışlarından anladığım kadarıyla hâlâ cevap vermemi bekliyordu. İyiyim desem inanacak mıydı yani? Değilim işte. İyi falan değilim man kafa! Hiçbir şey söylemeden yürümeğe başladım. Arkamdaki birkaç gözle sırtımın ürperdiğini hissettim.

Kızlar tuvaletine girdim. Zil çalmıştı ve boşalan tuvalete girip ağır adımlarla yürüdüm. Aynanın karşısına geçtiğimde aldığım kesik nefesler, sonu yokmuş gibi görünen gözyaşlarına dönüştü. Artık etraf o kadar bulanıktı ki hiçbir şeyi göremiyordum. Bağıra bağıra ağlamak isterken tek yaptığım şey elimi ağzıma bastırıp hıçkırıklarımın duyulmasını engellemekti.

Çoğu insan gerçeğin zararsız olduğuna inanırdı ama benim gibiler için gerçek fazlasıyla can yakıcıydı. Ufacık dünyamı güzel kılan tek şey hayallerimdi. Şimdi ise bir cümleyle hayallerim paramparça olmuştu. *Benim Aysin gibi bir kızla hiç işim olmaz. Ben nasıl bir kızım ki küfür eder gibi bir cümle kuruyorsun. Senin Didem gibi bir kızla mı işin olur? Sende gördüğüm o derinlik sadece sağlığın yanılması mıydı ya- ni. Sen de mi diğer erkekler gibisin?*

"Asıl benim seninle hiç işim olmaz!" diye kapıya doğ-

ru bağırp olduğum yere çöktüm. Bacaklarımı kendime doğru çektim. Kollarımı bacaklarıma dolayıp başımı dizlerimin arasına yerleştirirken kapı açıldı.

“Aysin?”

Duyduğum sesle kafamı kaldırdığımda ablam panikle içeri girdi. Yüzünde yabancı olduğum bir ifade vardı. Korkmuş muydu? Sanırım beni ilk kez böyle görüyordu. Annemin ölümünde bile sessizce akıtmıştım gözyaşlarımı içime. Onu görmemle daha sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Hızla yanıma çöken ablama sıkıca sarılırken “Abla!” diye haykırdım. “Şşş...” diyerek bir eliyle başımı tutan ablam diğer eliyle sırtımı sıvazlamaya başladı. Titreye titreye ağlarken “Abla.” dedim.

“Buradayım.”

İlk kez doğru zamanda doğru yerdeydi.

“Buradayım ablacığım.” dediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Çok uzun zamandır benimle bu ses tonuyla konuşmuyordu. “Şşş, geçti fıstığım.” dediğinde aklıma gelen Uraz daha da güçlü hıçkırmama neden oldu. Hiçbir şeyin geçtiği yoktu, gururum kırılmıştı, en önemlisi de kalbim incinmişti. Ağlamak, hele de ablamın omzunda ağlamak iyi gelmişti. Senelerdir içimde tuttuğum gözyaşlarım, Uraz sayesinde gözümden akıp gitti.

Ablam benden uzaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Islak gözlerle ona baktığımda onun da gözlerinin buğulu olduğunu gördüm. Biraz daha ağlasam belli ki o da benimle ağlayacaktı. İlk kez gözlerinde annemi gördüm. Bana annem gibi şefkatle baktığını...

“İyi misin?”

Başımı evet anlamında salladım, “Hadi elini yüzünü yıkayalım.” dedi yumuşak bir şekilde. Ayağa kalkmama yardım etti. Suyu açarken aynadaki görüntüme baktım, rengim atmıştı. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Biraz

daha devam etsem yaş yerine kan akacak gibi duruyordu, yüzüme soğuk suyu çarparak rahatlamaya çalıştım. Ablamın eli hâlâ sırtımdaydı.

"Dışarı çıkalım mı? Biraz hava al istersen?"

Başımı hayır anlamında salladım. Bu halde dışarı çıkmak istemiyordum. Hele onunla hiç... Ne olduğunu merak ettiğine emindim, öğrenmeden rahat bırakmayacağını da çok iyi biliyordum. Ne diyecektim ki ona? Kırk yılın başında ailem dışında biri benimle ilgilendi, kendimi önemli hissettirdi.

Ama tüm bunlar sahteymiş, neden olduğunu bilmesem de bana rol yapmış. Büyük ihtimal acıdığı için. Hem de bu kişi senin eski flörtün. Nasıl ama abla? Hadi gel sarılıp ağlaşalım...

"Bu halde derse girme Ayşin."

"Ne varmış halimde?" diyerek elimdeki peçeteleri çöpe attım. Tartışmak istemiyordum. Aynaya baktığımda ablama hak vereceğimi bildiğim için "Yanımda olduğun için teşekkür ederim ama derse girmeliyim." deyip tuvaletten çıktım. Ayaklarımın bedenimi taşıyacak gücü olmadığını hissediyordum, duvara tutunarak sınıfın önüne geldim. İçeri girmekle girmemek arasında gidip geliyor-ken kapıyı çaldım ardından takip eden gel sesinden sonra derin bir nefes aldım. Duruşumu dikleştirmeye çalışırken kapıyı açtım.

Hiç dinmeyecekmiş gibi görünen suçluluk duygusu bedeni yakıp kavuruyordu. Kül olmamı engelleyen tek şey duyduğu cümlelerin onu tehlikeden uzak tutacağı düşüncesiydi. Derin ve yavaş soluklar alırken yumruklarını belli bir ritimle sıkıp açtım. Kalbimdeki acının yüzüme yansımaması için uğraşırken sınıfın kapısı çaldı. Tüm sınıfla birlikte bakışlarımı kapıya doğru çevirdim, tüylerim diken diken olmuştu. Sanki acısını iliklerime kadar hissetmiştim.

"Aydın?"

Hocanın endişeli sesiyle içeriye doğru birkaç adım atan yer fıstığı "Geciktiğim için özür dilerim. Girebilir miyim?" diye sordu. Canı bu kadar mı acımişti? Ağlamak sadece gözlerine zarar vermemiş, sesi de çatallaşmıştı.

"İyi misin?" diye soran hocayla başını yavaşça evet anlamında salladı.

"Geç hadi."

Kimseyle göz teması kurmak istemediğini başını öne eğerek yürümesinden anladım. O kadar ağır hareket ediyordu ki yanıma ulaşması sanki bir ömür sürdü, sırasına geldiğinde bir an durdu. Etrafındaki hüznün dalgası beni de içine çekiyordu. Vicdanım suçluluk duygusunun çikardığı yangını körüklüyordu. Bana bakacağı düşüncesi bile kalbimi delice çarptırmaya yetti ama benimle de göz teması kurmadan yerine oturmuştu bile. Arkasına dayanmasıyla hanımeli kokusu burnuma doldu, gözlerimi ka-

pattım. Kokusunu içime çekmemek için sahip olduğum tüm iradeyi son damlasına kadar kullandım. Gözüme bir şeyin battığını hissediyordum, ara ara titreşen nefesler aldığımı duymak yumruklarımı sıkımda nenden oldu.

Kızma bana yer fıstığı. Her şey senin için...

"Ayşin."

Fısıltı gibi çıkan ses dikkatimi çekti, zibidi Emirhan'ın yer fıstığına doğru bakarken, yüz ifadesinden endişesini okuyabiliyordum.

"İyi misin?" Ayşin'e baktım. Başını belli belirsiz hayır anlamında sallarken Emirhan'ın yer fıstığının önündeki kıza seslendiğini duydum. "İki dakika değişelim mi?"

Hafifçe sola doğru eğildim. Kız görüş alanıma girdiğinde "Tamam." dediğini ayaklanmaya çalışmasıyla anladım. Hoca tahtada bir şeyler yazarken ikisi hızla yer değiştirdi. Arkasını dönen Emirhan'la gözlerimiz buluşsa da o hemen bakışlarını yer fıstığına çevirdi.

"Ne oldu?" diye sorarak masadaki elini tutmasıyla tüm vücudum gerildi. Boğazımı temizledim. Ayşin'in duruşu dikleşti. Onu izlediğimi farkettiler ama buna rağmen elini Emirhan'ın elinden çekmedi. Tenim karıncalanmaya başladı. İçimde düğüm düğüm olan gerilim her yerimin uyuşmasına neden oluyordu. Bir süre konuştuklarını dinlemek için kendimi zorladım. Anlayamayacağım şekilde fısıldaşmaları sinirimi bozuyordu. Bacağımı hızlı hızlı sallamaya başladım. Bu hareketimle masayı, hatta Ayşin'i bile salladığımı görüyordum.

Didem'e baktığımda bana bakarak saçlarıyla oynuyordu. Cilve kesinlikle bu kızla hayat buluyordu. Yüzündeki gülümsemeye karşılık belli belirsiz gülümsedim ve başımı öne eğdim. Şu anda Patron için planımı ince ince işlemem gerekiyordu ama yer fıstığından başka hiçbir şeyi düşünemiyordum.

Kapıdan çıktığım an olduğum yere çakıldım. Emirhan, yer fıstığına sarmaşık gibi sarılmıştı. Ayşin kollarının arasından kurtulmak yerine onu sıkı sıkı tutuyordu. Yüzünü göremesem de ufak bedeninin titremesi ağladığını işaret ediyordu. Emirhan'ın yer fıstığının sırtında gezinen eli içimin daralmasına neden oldu. Alnını öpmesiyle yumruklarımı sıktım. Burnunu saçlarının arasında tutması sabrımı zorluyordu. Benim gibi kokusunu içine çektiğini yüzündeki keyifli gülümsemeden anladım.

“Uraz burada dikilecek miyiz?”

Didem'e döndüm. Suratının düştüğünü farketdiğimde elini kavradım, şaşkın bir ifadeyle bana bakarken zorla gülümsedim ve çardağa doğru yürümeye başladım. Ayşin'le Emirhan'ın yanından geçerken bir an adımlarım yavaşladı. Benim geldiğimi hissetmiş gibi titreyen bedeni hareketsiz kaldı. Rüzgârın savurduğu saçlarından etrafına hanımeli kokusu yayılıyordu.

Tekrar adımlarımı hızlandırdım ve çardağa geldiğimde Didem'in elini bıraktım. Her zamanki yerime oturdum, nereye otursam diye düşünen Didem'e yanımı işaret ettim. Burnuma dolan parfüm kokusu yine midemi bulandırmıştı.

“Bugün sende bir şey var.”

Didem bana bakarken gözüm banklara doğru yürüyen yer fıstığına takıldı. O zibidinin kolları hâlâ onun ufak bedenindeydi. “Bana çok farklı davranıyorsun.” Dediginde Didem'in yüzüne baktım. Yakından makyajı daha da belli oluyordu.

“Rahatsız mısın?”

“Hayır ama şaşkınum. Nedenini anlamaya çalışıyorum.”

Tekrar Ayşin'e takılan gözümü oymak istiyordum. Bankta birbirlerine o kadar yakın oturuyorlardı ki, yer fıstığının başı Emirhan'ın omzundaydı. O zibidi ipek gibi olan saçlarına dokunuyordu. İçimdeki öfkeyi zar zor bastırıyordum.

"İlla bir neden mi olması gerekiyor?" dedim. Sesim öfkemi açığa vurunca Didem'in kaşları çatıldı. Arkasını dönüp nereye baktığımı anlamaya çalışırken elimi çenesine koydum. Bana baktığında "İlla bir neden mi istiyorsun?" dedim. Başını belli belirsiz sallarken dudakları aralandı.

"Senden etkilendim ve daha yakından tanımak istiyorum. Yeterli mi?"

"Yeterli." dediğinde yüzünde içten bir gülümseme oluşurken yavaşça elimi çenesinden çektim. Ayşinlere bakmamak için kendimi zorluyordum.

"Ooo, çardağımıza bir çift kumru oturmuş."

Cankut alaycı bir ifadeyle gülümserken "Ne zaman geldin sen?" dedim.

"Gelmemle zilin çalması bir oldu."

"Sorun çıkmadı ya?" dediğimde yanımıza oturan Sarı başını hayır anlamında salladı. "Okulun önüne kadar bıraktım. Sorgulamasa kafa kız aslında."

"Hangi kız?" diye soran Didem'e ne kadar açıklama yapmak istemesem de "Eski bir arkadaşım. Bugün beni ziyarete gelmişti. Sağ olsun Cankut okuluna bıraktı." dedim. Cankut "Oo... Uraz Bey birine açıklama yapıyor." dediğinde gözlerimi kısarak tehditkâr bir şekilde baktım ama o bunu umursamadan banka yayıldı. Didem hoşuna gitmiş bir şekilde gülümsedi.

Zilin çalması için dua ederken gözüm tekrar Ayşin'e kavuştu. Emirhan'la ayaklandıklarını gördüm. Üzerindeki hırkasına gözünü silerken buruk bir şekilde gülümsüyordu. İlk kez o zibidiye kızmak içimden gelmedi, en azından az da olsa güldürebilmişti.

Zil nihayet çaldı ve Didem'in tekrar bana dokunması ihtimalini ortadan kaldırmak için ilk önce ona ben dokundum ve elini tuttum. Cankut şaşırmişti. 'Tek kelime edersen nefesini keserim.' bakışımı attıktan sonra yürümeye başladım.

"Günaydın çocuklar."

Eşyalarını masasına koyarken sınıfı tarayan Merve, bu sefer gözlerini bana değil de Ayşin'de sabitledi. Merve'nin de bu halde olması hayra alamet değildi. Benim bilmediğim ne olmuş olabilirdi? Belli ki ikisini de ilgilendiren bir şeyler vardı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüz ifadesi tamamen değişerek, öfkesi yerine gelmişti.

"Evet arkadaşlar, derse başlamadan önce bu afişleri okula asması için aranızdan bir tane gönüllü istiyorum."

Sınıfta bir uğultu oluşurken birkaç el havaya kalktı. Merve bir öğrenciyi seçerken afişleri eline aldı. "Geçen hafta arkadaşlarla çok güzel bir yerde kamp yaptık." dediğinde aklıma Ayşin'i yalnız bırakması geldi. "Çok eğlendik." Kardeşini bir kez bile merak etmiyorken eğleniyor muydu yani?

"Havalar bozmadan sizi de oraya götürmek istiyorum." dediğinde sınıftan heyecanlı sesler yükseldi, Cankut "Neresi orası hocam?" diye sordu.

"Bozcaada'da, sahile 200m uzaklıktaki bir kamp alanı." Cankut afişi alanlardan birine uzanıp çocuğun elinden bir kaptı.

"Çadırda mı kalacağız yani?" dediğinde sınıftan uğultular yükseldi.

"Evet." diyen Merve bir afişi bize doğru döndürdü. "Çadırları, tulumları, gerekli olan her şeyi biz halledeceğiz."

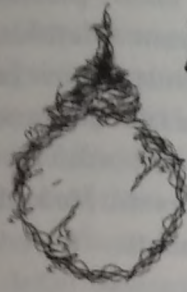
Merve gidilecek yeri ballandıra ballandıra anlatırken afişi incelemeye başladım. Kamp yapacağımız yerin resimlerini es geçtikten sonra iki hafta sonraya planlandığını gördüm. Kontenjan sınırlıymış... 40 kişi. Çok bile, iki gece üç gün.

Cankut'a baktığımda kaşlarını oynatarak gülümsedi. Aklından geçenlerin ne olduğunu bilmesem de az çok tahmin ediyordum.

Kim bilir hangi kızın çadırında soluğu alacaktı. Aysin'e baktım. Ablasının anlattıklarıyla ilgilenmediğini farkettim. Didem ise onun aksine fazla ilgili ve heyecanlı gibiydi. Bakışlarımız buluştuğunda dudaklarını oynatarak "Gidelim mi?" diye sordu. Bu onunla daha hızlı yataklanmak için iyi bir fırsattı. Ne kadar istemesem de plan dâhilinde her şey mubahtı.

"Gidelim."

Bozcaada

Mavi...

Belki de beni griden daha çok etkileyen tek renk buydu. Gri karmaşaydı. Mavi ise karmaşa yok olduğunda gerçekleşen huzur.

İki haftadır içten içe büyüyen, ısrarcı, yakamı bir türlü bırakmayan bir huzursuzlukla yaşıyordum. Hayatımın kilit cümlesi Aysın olmuştu. Onu görmezden gelmeye çalıştıkça ona daha çok boğuluyordum. Vicdanımın attığı tekme-ler ruhumu yaralıyordu. Planım tıkır tıkır işlese de başlangıç noktasına saplanıp kalmışım gibi hissediyordum. Bitiş noktasını göremiyordum. Tek gördüğüm şey ise kendi kazdığı kuyuda boğulmamak için çırpınan bedenimdi.

"Herkes yanındaki arkadaşını kontrol etsin."

Merve'nin uyarısıyla dışarı bakmayı sürdürdüm. Didem yanımda olduğunu zaten ağır parfüm kokusuyla belli ediyordu. Hava bile aydınlanmamıştı. Daha karga boku-nu yemeden yollara düşecek ne vardı? Bozcaada kaçmı-yordu ya!

"Herkes tamam mı?"

Evet sesleri yükselirken camın yansımasından yer fıstığının ön çaprazımda oturduğunu farkettim. Kulağında kulaklığı elindeki kitabı okuyordu. Kendini tüm dünya-dan soyutlamış gibi duruyordu ya da sadece yanındaki zibididen kaçmak istiyordu. Hoş, son iki haftadır arala-rından su sızmiyordu ama...

"O zaman Bozcaada tatilimiz başlasın. Herkese iyi yolculuklar."

Otobüsün içinde heyecanlı bir uğultu vardı. Herkes kamp alanına gittiğinde neler yapacağından bahsediyordu. Didem telefonundan aldığı yeni bikinilerin fotoğraflarını gösterirken gözüm yer fıstığına takıldı, farklı görünüyordu. Kendiyle savaşıyor gibi. Her zamankinden daha yorgundu. Eskisi gibi ifadesizleşmişti bakışları, sanki soyutlamıştı kendini dünyadan. Zayıflamıştı. Bu köprücük kemiklerinin daha da belirgin olmasından anlaşıyordu. Beyaz teni canlılığını kaybetmiş gibi duruyordu ama dudakları hâlâ rengini koruyordu.

"Uraz." dediğinde irkilip Didem'e baktım. "Beni dinlemiyorsun."

"Hayır dinliyorum."

Meydan okur gibi gözlerimin içine bakan kız "En son hangi bikinimi gösterdim peki?" diye sordu. Düşünmeye bile gerek duymadan "Bilmem." dedim. Tam cevap vermek için ağzını açıyordu ki "Ufak kumaş parçalarından daha çok vücudunla ilgilendiğim için dikkatimi çekmedi." diye atladım. Dudaklarını ısırarak işveli bir şekilde bakan kızın yanağından makas alırken Cankut'un sıkıntılı sesi duyuldu.

"Sığmıyor lan bacaklarım benim buraya!"

Hepimizde aynı sorun vardı. Bu yüzden oldum olası otobüs yolculuklarını sevmezdim. "Gezi ruhunu hissediyor musun Sarı?" diye sorduğumda yaptığım imayı anlayıp sinirle bakan Cankut "Vur abi. Düşene bir de sen tekme at." dedi.

"Allah'ın sopası yok."

Cankut oflayarak koltukta değişik pozisyonlar denerken içimin yağları erimişti. Merve'nin 'Herkes otobüsle gelecek.' emrinden sonra 'Gezi ruhu' temalı konuşması dün

gibi aklımdaydı. Buradan gezi ruhu götüne kaçmış gibi
duran Sarı'yı izlerken belli belirsiz gülümsedim.
"Müzik mi dinlesek?"

Didem'in sorusuyla ona dönerken "Sen dinle, ben uyuyacağım." dedim. Sen bilirsin der gibi omzunu silken kız karmakarışık çantasında kulaklığını aramaya koyuldu. Başımı koltuğa yaslayıp camın yansımasından yer fıstığını izlemeye başladım. O sırada otobüsün içinde hafif bir müzik yankılandı.

*Vurmuyor yüzüne eskisi gibi,
Güneşin ısıtmıyor içimi,
Gelmiyor içinden uzatmak ellerini
Ellerin tutamıyor bir kalbi...*

Arabanın sarsıntısı beşikteymişim gibi hissettirirken göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Birkaç kere kırpiklerimi kırıp uyanık kalmaya çalışırken daha fazla dayanamayacağımı anladım ve Ayşin'in yansımasına bakarak gözlerimi ağır çekimde kapattım.

Ayşin

*Biri vardı, sever gibi yapıp kandırdı,
Biri vardı, ateşi yüreğimde yangındı,
Biri vardı, kalbinde güzü bahar sandırdı,
Ona sorsan ben yokum ama bende biri vardı...**

Elimdeki kitabı kapatıp başımı koltuğa yasladım. İn-
cinmiş ve acıyla harmanlanmış kabuğumu kulaklığımdan
çıkan şarkılar daha da kalınlaştırıyordu. İçimdeki sıkıntı-
yı atmak istercesine derin bir nefes aldım. İki haftadır ol-
duğu gibi yine başaramamıştım, günden güne katlanarak
artan kırgınlığım beni yorgun düşürmüştü.

Birine güvenmek zaman isterdi. Bu yüzden bu yaşma
kadar kimseyi hayatıma sokmak istememiştim; ne sevgi-
li, ne arkadaş... Bunca zamandır tanıdığım Emirhan'a bi-
le güvenmiyorken Uraz'a nasıl güvenmişim? Neden gü-
venmişim? İstisna... Bu hayatta benim istisnam olmuştu
Uraz. Lanet olasıca kocaman bir istisna!

Başımı birazdan aydınlanmaya başlayacak gibi olan gök-
yüzüne çevirdim. Ne kadar hızlı hareket edersek edelim
o sabit duruyordu. Tıpkı benim gibi. Başımı cama yasla-
dım. Asfaltın kayıp gitmesine bakarken gözümünden tek bir
damla yaş kucağıma düştü. Artık gözyaşlarımın olur olma-
dık zamanlarda akıp gitmesinden sıkılmışım. Günlerdir
gözyaşlarımı gören tek kişiye 'Ağlamayacağım.' diye ver-

* Pera - Biri Vardı.

diğim sözü çiğnemek istemiyordum. 'Umarım akan yaşı görmemiştir.' diye dua ederek Emirhan'a döndüm. Gözlerinin kapalı olması biraz da olsa rahatlatmıştı.

Tekrar başımı cama çevirmeden önce gözüm Uraz'a takıldı. Başı yana düşmüş yine rahatsız bir şekilde uykuya dalmıştı. Omzunda yatan Didem'e bakışlarım kaydığında başımı iki yana salladım. Uraz'la samimi bir foto çekebilmek için elinden geleni yapıyordu. Bu sırada kulağımda çalan şarkının sözlerini şimdi farkediyordum. Yaşadığımız ufak tefek anılar gözlerimin önüne gelirken şarkıyı fısıldayarak Uraz'a bakmaya devam ettim.

*Şimdi çok uzak bir hatıra gibi, o yaşadığımız,
Boynumda bilmece gibi bir düğüm
Dört kısa günden bana, bir garip sızı kaldı,
Bir de deli özlemin...**

Ayağımın altında gıcırdayan döşemeyle kendime geldim. Zifiri karanlıktaydım. Beni saran hava buz gibiydi, ya da bir cam açıktı, rüzgar esiyordu üzerime, ölümcül bir sessizlik vardı, herkes uyumuş muydu?

Üzerimde ellerimi gezdirdim. Telefonumun olmadığını anladığımda el yordamıyla duvarı buldum ve ellerimi sürterek herhangi bir ışık düğmesi aradım. Elimin bir şeye değmesiyle pencereden süzülen bir ışık demeti bulunduğum yeri birkaç saniyelik aydınlattı. Daha sonra arkasından gelen sağır edici gürültü camları yerinden titretti.

Hızla ışığı açmamla gözlerimi kısmam bir oldu. Gözüm

* Sezen Aksu - Dört Günlük Bir Şey.

ışığa alışınca içinde bulunduğum yeri inceledim. Tanıdık gelen ama bir türlü çıkaramadığım eşyaların üzerinde ellerimi gezdirdim.

"Bırak!"

Duyduğum ses korku dolu bir çığlıktı, bir duvarın arkasından geliyordu, kemiklerimi takırdatan nefes almamı engelleyen bir sestti. Duvarın arkasına ilerlediğimde dar karanlık bir koridor karşıma çıkınca ışık hızıyla gözümün önünden bir şeyler geçti. Koridorun ucundaki ışığa doğru temkinli adımlarla yürüdüm, hırıltı gibi bir ses kulaklarımdaki yerini alırken başıma bir ağrı girdi. Görüşüm bulanıklaştı. Ellerimi başıma bastırdım. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Sendeleyerek yürümeye çalıştım. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

İşığa ulaştığımda olduğum yere çakıldım. Tüm bednim yay gibi gerildi. Tıpkı yerdeki kadın gibi...

"Anne."

Sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı. Hayal meyal hatırladığım yüz acıyla buruşurken gücünün son damlasını üzerine abanmış adama kullanıyordu. "Anne!" Sesim daha yüksek çıkarken bir an ikisi de hareket etmeyi kesti. Babam olduğunu düşündüğüm adamın yüzünü göremesem de annem başını bana çevirdi.

"Uraz!"

Adım sağır edici bir haykırıyla annemin dudaklarının arasından döküldü. Babam yarım bıraktığı işe devam edip annemin boğazını sıkarken annem gözlerini benden ayırmadı. Yüzündeki acı dolu gülümsemeyi gördüğümde "Anne!" diye haykırdım. Babam omzunun arkasından bana baktığında kaşlarım çatıldı. Bu nasıl olabilir?

"Uraz."

Tekrar anneme baktığımda gördüğüm kişi nefesimi ke-serken "Ayşin..." diye fısıldadı. Bir eli Patron'un boğa-

zını sıktağı ellerinin üzerinde diğeri bana uzanmış bir şekilde ağlarken haykırdı.

"Uraz!"

İrkilerek gözlerimi açtım, her yerim uyuşmuştu. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken hızlanan nefesim kullaklarımda uğulduyordu. Soğuk bir terin sırtımdan süzülmesini izlediğini gördüm. Yanıma baktığımda Didem'in endişeyle yerleştirdiğinde oturuşumu dikleştirdim.

"Ne oldu? Ter içinde kalmışsın."

"İyi-" derken sesimin boğuk çıkmasından dolayı boğazımı temizledim. "İyiyim."

"Kabus mu gördün?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım. Hâlâ bedenimin karıncalandığını hissediyordum. "Anlatmak ister misin?" Başımı hayır anlamında sallarken Ayşin'e baktım. Emirhan'ın omzuna başını yaslamış derin bir uykuya dalmıştı. Huzurlu görünüyordu.

Didem'in elini yüzümden çektim. Alnımdaki teri avuç içimle silerken nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Otobüsün yavaşlamasıyla etrafa bakındım. Şahane bir manzara bizi selamlarken Merve'nin ayağa kalktığını gördüm.

"Bozcaada'ya geldik çocuklar. Birazdan kamp yapacağımız yere ulaşmış olacağız."

Ayşin

Ablamın sesini çok uzaklardan duyarken yanağımda bir sıcaklık hissettim. Yavaşça gözlerimi araladığımda Emirhan'ın hava gibi sıcak bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. "Geldik."

Suratımı acıyla buruşturup bir elimi boynuma diğerini belime koydum. Resmen her yerim tutulmuştu. Boynumu ovarak Emirhan'dan uzaklaşırken gözüm yeniden Uraz'a takıldı. Yüzünün renginin kireç gibi olduğunu görmem canımın sıkılmasına neden oldu. Ben uyurken bir şey mi olmuştu? Göz göze geldiğimizde ne kadar bakışlarımı başka yöne çekmek istesem de büyülenmiş gibi Uraz'a bakmayı sürdürdüm. Beni gördüğünde gergin olan yüz hatlarının gevşediğine yemin edebilirdim.

"Haydi geçmiş olsun çocuklar."

Otobüsten inmemle serin havanın yüzüme çarpması bir oldu. Elimdeki hırkayı üzerime geçirirken Emirhan bavullarımızı almaya gitti. Deniz kokan havayı içime çekip ciğerlerime bayram ettirirken Uraz otobüsten indi. Yine göz göze geldiğimizde bu sefer içimdeki dürtüye yenik düşmedim ve kolumdaki çantayı düzeltirken bakışlarımı başka yöne çevirdim. Hâlâ bana baktığını hissediyordum. Elimden geldiğince ifadesiz durmaya çalıştım.

Ablam ve birkaç hoca bizi etraflarına toplarken elimden geldiğince Uraz'ın olduğu tarafa bakmamaya çalıştım.

"Evet gezimizin ilk adımını atmış bulunmaktayız." Bir-

den alkışlar ve ısıklar yükselince başımı öne eğdim, "Gerekli olan her şey hazır. Çadılar iki kişilik. Herkes eşleşti mi?" diye sorduğunda herkes başını evet anlamında salma bakıyordu. Ne bana baktı ne de varlığını farketti. Bir belli ki Cankut'la kalacaktı. Peki ya ben?

"Eşleri yan yana görebilir miyim?"

Herkes çiftinin yanına heyecanla giderken etrafıma baktım. Ablamın en yakın arkadaşıyla kalacağını bildiğim için tek başına kalan bir kız aradım ama bulamadım. Hocaya bile razıydım ama hepsi çok önceden planını yapmıştı. Herkes eşinin yanına gittiğinde tek eşleşmeyen kişi ben kalmıştım. Emirhan'ın boğazını temizlemesiyle başımı ona doğru çevirdim. Onun da mı eşi yoktu?

Ablam "Ayşin, sen kimle kalacaksın?" diye sordu. Gözleri bir an Emirhan'a gitse de bakışlarını benden ayırmıyordu. Bilmiyorum der gibi omzumu silktim.

"Emirhan sen kimle kalacaksın?"

Emirhan da beni taklit eder gibi omzunu silkti. Kaşları çatılan ablam arkadaki kalabalığa döndü.

Kalabalık yavaşça dağılırken tekrar bize dönen ablam "Burada bekleyin. Bir çare bulacağım." dedi ve hızla kalabalığın aksi yönde bir yere doğru yürümeye başladı. Emirhan'la birbirimize bakıp aynı anda omuz silkince kahkahaya başlamaya başladık. Bu sırada Uraz'ın yerinden kırırdamamış olduğunu gördüğümde yüzümdeki gülümseme yavaşça azalmaya başlamıştı, bakışları beni geriyordu. Normalde ne düşündüğünü şıp diye anlayabilirken şu anda aramızdaki duvarların yükseldiğini hissediyordum.

"Ayşin, Emirhan."

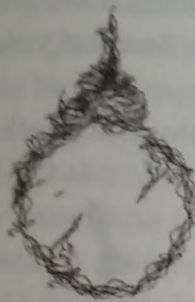
Arkamızı döndüğümüzde koşar adım bize doğru gelen ablamın yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi. "Çadılar

sayılıymış ve hepsi dolmuş. Yakındaki yerlere bakacakla-
rını söylediler ama pek ümitleri yok."

"Yani?"

"Sanırım birlikte kalmanız gerekecek."

"Sanırım birlikte kalmanız gerekecek."

Üzerimdeki gerginliği atmak için yaktığım sigarayla donakaldım, doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. Ciğerlerimi doldurmak için içime çektiğim duman o bir saniye boyunca ağzımda dolandı ve boğazıma kaçarak öksürmeme neden oldu. Ne saçmalıyordu bu kız!

"Abla Emirhan'la nasıl kalmamı bekliyorsun? Sizinle kalayım."

Yüzümde rahatlamış bir gülümseme belirdi. O zibidiyle kalmak istemiyordu. Emirhan'ın bozulan yüzünü hayal edebiliyordum. "Bizimle nasıl kalacaksın Ayşin? Çadırlar iki kişilik diyorum. O kadar eşyayla biz bile nasıl sığacağız onu düşünüyorum, 'Ben de kalacağım.' diyorsun."

"Allah aşkına abla, bir erkek ve bir kızın nasıl kalacağını düşünmek mi önemli yoksa gereksiz yere doldurduğün bavullarla nasıl kalacağını düşünmek mi?"

"Ne yapmamı bekliyorsun Ayşin?" diye sorduğunda gülümsedim. Her zamanki Merve; tek önemli şeyin kendi rahatı olduğunu savunan orospu!

"Buraya gelmek istemedim!" diye bağırان Ayşin'e baktım, garip... Gerçekten gelmek istememiş miydi? Neden? Yüzünü Merve'den göremesem de sinirlendiğini sesinden anlayabiliyordum. "Beni zorla getirdin ve şimdi sorunu mu çözmek zorundasın. Öğretmenim olarak!"

"Ayşin sen bana bağıramazsın!"

"Bağırmıyorum!"

"Ayşin seni getirdiğime beni pişman etme. Yeni bir çadır bulunmazsa beraber kalacaksınız. Konu burada kapandı."

Merve arkasını dönerken beni görüp durakladı, belli ki gittiğimi düşünüyordu. Yüzündeki panik, her zamanki iç çatışmasının gölgesinde yok oldu. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama yüzümdeki ifade onları yutmasına neden oldu. Gözlerim Merve'den yer fıstığına kaydı, sanki söylemek istediklerini zar zor bastırıyor ve sadece rahatsızlığını belli ediyormuşçasına hafif ve girtlaktan gelen bir homurtu çıkarıyordu. Merve bu sesle başını hafifçe ona doğru döndürse de yer fıstığına bakmadan çadırlara doğru yürümeye başladı.

Ayşin şaşkın ve sinir olmuş bir ifadeyle arkasından bakarken Emirhan "Tamam Ayşin." diyerek elini sırtına koydu. Bu çocuk yer fıstığına temas etmeye ne kadar meraklıydı. Kim bilir kız uyurken neler yapacaktı o ufacık çadırda.

"Benimle kalmak istemiyorsan dönüşümlü uyuruz."

Yer fıstığı ablasının ardından bakarken "Saçmalama Emirhan." dedi. Kollarını göğsünde bağlarken bir yandan da belli bir ritimle ayağını yere vuruyordu. "Sorun seninle kalıp kalmamak değil, sorun ablamın bu kadar umursamaz olması. Buraya gelmem için ne kadar dil döktüğünü biliyorsun. Şimdi ise sanki gelmek için onu ben zorlamışım gibi davranıyor."

"Yani beraber kalmamızda sorun yok?"

Koyun can derdinde kasap et buna denirdi işte.

Emirhan'ın heyecanlı bekleyişine kafamı takmamaya çalışarak Ayşin'in cevabını bekledim. Tam Emirhan'a dönerken gözlerimiz buluşunca suratı gevşedi. Belli ki öfkeden gözü o kadar kör olmuştu ki oradaki varlığını bile unutmuştu. "Ayşin." diyerek yer fıstığının kolunu okşayan Emirhan'a saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Her fırsatta kıza dokunmak zorunda mıydı bu çocuk?

Bakışlarını benden kaçırın Ayşin "Efendim?" dedi. Sanırım vereceği cevabın olumlu olma ihtimalini göze alamazdım. Bu yüzden Emirhan sorusunu sormadan onlara doğru yürümeye başladım. Tam ağzını açmıştı ki "Arkadaşlar!" diye seslendim. İkisi de bana doğru dönerken yer fıstığının bu tepkimi beklemediğini yüzünden anlayabiliyordum.

"Ben sorunuza çözüm buldum." dediğimde zibidi rahatsız olmuş bir şekilde alnını kırııştırırken "Sorunumuz olduğunu nereden çıkardın?" dedi. Derin bir nefes alıp sakın kalmam gerektiğini kendime hatırlatırken yer fıstığına baktım. Onun da bakışları 'Ne sorunu?' der gibiydi.

"Emirhan Cankut'la kalsın. Sen de-"

"Hayır."

Sorumun ortasında kalakaldım. "Cevap vermeden önce en azından sorumu bitirmemi bekleyemez misin?"

"Seninle aynı çadırda kalmam."

Sanki ben onunla aynı çadırda kalmayı çok istiyordum!

"Seninle aynı çadırda kalmak isteyen yok zaten." Sesimi yükseltirken gözlerini kıstı. Aramıza giren Emirhan "Ne bağıryorsun kıza?" dedi. Resmen şu ortamda kendine prim yapmak istiyordu. "Seninle işim yok. Kaşınma." diyerek elimin tersiyle çocuğu ittirirken "Ayşin." dedim.

"Sen de çadırında tek kalırsın."

"Sen?"

"Ben kalacak bir yer bulurum."

Ayşin sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Kabul etmekten başka çaresinin olmadığını o da farkındaydı. "Tamam mı?" dediğimde Emirhan'a baktı. Çocuğun küçük Emrah gibi baktığını görünce gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdım. "Cankut'la kalır mısınız?" diye sordugunda bozulduğunu belli etmemeye çalışan çocuk "Kalırım. Yeter ki sen rahat ol." dedi. Bununla bile kızın gözünü boyamaya çalışıyordu ya, pes...

Ayşin

Uraz'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Kiminle kalacağım onu neden ilgilendiriyordu ki? Kiminle kalacak kalacaktım işte... Neden dışarıda kalmayı göze alacak kadar rahatsız olmuştu bu durumdan? Uraz'a baktım. Onu tanımasam benim için çabaladığına inanabilirdim ama onu tanıyordum. Bu durumdan bir çıkarı olduğuna emindim. Belki de Didem'le geceyi birlikte geçirmek için zemin hazırlıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde yanıma Didem'in arkadaşını gönderecekti. Böylece tüm gece... *Of sana ne kiminle kalacağından Ayşin. Ne yaparsa yap-sın. Sen teklifini kabul etsene!*

"Tamam."

Uraz'ın yüzündeki ifade rahatlarken ya da bana öyle gelirken "Sorun ortadan kalktığına göre çadırlarımıza gidebiliriz." dedim. Uraz alaylı bir ifadeyle Emirhan'a baktı. Emirhan ise gözlerini kısarak bakışlarına karşılık veriyordu. Aralarındaki soğuk savaşı bölmek istercesine "Hadi!" diyerek bavulumu elime aldım ve aralarındaki boşluktan geçip yürümeye başladım.

Biz nerede kalacağımızın derdindeyken millet çoktan çadırlarına yerleşmişti. Kendi çadırımın nerede olduğunu gördükten sonra çadırların arasından yürümeye başladım. Herkes, keyfi yerinde gibi görünüyordu. Boş çadıra yaklaştığımda acı gerçek soğuk su gibi yüzüme çarptı. Didem ve hayatımda gördüğüm en dedikoducu insan olan kan-

kası benim çadırımın önünde duruyorlardı. Belli ki bana yakın bir çadırda kalacaklardı.

Derin bir nefes alıp eğildim, çadırın önüne geldiğimde iki çift gözün üzerimde dolaştığını hissediyordum. Yavaşça çadırın fermuarını açıp ayakkabılarımı çıkardım, dizlerimin üzerinde çadıra emeklerken 'İyi ki Uraz böyle bir teklifte bulunmuş.' diye düşünmeden edemedim. Gerçekten çadır çok ufaktı ve eşyalarla beraber iki kişinin sığması çok zordu. Bir yanımla ablama hak vermişti ama diğer yanımla Emirhan'la bu ufacık çadırda uyumama nasıl izin verdi diye kızıyordu.

Eşyalarımı çadırın içine koyarken Didem'in "Hayatım." diyen sesi elimin kolumun boşalmasına neden oldu. Didem'in Uraz'a sarıldığını babetli ayaklarının parmak ucuna çıkmasından anlıyordum.

"Yerleştiniz mi?"

Uraz'ın mesafeli ses tonu biraz olsun içimi rahatlatmıştı, hoş, herkese karşı bu tonda konuşuyordu ama olsun. Didem "Evet. Sizin çadır nerede?" diye sorduğunda Uraz'ın vereceği cevabı beklerken kulağымda gerilim müzikleri çalıyordu. Uraz'ın "Arkada." diyerek kaçamak bir cevap vermesiyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Herkes buraya gelebilir mi?"

Ablamın sesini duyduğumda Urazların çadırdan uzaklaşmasını bekledim. Kalabalığa doğru ilerlerken ablamın bana sahte gelen gülümsemesiyle öğrencilerine baktığını gördüm.

"Çadırlarınıza yerleştiniz mi?"

Evet sesleri kamp alanında yankılanırken "Güzel." diyen ablam ellerini birbirine sürttü. "Ben diyorum ki hep beraber bir keşif turuna çıkalım. Döndüğümüzde de sahilde ateş yakarız." Sevinç nidaları havada uçuşurken ar-

kamı dönüp çadırıma doğru yürüdüm. Keşif turuna falan çıkmak istemiyordum. Tek istediğim sakin bir yerde kafamı dinlemektir. Ne bileyim kitap okumak ya da müzik dinlemek...

"O zaman beş dakika içinde sizi burada bekliyorum."

"Ayşin!"

Emirhan bana doğru koşarken "Yerleştin mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallayıp "Sen?" diye onun ne yaptığını sordum, "Cankut'tan kalan yere yerleştim, evet." Belli ki şikâyetçiydi ama başka çaremiz yoktu.

"Hazır mısın?"

Yürüyüşü kastediyordu. "A, şey." deyip ellerimi şortumun arka cebine soktum. "Ben keşif turuna katılmaya çağıyorum."

Şaşırarak Emirhan, "Neden?" diye sordu. Canım istemiyor der gibi omzumu silktim.

"Hadi ama Ayşin. Bir daha ne zaman geleceksin buralara? Etrafı keşfetmek istemiyor musun gerçekten?"

"Gerçekten istemiyorum Emirhan."

"O zaman ben de gitmiyorum."

Panikle, "Hayır." dedim. Benim yüzümden hevesle geldiği geziden kalmasını istemiyordum. "Seni burada yalnız mı bırakayım Ayşin?" diye sorduğunda ne cevap vereceğimi düşündüm. Zor zamanımda benimle ilgilenmesi hoşuma gitse de artık bunaldığımı hissediyordum.

"Belki yalnız kalmak istiyordumdur."

Emirhan'ın dudakları aralanırken kırıldığını belli eden bir ses çıkardı. Onu üzmemekten nefret ediyordum.

"Sadece bir süre kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım var." Başını tamam anlamında salladı. Minnet dolu bir gülümsemeyle karşılık verirken elini yanağıma koydu. "Telefonun açık olsun. Bir şey olursa da ara." deyince başımı tamam anlamında salladım.

“O zaman gidiyorum ben.”

Sesindeki hâlâ ‘Gitme’ dememi isteyen tını gülümseme mi buruklaştırırken “Tamam.” dedim. Arkasına baka baka yanımdan ayrılırken yine izlendiğimi hissediyordum. Etrafıma göz gezdirdiğimde kalabalığın hissediyordum. ni bana diken Uraz’ı gördüm. Yüzü ne kadar ifadesiz ol-
sa da gözleri ateş saçıyordu, daha fazla bakışların altında kalmak istemiyordum. Uraz neyse de Didem cadalozuy-
la uğraşamazdım.

Çadırımdan çıkıp ağır adımlarla sahile doğru yürü-
düm. Yüzüme çarpan rüzgâr denizden selam getirmiş gi-
bi yosun kokusuyla beni sararken ayaklarımın altındaki
zeminin yumuşadığını farkettim. Kumsala geldiğimi an-
ladığımda ayakkabılarımı çıkardım ve geri kalan yolu ya-
lın ayak yürümeye başladım.

Öğlen güneşiyle kavrulan kumlar, havanın kararma-
sıyla soğumuştı, bu ferahlatıcı his unuttuğum bir anıyı
hatırlattı. Annemle her yaz yaptığımız uzun yürüyüşler
aklıma gelmişti, buruk bir gülümseme belirdi yüzümde,
ölümünden sonra ilk kez bu hissi yaşıyordum. Onu kay-
bettiğimden beri hiçbir şeye hakkım olmadığını düşünü-
yordum. Benim yüzümden hayata gözlerini yummuştu.
Nasıl bir şey olmamış gibi davranabilirdim?

Kumsal boyunca denizin ayaklarımı gıcıklamasına izin
vererek yürüdüm. Ardımda bıraktığım ayak izlerini dal-
gaların sildiği gibi kafamı boşaltmaya çalıştım. Yoruldu-
ğumu hissettiğimde kumlara oturdum ve güneşin yavaşça
batışını dalga seslerinin eşliğinde izledim. Bu manzaranın
verdiği huzuru içime doldurmak ister gibi derin bir nefes
aldım. Bu kokuyu hiçbir şeye değişmezdim. Gözlerimi ka-
pattım. Rüzgârın saçlarımı yalayıp geçmesine izin verdim.

“Bond!”

Giderek yaklaşan sesler biraz huzurumu bozsa da göz-

lerimi açtığımda yanımda biten sarı tüylü koca köpek-bir Golden Retreiver'dı. Ufak bir çığlık atmama ve hafifçe gülümsememe neden oldu.

"Bond!"

Sahibinin tasmaını yakalamasıyla kucağıma gelmeyi kıl payı kaçıran köpek birkaç kez havladı ve tam karşıma oturdu.

"Çok özür dilerim. Uslu dur oğlum."

Yanına gelen sahibi köpeği okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordu, "Gerçekten çok özür dilerim, normalde asla sözümünden çıkmaz ama..."

"Önemli değil." deyip ayağa kalktım. Üzerimdeki kumları temizlerken "Normalde köpekleri severim ama sanırım boş bir anıma denk geldi." dedim. Bond tekrar havladığında barış imzalamak adına yanına gidip tüylerini okşamaya başladım. Tekrar hareketlenen köpek etrafımda dönerken sahibi "Seni sevdi." dedi. Önüme uzanan elle gün batımını andıran kısa saçları ve gri gözleri olan kıza baktım.

"Ben Hazel."

Gülümseyerek elini sıkarken "Ayşin." dedim, "Memnun oldum." Bond'un bacaklarımin arasından geçme çabası kahkahalarla gülmeme neden olurken "Tatile mi geldin?" diye soran kıza "Okul gezisi." diye cevap verdim. "Ne güzel okulmuş o ya. Çok şanslısın."

"Buralı mısın?"

"Aslen Balıkesirliyim. İstanbul'da okuyorum. Burada yazlığımız var, yazın son günlerinin tadını çıkarmak istedik, arkadaşlarla kaçamak yaptık."

"Bence sen daha şanslısın. Kendi kararlarını verebiliyorsun."

"Ya sorma." diyerek kendini kumlara atan kız "O kadar şanslıyım ki kaçamağımı yaz aşkımin düzenlediği, yaz sonu partisinin olduğu güne denk getirmişim." dedi.

"Senin adına üzüldüm."

Dizimin üstüne çöküp Bond'u sevmeye devam ettim. "Aman boş ver. Ee... Öğrencilerini Bozcaada'ya tatile getiren okulun adını öğrenebilir miyim?" diye soran kıza "Beykent Koleji" dedim. "Daha önceden tahmin etmeliydin. Ancak bir özel okul öğrencilerine böyle imkânlar sunabilir." Başımı evet anlamında sallarken Hazel ayak parmaklarını kumda oynatmaya başladı. Gülümsemesine eşlik ederken bir süre daha Bond'u sevdim. Nedense onunla aramızda bir bağ oluştuğunu hissediyordum ama bu bağ güneşin iyice batmasıyla koparmanın zamanı geldiğini de anlıyordum. Hava kararmadan kamp alanına dönmezsem olacakları tahmin bile edemiyordum. Ayağa kalkıp dizimdeki kumu temizledim.

"Geç oldu. Sanırım dönsem iyi olur." dediğimde ayaklanan Hazel "Haklısın. Biraz daha gitmezsem bizimkiler de beni aramaya çıkarlar." deyip elini tekrar tokalaşmak için uzattı.

"Kısa da olsa seninle konuşmak güzeldi."

"Benim için de."

Bond tekrar havlayınca eğilip kafasını sevdim. "Seninle de tanıştığıma memnun oldum yakışıklı." Havlayarak yerinde kıpırdanan köpekle tekrar kahkaha atarken kafasını öpüp doğruldum.

"O zaman bir gün tekrar karşılaşmak dileğiyle." diyen Hazel'e gülümserken "İyi akşamlar." dedim ve kamp alanına doğru yürümeye başladım. Kumlar iyice soğumuştur. Telefonumun çaldığını duyduğumda duraksadım ve çantamı açıp telefonumu çıkardım.

"Efendim Emirhan."

"Ayşin neredesin?"

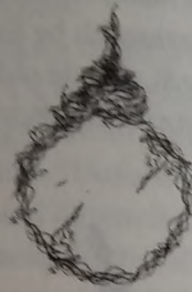
"Sahilde yürüyüş yaptım. Dönüyordum. Ne oldu?"

"Merak ettim, sahilde ateş yakmaya gideceğiz. Dönüp

de bizi bulamazsan diye haber vermek istedim." dedi. Keş-
ke senin yerine ablam arasaydı be Emirhan. Bir kere bile
olsa ablam merak etseydi nerede olduğumu...

"Teşekkür ederim. Siz sahile geçin ben de birazdan ya-
nınızda olurum."

"Neredeymiş Emirhan?"

Merve'nin sorusunun cevabını ben de merak ediyordum. "Sahilde yürüyüş yapmış. Dönüyormuş. Siz geçin ben yanınıza gelirim dedi."

İçimdeki sıkıntının anlamsız olduğunu anlamıştım, derin bir nefes aldım. Didem'in zoruyla keşif gezisine katılmış, Ayşin'in olmadığını gördüğüm ilk dakikadan sonra dönmenin yollarını aramıştım. Her ne kadar Patron haftalar önceki baskının sorumlusunu bulmuş olsa da gözünün hâlâ yer fıstığının üzerinde olduğunu biliyordum. Aklıma gelen türlü komplo planları Ayşin'i çadırdan bulamadığımız an boyut atlarken Merve'nin merakıyla aldığı cevap rahatlamamı sağladı.

"Üzerinize kalın bir şeyler alın, gecesi ayazdır. Ne kadar ateş başında oturacak olsak da üşümenizi istemeyiz."

Merve bağıra çağıra yanımdan ayrılırken Emirhan'la göz göze geldim. Gözlerindeki hoşnutsuzluğu fazlasıyla hissediyordum. Cankut çadırdan dışarı çıkarken "İki kişinin yaşaması için yeterli hava yok içerde." dedi. Belli belirsiz gülümseyerek ellerimi cebime soktum.

"Resmen oksijensiz hava sahası, Allahtan ayakları kokmuyor. Acaba ben de mi seninle kumsalda yatsam?" diye sorduğunda daha fazla saçmalaması ile uğraşamayacağımı belli edercesine arkamı döndüm ve Didem'e doğru yürümeye başladım. Yanındaki -gözümün hiç tutmadığı- kız-

la hararetli bir şekilde konuşuyordu. Beni görmesiyle kızı sustururken "Hayatım," diyerek yanıma geldi.

"Hayırdır?"

"Ya," diyerek alt dudağını büken kız "Sucuk ekmek yiyecekmişiz," dedi. 'Ne var bunda?' der gibi başımı salladığımda yüzünü buruşturan Didem "Ekmek yemiyoruz, sucuğu da sevmem," dedi. *Dert ettiği şeye bak...*

"Herkes hazır mı?"

Merve'nin bağırmasıyla Didem'in verdiği cevabı duyamamıştım ama yine de elini tuttum. Hep birlikte sahile doğru yürüdük, kumsala geldiğimizde ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolonumun paçalarını kıvrırmak için dizimin üstüne çöktüm. Didem de arkasını dönüp seksi bir şekilde önümde eğildi. Minik eteğinin altından gördüğüm manzara iştah açıcıydı, minik bikinisi fotoğraftakilerden çok daha güzel görünüyordu.

Ayağa kalkarken kalçalarını bacağıma sürterek doğruldu. Bu kız iki haftadır beni fazla zorluyordu. Ardından cilveli bir gülümsemeyle dudaklarını yaladıktan sonra alt dudağını ısırarak saçıyla oynamaya başladı. Biraz daha bana böyle bakmaya devam ederse onu burada saatlerce becerebilirdim.

"Kızlar poşetleri alın. Yiyecekleri hazırlayalım. Erkekler siz de ateş yakmak için çalı çırpı toplayın."

Merve'nin verdiği emirle herkes bir köşeye dağıldı. Cankut imalı bir şekilde yanıma gelirken "Tahrik olmuş duruyorsun," dedi. Ne saçmaladığını anlamaya çalışırken bakışlarıyla gösterdiği yere bakmak için başımı öne eğdim. Gördüğüm manzarayla pantolonumun ağ kısmı-

nı aşağı çekerken "Alahtan hava karardı da kimse görmedi." dedi. Hâlâ piçliğini vurgulayacak şekilde gülüyordu.

"O şekilde gülmeye devam edersen morluklarının geç bile görünmesini sağlarım." diyerek eğildim ve birkaç çalıyı üst üste koyup kucakladım. Ateşi yakacağımız yere çalıları bırakırken uzaktan bize doğru gelen Ayşin'i farkettim. Sarı saçları rüzgârla etrafa saçılıyordu. Hanımelili kokusunu bir an burnumda hisseder gibi oldum. Üşümüştü belli ki, kollarını vücuduna dolamasından anladım. Merve koşturarak ona doğru ilerlerken ondan daha hızlı davranan biri vardı. Emirhan!

"Âşık Veysel bu gece de şu kızın gönlünü çalamazsa, başka hiçbir gün çalamaz."

Yanımızdan geçen iki çocuğun konuştuğu konu canımı daha çok sıkarken yumruğumu sıktım. Avucumun içindeki su toplamış yanık bir an vücuduma elektrik verilmiş gibi bedenimi titretti, bize doğru yürüyen yer fıstığıyla gözlerimiz buluşunca kız bir an duraksadı.

"Oo ateşi yakmışsınız."

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. Çocukların ateşi yakıklarını farkedemeyecek kadar sinirliydim. Emirhan'ın pişmiş kelle gibi sırttan yüzünü dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Tut şunun ucunu döşeyelim abi."

Cankut'un ne saçmaladığına bakmak için yanına gitim ve uzun bir kütüğü kaldırmaya çalıştığını gördüm.

"Ne yapıyorsun lan!"

"Nereye oturacağız?"

Allah'ım sen bana sabır ver!

"Kuma" dedim. Sanki küfür etmişim gibi yüzüme bakan Cankut "Bu kıyafetlerle?" deyip üzerini gösterdi, "Her yanımıza kum dolar."

"Gece benimle kumsalda yatmayı planladığını sanıyordum."

"Kıyafetlerimle yatacağımı kim söyledi."

Gözümün önünde canlanan görüntüyle yüzümü buruşturup "Siktir git Cankut." diyerek bizimkilere doğru yürümeye başladım. Herkes kendi payını almış sucuklarını sopaya takıp ateşe tutmaya başlamıştı, "Hayatım," diye seslenen Didem'i farkettim ve ağır adımlarla yanına ilerledim.

"Senin için sucuk yapıyorum."

"Eyvallah."

Soğuk kumların üzerine otururken yüzündeki gülümseme yavaşça silinen kız ateşe doğru bakmaya başladı. Ne cevap vermemi bekliyordu ki? Alt tarafı sucuğu ateşe tutan birine evimin kadını çocuklarıminın anası muamelesi mi yapmamı istiyordu? Oradan kurtulup gözlerimi etrafta dolaştırarak asıl aradığım kişiyi buldum. Ayşin, Emirhan'ın anlattığı şeye gülerek sucuğunu pişirmeye çalışıyordu, içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Aklıma iki çocuğun söylediği cümle gelince derin bir nefes aldım. Açık havada olmamıza rağmen tüm oksijenin ortadan kalktığını hissediyordum. Yer fıstığının biriyle olma ihtimali üzerimde neden böyle bir etki bırakıyordu ki.

Bir süre ortama, ateşin çıkardığı çıtırtılar ve dalga sesleri hâkimdi. Belli ki benim dışımda herkes çok acıkmıştı. Didem bile yemem dediği sucuğu iştahla yiyordu. Yemeğini bitirenler ise kendi aralarında konuşmaya başlıyordu. Ara ara gözlerim yer fıstığına takılıyordu. Emirhan'la temas halindeki muhabbetlerinden daha çok canımı sıkan şey sürekli ona gülümsemesiydi. Adını bilmediğim bir acının tüm vücudumu kapladığını hissediyordum ve ilk kez bir acıdan hoşlanmıyordum.

"Emirhan yemeğin bitti mi?"

Merve'nin sorusuyla bir saattir gözlerini yer fıstığının

dan ayırmayan çocuk başını çevirdi. "Şimdi bitti." diyerek elindeki son lokmayı ağzına tıktı. Yer fıstığı bu hareketi-
necek ne vardı şimdi?

"O zaman dokunsun o parmaklar tellere ne dersin?" dediğinde başını tamam anlamında sallayan çocuk ellerini çırparak ayağa kalktı. Eşyaların orada gitar olduğu-
nu düşündüğüm şeyi eline alıp kılıfından çıkardı. Bingo!

"Hele bir de hele bir de şu ateş yandığı zaman gitar çıkmasın be..."

Cankut'un yaptığı Cem yılmaz esprisiyle herkes kahkahaya boğulurken Emirhan, yer fıstığının yanına oturdu. Tellere dokunarak akort yaparken "Sakin Akdeniz akşamlarını çalma. Yemin ederim bu ateşi işeyerek söndürürüm." Bu sırada tellere dokunan zibidi Ayşin'e bakarak şarkıyı söylemeye başladı.

*Koyduğum sevinçlerimi önüme,
Baktım hepsi sensin,
Yazdığım şiirlerin her hecesi, üzüldüğüm filmler...
Yıpranmamış hayatlar büyük hüznünler bekler,
Her işte bir hayır, bu işte hepsi sensin,
Şimdi senden vaz mı geçmeli, masal olup yola devam mı etmeli,
Ben kalpten sorumlu, aşka sorumluydum
Anladım her şey sensin.*

Sucuktan çıkan çubukla kumun üzerinde şekiller çizerek yer fıstığının gülümseyen suratına bakmamaya çalıştım. Alkışlar yükselince şarkının bittiğini anlayıp derin bir nefes aldım, kafamı kaldırdığımda Emirhan'ın yer fıstığının kulağına bir şeyler söylediğini gördüm. İçimde yükselen öfkeyle başımı öne eğdim. Çizdiğim şekilleri elimin tersiyle dağıtırken Didem "Uraz," diye seslendi.

Birkaç saniye hareketsiz durdum. "Ne oldu hayatım?" diye sorduğunda geriye doğru yaslanırken "Sıkıldım." dedim. Beni anlıyormuş gibi bakan kız "Biraz daha duralım, sonra kalkarız." dedikten sonra kulağıma doğru fısıldadı. "Sıkıntını alacak şeyler biliyorum."

Belli belirsiz gülümsedim. Dudağını ısırarak bacağımanın iç kısmına elini yerleştirip var gücüyle sıktı. Her zamanki gibi sadece ön sevişme yapacağını bildiğim için elini üzerimden çektim. Emirhan gitarın tellerine tekrar dokunduğunda 'Allah'ım sen sabır ver.' diye düşünürken tanıdık bir ses ürpermeme neden oldu.

*Gölgen düştü üstüme
Kime saklansam hep yağmurların,
Buldu beni islandım elbet.
Ne kadar çok istedim yürüyüp gitmek
İyi niyetli bir güne,
Dünü mü, yarını mı emanet etmek.*

Ayşin'in gözlerinin içine daha fazla bakamayacağımı anlayıp başımı başka tarafa çevirdim. Sesi ruhumu sarıp sarmalarken yüreğimdeki ağırlığın altında ezildiğimi hissediyordum. Sesinin gittikçe çatallaşması nefes almamı engellerken zar zor yutkundum.

*Çık karşıma düşman gibi,
Aç kalbini bak ruhuma.
İyileşmiyor iyileşmiyor,
Hep yara bere senden sonra.**

*Gece-İyileşmiyor

Ter içinde gözlerimi araladım. Konfor adına her şeyi düşünen ablamın bunu hesaba katmadığına adım gibi eminim. Yavaşça doğruldum. Nylon çadırın da terlemiş gibi su damlalarıyla kaplı olduğunu gördüğümde çadırın giriş kısmındaki fermuarı açtım. Başımı dışarı çıkarmamla soğuk hava yüzüme çarptı. Dışarısı bu kadar soğukken içeri havasızlıktan hamama nasıl dönmüştü?

'Ben tek başıma bu kadar terlediysem diğerleri kim bilir ne durumdadır.' diye düşünerek gözlerimi etraftaki çadırlarda gezdirdim. Bu saate kadar sadece benim kapımın kapalı olduğunu farkettim. Belli ki herkes benden önce bu olaydan rahatsız olmuştu ya da akıllılık edip kapılarını hiç kapatmamışlardı.

Çadırın içine girerken gözüm karşımdaki çadıra takıldı. Didem arkadaşının yanına gelmişti. Aklıma Emirhan'ın zorla söylettiği şarkıdan sonra Uraz'la yanımızdan ayrılmaları gelince boğazıma bir yumru oturdu. Sesimin güzel olmadığını biliyordum, tıpkı yanımızdan bu nedenden dolayı ayrılmadıklarını bildiğim gibi. Kim bilir o çadırda neler yapmışlardı...

İçimin daraldığını hissedince daha fazla bu çadırın içinde duramayacağımı anladım. Her yanımdan terden yapış yapıştı. Hava tam anlamıyla aydınlanmasa da denize girmekten başka çarem yoktu. Üzerimi çıkardım ve terimi sildim. Yüzücü mayomu bir çırpıda üstüme geçirdikten

sonra mini kot şortumu ve bol tişörtümü giydim. Çantama gerekli eşyalarımı koyup dışarı çıktım.

Sabah ayazı etrafımı sararken tüylerim diken diken oldu. Olabildiğince sessiz hareket ederek çadırların arasından geçtim. Açık alana çıkmamla rüzgâr daha sert esmeye başladı. Tekrar içim ürperdi. 'Hava bu kadar soğuksa su kim bilir nasıldır?' diye düşündüm ve yürümeye devam ettim. Korkunun ecele faydası yoktu. Ya yapış yapış kalmayı göze alacaktım ya da soğuk suyla terimi atacaktım.

Hızla sahile indim. Hava biraz daha aydınlanmış olsa da etrafta kimse yoktu. Temiz havayı ciğerlerime dolurarak çantamı kumlara bıraktım. Terliklerimi çıkartıp ayaklarımı soğuk kuma bastırdığımda derin bir nefes aldım. Üzerimi çıkarmadan önce suyun soğukluğuna bakmak için denize doğru yürüdüm. Ayağımın suya değmesiyle ufak bir çığlık atarken tekrar kumlara kaçtım. Çok soğuktu ve bu soğukta suya girersem kesinlikle böbrek ağrısından tüm gezim ziyan olurdu. Sanırım denize girmek için güneşin biraz daha yükselmesini beklemeliydim.

Arkamı dönüp çantama doğru yürürken gözüm bir yere takıldı. Gözlerimi kısarak uzaktakinin kim olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı ve "Uraz?" diye fısıldadım. Tüm gece sahilde mi yatmıştı? Bu soğuk kumlarda?

Çantamı ve terliklerimi elime aldım. Uraz'a doğru yürürken rahat bir tavırla sırt üstü uyuduğunu farkettim. Soğuk onu hiç etkilememişti. Eşyalarımı yere bırakırken gözlerimi üzerinde gezdirdim. Kasları iki elini başının altına koymasıyla daha da belirginleşmişti. Siyah tişörtünde yer yer kum vardı ve belinin belli bir kısmı açıktı. Bir dövmesinin kasığına doğru gittiğini gördüğümde yanaklarımın kızardığını hissettim. Gözüm daha sonra akşam Didem'in elini gezdirdiği bacaklarına takıldı. Ben daha bakmaya cesaret edemezken o kız Uraz'ın her yerine do-

kunmuştı! Kafamı iki yana sallayarak gözümün önüne gelen ateşli hallerini uzaklaştırmaya çalıştım. Uraz haklıyapamazdım. Onun istediği Didem gibi kızlardı. O yüzden benimle hiç işi olmaması normaldi.

Derin bir nefes aldım. Belinin açıklığını kapatmak için eğildim. Tişörtünü tutmamla iki kolumda ellerini hissetmem ve daha ne olduğunu anlayamadan sırtımın soğuk kumlarla buluşması bir oldu. Ufak bir çığlık atarken gözlerimi sıkıca yumdum. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Boğazımın üzerindeki baskı kalksa da yutkunamıyordum. Hâlâ üzerimde bir ağırlık vardı ve nefes almam daha da güçleşiyordu.

“Ayşin?”

Korku dolu ses tüm ruhumu sardı, gözlerimi yavaşça açtığımda Uraz’ın bir nefes kadar uzağımda olduğunu hissettim. Nefesi, sigara kokusunu bastırmak için çiğnediği çubuklar gibi tarçın kokuyordu. Alev alev yandığımı hissediyordum. İçimdeki yangını soğuk kumlar bile söndüremiyordu. Kesinlikle bu işten kurtulduğum an denize girmeliydim.

“Ne yapıyorsun sen!”

Göğsüm hızla inip kalkarken Uraz’ın sert göğsüne sürtüyordu. Ona her temasımla içimdeki yangın biraz daha artıyordu sanki.

“Be-ben ti-tişörtünü-” derken üzerimden kalkıp yanına oturdu. Uraz’ın da benim gibi nefes aldığını duyuyordum. Nefesim düzeline kadar kumlarda uzandım. Uraz’a baktığımda başını ellerinin arasına aldığını gördüm. Gözleri kapalıydı. Derin ve yavaş soluklar almaya başlamıştı.

Yavaşça yattığım yerden doğruldum. Bacaklarımı bağdaş kurarken Uraz sesli bir şekilde iç geçirdi. Avucumun içine aldığım kumlarla oynamaya başladım. “Korkuttu-

ğum için özür dilerim." deyip bakışlarımı Uraz'a çevirdim. Beni izlediğini gördüğümde az önceki halimiz aklıma geldi. Yanaklarım kızarak önüme döndüm.

"Senin çadırında olman gerekmiyor mu?"

"Hava almak istedim, sen üşümedin mi?"

Yüzünü ovuştururken hayır anlamında bir ses çıkarttı, tekrar önüme döndüm. Ayağa kalkıp üzerimdeki kumları silkerken "Yavaş." diye bağırarak Uraz üzerini silkti.

"Özür dilerim."

Üzerimdeki tişörtü çıkarıp kumlarını silkerken "Aysin!" dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Altımdaki şortun düğmelerini açarken "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Şortu bacaklarımdan sıyrarak "Deniz'e gireceğim." diye cevap verdim.

"Bu saatte?"

"Ne varmış saatte?"

"Donarsın."

Bunun ben de farkındaydım ama terden yapış yapıştım. Üstüne bir de her yerime kum yapışmıştı. Tüm bunlardan önemli olan şey ise içimdeki yangının bir türlü sönmemesiydi. "Olmaz bir şey." diyerek denize doğru yürüdüm. Her adımım az önceki cesaretimi biraz daha kırıyordu. Ayağımın suya değmesiyle kaskatı kesildim. Az önceye kıyasla daha da mı soğumuştum bu su? Ağır adımlarla suya girerken kollarımı bedenime doladım. İçim ürperirken suya böyle ısınamayacağımı anladım.

Balıkrama suyun altına dalmamla ilk andaki şok tüm vücuduma elektrik verilmiş gibi hissettirdi. Oldum olası iyi bir yüzücüydüm ama dalmayı daha çok seviyordum. Deniz en sevdiğim yanı suyun altındaki saçlarımin hareketiydi. Bu yüzden gidebileceğim yere kadar suyun altından ilerleyip saçlarımı izledim. Nefesimin kesildiğini hissettiğimde yukarıya yönelip sudan çıktım. Kıyıya bak-

tiğimde Uraz'ın ayaklandığını farkettilim. Bu uzaklıktan yüzünü tam seçemiyordum ama hareketleri endişelendiğini gösteriyordu. Boyumu aşan bir yerde olduğumu farkedince nefes alışımın düzene girmesine izin vermeden gerisin geri yüzmeye başladım. Her hareketim suya biraz daha ısınmama neden oluyordu.

Uraz bana doğru yürüdü. Kıyıya yakın bir yerde durup dizlerimin üzerine çöktüm. "Neden öyle bakıyorsun?" dediğimde sanki kaşlarının çatıklığını farketmemiş gibi yüzünü gevşeten Uraz "Üşüyeceksin." dedi.

"Yok. Şu anda su çok güzel."

Bana inanmıyormuş gibi bakan Uraz'a "Gerçekten. İnanmıyorsan gir bak." deyince tek kaşı havaya kalktı. Kollarımı iki yanda hareket ettirirken Uraz tedirgin birkaç adım attı. Ayaklarının suya değmesiyle kaskatı kesilirken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ayşin, çık şu sudan."

"Hayır." diyerek sırt üstü uzanıp birkaç kulaç attım. Bana doğru birkaç adım atan Uraz "Su buz gibi, böbreklerin zaten nane molla. Çık şu sudan!" diye bağırdı.

Hayır...

"Ayşin!" demesiyle ona doğru yüzerken "Çıkmayacağım Uraz." dedim. Pantolonunun paçalarının ıslandığını farketdiğimde aklıma hain bir fikir geldi. "Su gerçekten çok güzel." diyerek önünde hareket etmeye devam ederken "Ayaklar insanı yanıltıyor." dedim ve beklenmedik bir anda ayağa kalkıp Uraz'ın üstüne suyu fırlattım. Geriye doğru koşsa da her yeri ıslandı.

"Ayşin!"

Uraz tişörtünü tenine değdirmemek için uğraşırken öfke dolu bakışlarını bana gönderiyordu. Tekrar suyun içine girerken "Sıcakmış değil mi?" diye sordum. Yüzümdeki hain gülümseme devam ederken Uraz "Sıcakmış."

dedi. Sesindeki tını ve yüz ifadesi 'Birazdan intikam alacağım.' der gibiydi. Gülümsemem olayın ciddiyetiyle soldu.

"Ama dışarısı daha sıcak."

Bir an gözlerinin parlamasıyla ne yapacağını anlarken "Uraz sakın." dedim. Bana doğru gelmeye başlamasıyla geri geri yüzmeye çalıştım. Uraz'ın suya atlamasıyla ufak bir çığlık atarken önüme döndüm ve hızla kulaç atmaya başladım. Arkama baktığımda suda hiçbir hareket olmadığını gördüm. Tekrar önüme döndüğümde tam karşımda sudan çıkan Uraz tekrar çığlık atmama neden oldu. Can havliyle geriye yüzmeye çalışırken Uraz ayağımı yakaladı ve beni kendine doğru sertçe çekti. Çığlık atmaya çalışırken bütün su ağzıma doldu. Öksürürken belimi tek koluyla kavradı. Sırtım gövdesine çarparken tepki olarak nefesim kesildi.

Kıyıya doğru yürümeye başladığında bir yandan öksürüyor diğer yandan çırpınarak elinden kurtulmaya çalışıyordum. Suyu yüzüne atmaya, ayaklarımı bacaklarına vurmaya çalıştım. O kadar sıkı tutuyordu ki buradan kurtulmak için ortadan ikiye bölünmem gerekiyordu. Sudan çıkmaya başladığımızda ürperdim.

"Çok soğuk."

Dişlerim takırdarken Uraz'ın hâlâ sıcak olduğunu hissettim. Az önce ondan kurtulmak için uğraşırken şimdi ona muhtaçmış gibi hissediyordum. Sırtımı göğsüne daha çok yaslarırken eşyaların olduğu yere kadar beni tek koluyla taşıdı. Ayaklarım kuma değdiğinde apar topar çantamdaki havluyu çıkardım.

"Sıcakmış değil mi?"

Uraz'a cevap veremeyecek kadar üşüyordum. Ben havluya sıkı sıkı sarılırken Uraz üzerindeki ıslak tişörtü çıkardı. Bu hareketiyle dudaklarım aralanırken neye tepki vereceğimi şaşırdım. Bu soğukta çıplak durmasına mı, bu

haliyle dergilerden fırlamış gibi durmasına mı, yoksa şu anda vücuduna bu kadar yakın durmama mı?

Havluyu burnuma kadar çektim. Gözlerimi dövmeli vücudundan ayıramıyordum. Neden bu kadar dövme yaptırmıştı? Anlamları neydi? Bazı yerlerindeki yaralar sanırım dövüşlerden kalmaydı. Elindeki tişörtü sıkarken gözücuyla bana bakınca, bakışlarımı kaçırdım.

"Bu ortamda çıplak durmam sorun değil sanırım."

Evindeki olaydan bahsettiğini anlarken "Üşüyeceksin." dedim

"Olmaz bir şey."

"Havlumu kullanabilirsin."

"Gerek yok." diyerek ıslak saçlarının nemini tişörtüyle almaya çalışırken "Hadi üzerini giyin. Üşüyeceksin." dedi. Şu anda o kadar etkileyici duruyordu ki kalbim deli gibi çarpıyordu. Zevkten kasıklarımın tüm vücuduma hızla bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı, ağzımı açsam muhtemelen inleyecektim, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırarak çantamın üzerindeki tişörtümü giydim. Şortumu üzerime geçirirken Uraz tişörtü omzuna attı.

Kurunmayla uğraşırken hava iyice kararmıştı, Uraz'ın kafama attığı havlu yüzünden bir an duraksadım. "Saçını kurut." dediğinde yüzümü görmemesini fırsat bildim ve gülümsememi gizleme gereği duymadan kaldığım işe devam edip düğmelerimi ilikledim. Havluyu başımdan çekerken tekrar ifadesiz bir hale büründüm. Saçlarımın nemini havluyla almaya başlarken iç çamaşırının-boxerlastik kısmını gösterecek şekilde duran pantolonuna gözüm kayd.

"Uraz pantolonun ıslak."

Alaylı bir şekilde iç çekti. "Ciddi olamazsın." dediğinde gözlerimi kısıtım. "Denize kıyafetlerimle girmek zorunda olduğum için olabilir mi acaba?"

"Sana kıyafetlerinle denize gir diyen olmadı." Yüzünde birden keyifli bir gülümseme belirdi. "Çıplak girmemi mi tercih ederdin?" Kaşlarımı çattım. Elimdeki havluyu kırbaç gibi kullanarak Uraz'a vururken "Ah!" diye inledi. Bir saniye sadece bir saniye canının acıdığını düşündüm ama havluyu kavramasıyla yüzündeki keyifli gülümseme bu işten zevk aldığını bana kanıtladı.

"İlk kez beni tahrik ettin yer fıstığı."

"Sapık!"

Havluyu elinden almaya çalışırken beni sertçe kendine çekti. Göğsüm gövdesine çarptığında sessizce inledim. Bedenimin titrediğini hissediyordum. Bu sefer soğuktan değildi...

Çekinerek başımı yukarı kaldırdım. Uraz'ın benle değil de başka bir yerle ilgilendiğini gördüğümde başımı o tarafa doğru çevirdim. Emirhan bozuk surat ifadesiyle bize doğru yürüyordu. Göz göze geldiğimiz an şu anki görüntümüzü hatırladım ve hızla Uraz'dan ayrıldım.

"Ayşin!"

Islak saçımı kulağımın arkasına atarken "Efendim?" dedim. Emirhan bana bakmak yerine arkamdaki kişiyi inceliyordu.

"Ne yapıyorsun burada? Seni ne kadar merak ettiğimle ilgili en ufak bir fikrin var mı?"

Merak etmiş olabilirdi ama bu beni sorguya çekip hayatıma karışacağı anlamına gelmiyordu, yine de tatsızlık olmaması için derin bir nefes alıp cevap verdim.

"Denize girmek istedim."

"Belli oluyor...Uraz'a girmiş gibisin!"

"Ne!"

Duyduğum şeyi gerçekten Emirhan mı söylemişti? Bakışlarını benden Uraz'a kaydırduğunda arkama döndüm. Uraz'ın suratı asık, çenesi kenetliydi. Bedenindeki her hüç-

renin gerildiğine yemin edebilirdim. Ona baktığımı farkettiğini biliyordum ama o da bana bakmak yerine gözlerini Emirhan'a sabitlemişti.

"Kız arkadaşın seni sorup duruyordu. Gidip baksan iyi olur."

Emirhan'ın kurduğu cümle Uraz'ı etkilemese de beni parça parça etmişti; *kız arkadaşın*. Bulutlardan yere çakılmış gibi hissediyordum. Az önce yaşadığımız her şeyin hayal ürününden farksız olduğunu düşündüm. Hepsini kafamda kurmuştum sanki...

Uraz hiçbir şey söylemeden yanımızdan çekip gitti. İçimdekileri hazmetmeden kıpırdamak istemiyordum. İçimdeki yangın şimdi başka bir şekle bürünmüştü. Daha güçlüydü, daha yıkıcı.

"Ayşin." dediğinde Emirhan'ın hâlâ arkamda olduğunu hatırladım. Bana yakıştırdığı şey aklıma geldi. *O ne cüretle benimle bu şekilde konuşurdu.* Öfkeyle arkamı döndüm. O an Emirhan'ın az önceki öfkesi saman alevi gibi söndü çünkü şu anda o alevle yanacak kişi bendim.

"Sen ne cüretle benimle bu şekilde konuşursun!"

Bazen okuduğum kitapların bana güç verdiğini hissediyordum. İçimdeki Demir Kara'yı gün yüzüne çıkarma vakti gelirken hızla Emirhan'a doğru yürüyüp göğsünden ittim. Arkaya doğru sendeledi.

"Sen bana nasıl öyle bir şey ima edersin!"

"Nasıl görüldüğünüzle ilgili en ufak bir fikrin var mı?"

"Sana ne!" diye bağırarak Emirhan'ı tekrar ittim. "Sen benim neyimsin ki hesap soruyorsun?" Tekrar ittiğimde bu sefer bileklerimi tutan Emirhan "Sen söyle!" dedi. "Ben senin neyim Ayşin?"

İçimdeki öfkeyle sorduğu soruya cevap vermemeliydim. Onun kırılmayı haketmeyen biri olduğunu bilecek kadar aklım yerindeydi. "Bırak beni!" diyerek bileklerimi

elinden kurtarmaya çalışırken "Söyle!" dedi.

Tek elimi zar zor elinden kurtardım. Bunun sonucunda diğer bileğimi daha çok sıkı. "Söyle Aysin, ben senin neyinim?" diye sorduğunda "Emirhan sen bu değilsin!" diyerek serbest olan elimle onu itmeye devam ettim. "Bırak lütfen!" Bileğimi var gücümle çekerken birkaç saniye geç bırakmasından dolayı kolum büküldü. Acıyla suratımı buruşturarak bileğimi tuttum. Gözlerim sulanırken bileğimi ovmaya başladım. Az önceki ifadesi bir anda yok oldu. "Özür dilerim." diyerek bana doğru yürürken "Yaklaşma." deyip birkaç adım geriledim. Gözlerinde yaşadığı pişmanlığı görebiliyordum.

Pişmanlığı az sonra acıyla harmanlanacaktı çünkü biz tartışırken Uraz'ın geldiğini farkedememiştim.

Uraz Emirhan'ın ensesini kavrarken acı bir ses çıkartmasına neden oldu ve ses tüm sahilde yankılandı. Elimin ayağımın boşaldığını hissediyordum. Uraz çocuğu dizlerinin üstüne çökmeye zorladı. "Bırak lan!" diyen Emirhan Uraz'ın elinden kurtulmaya çalışsa da dizinin arkasına yediği darbeye kendini yerde buldu. Hâlâ yerde debelenmeye devam ediyordu. Uraz tek dizini kuma bastırırken bana doğru baktı. Yüzüme değil bileğime bakıyor olması benim için geldiğini belli ederken gözlerindeki nefreti farkettim. İşte o an bir şey yapmam gerektiğini anladım.

Bakışlarını tekrar Emirhan'a döndürmesiyle yerde kıpırmızı olan çocuğa baktım. Biraz daha üzerinde güç göstermeye devam ederken kafasını bedeninden ayıracaktı. "Uraz." diyerek göz teması kurabileceğim yerde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Uraz bana bak!"

Sesi o kadar yakındı ki adımı söylemesi içimdeki alevlere benzin fırlatmak gibiydi. Deli gibi titrediğimi hissederken gözlerimi yerdeki zibididen ayırmadım.

“Şimdi sırası değil yer fıstığı.”

Elimin altında çırpınan zibidinin saçlarını kavrayıp başını yukarı doğru kaldırdım. Acıyla inlemesi zerre kadar umurumda değildi, yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Sen nasıl Ayşin’e dokunursun lan!”

“Bırak!” diye bağırان çocuk dişlerini sıkarken tükürüklerini etrafa saçtı. Nabzım hissedemeyeceğim kadar hızlı atmaya başladı. Bedenim karıncalanıyor, ruhum uyuşuyordu. Bana söylediklerine bir şekilde tolerans gösterebilirdim ama Ayşin’in canını acıtması hiçbir affı hak etmiyordu.

“Senin ona dokunduğun ellerini kırmaz mıyım lan ben!”

“Uraz lütfen.” diyen yer fıstığının ağlamaklı sesiyle kafamın içindeki karanlık düşünceler dağılırken “Cankut!” diye bağırdı ve ardından omzumdan beni birinin geriye çekmesi bir oldu. Eski pozisyonumu almak için birkaç hamle yapsam da Cankut beni bacakları ve kollarıyla sararak yere sabitledi.

“Uraz kendine gel!”

Ayşin’in Emirhan’a yardım etmeye çalışması beni daha da çileden çıkarırken “Bırak Sarı!” diye bağırdım. Kızabak ya! O halde olduğu için o çocuğu bu hale soktum ben! Be-

ni sakinleştirmek yerine gidip o zibidiye yardım ediyor!
"Uraz!" diye bağırarak Merve'yle arkamızda toplanan kalabalığı yeni farkettim.

"Ne oluyor burada? Uraz, Emirhan! Neyi paylaşamıyorsunuz?!"

"Belli değil mi hocam?" diyen bir kızla bakışlarımı kalabalığa doğru döndürdüm. Fısıldaşmalar anında kesildi. Didem'le göz göze geldik, şaşkınlık ve kırgınlık içeren bir bakışla beni inceliyordu. Büyük ihtimal neden bu halde olduğumu düşünüyordu ama bu sefer ona verecek bir cevabım yoktu. Ayşin'in yardımıyla Emirhan ayağa kalkarken "İyi misin?" diye soran Cankut'a bir kez başımı salladım. Beni serbest bırakmasıyla ayağa kalkıp üzerimdeki kumları temizledim.

"Okulda olsaydınız yaptığınız bu terbiyesizlik disiplin cezasıyla sonuçlanırdı."

Merve'ye baktım. Gerçekten öfkeli olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Emirhan ile ikimizin arasında mekik dokurken "Bir saygısızlığınızı daha görürsem okula döndüğümüz gibi sizi disipline veririm!" dedi. Aklıma Patron geldiğinde disiplin cezasının benim için yararlı olmayacağını düşündüm. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Merve bir süre daha bize bakıp arkasını döndü ve kalabalığa kahvaltı için hazırlanmalarını söyledi. Herkes arkasına baka baka yanımızdan ayrılırken Didem, Ayşin, Emirhan, Cankut ve ben sahilde kalmıştık. Yüzünün rengi yeni yeni gelen çocuktan çok yer fıstığıyla ilgilenirken içimde kopan fırtınaları durdurmaya çalıştım. Hâlâ o çocuğun yanında olduğuna inanamıyordum.

"Hani Ayşin gibi bir kızla hiç işim olmaz demiştim ya." diyerek kısa bir an Didem'e bakıp tekrar yer fıstığına döndüm. Ne yüzündeki kırgınlık ne gözlerindeki ağlamaklı ifade umurumdaydı.

"Hayatımda hiç bu kadar haklı çıkmamıştım!"
"Ee şimdi ne olacak?"

Masada çatal bıçak sesleri ve hafif hafif fısıldaşmalar hâkimken sessizliğim Cankut konuşana kadardı. "Ne olabana doğru yaklaştı. "Ayşin'in kalbini kırdın, bari Didem'in kalbini onar. Plan iyice boka sarmaya başladı."

Gözüm masanın öbür ucunda oturan yer fıstığına ilişti. Çenesinin altındaki elinin parmaklarını belli bir ritimle yanağına vururken tabağındakilerle oynuyordu. Bileklerine kan oturmuş gibi duruyordu. Fazlasıyla düşünceli bir o kadar da kırgın görünen yüzü bir an kendimi kötü hissetmeme neden oldu ama üç saat önceki hali aklıma geldiğinde içimdeki boğa tekrar harekete geçti. Elimdeki çatalı var gücümle sıkarken Sarı "Uraz!" diye seslendi.

"Kimsenin kalbini kırdığım yok." dediğimde alçak sesle söylememe rağmen sanki ona bağırmışım gibi geri çekildi. "Tamam." derken telaşla, af diler gibi ellerini kaldırdı. Başımı tekrar tabağıma çevirdim. İşkence yaptığım çatalla tabağındakilerle oynamaya başladım. *Ayşin'in kalbini kırmışım ha? Peki ya o...*

"Ha sen bu yüzden sinirlisin." dediğinde başımı tekrar Cankut'a çevirirken Ayşin'in bize doğru baktığını gördüm. Bakışlarını yakalamamla başını tekrar tabağına çevirdi. Göğsünün hızla inip kalktığını görüyordum. Tekrar Cankut'a baktım, "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ayşin yüzünden bu kadar sinirlisin."

"Saçmalama." diyerek tekrar önüme döndüm ve Didem'le göz göze geldik. Ne zamandan beri beni izliyordu bilmiyorum ama göz göze geldiğimiz an gültümsedi. Neyse ki onunla olan sorunu "Ayşin'i hırpalıyordu. Arkadaşımız olarak dayanamadım." diyerek çözmüştüm. Yani çözmüş gibi duruyordum. Zoraki bir tebessümü yü-

zümeye yerleştirip tabağıma döndüm. Şu kahvaltı olayı bir-
ran önce bitmezse kafayı yiyecektim.

"Oğlum, sırf Emirhan'a yardım etti diye bu haldeysen
Ayşin'i biliyorsun. Zaten kendinden çok başkalarını dü-
şünen yapısı var. Bir de onun yüzünden çocuk o hale gel-
di. Senin için bile hangi ortama gir-"

"Cankut!" diye bağırarak elimdeki çatalı masaya vur-
dum. "Kes artık!"

Çıkan sesle uzun masadaki herkes bize doğru döndü.
Kimseyle göz teması kurmamak için suratı asık Cankut'a
bakmayı sürdürdüm. Bozulduğunu görebiliyordum ama hak
etmişti. Ayşin yüzünden neden sinirleneyim? Ayşin kim ki!

Daha fazla bakışlarının altında ezilmemek için sandal-
yemi sesli bir şekilde geriye iterek ayağa kalktım. Teras
kısımına doğru yürürken bakışların hâlâ sırtımda olduğu-
nu hissediyordum. Dışarı çıkıp cebimdeki sigara paketin-
den bir tane alıp dudaklarımın arasına kısırdım. Çakma-
ğı ararken önümde bir ateş yandı, çakmağı tutan kişiye
doğru döndüm. Gördüğüm kişiden sonra sigarayı dudak-
larımdan çektim.

"Yarım bıraktığım işi tamamlamamı istiyorsun sanırım?

Emirhan hafif bir gülümsemeyle bakarken ona doğru
bir adım attım. Tedirginliği fazlasıyla belliydi. Bu halde
karşıma çıkma cesareti gösterdiğine göre kafayı sıyırmış
olmalıydı. Aramızdaki gerilimi farkedenden birkaç kişi sesli
bir şekilde yerinden kalktı. Bize doğru yürüdüklerini duy-
duğumda gelmemeleri için elimi havaya kaldırdım. Belli
ki bir karın ağrısı vardı ve onu öğrenmeden kimsenin mü-
dahale etmesini istemiyordum. Emirhan'a gözlerimi kısa-
rak baktım ve "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Özür dilemek."

"Hah, Özür mü?" dediğimde tereddütle başını evet
anlamında salladı. "Özür için yanlış yerdesin." Bu sefer

hayır anlamında salladığı başını yerinden koparmamak için kendimi zor tutarken "Sana da bir özür borçluyum." demesi kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Kıskançlık gözümü kör etti. Senin Didem'le olduğun bildiğim halde saçma bir yakıştırma yaptım. Az kal-sın senin ilişkiye de zarar verecektim. Sanırım aranızda-ki sorunu halletmişsiniz. Kusura bakma."

O kadar cümlelerin arasından takıldığım tek şey 'Se-nin ilişkiye de zarar verecektim.' cümlesi oldu. Benimki-ne benzettiğine göre onun da Ayşin'le bu tarz bir ilişkisi vardı. Bu durum nedense içimde daha önce tatmadığım bir duyguyu harekete geçirdi. Kıskançlık...

"Bir daha gözünü açık tutmaya özen göster, yoksa se-ni gerçek bir kör yapmak için elimden geleni yaparım."

Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakan Emirhan başıyla beni onaylarken tekrar çakmağı uzattı. Bir an alıp almamak arasında gidip geldim ama sigara hasreti çeken ciğerleri-me daha fazla eziyet edemezdim. Çakmağı kaptığım gibi sigaramı yaktım ve ardından göz ucuyla ayaktaki Merve, Ayşin, Didem ve Cankut'a baktım. Bu özrü kimin için di-lediği belli olmuştu. Resmen bu olayı kullanarak yer fıstığının gözünde eski yerine kavuşmuştu. Yazık...

Başımı iki yana sallayarak deniz manzarasına doğru döndüm. Sigaramı içerken ılık bir esintinin sarmaladığını hissettim, hava yazdan kalma bir gün gibi sıcaktı. Dalgala-rın sesini dinleyerek sigaramı içip sakinleşmeye çalıştım.

"Hayatım gidiyoruz."

Didem'in sesiyle arkamı döndüm.

"İyi misin?" diye sorduğunda ağızımdaki dumanı dışa-rı üfleyerek başımı evet anlamında salladım. Yanıma ge-len kız sarılmak için hamle yaptığı an "Hadi gidelim." di-yerek elini tuttum ve yürümeye başladım.

Kamp alanına döndüğümüzde herkes sahile inmek için

çadırlarında hazırlanıyordu, Didem önüne geçerek cilveli şekilde bana bakarken "Hangi bikiyimi giyeyim?" diye sordu. Otobüste gösterdiği hiçbir fotoğrafa adam gibi bakmadığım için "İçinde sen olduktan sonra farketmez." dedim. Dudağını ısırarak Didem, "Birazdan hazır olurum." diyerek yanımdan ayrıldı. Ağır adımlarla Cankutların çadırına doğru yürüdüm. Bütün eşyalarım oradaydı ve mayomu giymek için sabah sabah tartıştığım iki adamın da yüzünü çekmek zorundaydım.

Emirhan'ın çadırın önünde durduğunu gördüğümde dişlerimi sıktım. Keyfine diyecek yok gibi duruyordu. Havlusunu omzuna atan zibidi ısıklık çalarak yürümeye başladı ve başıyla bana selam vererek yanımdan geçip gitti. Ayşin'in çadırına doğru gittiğini gördüğümde dişlerimle beraber yumruklarımı da sıkarak yürümeye başladım.

Çadırın önüne geldiğimde mırıltı şeklinde çıkan küfürleri duyar gibiydim. Sanırım Emirhan sadece benim şinirlerimi bozmuyordu. Başımı eğip içeri baktığımda Cankut'un minik çadırda debelendiğini gördüm.

"Hayırdır Sarı?"

Sesimle irkilen Cankut beni görünce birden rahatladı. "Sen miydin?" dediğinde çadırın önüne çökerken sırt çantasını fırlatıp attı. "Bütün gece çadırın üçte ikisini kapladığı yetmiyormuş gibi kalan kısmının yarısını da çantası kaplıyor." diye söylenerek kendi çantasından havlusunu çıkarırken "Bu gece ben de sahilde yatacağım amına koyayım." diyerek kendini dışarı attı.

"Ben çadırda kalamıyormuşum abicim. Beni bağa bahçeye salın, doğaya bırakın ama şu çadırın içine sokmayın."

Didemlerin çadırına yaklaştığımda Emirhan ile Ayşin'in sahile doğru yürüdüğünü gördüm. Aralarındaki mesafe yer fıstığının tam anlamıyla çocuğu affetmediğini gösteriyordu. Bir an gülümsediğimi farkedirken "Geldin mi ha-

yatım?" diyen kıza doğru döndüm. Beğeniyle beni inceliyordu. Zaten ne zaman üstsüz olsam dudaklarını ısırması alışkanlık olmuştu. Mini şortu ve üstünde sadece göğüslerinin ucunu kapatabilen parlak pembe bikiniyle bronzleme gereği duymadan "Hadi gidelim." dedi. Elini tutup ri sallanan kızla içimdeki dürtüleri engellemeye çalışırken omzumun üstünden Cankut'a baktım. Didem'in salak arkadaşısıyla güle oynaya peşimizden geliyordu. Akşam onları çadırda bastığımız an aklıma geldiğinde sinsi bir ifadeyle dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Bu çocuk kesinlikle bu kızı becermeden bırakmayacaktı.

"Acaba şezlong var mıdır?"

Sıkıntılı bir şekilde etrafı inceleyen kız "Kumdan nefret ediyorum." dedi. Dün akşam ateşin başına oturduğundaki mızızlanmaları aklıma gelince derin bir nefes aldım. Bir kere daha, kum ve vücuduna değdiğiindeki hissi dinlemek istemiyordum. Etrafa bakındım. Gerçekten de burada şezlong yoktu. Sadece birkaç tane gölgelik olması için hasırdan şemsiye koymuşlardı. Hoş burası tatil köyü değildi, zaten gelenler kamp için geliyordu ve birçok kumda yatmayı göze alıyordu. Almayanlarda belli ki kendi şezlongunu kendileri getiriyordu.

Nefesini dışarı üfleyerek yürümeye devam eden Didem'e "Havlunu kullanırsın." dedim. "Neyle kurulanacağım? O kumlu şeyi bir daha üzerime sürmem." diye cevap verdi.

Ya sabır...

"Benimkine oturur kendininkiyle kurulanırsın. Tamam mı?"

"Peki ya sen?" dediğinde 'Yeter ki sus ben ıslak kalmaya razıyım.' demek istesem de, "Kurulanmasam da olur." dedim.

"Olmaz öyle. Aynı havluyla kurulanırız."

"Tamam." dedim.

Erken gelmemizi fırsat bilip hasır şemsiyelerden birini kaptık. Kızlar havlularını büyük bir dikkatle altlarına sererken gözlerimi etrafta dolaştırdım. İki şemsiye önümde duran yer fıstığının sabahkine göre daha renkli olan yüzücü mayosuyla oturduğunu gördüm. Sanırım ameliyat izlerini kapatmak için bu tarz mayolar tercih ediyordu ya da çıplaklığı fazla sevmiyordu. Hoş çıplak olsa da gösterecek bir şeyi yoktu. Benim baktığımı hissetmiş gibi duruşunu dikleştirdi. Bakışlarımı yakalama riskini göze almadığım için başımı şortunu çıkartan Didem'e çevirdim. Parlak pembe kumaş en mahrem yerlerini örtüyor, hayal gücüne çok az yer bırakıyordu. Kıvrımlarını gururla sergiliyordu; her gamzesini, her çukurunu, her kavisini...

Bu günaha davetti. Bu dayanılmazdı. Bu görüntüyle havlunun üzerine oturması yerine benim üzerimde oturmalıydı. Bakışlarımı farkettiğinde gülümsedi. Çantasından çıkardığı güneş kremi beni tahrik etmek istercesine vücuduna sürmeye başladı. Dudaklarının hafif aralık olması ve ara ara diliyle ıslatması sahip olduğum tüm sabrı son damlasına kadar kullanmam gerektiğini hatırlatıyordu.

"Denize girmeyecek misiniz?"

Cankut'un yönelttiği soruyla kendime gelirken Didem'in arkadaşı "Biraz güneşlenelim diye düşündük." dedi. "O zaman biz girelim." diyerek yürüyen Cankut yerinden kıpırdamadığını görünce "Uraz." diye seslendi. Didem elini göğsünde gezdirirken gözlerimi zorla ondan uzaklaştırdım ve denize doğru yürüdüm. O sırada Ayşin suya atladı ve anında dibe dalıp gözden kayboldu.

Su, sabah olduğundan daha sıcaktı. Yavaş yavaş denize girmek yerine balıklama suya atladım ve dipten ilerlemeye başladım. Denizi havuzdan daha çok seviyordum,

özellikle de berrak suları çünkü suyun altındaki yaşamı izlemeye bayılıyordum. Gözlerimin yanmasını umursamadan etrafı inceledim, nefesimin tükendiğini hissetsem de suyun altında kalmaya gayret ettim. Ecelle oyun oynamayı seviyordum.

Suyun yüzeyine çıkarken derin bir nefes aldım. Kalbimin hızını sollayacak soluklarımla etrafa bakındım. Kalbimdeki insanlar karınca gibi gözüküyordu. Birden yanımda beliren kişiyle kaşlarımı çattım. Neden istenmeyen ot gibi sürekli dibimde bitiyordu. Ayrıca onun gibi ufak biri için burası fazla derindi. Ayşin biraz uzağımda soluklanırken bana doğru baktı ve benim olduğumu farketmesiyle daha derine doğru yüzmeye devam etti. 'Bu kız ölmek mi istiyor.' diye düşünerek arkamı döndüğümde ileride sığ bir bölge olduğunu gördüm. Şimdi buraya kadar gelmesinin nedenini anlıyordum. Peşinden gidip gitmemek arasında kaldıktan sonra dayanamayıp yüzmeye başladım.

Sığ bölgeye gelmemle su dizlerime kadar geldi. Ayşin sudan çıkmadan nefes nefese bana doğru baktı. Gözlerinin beyazı deniz suyundan dolayı kızarmıştı. Kalın dudakları kiraz gibi kırmızı duruyordu. Saçları geriye doğru yapıştığı için yüzünün güzelliği daha fazla ortaya çıkmıştı. Soluklanırken kıyıya doğru baktım. İnsanlar şu anda nokta gibi gözüküyorlardı.

Yavaşça geriye doğru uzandım. Gözlerimi güneşten açamıyordum. Allahtan tenimin çabuk bronzlaşan bir yapısı yoktu yoksa bu saatte istakoza dönmem an meselesiydi.

Suyun içinde yere oturdum ve bağdaş kurmaya çalışırken Ayşin'e baktım, yanaklarının haricinde omuzlarının da kızardığını gördüm. Kaçamak bir bakış attı, kırgınlığını iliklerime kadar hissettim. Konuşmadan yanımda durmaya devam etti. Tıpkı dün ablasının arkasından çıkardığı hırıltılı sesi tekrar çıkarınca gülümsedim.

Belli ki bana da söylemek istediği bir şeyler vardı ama söyleyemiyordu ya da benden bir şey söylememi bekliyordu.

Her zaman iyi niyetimden kaybettim ben. Kendimden çok başkalarını düşünürken en çok kendime zarar verdim. Bu zamana kadar içimde kopan fırtınaları bir ben bildim bir de Allah. Bana ne yaparsa yapsın, benim yüzümden o hale gelmişken, onu ortada nasıl bırakabilirdim? Bunca seneliğin arkadaşlığı varken tek hatasında onu nasıl silebilirdim? Sırf onun gibi taş kalpli olamadığım için bana söylediği şey çok ağrıma gitmişti. Tüm bunları nasıl hazmedebilirdim? 'Hayatında hiç bu kadar haklı çıkmamıştım.' Bunu gözümün içine bakarak, beni kıracağını bile bile nasıl söyleyebildin Uraz? Aramızda bir şey olmayabilir, hadi sevgi de olmasın ama insan insana bunu yapmaz be...

Olayları hazmetmeden onunla göz göze gelmek istemiyordum. Tek bir cümle... Şu içimdeki yangını söndürecek, fırtınamı durduracak tek bir 'Özür dilerim.' cümlesi için yanında bekledim ama her zamanki dik başlılığıyla o ağzını bıçak açmadı. Sadece beni izledi. Kırıklığımı gördü yine de hiçbir şey söylemedi. Daha fazla onun yanında durmanın bir anlamı olmadığını anladığımda kıyıya doğru yüzmeye başladım. Sessizliği kulaklarımda bir çığlık sanki. Onu susturabilmek için suya daldım.

Dipten ilerlerken kulaklarımdaki uğursuz uğultuyu duymazdan geliyordum. Nefesimin tükendiği an su yüzeyine çıkarken hayata ilk kez merhaba dermişim gibi bir nefes aldım. Arkama bakmak istiyordum. Hâlâ arkamdan

baktığını görmek istiyordum ama bakmayacağını bilecek kadar onu tanıyordum.

Kıyıya kadar daha yavaş bir şekilde yüzdüm. Sahil hınca hınç doluydu. Sudan çıktığım an sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissettim, yine de rahatsız hissetmiştim. Sanki bakmalarını engelleyebilmişim gibi kollarımı göğsümde kavuşturarak su damlata damlata yürüdüm.

Emirhan'ın ortada olmamasına şükrederek çantamın içinden havlumu çıkardım ve hızla vücudumu örttüm.

O sırada gözüm ufacık bikinileriyle sere serpe yatan Didemlere takıldı. Uraz'ın o tarz bir kızdan hoşlanmasının bir nedeni daha... Vücudu kusursuzdu. Göğüsleri dolgun, beli ince, poposu Jennifer Lopez'inkinden farksızdı. Bronz teni bütün yazı güneşin altında geçirdiğini belli ediyordu. Çikolata tadında olmasına rağmen neden hâlâ güneşleniyordu?

"Bond!"

Duyduğum sesle arkamı dönmem ve kendimi yerde bulmam bir oldu. Bir anlık gözlerim kararsa da yüzümdeki ıslaklık hissi beni kendime getirdi. Gözümü açtığımda Bond'un dışarıdaki diliyle karşılaştım. Yanağımı tekrar yalamasıyla kahkaha attım. Hazel koşturarak yanıma gelirken yattığım yerden doğruldum ve "Ben de seni özledim." diyerek köpeği sevmeye başladım.

"Ayşin çok özür dilerim. Bu köpeğe seni görünce bir şey oluyor."

İçten bir gülümsemeyle "Önemli değil." derken Bond birkaç kez havladı. Etraftaki birkaç çığlığı umursamadan Hazel'e bakmak için elimi güneşe siper ederken "Otursana." dedim. Bond'un oturmasıyla kahkaha atıp "Aferin sana oğlum." diyerek başını sevdim. Bundan mı korkuyorlardı yani. Hazel yanıma otururken "Dünya küçük ha?" dedi.

"Bence sahil küçük." dediğimde kıkırdayan kız "Aslın-

da büyüktür." dedi. "Ama sahilin yarısını akşamki parti için kullanıyorlar." Başımı anladığımı belli edercesine salarken Bond etrafımda dolaşmaya başladı. Ona bakmak için uğraşırken Didemlerin ayaklandığını gördüm. Belli ki Bond'tan korkmuşlardı. 'Uraz gibi biriyle birlikte olup ufack bir köpekten korkması çok komik.' diye düşünürken denizden çıkan Uraz'ı farkettim. Kas yığını vücudundan damlayan sular içimin yağlarını eritirken derin bir nefes aldım. Sabahki yakınlaşmamız aklımıza geldiğinde yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Daha sonra bana söylediği şeyler aklıma gelince o alevler yüreğime düştü.

"Siz de gelsenize." dediğinde Hazel'e dönerken "Anlamadım?" dedim. "Akşamki partiye siz de gelsenize diyorum."

"Aa..." diyerek zaman kazanmaya çalışırken ne diyeceğimi düşünüyordum. Ablam hayatta bizim partiye gitmemize izin vermezdi. Çünkü o zaman kontrolü elinde tutmak zor olacaktı. Öte yandan eğlenceli de olabilirdi. Geldiğimize değen bir gezi olurdu. "Çok teşekkür ederim ama kabul edeceklerini sanmam. Ayrıca bizi kimse çağırmadı ki."

"Ben çağırıyorum ya işte." dediğinde belli belirsiz gülümsedi ve "Hem ben partiyi düzenleyen adamın eski sevgilisiyim. Bir nevi ev sahibi." diye devam edip göz kırptı. "Öyle ama-" derken olumsuz bir cevap alacağını anlayan Hazel "Ayrıca bu parti Bozcaada ahalisi için. Yani kimse'nin kimseyi partiye çağırmasına gerek yok. Buradaysan zaten partiye davetlisin." diyerek ısrarlarına devam etti. Derin bir nefes aldım. Bu kız kesinlikle ret cevabını kabul etmeyecek gibi duruyordu.

"Hocalara sorarım. Eğer kabul ederlerse-"

Cümlemi bitirmemi bile beklemeden ayağa kalkan Hazel'e "Ne oldu?" derken herkesin görebileceği gibi bir

alana geçti. "Arkadaşlar bir dakikanızı buraya ayırabilir misiniz?" diye bağırdığında etrafıma bakındım. Bağırması herkesin dikkatini çekmişti. Bond ona destek olurmuş gibi birkaç kez havladı. Gülümseyerek başını sevmeye devam ederken Hazel'e baktım.

"Bu akşam sahilde bir yaz sonu partisi düzenliyoruz ve hepinizi partiye davet ediyoruz."

Alkışlar, ısıklar havada uçuşurken ablama baktım. Hazel'e doğru yürüdüğünü gördüğümde iyi şeyler olmaya çağını farkettim ve ben de ona doğru yürümeye başladım. "Abla." diye seslendiğimde beni umursamadan Hazel'e bakarken "Bu ne demek oluyor?" diye sordu. Şimdi bütün dikkatler ikisinin üzerindeydi. Hazel hiçbir şey anlamamış gibi ablama bakarken "Bana mı dediniz?" dedi.

"Evet. Böyle bir şeyi duyurmak için önce bizden izin almanız gerekirdi. Buradaki öğrencilerin sorumluluğu bize ait."

"Aksini iddia etmedim." diyen Hazel'in sakin tavrı afallamama neden olurken "Ama Bozcaada halkı olarak düzenlediğimiz partiye misafirlerimizi çağırmak için kimseden izin alacak değilim. Gelmek ya da gelmemek size kalmış ama ben görevimi yerine getirmek zorundayım." dedi. Ablam bir süre kızın yüzüne baktı. Kafasındaki soru işaretlerine cevap almak istediğine emindim. Hazel'le göz göze geldiğimizde dudaklarım ince bir çizgi haline geldi. Birazdan dananın kuyruğu kopacaktı ama o 'Karışma ben hallederim.' tarzı bir bakışla rahat olduğunu belli ediyordu.

Ablam etrafında onları izleyen kalabalığı hatırlamış olacak ki "Burada konuşmayalım." dedi ve eliyle önden buyurmasını işaret etti. Hazel yürümeye başladığında bana göz kırptı. Belli belirsiz gülümserken ablamla göz göze gelmem gülümsememi yüzümden sildi. Bond havlamaya

başladığında Hazel ona doğru dönüp "Bond! Orada bekle!" diye emir verdi. Sanırım artık bu olayın benim başımın altından çıktığını düşünecekti. Hoş geldin zulüm, selam olsun sana...

Ablamla göz göze gelmemek için başımı Bond'a çevirdim. Tekrar havlayan köpek dili dışarda solurken Hazel'e doğru kaçamak bir bakış attım. Bizden uzak bir yere doğru yürürken hararetle bir şekilde konuştuklarını görüyordum. Daha doğrusu ablamın konuştuğunu, Hazel'in sadece dinlediğini... Bond'un bacaklarıma sürtünerek etrafımda dolaştığını hissettiğimde gülümsedim.

"Oyun mu oynamak istiyorsun sen?"

Bond birkaç kere havlayınca kahkaha attım. Sanırım hayatımda gördüğüm en akıllı köpekti. Üzerimdeki havlu-yu atıp şortumu giydim. "Seni neyle oynatabiliriz?" diye kendi kendime konuşurken önüme bir frizbi düştü. Başımı kaldırdığımda Emirhan'ın gülümseyerek bize doğru geldiğini gördüm.

"İkimiz oynarız diye düşündüm ama sanırım üç kişi olacağız." dediğinde Bond havlamaya başladı. Nedense saldırı pozisyonuna geçtiğini hissediyordum. Başını severken çaktırmadan tasma-sını tuttum. Emirhan ellerini havaya kaldırarak "Hey hey." dedi ve Bond'a doğru yürüdü.

"Sakin ol dostum."

Köpek hâlâ havlamaya devam ediyordu. Sanki tasma-sını bıraksam Emirhan'ın üzerine saldıracaktı. "Şş..." diyerek dizinin üstüne çöken Emirhan "Sakin ol." dedi. Ses tonu kadifeden farksız çıkarken Bond havlamayı kesti ama hâlâ hırlayarak saldırı pozisyonunda duruyordu. Ne yapacağı-mı bilmez halde etrafa bakınırken Uraz'ın bıyık altından güldüğünü gördüm. Kaşlarım çatıldı. Benim zor durumda olmama mı gülüyordu yoksa Bond'un Emirhan'a saldırarak gibi durmasına mı?

Bize doğru yürümesiyle önüme döndüm. Emirhan'ın hâlâ köpeği sakinleştirmeye çalıştığını görürken kalbimin deli gibi çarptığını hissediyordum. Bu çocuk neden her seferinde üzerimde bir panik havası yaratıyordu.

"Bond!"

Uraz'ın sesiyle hırlamayı kesen köpek onun olduğu tarafa doğru baktı. Ağır adımlarla Emirhan'ın yanına geçen Uraz "Otur!" dediğinde bir süre kendiyle çelişir gibi duran köpek birden oturdu. Ağzım beş karış açık bir Bond'a bir Uraz'a baktım. "Aşın tasmaşını bırak." dediğinde bana da köpek gibi emir vermesi sinirimi bozsa da belki ona saldırır umuduyla tasmaşını bıraktım. Umarım aklındaki plan Emirhan'a zarar vermekle alakalı değildir diye dua ederken Uraz gözlerini köpekten ayırmadı. O kadar ciddi duruyordu ki bir an ben bile gerileme isteğiyle yanıp tutuştum. Bond ne havlıyor ne yerinden kıpırdıyordu. Hırlaması bile kesilmişti.

"Bond!" diye seslenen Uraz'la havlayan köpek "Gel buraya!" diyerek bacaklarına vurmasıyla koşmaya başladı. Emirhan kenara kaçarken, Uraz Bond'a bakarak geri geri koşuyordu. Kahkaha atan Uraz'ın üstüne atlayan köpeklerle ikisi de yere yapıştı. Uraz "Aferin oğlum." diyerek hırçın bir şekilde köpeği sevmeye başladı. Köpek gıkını çıkarmıyor aksine keyifle hareket ediyordu. Uraz'ın ilk kez bu kadar içten kahkaha attığını görüyordum. "Aferin sana Bond!"

Bir süre ikisinin yaşadığı aşkı izledim. Resmen biraz daha bakarsam o köpeği kıskanacaktım. İnsanlardan nefret eden biri hayvanları nasıl bu kadar sevebilirdi? Uraz'ı ilk kez bir şeye karşı duvarlarını indirmiş görüyordum. "Gel bakalım." diyerek bana doğru yürüyünce ne yapacağımı şaşırdım. Bana saldırtmazdı değil mi?

Bond tüm ilgisini Uraz'a vererek peşinden gelirken derin

bir nefes aldım. O sırada Uraz'la göz göze geldik. Nefesimi veremedenden öylece kaldım. Yerdeki frizbiyi alana kadar tuttuğum nefesi sesli bir şekilde verdim. "Gel bakalım." diyerek Bond'u açtıktaki bir alana çekti. Onları rahat görebileceğim şekilde oturdum. Uraz çocukluğuna dönmüş gibi davranıyordu. Kahkaha atarak oynamalarını izlerken nedense ben de gülümsüyordum. Bir köpeği bile bu kadar kolay etkisi altına alan bir adamın beni neden etkilediğini çok düşünmemek gerekiyordu.

"Çocuklar!"

Ablamın sesiyle başımı onlara çevirirken Hazel'in Urazları izlediğini farkettim. Yüzündeki gülümseme ablamı razı etmesinden dolayı mıydı yoksa Uraz ve Bond'un samimi hallerinden dolayı mıydı bilmiyorum ama benim suratımın asılmasına neden oldu. Kendimi rahatsız hissettim. Tıpkı yetimhanedeki o kızın bakışlarını farkettiğimde hissettiğim gibi...

"Duyduğunuz üzere akşama bir parti varmış. Katılmak isteyenlerin ellerini görebilir miyim?"

Bütün herkesin elleri hatta bazılarının iki eli de havaya kalkarken ablam başını tamam anlamında salladı.

"Bana bir söz vermenizi istiyorum. Oraya gittiğimizde taşkınlık yok, dağılmak ve kaybolmak yok ve gidiyoruz dediğimde itiraz etmek yok. Yani anlayacağınız ben-den izinsiz hiçbir şey yapmak yok."

"Söz!"

"Eğer sözümünden çıkan bir kişi bile olursa büyük gezi ekibini döndüğümüzde müdürün karşısına dikerim. Ona göre birbirinize mukayyet olacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı!"

Ablam Hazel'e doğru döndü. Hazel ancak o zaman gözlerini Uraz'ın üzerinden çekti. Sanki benim üzerimden çek-

miş gibi rahatladım. Bir an ablama teşekkür edesim gelirken Ablam konuştu.

"Saat 20.00'de oradayız."

Severek ayrılanlar diye bir gerçek vardır ya hani. En çok onlar bilirler ayrılığın acısını, pişmanlığını, özlemini... Bond'la aramızdaki ilişki de tam anlamıyla buydu. İki sene önce Patron yüzünden yollarımız ayrılmıştı. Yalnızlığımı paylaşan tek kişiyi kendi ellerimle birine vermiştim. İçim yana yana benden kopamayışını izlemiştim. Günlerce benden nefret etmesi için yaptıklarım aklımdan çıkmazken bağıma taş basmıştım. Onu çok özlemiş, alışana kadar onu her sabah izlemiştim. Sağ olsun bunu yeni sahibi de anlayışla karşılamıştı ama Bond'un o anlarda beni aradığını farkedince buna bir son vermem gerektiğini anlamıştım.

İki senedir onu görmüyordum. Gerçekten çok büyümüştü. Başta sadece benzettiğimi düşündüm ama sahibinin 'Bond' diye seslenmesi tüm dengemi alt üst etti. Daha dikkatli bir şekilde baktım. Gerçekten oydu. Sağ bacağının üstündeki kahverengi leke bile olduğu yerde duruyordu. İçim çocuksu bir heyecanla doldu. Ayşin'in etrafında pır dönerken gözümün önüne yaşadıklarımız geldi.

Bir an ona koşup sarılmak istedim ama beni unutmuş olabilme ihtimali kendimi frenlememe neden oldu. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden sadece durup Ayşin'e şımarmasını izledim, hâlâ aynı Bond'du. Didem'in gözlerini üzerimde hissediyordum, göz ucuyla baktığımda kaşlarını hafifçe çattığını gördüm. Büyük ihtimal gülüm-

sememin nedenini Ayşin'e bağlıyordu ama şu anda ona açıklama yaparak bu zevkli anı kaçırmak istemiyordum.

Emirhan'ın attığı şey tam önlerine düştüğünde kaşlarını çattım. Gülümseyerek yürüyen zibidinin köpeğine yaklaşma ihtimali bile beni çileden çıkarırken oyun oynayacaklarını bilmek burnumdan solumama neden oldu. Bond'un havlamasıyla çatılan kaşlarım gevşedi. Saldırı pozisyonuna geçip havlamaya devam etmesiyle ufak bir kahkaha attım. İşte benim köpeğim; kime nasıl davranması gerektiğini çok iyi bilirdi.

Ayşin tasmaını tutmuş korkuyla etrafa bakarken göz göze geldik. Birden kaşları çatıldı. Sanırım o da onunla dalga geçmek için güldüğümü sanıyordu. Bond'u zor tuttuğunu farketdiğimde bir şey yapmam gerektiğini anladım. Ağır adımlarla onlara doğru yürürken "Bond!" diye seslendim. Köpeğim aniden başını bana doğru çevirdi. Gözlerindeki ifade korkmama neden oldu. Daha önce bana hiç bu şekilde bakmamıştı. Yabancı gibi... Beni unutmuş olabilir miydi gerçekten?

Emirhan'ın yanına gittiğimde içimdeki korkuları bir kenara bırakıp "Otur!" dedim. Bir süre daha yüzüme baktı. Her geçen saniye kalbim bir tık daha güçlü atıyordu. İçimden beni hatırlaması için dua ederken gözlerindeki ifadeyi doğru görüp görmediğini düşünen insanlar gibi olduğunu farkettim. Birden ifadesi yumuşadı. Poposunu kumların üzerine koyduğunda derin bir nefes aldım. Unutmamıştı. Gülmemek için kendimi zor tutarken gözlerimi köpeğime diktim. "Ayşin tasmaını bırak." dediğimde elimden geldiğince ciddi durmaya çalışıyordum. Bond gözlerini benden ayırmadı. Hayvanlar sahiplerine benzermiş sözünü kanıtlayacak şekilde bana bakmaya başladı. Tereddütle tasmaını bırakan yer fıstığının bakışlarının ikimizin üzerinde dolaştığını hissediyordum. Havlamayı kesmiş-

ti. Hırlamayı da. Bana kırgındı bunu hissedebiliyordum ama tıpkı benim gibi özlem doluydu. Sanki bana sarılmak için komutumu bekliyordu. Sabırsızlandığını hissediyordum. 'Acaba yaptıklarımızı tam anlamıyla hatırlıyor mu?' diye düşünürken "Bond!" diye seslendim. Birden ayağa kalktı. Arka arkaya üç kere havladı. Bu onun 'Efendim.' deme şekliydi. Belli belirsiz gülümserken eğildim. Benim gibi hafifçe eğildi. Koşmadan önce her zaman bunu yapardı. Ellerimi havaya kaldırdım. Bu hareketimle bir kere daha havladı. Daha fazla sabrının kalmadığını anladığım da bacaklarına vurarak "Gel buraya!" dedim. Son sürat bana doğru koşan Bond'la geri geri koşarken birden üzerimde bir ağırlık hissetmem ve sırtımın kumlarla buluşması bir oldu. Beni unutmamıştı. Rahatlananın verdiği hisle kahkaha attım.

"Aferin oğlum."

Her zamanki gibi sevdim onu. O da her zamanki gibi karşılık verdi. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum ama bu umurumda bile değildi. Kahkaha atarak kumlarda yuvarlanmaya ve Bond'la özlem gidermeye devam ettim. Mutluydum. Eksik olan parçamı bulmuş hayatımın puzzleni tamamlamış gibi coşkuluydum. Nefes nefese ayağa kalktığımda Bond silkelendi. Tüm kumlar etrafıma saçılırken tekrar kahkaha attım. "Gel bakalım." diyerek yer fıstığının önündeki frizbiye doğru yürüdüm. O sırada Ayşin'le göz göze geldik. Yüzünde birçok duyguyu barındıran yer fıstığı nefesini tutmuş gibi duruyordu. Frizbiyi elime alıp "Gel oğlum." diyerek açık alana doğru koştum.

Heyecandan beni geçen köpeğin arkasından bakarken "Dur Bond!" diye bağırdım. Kumlarda kayarak duran köpek iki kez havladı. Bu onun 'Tamam.' deme şekliydi. Nefes nefese olduğum yerde beklerken elimdeki frizbiyi gös-

terip "Oynayalım mı?" diye sordum. Tek bir havlamayla gülümserken "Yakala o zaman." diyerek fırlattım. Patinaj çekerek koşmaya başlayan Bond frizbiyi havada yakaladı. Koşarak üzerime gelirken diz çöktüm. Önümde kayarak dururken her yanımda kum oldu. Ağzındaki frizbiyi önüme bırakıp birkaç kere havladı. Başını öptükten sonra "Aferin sana Bond. Aferin oğlum." diyerek sevdim.

"Yine yapalım mı?" diyerek ayağa kalktığımda bir ke-re daha havlayan Bond heyecanla beni beklerken "Yakala!" dedim. Tekrar patinaj çekerek yanımdan ayrılırken Merve'nin bizimkilere bir şey söylediğini gördüm. Gözlerimi onlardan ayırmadan ayağıma bırakılan oyuncakçı elime aldım. Bond'un havlamasıyla "Dur oğlum." diyerek kafasını okşadım. Kalabalığın sevinç nidalarını duyunca o tarafa doğru yürürken "Gel Bond!" dedim. Sesli bir şekilde soluyarak yanımda yürürken Merve'nin yanındaki kızı farkettim. İki senede bir insan bu kadar değişebilir miydi? Ağır adımlarla bize doğru gelirken "Uraz?" dedi tereddütle.

Başımı bir kez selam verir gibi salladığımda "Ne kadar değişmişsin." diye devam etti. Beğeniyle beni süzerken belli belirsiz gülümsedim. "Senin de benden kalır yanın yok." dediğimde utanmış bir şekilde gülümseyen kız, kısa kıvılcımsı saçlarını kulağının arkasına attı. Bond bir kızı bir bana sürtünürken "Ee... Nasılsın? Neler yapıyor-sun?" diye sordu.

"Kimseye bir şey yaptığım yok." Kahkaha atınca Bond havladı. Bacaklarımın arasından geçmeye çalışırken gülümsedim ve başını okşadım. "Gördüğün gibi işte." diye devam ettiğimde etrafına bakınan kız kaşlarını çatarak bana döndü. "Benden büyük değil miydin sen? Hâlâ lisede ne işin var?" diye sorduğunda "Uzun hikâye..." diyerek dizimin üstüne çöktüm. Bond'un yüzünü kavradım. Başını

yanacağıma yasladığında ıslak burnu gıdıklanmama neden oldu. Acı dolu bir şekilde uluyunca derin bir nefes aldım. "Senden sonra bana alışması çok zor oldu. Bakalım şimdi ne yapacağım?"

Dili dışarıda hızlı hızlı soluyan köpeğimin boynunu okşadım. Onun bana olan sevgisinin azalmadığını gördükten sonra ben ne yapacaktım? Ayağa kalkarken Aysin'in gözlerinin bizim üzerimizde olduğunu farkettilim. Yüzündeki ifade kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bizi duymuş muydu? Neden bana acıyormuş gibi bakıyordu?

"Gitseniz iyi olur."

Kıza doğru döndüğümde başını tamam anlamında salladı. Tasmasının zincirini takarken "Ne zaman istersen görmeye gelebilirsin, biliyorsun." deyince başımı bir kez salladım. Kız başıyla bir yere doğru selam verdi. Kime verdiğini umursamadan köpeğime son kez baktım.

"Kendine iyi bak evlat. Bir gün tekrar görüşmek üzere."

Kız "Hadi Bond." diyerek tasmasından çekmeye çalışırken köpek kıpırdamamak için elinden geleni yapıyordu. Havlayarak bana bakarken "Git Bond." dedim ama umursamadan hâlâ bana doğru gelmeye çalıştı.

"Bond. Git!"

Havlama sesleri sahili inletirken ileriye işaret ettim. Gözlerim yanmaya başladı. Biraz daha gitmezse onu bırakamayacağımı anladığımda "Beni anlamıyor musun!" diye bağırdım. "Defol git!" Acıyla uluyarak bana baktı. Sanki iki sene öncesini hatırlamıştı ve içten içe ağlıyordu. Gözlerine bakmamak için büyük bir savaş verdim. Kızın "Bond!" diye seslenmesiyle ayak diremeyi bırakan köpek yavaşça arkasını döndü. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Kimsenin görmesine izin vermeden hızla sildim. Başını öne eğip gidişini içim kan ağlayarak izledim.

"Özür dilerim oğlum."

Ayşin

Hazellerin gitmesiyle Uraz ortadan kayboldu. Bond'un onun köpeği olduğuna inanamıyordum. Ayrılırkenki halleri gözümün önüne geldiğinde içim sızladı. Öyle bir acıyı daha önce Uraz'ın gözlerinde görmemiştim. Sanki canından can koparıyorlarmış gibi bakıyordu. Acaba neden köpeğini Hazel'e verdi?

Kafam bu düşüncelerle doluyken adam akıllı denizin tadını çıkaramadım. Havanın kararmaya başlamasıyla toparlanıp kamp alanına döndük. Duşunu alan akşamki parti için hazırlanmaya gidiyordu. Herkesin heyecanlı olduğunu görüyordum.

Hızla soğuk duşun altına girdim. Denizin tuzlu suyundan arınana kadar yıkandım. Daha sonra havluma sarılıp çadırıma dönerken ne giyeceğimi düşündüm. Böyle bir yere katılacağımızı tahmin etmediğim için çok az eşya getirmiştım. Partiye giyecek adam akıllı hiçbir şeyim yoktu. Hoş diğerlerinin de yanında parti için kıyafet getirdiğini sanmıyordum.

Çadıra girdim. Vücut kremimi sürerken bir süre hangisi partiye daha uygun olur diye kıyafetlerimi inceledim. Hiç birinin uygun olmadığını anladığımda elime ilk geçen siyah bir basic tişörtü ve şortu üzerime geçirdim. Saçlarımı taradım. Islakken vücuduma değmesini sevmediğim için dağınık bir şekilde topladım. Çantamdan gereksiz şeyleri çıkardıktan sonra saate baktım. Partiye çok az kaldığını

gördüğümde çadırdan çıktım. Oksijen yerine parfüm koku solurken etrafa bakındım. Herkes o kadar şık gözükmüyordu ki bir an çadırın içine dönüp bütün gece orada kalmak istedim. Özellikle de kızlar. Sanki gelmeden önce parti olacağının haberi almışlar, ona göre yanlarında eşya getirmişlerdi. Bir de bana bak. *Külkedisi Ayşin...*

Didem'in çadırdan çıkmasıyla kenara çekildim. Üzerine giydiği altın sarısı daracık elbiseyle nasıl hareket edeceğini düşünürken göz göze geldik. Baştan aşağı hoşnutsuz bir şekilde beni süzdü. Arkadaşının da dışarı çıkmasıyla daha fazla ezici bakışları kaldıramayacağım için yürümeye başladım.

"Ne oldu Ayşin?"

Emirhan'ın yanıma geldiğini farketmemiştim "Ne olmuş?" diye sordum. Kızgın ifadesi olan çocuk "Canın sıkın gibi." dedi. O kadar belli mi ediyorum diye düşünürken başımı hayır anlamında salladım. Partiye gidecek süslü kızları kıskandım ya da Didem'in beni eleştirir gibi süzmesine gıcık oldum diyemeyeceğim için "Biraz böbreğim ağrıyor ama sorun yok." dedim.

Kaşları daha çok çatıldı. Sanırım yanlış bir tercih yaptım. "Doktora gitmek ister misin?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "Partiye gitmeyelim istersen." dediğinde 'Keşke.' demek istesem de onunla yalnız kalmak istemiyordum. "Hayır. İyiyim ben. Gidelim."

"Hadi çocuklar. Toparlanın artık."

Ablamın bağırışıyla millet apar topar yanımıza geldi. "Herkes tamam mı?" diyerek kalabalığı sayan ablamla arkama doğru baktım. Didem'in yanında her zamanki yakışıklılığıyla duran Uraz'ın, her zamanki gibi olmadığını farkettim. Bir köpek onu altüst etmişti. Üzgündü ve ne kadar ifadesiz bir surata sahip olsa da bunu gözlerinden belli ediyordu. Tabi anlayana...

Göz göze geldiğimiz an önüme döndüm. Her ne kadar şu anda ona sarılıp teselli etmek istesem de hâlâ kırgındım. Bana söylediklerini unutamıyordum. O bana bir adım atmadan ben ona bir adım atmayacaktım.

"Bizi takip edin." diyerek öncülük yapan hocaların peşinden ilerledik. Kimseyle göz teması kurmamaya çalışıyordum. Çünkü kurduğum an kınayan bakışlarla beni süzdüklerini görüyordum. Alt tarafı bir kıyafet için bu bakışları çekmek istemiyordum.

Parti alanına geldiğimizde ablam bize doğru dönerken "Verdiğiniz sözü unutmayın." dedi. Onaylayan sesler "İçki içmenizi istemiyorum." diye uyarmasıyla itirazlara dönmüştü. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Biraz da olsa ablamın intikamımı aldığını düşünüyordum.

"Tamam. Tamam. Çok abartmayın o zaman." Etrafta sevinç nidaları yükseldi. "O zaman en geç saat 02.00'de burada buluşuyoruz. Dikkatli olun."

Herkes belli gruplar halinde etrafa dağıldı. Emirhan'la birbirimize bakıp partiye doğru ilerledik. Daha erken olmasına rağmen birçok kişi locamsı yerlere kurulmuş içkilerini yudumluyordu. Gözlerimi etrafta dolaştırarak Hazel'i aradım. Nedense o kızdan Uraz'la ilgili çok şey öğreneceğim gibi hissediyordum. Tabi gururumu çiğneyip merak ettiklerimi sorabilirsem. Emirhan müziğe başıyla ritim tutarak eşlik ederken "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Aslında su iyi olur." dediğimde başını tamam anlamında sallayarak yanımdan ayrıldı. Tekrar Hazel'i aramak için etrafa bakarken bir anda soğuk bir çift el gözümü kapattı.

"Bil bakalım ben kimim?"

"Hazel."

Gülümseyerek ellerini çeken kız "Hoş geldin." diyerek bana sarıldı. Yavaşça sarılışına karşılık verdim. "Hoş bulduk." Benden ayrıldığında üzerindeki asker yeşili tulumun

saçlarıyla ne kadar uyumlu olduğunu ve ona ne kadar yakıştığını farkettim. "Çok güzel görünüyorsun." dediğim-
de Uraz'ın da onu görüp beğenme ihtimali içimi kemirir-
ken "Teşekkür ederim." dedi. Beni baştan aşağı süzerken
"Neden hazırlanmadın?" diye sorunca üzerindeki kıyafet-
lere baktım. Gündelik giyindiğimi daha güzel vurgulaya-
mazdı sanırım. "Gelirken yanıma pek bir şey almadım."

"Hallederiz." diyerek elimi tutan Hazel cevap bile ver-
memi beklemeden beni çekiştirmeye başladı. Panikle et-
rafıma baktım. Tanıdık kimseyi göremezken "Ben halim-
den memnunum. Ayrıca partiden ayrılmam yasak. Hazel
beni duymuyor musun?" dedim.

"Seni duyuyorum. Teorik olarak partiden ayrılmış sayıl-
mayacaksın ve lütfen halinden memnunmuş gibi rol yap-
mayı bırak." Bütün sorularıma tek seferde cevap verince
dudaklarım aralandı. Ondan kurtulamayacağımı anladığ-
ım için ayaklarımı sürümeyi bıraktım ve yanında yürü-
meye başladım. Parti alanına yakın bir yerdeki müstakil
evin bahçesine girdik.

"Senin evin mi?" diye sorduğumda "Hı hı." diyerek
cevap veren Hazel cebinden anahtarları çıkardı. Bahçe-
de gözlerimi gezdirirken Bond'un havlamasını duydum.
Aklıma gelen fikirle Hazel'e baktım. En azından köpeği-
ni neden ona verdiğini sorabilirdim.

İçeri girmemizle Bond'un etrafımda dolanması bir ol-
du. Bu köpeğin gösterdiği ilgiyi birazcık sahibi gösterse
ne olurdu sanki diye düşünerek içeri girdim. Gözlerimi
etrafta dolaştırdım. "Eviniz çok güzelmiş." dediğimde te-
şekkür eden kız "Hadi gel. Odam üst katta" dedi. Hızla
yukarı çıktık. Büyük bir odaya girdiğimizde dudakları-
mı aralamamak için kendimi zor tuttum. Benim bildiğim
yazlıklara eski eşyalar getirilirdi ama burası hiç de yazlık
gibi dekore edilmemişti.

Hazel arkasını dönüp beni baştan aşağı tekrar süzdü. "Bakalım sana göre bir şey bulabilecek miyiz?" diyerek giysi dolabının kapaklarını açtı. Benden daha uzun ve daha yapılıydı. Büyük ihtimal onun kıyafetleri bana büyük olacaktı ama hevesini kırmamak için ona doğru yürümeye başladım.

"Annem eski kıyafetlerimi buraya getiriyor. Eminim sana göre bir şeyler buluruz."

Birkaç kıyafetin üzerinde elini gezdirdikten sonra bir elbiseyi eline aldı. Kırmızı, derin sırt dekoltesi olan elbiseye dudaklarını büzerek baktıktan sonra "Bunu denesene." diyerek bana uzattı. Belimdeki ameliyat izleri aklıma geldiğinde başımı hayır anlamında salladım. Ona söyleyip söylememek arasında kalırken "Beğenmedin mi?" diye sordu. "Çok güzel ama kırmızıdan pek hoşlanmam." diyerek konuyu kapatmaya çalışırken "Pekala." dedi ve elbiseyi yerine koyup diğerlerine bakmaya başladı. "Peki ya bu?" diyerek askıdan çıkardığı siyah uçuş uçuş elbiseye baktım. Sırtı kapalıydı ama bu sefer de derin bir göğüs dekoltesi vardı. Çaktırmadan Hazel'in göğüslerine baktım. Benimkinin iki katı kadardılar. Eminim bu elbise onu seksi gösterirken beni gülünç duruma düşürecekti. 'Olan var olmayan var kıskanırlar.' şarkısı kulaklarımda yankılanırken "Bu da çok açık sanki." dedim. Gözlerini deviren Hazel yanıma gelerek elbiseyi elime tutuşturdu.

"Sen dene. Ben geliyorum."

Hazel odadan çıkıp kapıyı kapattı. Aynanın karşısına geçip elbiseyi üzerime tuttum. Denemekle bir şey kaybetmem diye düşünerek hızla üzerime geçirdim. Aynanın karşısında üzerimi düzeltirken kapıyı tıklatan Hazel "Gelebilir miyim?" diye sordu.

"Gel." dediğimde kapıyı yavaşça açtı. Beni görmesiyle gözleri fal taşı gibi açılırken "Bir zamanlar senin ka-

darmışım." demesi gülmekle ağlamak arasında bıraktı. Acaba bir zamanlardan kasti kaç yaşında olduğu haliydi? "Çok yakışmış."

"Biraz açık değil mi?" diyerek göğüs kısmımı çekistirmeye çalışırken "Hiç de bile!" dedi. Ve yanıma gelip üzerimi düzeltti. "Tamamdır elbiseyi bulduk." diyerek beni makyaj masasının önüne oturtan Hazel saçlarımı açtı. "Düzleştirsek mi diye düşünmüştüm ama denizin suyundan sanırım, dalgaların çok güzel gözüktüyor. Biraz köpükle ıslak bir görüntü verdik mi, tamamdır."

Koşturarak yanımdan ayrılan kız elinde bir şişeyle yanıma geldi. Saçlarıma ıslak bir görünüm kazandırdıktan sonra önüme getirirken "Şimdi de makyaj yapalım." deyip beni kendine doğru çevirdi.

"Makyajdan hoşlanmıyorum. Yapmasak olur mu?"

Beni umursamayan Hazel makyaj çantasını kurcalarken "Hayır yapacağız. Çok abartmayacağım söz. İnce bir eyeliner, biraz rimel ve kırmızı bir ruj. O kadar." Ne kadar istemiyorum desem de Hazel beni dinlemeden söylediği gibi makyajı yaptı. Saçlarımı önüme getirirken elleriyle hafifçe kabarttı. Beğeni dolu gözleri parladığında "Çok güzelsin Ayşın." dedi. Biraz panik bolca heyecanla aynaya döndüğümde çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Bu bendim ama değildim de. Makyaj var gibiydi ama yok gibiydi de. Güzel olmuştum. Tıpkı Uraz'ın beğendiği kızlar gibi alımlı...

Ellerini omuzlarıma koyan Hazel beğeniyle aynadan beni izlerken "Sanırım seni yanımdan ayırmasam iyi olacak." dedi. Aklıma gelen kişiyle saate baktım. Emirhan çoktan ortalığı telaşa vermiştir diye düşünürken ayağa kalktım.

"Dur dur!" diyen Hazel parfümünü üzerime boca ederken elimi sallayıp öksürmeye başladım. "Tamam, yeterli." dediğimde son kez bana bakan kız "Bu gece kimse

gözlerini senden alamayacak." dedi. "Hadi gidip şu partiyi sallayalım."

Bond'la vedalaşıp evden çıktık. Müzik sesi yükselmişti. Kalabalığın arttığını, enerjinin titrediğini hissediyordum. Sahile inmemizle "Seni arkadaşlarımla tanıştırayım." diyen Hazel'e "Önce Emirhan'ı bulmam gerekiyor." dedim. "Erkek arkadaşın mı?" diye sorduğunda panikle başımı hayır anlamında sallarken "Hayır" dedim. Hazel ufak bir kakhaha attı. "Allahtan allık sürmedik."

Utanmış bir şekilde gülümserken "Gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Gerek yok."

"Tamam o zaman, sen erkek arkadaşın olmayan arkadaşını bul. Ben şuradaki locada olacağım." dediğinde sesindeki imayı anlasam da cevap vermeden eliyle gösterdiği tarafa baktım. "Tamam. Görüşürüz."

Sormak istediğim hiçbir şeyi soramadan Hazel'in yanından ayrıldım. Sanki partideki herkesin bana baktığını hissediyordum. Elimle çaktırmadan göğüs dekoltemi düzeltirken etrafa bakmaya devam ettim. Emirhan'ı hiçbir yerde göremiyordum. Hoş okuldan kimseyi göremiyordum. Yer yarıldı da hepsi içine mi girdi?

Bar kısmına doğru dans edenlerin arasından geçerek yürüdüm. Tek başına oturmuş içkisini yudumlayan Emirhan'ı gördüğümde biraz da olsa rahatlarırken insanları iterek kendime yol açmaya çalıştım. Yanına gittiğimde Emirhan kısa bir an gözlerini bana çevirip tekrar dans edenlere döndürdü. Daha sonra ağır çekimde bana doğru dönerken gözlerini fal taşı gibi açtı ve ağzına doldurduğu bütün içkiyi dışarı püskürttü. Yüzüm buruşurken "Ayşın!" dedi. Şok olmuş bir ifadeyle beni baştan aşağı süzerek "Bu sen misin?" diye sorduğunda sanki çırılçıplak karşısında duruyordum gibi hissettim. Utançtan alev

alev yanıyordum. Ellerimle göğüslerimi kapatmaya çalışırken "Harika görünüyorsun." demesi belli belirsiz gülümsememe neden oldu.

"Ben senin tuvalete gittiğini düşündüm ama sen-"

"Seni beklerken Hazel geldi. Kıyafetimin uygun olmadığını söyledi. Sonra da zorla beni bu hale soktu." dediğinde "İyi ki sokmuş." diyen Emirhan kırdığı potu farke derken "Yani şey." dedi utanmış bir ifadeyle. "Seni daha önce böyle görmediğim için şey yani-"

İkına sıkıla konuşmasını tamamlayamayacağını anladığımda "Sorun değil." deyip bar taburesine oturdum. Kısa eteğimi düzeltirken Emirhan hâlâ hayranlıkla beni izliyordu. "Ya şöyle bakmayı kes." diyerek koluna vurduğumda "Daha önce senin gibi birini görmedim." dedi.

"Abartma." diyerek okşanan gururumla gülümsedim. "Gerçekten. Çok doğalsın, o makyajla... Of... İçimden geçenleri dile dökebilsem." derken birden barmene dönüp "Bana buzlu bir viski versene." dedi.

"Emirhan, içki içmemiz yasak."

Barmene doğru bakıp "İki olsun." dedikten sonra bana döndü. "Abartmadığımız sürece değil."

"Haklısın. İki bardak viski abartmak sayılmaz."

Bardakları önümüze koyan barmene teşekkür eden Emirhan "Biri senin için." dedi. Dehşetle gözlerim açılırken "Yok. Ben içmek istemiyorum." dedim. "Gerginliğini alır." "Emirhan, farkındaysan ben daha önce hiç içki içmedim."

"Tamam, bir taneden bir şey olmaz." diyerek bardağı önüme koydu. Elimin tersiyle ona doğru iterken "Hadi ama Ayşin." dedi. Yüzünden sıkıldığı belli oluyordu. "Alt tarafı bir bardak viski. Ne kadar gergin oturduğunun farkında değil misin? Buraya eğlenmeye geldik ve sen bu göz alıcı haline rağmen, işkence görüyormuş gibi

duruyorsun. Biraz da olsa rahatlamana yardım eder. Yanında ben varım. Bana güvenmiyorsan ablan var. Merak etme gecenin sonunu tek başına çadırında geçireceksin."

Emirhan'ın ısrarcı bakışlarıyla buzlarla dolu viski bardağına baktım. Tereddüt ederek bardağı elime alırken "İşte böyle." diyen çocuk içkisinden bir yudum aldı. Bardağı dudaklarıma doğru yaklaştırdım. Kokusu o kadar keskindi ki burun damarlarımin yandığını hissettim. Ufak bir yudum almamla yüzümü buruşturdum. Anında dilim uyuştı, yutmamla içki boğazımı yaka yaka mideme doğru ilerledi.

"Çok acı."

"Alışırısın. İç iç..."

Bir yudum aldım. Tüm tüylerim diken diken oldu. Bu şeyi içmekten nasıl zevk alıyorlardı? Emirhan su içermiş gibi keyifle viskisini içerken zar zor bir yudum daha aldım. Uraz haklıydı. Bu sevillecek bir şey değildi. Acaba neredeydi? Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Karanlıktan hiçbir yüzü tam olarak seçemiyordum. Tekrar bir yudum aldım.

Alkolün vücudumda dolaşmaya başladığını hissediyordum. Beni ısıtıyor, gevşetiyor, gerginliğimi yatıştırıyordu. Hatırlayamayacağım kadar uzun bir süreden beri ilk kez kendimi güzel hissediyordum. Güzel ve seksi... Bu his daha da rahatlamama neden oluyordu. Bu halimi keşke Uraz da görseydi.

Parti, The Black Eyed Peas* şarkılarıyla inliyordu. Bardağımdaki son yudumu kafama diktim ve sesli bir şekilde bardağı yerine koydum. Ben bir viskiyi bitirene kadar Emirhan üç tanesini mideye indirmişti. Dünya hafif hafif sallanmaya başladı. Görüşüm bulanıklaştı. Yine de içimde anlam veremediğim bir enerji patlak verdi. Müziğin temposuna uygun bir şekilde kalçamı sallamaya başla-

* Los Angeles kentinde kurulan ABD'li bir hip hop müzik grubudur.

dım. Emirhan bu halimi görünce kahkaha atmaya başladı. Dans konusunda iyi değildim, hatta berbat bile sayılabirdim ama nedense içtiğim şey bana anlamsız bir özgüven vermişti. İçimdeki enerjiyi pistte atmam gerektiğini düşünerek bar taburesinden indim.

Bir an gözlerim karardı. Sendeleyince Emirhan kollarımı kavradı. Yüzündeki tedirgin ifadeyle "İyi misin?" diye sorduğunda gözlerimi hızlı hızlı kırparak kendime gelmeye çalıştım. "Aysin." dediğindeki endişesi kahkaha atma- ma neden olurken "Daha önce hiç bu kadar iyi olmamış- tım." dedim.

Aniden elini tutup Emirhan'ı dans pistine doğru sürükledim. Yüzündeki şaşkın ifade beni güldürüyordu. Dans pistine geldiğimizde ona doğru dönüp elini bıraktım. Hem şarkıyı söyleyip hem de dans etmeye başladım. Kimse umurumda değildi. Daha önce kendimi bu kadar özgür hissetmemiştim, zamanın bu anda durmasını dile- dim. Bir daha bu kadar rahat olamayacağımı biliyordum. Bu anı hafızama kazımak istiyordum ama beynim o ka- dar uyuşmuştu ki sadece anın tadını çıkarabiliyordum. Emirhan'la birlikte müziğe eşlik ediyor, şarkılarla dans ediyorduk. Bir süre sonra Hazel ve arkadaşları da aramı- za katıldı. Kendime olan güvenim her şarkıda biraz daha artıyor, pistte gittikçe daha akıcı dans ediyordum.

Pump It çalmaya başlayınca çığlık atıp kollarımı başımın üstüne kaldırdım, bileklerimi birbirine doladım, tempo- ya uyarak kalçamı kıvrırmaya başladım. Alkol artık bütün bedenimi ele geçirmişti. Fergie'nin girdiği kısım yaklaştı- ğında Emirhan'a doğru yürüdüm ve flört eder gibi dans etmeye başladım. Ellerinin yana izlerimin üzerinde dolaş- masını bile umursamıyordum.

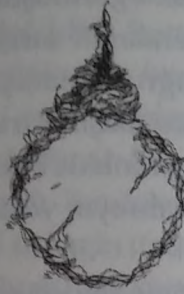
Sırtımda bir ürperti hissettim. Dans pistindeki kalaba- lığın senkronize uyumuna rağmen durup arkama dön-

düm, donakaldım. Uraz'ı görmüştüm. Locaların birinde otururken yanındaki endamlı sarışının omzuna kolunu atmıştı. Didem ona doğru dönmüş, gömleğinin açık yakasından elini sokmuştu. Başını Uraz'a doğru eğmişti. Bu kafadayken bile ona hayranlıkla baktığını görebiliyordum ama Uraz onu kaideye almıyor yanındaki Cankut'la kalabalığı süzüyordu.

Uraz, Cankut'un söylediği şeye birden gülümsedi. O kadar doğaldı ki bu çekici görüntüsüne bir an hayran kaldım. Didem bir şey söyleyince Uraz ona doğru döndü. Didem elini onun yanağına götürdü. Başını kaldırıp yavaşça, baştan çıkarıcı ve sahiplenir bir şekilde Uraz'a doğru yaklaştı. Öpüşecekler miydi? Ama Uraz kimseyi öpmeyeceğini söylememiş miydi?

Bir anda gözlerim bulanıklaştı. Öpüşüyorlar mıydı yoksa Uraz onu durdurmuş muydu dikkat edemedim. Şu anda yoğun ve gereksiz bir kırgınlık hissediyordum. Sanki aldatılmışım gibi... Oysa birlikte bile değildik. Hatta arkadaş bile değildik. Yine de o kızla yakınlaşmasını istemiyordum. Benimle olmuyorsa kimseyle olmamalıydı.

Dans edenler bana çarpıyordu. Duygularıma yenik düşmeden ve ağlamaya başlamadan önce pistten inmem gerektiğini biliyordum ama olduğum yere çakılıp kalmıştım. Gözlerimi Urazlardan ayıramazken neden ben değil de o kız diye düşünüyordum. Saniyeler içinde bu hisler içimde çalkalanırken, kırgınlığım birden öfkeye dönüştü. Ben nasıl böyle bir şey düşünürdüm? Didem'le kendimi nasıl kıyaslardım? Uraz'ın kiminle yakınlığından bana neydi! Geceni onları izleyerek neden berbat ediyorsun Aysin diye düşünürken birden Uraz'la gözlerimiz buluştu. Kalbim öyle bir atmaya başladı ki, boğazımdan çıkacak sandım.

Didem'in içkiyle laçkalaşan hareketlerini durdurmak her geçen saniye daha da zorlaşırken mümkün olduğunca ona bakmamaya çalıştım. Çünkü her başımı çevirdiğimde dudaklarımı öpmeye çalışıyordu ve ben onu durdurmaya çalışmaktan bıkmıştım. Bakışlarımı tekrar dans eden kalabalıkta gezdirirken sarışın bir kız gördüm. Ayşin'e hem benzeyen hem de benzemeyen bir kız dans edenlerin arasında hareketsiz bir şekilde bize doğru bakıyordu. Ayşin buraya gelirken böyle mi giyinmişti?

"Ne oldu Kurt?"

Cankut'un sorusuna cevap vermeden gözlerimi kıstım ve kızın yüzünü daha net görmeye çalıştım. Birden arkasını döndü. Gözlerimi etrafında dolaştırdığımda Emirhan'ı gördüm. Bond'un sahibi kızla fazla samimi bir şekilde dans ediyordu. Sarışın kızın onlara yakın olduğunu farkettiğimde "Ayşin" diye fısıldadım ve ayağa kalktım.

"Nereye?"

"Dans mı edeceğiz hayatım?"

Cankut'a da Didem'e de cevap vermeden dans pistine doğru yürüdüm. Dans eden insanları iterek yer fıstığının yanına gittim. Kolunu kavrayıp kendime doğru çevirdiğimde şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Şu anda o kadar seksiydi ki bu şekilde bakmasa ondan etkilenebilirdim. Çevredeki erkeklerin onu neden yiyecek gibi baktığını şimdi daha iyi anlıyordum ama bu o değildi. Kendi gibi bile

kokmuyordu. O da bu halinden rahatsızdı, her hareketi bunu belli ediyordu. Açılan göğüslerini boştaki eliyle kaplamaya çalışırken "Bırak!" dedi. Viski kokan nefesi yüzüme çarptı. İçki mi içmişti? Neden adam akıllı ayakta duramadığını anlıyordum. Çevresindekilere baktım. Herkes birbirinden bi haber dans ediyordu. Alkol kokusu fazlasıyla baskındı. Emirhan'ın kafasının bir milyon olduğunu gördüğümde gözlerimi kısıtım. Böbreklerini umursamadan belli ki bu it Aysin'e içki içirmişti.

O kadar sinirliydim ki, o zibidinin ağzını burnunu dağıtmamak için buradan uzaklaşmak istiyordum. Kolundan tutarak sertçe yer fıstığını çekerken boştaki eliyle bana vurmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?" dediğinde umursamadan onu çekmeye devam ettim. Ne yaptığımı söyleyecektim ama kafası yerindeyken.

"Canımı acıtıyorsun!"

Müzik sesinin daha katlanılabilir bir seviye gelmesiyle "Uraz!" diye bağırarak yer fıstığını daha net duydum. "Nereye gidiyoruz diyorum sana?" diye bağırırken ayakkabılarımı çıkarıp denize doğru yürüdüm. Ayaklarının soğuk suya girmesiyle çığlık atan Aysin geriye doğru gitmeye çalıştı.

"Çok soğuk!" diyen ağlamaklı sesini umursamadan onu biraz daha derine çektim. Kalçalarına gelen yerde dururken ayağı kaydı. Vücudu tamamen suya gömülürken çığlık attı. Belinden tutarak onu kendi vücuduma sabitledim. Diğer elimin avucuna doldurduğum soğuk suyu yer fıstığının yüzüne çarptım. Çığlık çığlığa bağırarak Aysin çırpınmaya başladı. Belinden onu daha sıkı tuttum ve ayla- na kadar yüzünü yıkadım.

"Acımasız!"

Kendine gelmeye başladığını ağzını yayararak konuşmasından anladım. Titremeye başlayınca denizden çıktım. Ayaklarının yere basmasıyla onu serbest bıraktım. Kaşla-

Didem'in içkiyle laçkalaşan hareketlerini durdurmak her geçen saniye daha da zorlaşırken mümkün olduğunca ona bakmamaya çalıştım. Çünkü her başımı çevirdiğimde dudaklarımı öpmeye çalışıyordu ve ben onu durdurmaya çalışmaktan bıkmıştım. Bakışlarımı tekrar dans eden kalabalıkta gezdirirken sarışın bir kız gördüm. Ayşin'e hem benzeyen hem de benzemeyen bir kız dans edenlerin arasında hareketsiz bir şekilde bize doğru bakıyordu. Ayşin buraya gelirken böyle mi giyinmişti?

"Ne oldu Kurt?"

Cankut'un sorusuna cevap vermeden gözlerimi kıstım ve kızın yüzünü daha net görmeye çalıştım. Birden arkasını döndü. Gözlerimi etrafında dolaştırdığımda Emirhan'ı gördüm. Bond'un sahibi kızla fazla samimi bir şekilde dans ediyordu. Sarışın kızın onlara yakın olduğunu fark ettiğimde "Ayşin" diye fısıldadım ve ayağa kalktım.

"Nereye?"

"Dans mı edeceğiz hayatım?"

Cankut'a da Didem'e de cevap vermeden dans pistine doğru yürüdüm. Dans eden insanları iterek yer fıstığının yanına gittim. Kolunu kavrayıp kendime doğru çevirdiğimde şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Şu anda o kadar seksiydi ki bu şekilde bakmasa ondan etkilenebilirdim. Çevredeki erkeklerin onu neden yiyecek gibi baktığını şimdi daha iyi anlıyordum ama bu o değildi. Kendi gibi bile

kokmuyordu. O da bu halinden rahatsızdı, her hareketi bunu belli ediyordu. Açılan göğüslerini boştaki eliyle kapmaya çalışırken "Bırak!" dedi. Viski kokan nefesi yüzüme çarptı. İçki mi içmişti? Neden adam akıllı ayakta duramadığını anlıyordum. Çevresindekilere baktım. Herkes birbirinden bi haber dans ediyordu. Alkol kokusu fazlasıyla baskındı. Emirhan'ın kafasının bir milyon olduğunu gördüğümde gözlerimi kısıtım. Böbreklerini umursamadan belli ki bu it Ayşin'e içki içirmişti.

O kadar sinirliydim ki, o zibidinin ağzını burnunu dağıtmamak için buradan uzaklaşmak istiyordum. Kolundan tutarak sertçe yer fıstığını çekerken boştaki eliyle bana vurmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?" dediğinde umursamadan onu çekmeye devam ettim. Ne yaptığımı söyleyecektim ama kafası yerindeyken.

"Canımı acıtıyorsun!"

Müzik sesinin daha katlanılabilir bir seviye gelmesiyle "Uraz!" diye bağırarak yer fıstığını daha net duydum. "Nereye gidiyoruz diyorum sana?" diye bağırırken ayakkabılarımı çıkarıp denize doğru yürüdüm. Ayaklarının soğuk suya girmesiyle çığlık atan Ayşin geriye doğru gitmeye çalıştı.

"Çok soğuk!" diyen ağlamaklı sesini umursamadan onu biraz daha derine çektim. Kalçalarına gelen yerde dururken ayağı kaydı. Vücudu tamamen suya gömülürken çığlık attı. Belinden tutarak onu kendi vücuduma sabitledim. Diğer elimin avucuna doldurduğum soğuk suyu yer fıstığının yüzüne çarptım. Çığlık çığlığa bağırarak Ayşin çırpınmaya başladı. Belinden onu daha sıkı tuttum ve ayılana kadar yüzünü yıkadım.

"Acımasız!"

Kendine gelmeye başladığını ağzını yayararak konuşmasından anladım. Titremeye başlayınca denizden çıktım. Ayaklarının yere basmasıyla onu serbest bıraktım. Kaşla-

rını çatarak hızla bana doğru döndü ve sendeleyerek üzerime doğru yürümeye başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırarak tam önümde dururken "Asıl sen ne yapıyorsun?" dedim. Se-miştı. Sorusuna soruyla karşılık verdiğim için sakın çık-daha çok çatan yer fıstığı "Sana ne!" diyerek beni itekle-di. Boş bulunup birkaç adım gerileyince tekrar aramızda-ki boşluğu kapattı.

"Sen kim oluyorsun da bana hesap soruyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Hâlâ damarlarında dolaşan iç-kinin etkisiyle bana bağırmasına göz yummaya çalıştım. Belli ki bir karın ağrısı vardı. Önce onu öğrenmeliydim. Nasılsa sonra bu yaptıklarıyla beraber az önce olanları fi-til fitil burnundan getirecektim.

"Kimsin sen?"

Şaşkınlıkla alnını kırıştıran Ayşin "Ne?!" diye bağırdı. Ayakta zor duruyordu. Bakışlarımla yüzünü ve üzerin-dekileri işaret ederken "Bu halin ne?" diye sordum. San-ki ana avrat küfür etmişim gibi bakarak "Sana ne" dedi heceleri tek tek vurgularken.

"Sen bu musun?" Ufak bir kahkaha atan Ayşin "Ne o? Beğenemedin mi? Oysa ben bu tarz kızları beğendiği-ni sanıyordum Kurt Uraz!" dedi. Kaşlarım çatıldı. Bütün bu maskaralığı sadece benim onu beğenmem için yap-mış olamazdı.

"Yüzüne iki gram boya sürüp, oranı buranı açtığın için seni beğenecek değilim yer fıstığı."

Ayşin'in gülümsemesi silindi. Yüzü öfkeyle kasıldı. Ma-vi gözlerinin karardığını hissederken beni tekrar itti. "Sen-den nefret ediyorum!" diye bağırıp tekrar itti. Ben bir adım gerilerken o bana bir adım geliyordu.

"Hayatıma girdiğin güne lanet olsun! Seni tanıdığım

güne lanet olsun! Seni sevdiğim güne lanet olsun!"

Duyduğum şeyle olduğum yerde durdum. Beni itmeye çalışan ellerini yakaladığımda öfkeyle inledi. Şaşkınlıkla alnımı kırıştırarak "Ne dedin sen?" dedim. Elimden kurtulmaya çalışarak "Bırak beni Uraz." dedi.

"Ayşin!"

"Git Didem'le öpüşüyor musun, sevişiyorsun musun, ne yapıyorsan artık, git ve kaldığın yerden devam et!"

"Ayşin!" Bağırışımla çırpınmayı kesip başını öne eğdi. Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra titremeye başladı. Önce üşüdüğünü düşündüm ama burnunu çekmesiyle ağladığını anladım. Ellerini serbest bırakmamla yüzünü kapatması bir oldu. Omuzlarını titrete titrete ağlarken ne yapacağımı bilemedim. Şimdi neden ağlıyordu? Alkolün bu etkilerinden nefret ediyordum; insanı dengesizleştiriyordu.

"Neden?" diyerek ellerini yüzünden çekmesiyle gözlerinin kızardığını farkettim. Az önceki yüz yıkama olayından dolayı makyajının bir bölümü akmıştı. Şimdi de ağlayarak geri kalanını akıtmaya çalışıyordu. Gözyaşlarını silme gereği duymadan tam gözlerimin içine bakarak titrek bir sesle konuşmaya devam etti.

"Madem benim gibi biriyle işin olmazdı, neden hayatıma girdin? Hadi bir şekilde girmek zorundaydın, neden yakın davrandın? Onca yaşadığımız şeyden sonra sonra neden çıktın? Bana git derken neden geldin? Hayatında olmama izin vermezken neden benim hayatımda varmışsın gibi davranıyorsun? Bir varmış bir yokmuş, sadece masallarda olur Uraz. Biz şu anda gerçeğin ta kendisini yaşıyoruz. Ne sen prensessin, ne ben prenses. Biliyorum, birbirimiz için de yaratılmadık. Bunu göremeyecek kadar kör değilim ama ne zamandan beri arkadaş olabilmek için bu gerekli oldu ki? Arkadaşlığını hak etmeyecek kadar kötü biri miyim ben?"

"Saçmalama."

"Neden benden nefret ediyorsun Uraz?"

"Nefret etmiyorum."

"O zaman neden kalbimi delik deşik etmek için uğraşıyorsun. Neden canımı yakıyorsun Uraz? Neden her şeyi kırıp döktüğün gibi beni de parçalara ayırıyorsun? Bunun bir nedeni olmalı. Bir insan durup dururken biriyle oynamaz. Ne yaptım sana?"

"Hiçbir şey." dediğimde burukça gülümseyen Aysin alt dudağını ısırarak bana baktı. Sanki bu şekilde söyleyeceklerini durdurabileceğine inanıyordu. Dayanamayıp "Hastasın sen." dediğinde "Beni sevdiğine göre senin de benden kalır yanın yok." diye cevap verdim. Bir süre sessizce suratıma baktı.

"Ben seni seviyorum da sen bunu hak ediyor musun, işte onu bilmiyorum."

Bu ana kadar benden daha da nefret etmesi için elimden geleni yapmıştım ama şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hak etmiyordum ama bunu söylemek istemiyordum. Bana doğru bir adım attığında derin bir nefes aldım. Hâlâ viskinin ağır kokusunu alabiliyordum. Büyük ihtimalle uyandığında çoğu şeyi hatırlamayacaktı. Yaşlı gözlerle bana bakarken "Ama bildiğim bir şey var." dedi. Kaşlarım çatılırken 'Neymiş o?' der gibi baktım. Elini havaya kaldırdığında ablası gibi tokat atacağını düşünürken yumruklarımı sıktım ama o elini nazikçe yanağıma koydu. Afalladım. O kadar çekingendi ki dokunuşu elini çekmekle çekmemek arasında kaldım. Diğer elini de kalbimin üzerine yerleştirdiğinde ürperdim. Kimse daha önce bana bu şekilde dokunmamıştı.

"Aysin."

Sesim şaşkınlığımı açığa vuruyordu. Parmak ucunda yükseldiğinde ellerinin titrediğini hissettim. Daha ne ol-

duğunu anlayamadan gözlerini kapattı ve dudaklarının üzerindeki yabancı hisle kalbim deli gibi çarpmaya başladı. İlk kez birinin dudaklarını dudaklarımda hissediyordum. O kadar sıcaktı ki bir o kadar yumuşak. Beynim karıncalanıyor, mantıklı düşünemiyordum. Ne tepki vereceğimi şaşırdım. Nefes alamadığımı hissediyordum, aynı zamanda da yer fıstığının nefesinin nefesim olduğunu. Onu hem uzaklaştırmak istiyordum hem de bu şekilde kalmayı.

Yavaşça benden ayrılan Ayşin'le zar zor yutkundum. "... ve artık eminim." dediğinde hâlâ az önceki olayın şokunu üzerimden atmaya çalışıyordum.

"Bir kalbin var ve sadece kendin için atmıyor Uraz Kurt."

Toprak, alkol ve ekşimsi bir koku burnuma doldu, beynime işledi. Gözlerimi aralamak istiyordum ama sanki kırpiklerim tutkalla birbirine yapıştırılmış gibi açılmıyordu. Başım ağrıyordu. Bu ağrıyı tarif etmek mümkün değildi; sanki milyonlarca bıçak saplanıyor, beni parçalıyor, kafatasıma çıkıp çıkıp yeniden giriyordu. Ve yeniden. Son-
suza kadar...

Bilinçsizlik ve bilinç hali arasındaki o anda gözlerimi araladım. Yeşil renkli çadırımın üzerindeki güneşi hissedebiliyordum. Ellerimi naylonun üzerinde dolaştırdım. Tıpkı benim gibi terlediğini düşündüm. Yine. Sadece düne göre daha azdı. Gözlerimi zar zor çadırın girişine çevirdim. Açıktı. Dışarıdaki serin rüzgâr ara ara da olsa beni ziyaret ediyordu. O yüzden mi mumya gibi pikeye sarı malanmıştım.

Yavaşça yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Başım bedenime ağır geliyordu. Onu taşıyabilmek için bağdaş kurup dirseklerimi bacaklarıma bastırdım, başımı ellerimin arasına aldım. Hâlâ ara ara başımın döndüğünü, görüşümün bulanıklaştığını hissediyordum. Ne olmuştu bana böyle? Dün geceyi hatırlamaya çalıştım. Başımın ağrısı daha da artsa da ara ara görüntüler aklıma geliyordu. Partie gidişimiz, Hazel'in beni süslemesi, Emirhan'ın zoruyla içtiğim ilk viski deneyimi, genzimi yakan acı tadı...
Yüzümü ovuştururken dün geceki elbisenin üzerimde

olmadığını farkettim. Ne zaman üzerimi değiştirmiştım? Gözlerimi çadırda dolaştırdım. Elbiseyi hiçbir yerde göremeyince kaşlarım çatıldı. O kafayla gidip bir de Hazel'e elbisesini mi teslim etmişim? Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalıştım. Viski tadından sonra film bitiyormuş gibi hiçbir şey hatırlayamıyordum. Biraz daha kendimi zorladım. Gözümün önüne gelen Uraz'la kaşlarım çatıldı. Bu nereden çıkmıştı şimdi? Birden üşüdüğümü hissedip pikeye daha çok sarıldım. Kahretsin. Beni denize sokmuştu. Peki ya neden?

Beynim zorlanmaktan patlayacak kıvama geldi. Uraz'ın yüzümü yıkadığını ve sonra beni dışarı çıkardığını hatırladım. Kavga ettik. Ne demiştım ona? O bana ne cevap vermişti? 'Allah'ım neden önemli yerleri hatırlayamıyorum.' diye düşünerek iki elimle kafama vururken aniden durdum. Sanki beynimi, araba vurdurarak çalıştırmak gibi çalıştırmış, dün gece yaptığım bir salaklığı hatırlamıştım. Can havliyle nefes alarak gözlerimi açtım. Bunu yapmış olamazdım. Elim kurumuş dudaklarımın üzerinde gezindi. Uraz'ı öpmüş olamazdım değil mi? Bu beynimin bir oyunuydu. Onu çok zorladığım için benden intikam alıyordu. Yok yok, yürek yememiştım ki viski içmişim sadece ben. İlk öpücüğümü kendi ellerimle o oduna verecek kadar şuurumu kaybetmiş olamam!

Hatırla, hatırla, hatırla!

Öptüm mü gerçekten?!

Gözlerimi kapattım. Gözümün önündeki anı daha da canlı hale geldi. Gerçekten öpmüştüm. Peki, o ne tepki vermişti? Öpüşmekten nefret ettiğine göre iteklemiş miydi? Ya da tokat mı atmıştı? Bağırıp çağırıp rezil mi etmişti beni cümle aleme?

Kafatasımdan hayali kıvılcımlar çıktığını hissediyordum. Kendini imha edecek dereceye getirsem de bir türlü

Uraz'ın ne tepki verdiğini hatırlayamadım. Utanarak ellerimi yüzüme kapattım. Alkol kesinlikle bütün kötülüklerin anasıydı. Allah'ım resmen Uraz'ı öpmüştüm. Kim bilir kavga ederken neler söyledim. Öptüğüme göre ilan-ı aşk etmiş olabilir miydim?

Olduğum yerde sinirle debelenirken ağlamak istiyordum. Ben Uraz'ın yüzüne, ne tepki verdiğini bilmeden nasıl bakacaktım? 'Hay o viskiyi içmez olaydım.' diye düşünürken kırmızı görmüş boğa gibi gözlerimi açtım. Dışlerimi sıkarak "Emirhan!" diye tısladım. Emekleyerek çadırdan çıktım. Temiz havanın yüzüme çarpmasıyla kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Ayakkabılarımı giyerken gözlerimi etrafta dolaştırdım. Uyanık kimseyi göremediğim gibi neredeyse bütün çadırlardan da horultu sesleri yükseliyordu. Belli ki herkes gecedен kalmaydı. Ablam bile...

Yavaşça ayağa kalkmamla gözlerim kararır gibi oldu. Dengemi sağlamaya çalışıp bu hissin geçmesini bekledim. Pes etmeye niyetim yoktu. Hatta ölmek var Emirhan'ın ağzına sıçmadan dönmek yoktu. Kendimi iyi hissettiğimde yürümeye başladım. Dışarıya kadar uzanmış bacakların üzerinden atlayarak Emirhan'ın çadırının önünde durdum. İçeride nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı bilmediğim için önce fısıltıyla seslendim.

"Emirhan."

Hiçbir hareket olmayınca biraz daha sesimi yükselttim. Hafif bir kıpırdanma olunca dışarı kadar çıkan ayağını sarstım. "Emirhan uyan." Derinlerden gelen inlemeye benzer sesler duyduğumda bacağını çimdendirip "Emirhan!" diye bağırdım. Panikle ayağını içeri çeken çocuk acıyla inledi. Ayağa kalkarken gözlerimi etrafta dolaştırdım. 'Umarım kimseyi uyandırmamışımdır.' diye düşünürken Emirhan başını çadırdan çıkardı.

"Kimsin lan sen?!"

Gözlerini tam anlamıyla açamamış çocuk beni görünce kaşlarını çattı. "Aydın?" dediğindeki sorgulayıcı ses tonunu umursamadan "Günaydın Emirhan!" dedim ve kollarımı göğsümde bağladım. Ayağımı belli bir ritimde yere vurduğumu gördüğünde "Bir sorun mu var?" diye sorup yüzüme baktı. Hâlâ tek gözünün kapalı olması afyonunun patlamadığını gösterirken "Yok mu?" dedim.

"Bekle bir dakika."

Sendeleterek dışarı çıkan çocuk ayakkabılarını zar zor ayağına geçirdi. Yüzünü ovuşturarak kendine gelmeye çalıştı. Daha sonra elleriyle saçlarını karıştırdı. Gözleri hâlâ yarım yamalak açıktı.

"Ne oldu?" diye sorarkenki rahatlığı sinirimi bozarken "Bir de soruyor musun?" dedim. Sesimin yüksek çıkmasıyla yakındaki çadırda hareketlenme olunca Emirhan'ı kolundan tutup sürüklemeye çalıştım. Okuduğum kitaplar da bu olay kolay gibi gözüklüyordu. Hoş orada kaslı maslı erkekler minicik kızları sürüklüyordu; benim gibi ufak tefek kızlar, izbandut gibi oğlanları değil. Zar zor çadırlardan uzaklaştırdıktan sonra Emirhan'ı bıraktım. Ellerimi belimin iki yanına bastırıp ayağımı sinirle yere vurmaya başladım. Bir de elime terlik alsam tam bir anne modunda olacaktım. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakan çocuk daha fazla dayanamayıp "Ne oluyor Aydın?" diye sordu.

"Senin yüzünden dün gece rezil oldum. Şimdi ben Uraz'ın yüzüne nasıl bakacağım?"

Emirhan'ın şaşkınlıkla alnı kırışırken "Dün geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu. Bir an Uraz'ı öperken onun da yanımızda olup olmadığını düşündüm. Hafızamın karanlık kısımlarını aydınlayabilecek şeyler anlatır umuduyla "Birazını." dedim. Sorgulayıcı bir şekilde tek kaşı havaya kalkan Emirhan "Hatırladığın kısımda Uraz'la ilgili ha?" deyince sertçe koluna vurdum.

"Hoş, ben de olsam midemdeki her şeyi üzerine çıkar-
dığım anı unutmazdım."

"Ne!" diye bağırarak ellerimi ağzıma bastırdım. Uraz'ın
üzerine mi kusmuştum? Ne zaman? Demek ağzımdaki iğ-
renç tat ve sabah aldığım ekşi koku bu yüzdendi. Allah'ım
önce çocuğu öpmüştüm, sonra da ne zaman olduğunu ha-
tırlamadığım bir ara üzerine kusmuştum.

"Hatırlamıyor musun?"

Dehşetle Emirhan'a bakarken başımı hayır anlamında
salladım. "Oho!" diyerek ellerini beline yerleştiren çocuk
"Onu hatırlamıyorsan-" diyordu ki gözlerim fal taşı gibi
açıldı. Daha ne yapmış olabilirdim ki...

"En baştan anlat lütfen. Kendimi rezil edecek başka
neler yaptım?"

Emirhan saçlarını karıştırırken "Aslında ben de çok ha-
tırlamıyorum. Çakır keyiftim." deyince "Olsun, hatırladı-
ğın kadarını anlat." dedim. Midemde bir şeyler hareket
ediyor, heyecandan kusacakmışım gibi hissettiriyordu.
Umarım Emirhan'ın üstüne de kusmamıştım.

"Şuraya oturalım mı? Beni ayakta tutabilecek bir sinir
yok çünkü."

Başımı tamam anlamında salladım ve yakındaki piknik
masasına doğru yürüdüm. Oturduğunda tekrar yüzünü
ovuşturan Emirhan "Başım çatlıyor." diye söylendi. Bi-
raz daha ne olduğunu anlatmazsa söylenecek bir şeyi kal-
mayacaktı. Çünkü ben kafasını bedeninden ayıracaktım.

"Dinliyorum!" dediğimde nefesini dışarı üfleyen Emir-
han "Çok güzeldin. Yanıma geldin. Beraber içtik." dedi.
'Hadi canım.' demek istesem de konsantrasyonunun bo-
zulmaması için sesimi çıkarmadım.

"Olduğun yerde dans etmeye başladın. Sonra hızını
alamayıp kendini dans pistine attın. Beni de çekerek...
Bu kadar iyi dans ettiğini bilmiyordum açıkçası. Neyse,

sonra Şu bizi partiye çağıran kız geldi. Adı neydi, hah Hazel. Hep birlikte saatlerce dans ettik. Bir ara sen ortadan yok oldun. Hazel'le farkettiğimizde seni aramaya başladık. Partide olmadığını anladığımızda çevreye bakalım dedik. Bağırışlarını duyduk sanırım. Çünkü bir yere doğru yürümeye başladık. Hatta Didem o yönden geliyordu ve öfkeyle omzuma çarptı."

Duyduklarım karşısında ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Resmen anlattıklarının hiçbirini hatırlamıyordum. "Deniz kenarında sizi gördük." dediği an nefesimi tuttum. pştğmz görmüş müydü? Hoş görse bu kadar sakın karşılamazdı.

"Tam hatırlamıyorum ama Uraz'la birbirinize çok yakın duruyordunuz. Size doğru yürüdük. Daha net gördüğüm an da çocuğun üzerine kustun zaten." dediğinde çığlık atarak ellerimi yüzüme kapattım. Çok utanıyordum. Resmen çocuğu öpmüş ardından kusmuştum. Neyse ki Emirhan pştğmz görmemişti ama sanırım gören biri vardı. O da Didem...

"ok utanıyorum."

"Oho... Sen bundan utanıyorsan, devamını anlatmıyorum." dediğinde ellerimi yüzümden çektim. Devamında ne olmuş olabilirdi? Gözlerim korkuyla açılırken "Daha ne yaptım ki?" diye sordum. Dudakları ince bir çizgi haline gelen Emirhan "Ne yapmadın ki." dedi. Sanırım devamını duymaya hazır değildim.

"Uraz'ın üzerine kusman yetmemiş gibi Hazellere gideneye kadar da gittiğin yolu belli edercesine kusmaya devam ettin. Allah'ı var ocuk gıkını çıkarmadı. Sadece seni tutup saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı. Hazel'in evine girdiğimizde de kusmaya devam ettin. Seni kucaklayıp banyoya götürdü. Sadece yüzünü yıkamakla kendine gelmeyeceğini anladığında duşa soktu. Seni yıkadı. Resmen

saçındaki kusmuk kalıntılarını tek tek temizledi. Hazel kıyafetlerini getirince Uraz'la biz dışarı çıktık. O kız da sağ olsun seni giydirdi. Odasına götürüp seni yatırdık. Uraz sana kahve içirmeye çalıştı. O kahveyi de çocuğun suratına püskürttün."

"Yer yarılrsa da bunları duyduktan sonra içine girsem," diye düşünürken "Anlamadığım şey, sürekli iki cümle tekrarlıyordun." diyen Emirhan'a "Hangi iki cümle?" diye sordum.

"Senden nefret ediyorum. Beni sevmiyorsan kimseyi sevm!"

Ağzım beş karış açıldı. "Şaka yapıyorsun." dediğimde başını hayır anlamında sallayan çocuk "Sızana kadar bunları tekrarladın." dedi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunu Emirhan'a nasıl açıklayacaktım? "Başka ne yaptım?" diyerek konuyu değiştirmeye çalışırken "Sızdın." dedi.

"Zar zor Uraz'ı banyo yapmaya ikna ettik. Nedense seni bırakmak istemedi. Evi falan temizledik. Saat ikiye yaklaştı. Uraz, Merve Hocay'la sorun yaşamamamız için Hazel'i senin gibi giydirtti ve biz evden ayrıldık. Bizimkilerin arasına karıştık. Allahtan herkesin kafası iyiydi de kimse bir şey çakmadan kamp alanına döndük. Sözde Hazel sen gibi çadırına girdi, ben kendi çadırıma döndüm. Dışarıdaki sesler kesilene kadar çadırda bekledim. Sonra çıkıp Hazel'in yanına gittim. Muhabbet ettik. Baya kafa kız. Şiir falan yazıyormuş."

Belli ki kızdan hoşlanmıştı. Kızı anlatırken yüzünde oluşan tebessüm bunu belli ediyordu. Emirhan'ın kolunu çimdirdim. Acıyla inlerken kolunu ovaladı. "Sen de iyi alıştın buna ha." diyerek sitemini belli ederken "Hazel'in kim olduğunu merak etmiyorum Emirhan. Sonra ne oldu? Ben buraya nasıl geldim?" diye sordum.

"Sabaha karşı Uraz kucağında getirdi. O seni çadırına

yatırırken ben Hazel'i evine bıraktım. O sırada ne dedin, ne yaptın bilmiyorum ama döndüğümde Uraz'ın çadırının girişinde oturduğunu gördüm. 'Hazel'i bıraktın mı?' diye sordu. Ben senin nasıl olduğunu sordum. Bir şeye ihtiyacın olur diye orada bekleyeceğini söyledi. Bana da yatmamı emretti. Ne kadar sinir olsam da ayakta zor duruyordum. Çadıra gidip Cankut'un horultularıyla uykuya daldım. Adam akıllı uyuyamadan ayağımdaki çimdikle kaldırıldım."

Duyduklarım karşısında üzerime bir ağırlık çöktü, Emirhan'ın cümlesinin bittiğini bile farketmemiştim. Bir süre sessizce oturdum. Kafamı toparlamaya çalıştım. Emirhan anlattığı için mi yoksa hatırladığım için mi bilmiyorum ufak ufak anılar gözümün önünde canlandı. Titrek bir nefes aldım. Ben neler yapmıştım böyle.

"Sen Uraz'ı görmedin mi?"

Başımı hayır anlamında sallayıp parmaklarımı saçlarımla arasına geçirdim. Anladığım kadarıyla Uraz'ın öpücüğüme tepki vermesine fırsat tanımadan üzerine kusmuşum. O zaman daha fazla sinirlenmesi gerekmiyor muydu? Beni orada bırakıp çekip gitmeliydi. Neden benimle ilgilenmişti? Emirhan'ın yapmadığını yapmıştı. Yine... Tüylerim diken diken oldu. İçimden bir ses bunların acısını benden fena çıkaracağını söylüyordu. Bunca olan şeyden sonra onun yüzüne nasıl bakacaktım? Acaba kavga ederken ona neler söylemişim?

Ayağa kalktım. Emirhan "Nereye?" diye sorunca "Uraz'ı bulacağım." dedim ve sahile doğru yürümeye başladım. O benim peşimden gelmek yerine çadırına doğru yöneldi, uykusu daha ağır basmıştı. Bu işime gelirken adımlarımı hızlandırdım. Uraz'la yalnız konuşmalıydım.

Geçen gece yattığı yerde Uraz'ı göremezken etrafa bakındım. Denizde bir hareket gördüğümde gözlerimi kısa-

rak kim olduğunu anlamaya çalıştım ve kıyıya doğru yürümeye başladım. "Uraz!" diye seslenmemle yüzünü bana çeviren kişi suyun altına daldı. Bir süre gözlerimi suyun yüzeyinde dolaştırdım. Tam önümde sudan çıkan Uraz'la geriye doğru sıçrarken "Ödümü kopardın." dedim. Başparmağımı damağıma yerleştirip üç kere ittirdim. O sırada ayağa kalkan Uraz'ın vücudunda gözlerimi gezdirirken tepki vermemek için parmağımı ısırdım.

"Ayılmışsın."

Buraya ne için geldiğimi hatırlarken utançla gözlerimi kaçırdım. Uraz beni umursamayıp daha önce farketmediğim yerdeki kıyafetlerine doğru yürüdü. Gözlerim kısa bir an uzun bacakları ve siyah boxerından belli olan şahane poposuna takıldı. Tişörtünü alıp bana doğru dönmesiyle irkilirken başımı öne eğdim. Olmayan tırnaklarımı koparmaya çalışarak "Şey." dedim. Kafamda ne söyleyeceğimi toparlamaya çalışırken "Öncelikle dün gece için özür dilerim." diye konuşmaya başladım. "Seni baya bir uğraştırmışım."

"Hatırlamıyorsun yani?"

Sesindeki imayla başımı kaldırıncı tişörtle saçını kurduğumı gördüm. Yüzündeki ifadesizlik ilk kez sinirimi bozuyordu. Kızgın mıydı, içten içe dalga mı geçiyordu, anlayamıyordum."

"Tam olarak hatırlamıyordum ama hepsini öğrendim."

"Hepsini?" diyerek sorgulayıcı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Neyi kast ettiğini anlarken sessiz kalma hakkımı kullandım. Kurulanmayı bitirdikten sonra tişörtü yere atan Uraz "Akşam daha cesaretliydin." diye devam etti. Pantolonunu giymesini izlerken konuya nasıl gireceğimi düşündüm.

Kemerini bağlarken gözlerini bana dikti. "Alkolün verdiği cesaretti o." diye fısıldadığımda "Şişede durduğu gibi

durmuyormuş değil mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken başımı tekrar öne eğdim. "Midende durabilseydi keşke." demesiyle donakaldım. Utançtan kıpkırmızı olduğumu hissediyordum.

"Her şey için özür dilerim."

"Her şey için mi?" diye sorduğunda öpücüğü kast ettiğini tahmin ederek başımı evet anlamında salladım. Onu böyle bir duruma sokmaya hakkım yoktu. İğrendiğini söylemesine rağmen zorla onu öpmüştüm. Allah'ım düşündükçe utançtan ağlayasım geliyordu.

"Pişmansın yani?"

Başımı kaldırdığımda kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Sanki sadece öpücüğü kastetmiyordu. Kavga sırasında ne söylemiştim? Emirhan'ın söylediği iki cümle aklıma gelince panikle gözlerim açıldı.

'Senden nefret ediyorum. Beni sevmiyorsan kimseyi sevm!'

Kavga sırasında bu iki cümleyi içeren bir konuşma yaptırısam kesinlikle pişman olmalıydım. Uraz bana doğru yaklaştı. Yüzü tekrar ifadesizliğine bürünmüştü. Gözlerimi kaçırmak istedim. Bu sefer de kaslı vücudunda takılı kaldım. Derin bir nefes alıp boğazımı temizlerken sağma soluma bakınmaya çalıştım.

"Aysin." dediğinde sesi içimi kıpır kıpır eden bir tonda çıkmıştı. "Hı?" dedim. Yanağımda hissettiğim elle bakışlarımı daha fazla kaçıramayacağımı anladım. Gözlerimi Uraz'ın kılere dikerken beni kendine doğru çekti. Tarçın kokan nefesi yüzüme çarparken kalbim yerinde tepinmeye başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gittikçe yaklaşan Uraz'la nefesim kesilirken gözlerimi kapattım. Parmaklarımın üzerine çıktım. Nefesini dudaklarımın üzerinde hissettiğimde içim ürperdi. Beni öpeceği düşüncesi bile heyecandan tir tir titrememe neden oluyordu.

"Asıl bu yaptığına pişman olacaksın."

Fısıltısı dudaklarıma çarptı, etkisi kalbimde yankılandı. Ayaklarımı yere bastım. Gözlerimi açmak istemiyordum ama başka aremi yoktu. Yavaşça gözlerimi araladım. Uraz'ın söylemek istediğı çok şey olduğunu ama kendini frenlediğini gözlerinden anlayabiliyordum. Tıpkı benim gibi.

Aynı anda iç geçirdik. Benimki kırıngınlık onunki sinir içeriyordu. Yanağımdaki elini kaydırıp çenemi sıktıktan sonra benden uzaklaştı. Sessizce kamp alanına gidişini izlerken bana bakmadan bağırdı.

"Bana borçlusun yer fıstığı!"

Uraz

Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi hızlı atıyor, kaslarım seğiriyordu. Ayaklarımı o kadar sert yere basıyordum ki her adımım beni biraz daha kuma gömüyordu. Pişmanmış. Bunu dile vürmese da gözlerinden anlamıştım. Sen yap yap, sonra pişman ol. Yok öyle bir dünya! Öfkeyle kamp alanına dönerken tek istediğim şey, içimdeki yangını söndürecek soğuk bir duştı. Birkaç kişi uyanmış, son saatlerin tadını çıkarmak için denize doğru yürüyorlardı. Yanlarından bir hışımla geçtim. Arkamdan baktıklarımı hissediyordum.

Havlumu almak için Cankutların çadırına doğru yürürken Didem yolumu kesti. Onu en son partide bıraktığım aklıma geldi. Bütün gece uyumadığını kızarmış gözlerinden ve moraran gözaltlarından anlıyordum. Sinirliydi. Öfkesini kusacak yer arıyor gibiydi ama şu anda patlayacak biri varsa o da bendim. Bu yüzden kaşınmasa iyi olurdu. Yoksa bunca zamandır uğraşlarımı yok sayıp Didem'in ağzına sıçar, tüm planı çöpe atardım.

"Sonra Didem." diyerek yanından geçmeye çalışırken önümü tekrar kesti. Gözlerinin içine bakarak "Didem, sonra dedim." dedim. Dişlerimi o kadar çok sıkıyordum ki birazdan kırılşa şaşırmazdım. Kollarını göğsünde sinirle bağlayan kız ayağını yere vurarak "Şimdi!" diye bağırdı. Bana bağırmişti. Öfkemi bastırmaya çalıştım ama sıkıntıyla inlememe engel olamadım.

"Ne var?!" dediğimde bıkkınlığım sesimden belli olurken "Dün gece neredeydin?" diye sordu. Gözlerimi kısarak "Anlamadım?" dedim. Sorusunu yinelemekten önce biraz duraksadı. Sakin kalmaya çalıştığını fazlasıyla belli ediyordu.

"Dün gece neredeydin?"

Tane tane sorduğu soruyla tek kaşım havaya kalkarken "Sen bana hesap mı soruyorsun?" dedim. Alt dudağını kemiren kız "Bu sorumun cevabı değil Uraz." deyince nabızım hızlandı, içimdeki öfke katlanarak artmaya başladı. Tüm bedenim uyuştı. Özellikle de ellerim. Silkelendim. Yumruklarımı daha çok sıkarak üzerimdeki bu etkiyi yok etmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. Burada bir dakika daha durursam her şey alt üst olacaktı.

"Benimle bu üslupta konuşmaya devam edersen-"

"Ne yaparsın?" diyerek söyleyeceklerimi ağzıma tıkmamasıyla hızlı bir şekilde burnumdan solumaya başladım. Sesimizi duyan çadırından çıkıyordu. Üzerimizde bu kadar gözün olması daha da sinirlenmeme neden oldu. Bu kadar insanın karşısında beni azarlayabileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

"Didem çekil yolumdan yoksa canını yakacağım." diyerek omuz atıp yürümeye başladım. Ağlamaklı bir sesle "Yakmadığını mı sanıyorsun?" diye sorduğunda olduğum yerde durdum. Ne yapmıştım da canını yakmıştım? Ona doğru dönerken "Sizi gördüm." dedi. Siz derken kimden bahsettiğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

"Beni öpmemek için elinden geleni yaparken o orospuyu öpüyordun Uraz!"

Ortam birden ölüm sessizliğine bürününce herkes söylediği cümleyi net bir şekilde duydu. Aysin'e nasıl böyle bir yakıştırma yapardı? 'Neyseki kim olduğunu bilmiyorlar' diye düşünürken yer fıstığıyla göz göze geldik. Duyduk-

ları karşısında donakalmıştı. Hareketsiz bedeninin altında acı çektiğini hissediyordum. Didem nereye baktığını görmek için arkasına döndüğünde kuru bir kahkaha attı. İçinde kopan fırtınaları bu kahkahadan anlıyordum. Bana doğru döndüğünde sadece 'orospu' kelimesiyle kalmayacağını anladım.

"Bütün gece onunlaydın değil mi? Öpüşmeniz ileri gitti mi bari? Becerebildin mi Ayşin'i, hünerlerini gösterebildi mi sana, zevk aldın mı üstünde inerken!"

Kan beynime sıçradı. Yaptığı yakıştırma beni delirtti. Etraftan şaşırma sesleri yükseldi. Artık herkes kimden bahsettiğini biliyordu. Bazı hatalar dakikalık olurdu, bazıları saatlik, bazıları günlük. Bazıları ise bir ömürlük olur da ne yaparsan yap geri dönüşü olmazdı. Tıpkı ölüm gibi... Yer fıstığının yanaklarından süzülen birkaç damla yaşı gördüğüm an Didem'in ömürlük bir hata yaptığını ve bunun geri dönüşü olmayacağını anladım.

Hızla üzerine doğru yürüdüm. Öfkenin damarlarımda dolaştırdığı adrenalini daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum. Ne etraftakiler, ne disiplin cezası, ne Patron umurundaydı. Tepki vermesine fırsat vermeden Didem'i sınıksız yakalayıp çadırların arasında duran direğe yapıştırdım. Çığlıklar yükseldi. Tüm ağırlığımla üzerine abanarak ellerimi boğazına doladım. Yüksek sesle nefes alıyordu, korkmuştu. Gözlerini sıkıca yumdu. Kesik kesik soluması içimi ürpertti. Parmaklarımı gırtlığına koyup sıktım ve bana bakmaya zorladım. Gözlerini açmaya niyeti yok gibi duruyordu. Nabzını hissedebiliyordum. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Hareket etmesine izin vermeyecek şekilde bastırarak başımı eğip ona baktım. Göğsü hızla kalkıp iniyor, kollarımı sınıksız tutan elleri titriyordu.

"Aç gözünü."

Etraftaki uğultular kulaklarımı tırmalıyordu. Didem'in

gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Aç gözünü dedim!" diye bağırdım. Zar zor araladığı gözlerinin içine bakarken "Sorularının cevaplarını istiyorsun değil mi?" diye sordum. Ne yutkunabiliyor, ne nefes alabiliyordu. "Veriyim." diyerek ona nispet yapar gibi ciğerlerimi oksijenle doldurdum.

"Bütün gece onunlaydım. Öpüşmemiz ileri gitmedi çünkü ondan bir çıkarım yok. Bu arada sakın ola kendi lakaplarını Aysin'e yakıştırmaya çalışma. Bu ortamda bir orospu varsa o da sensin." Yüzü pancar rengini alan kızın kulağına doğru yaklaşıp "Ha unutmadan, onunla yaşadığım kısacık yakınlaşma bile seninle yaşadığım her şeyden daha zevkliydi. İlerisini düşünemiyorum." diye fısıldadım.

"Uraz ne oluyor burada?"

Merve'nin sesini duyarken Didem'in gözlerinin içine baktım. "Şimdi ellerimi çekeceğim ve sen bütün bu insanların içinde Aysin'den özür dileyeceksin. Anlaştık mı?"

"Uraz Kurt! Hemen arkadaşını rahat bırak!"

"Anlaştık mı dedim?" Didem başını tamam anlamında sallayınca üzerindeki baskıyı azaltıp ellerimi çektim. Derin bir nefes almaya çalışırken öksürmeye başladı ve olduğu yere çöktü. Arkadaşı ve Merve yanımıza gelirken "Evet Didem, seni dinliyoruz." dedim. Nefes alamıyormuş gibi sesler çıkarmaya başladı. Neredeyse tüm kamp onun bu sesleriyle ayaklandı. Böyle kurtulabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. "Didem!" diye bağırınca nefret dolu bakışlarını bana çevirdi.

"Cehenneme git!" diye fısıldadığında küçümser bir tavırla dudaklarımı büktüm. *Oradan geliyorum zaten güzelim.* Şimdi konumuza dönelim. Bir şey diyecektin sanırım." dediğimde gözleri arkama kaydı. Yer fıstığının yakınında olduğunu o sırada anlarken "Özür dilerim." diye fısıldadı. "Yakıştırmaları yaptığın ses tonuyla bir daha alalım."

“Özür dilerim.”

“Hadi ama Didem. Altımdaki inlemelerin bile daha güçlü çıkıyordu.”

“Özür dilerim!”

Var gücüyle bağırıp tekrar nefes almaya çalışırken başımı yavaşça salladım. Kendi yaptıklarını Ayşin’e yakıştırmaması gerektiğini böylelikle anlamıştır diye düşünüyordum. Merve’nin Didem’e destek olurkenki öfkeli halini yeni farkediyordum. Belli ki geçmişi hatırlamıştı. Etraftaki fısıltılar yön değiştirirken yer fıstığına baktım. İlk kez hırpalanan birine acıyarak bakmıyordu. Bana doğru döndüğünde ilk kez birine acıdığımı hissettim. Yanaklarından birkaç damla yaş boncuk gibi dökülürken güçlkle fısıldadı.

“Teşekkür ederim.”

Akıl ve kalp...

Her zaman karşı karşıya gelen iki savaşı...

Anlıyordum, belki de ilk kez bunu hissederek anlıyordum. Kalbim ve aklım bir savaşa girmiş önlerine ne çıkarsa yıkıp geçiyorlardı. Biri cennetle gözlerimi büyülerken diğeri cehennemdeki yerimi hatırlatıyordu. Ruhum ise arafta kalmış, çılgık çılgığa bağırıyordu. Günlerdir çikış yolu aramaktan kendimi kaybetmişim. Bu halimden nefret ediyordum ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ayşin'in söyledikleri ve o an aklıma geldiğinde hiçbir şeye odaklanamıyordum. Dudaklarından kalbime dökülen o sıcaklık tarifsizdi; yıllarca gün ışıgından mahrum kalmış karanlığımı güneşin doğması ve iliklerime kadar beni ısıtması gibiydi. Bu anı tattıktan sonra ona sırtımı dönebileceğimi sanmıyordum ama dönmediğim an neler olabileceğinin de farkındaydım.

Patron her geçen gün sabrından bir damlayı üzerime akıtıyordu. Kampta üstüne kırmızı çizgi çektiğim planımı, tıkr tıkr işliyor gibi göstermek çok güçtü. En ufak bir hatamda tüm hiddetini gösterecekti ve bu işin peşine düşecekti. Biliyordum. Tıpkı yer fıstığı yüzünden olduğunu anladığı an yapabileceklerini bildiğim gibi.

Derin bir nefes alıp yüzümü ovuşturdum. Bir an önce yeni bir plan yapıp, ona istediğini vermeliydim ama nasıl? Aklım sürekli Ayşin varken ve sanırım kalbimde, nasıl bir

kıza yakınlaşacaktım? Sinirle yumruğumu masaya vurdum. Ayşin de dâhil olmak üzere bütün sınıf bana doğru döndü. Yüzümü ifadesizleştirmek artık daha güçtü. Duygularımın olması beni zayıflatmıştı. Çünkü duygularımı açığa çıkaran kız benim zayıf noktamdı.

“Uraz?”

Başımı kaldırdım. Hocanın yanıma geldiğini farketmemiştim. “Bir sorun mu var?” diye sorduğunda yer fıstığıyla göz göze geldik. Mavi ile sarıp sarmalandığımda, yaptığım hiçbir şeyden pişman olmamıştım ama o pişmandı. Günlerdir kalbimi kurcalayan öpücüğü için özür dilemişti ve bu günlerde, kelimeler, onun ağzından alınan ender bir armağandı. Beni önce acı dolu bir kelime yağmuruna tutmuştu; o güne kadar ağzından çıkan en acı sözler şu anda bile boğazımı düğümlüyordu. Ardından yağmurunu dindirip dokunuşuyla güneşi açtırmış ve yüreğimi kuraklığa bırakmıştı.

Sırtımdaki çekingen elle kendime gelirken başımı belli belirsiz hayır anlamında salladım. Birkaç kere sırtıma vuran kadınla yumruklarımı sıktım. Olay çıkarmamalıydım. Sakin olmamı kendime hatırlatarak başımı önüme eğdim. Patron’un verdiği tüm dersleri bir kız için çığnıyordum. “Herkes önüne dönsün.” diye uyararak yanımdan ayrılan hocayla üzerimdeki bakışlar azalsa da en ağır olanı hâlâ benimleydi.

Başımı kaldırdım. Tekrar gözlerimiz buluştu. Konuşmasa da gözleri çok şey anlatıyordu. Ama sorun şu ki, ben bu konuda onun kadar iyi değildim ve hiçbir şey anlamıyordum. Derin bir nefes alıp önüne döndü. Saçlarının savrulmasıyla hanımeli kokusu burnuma doldu. Gözlerimi kapatıp kokuyu içime doldurmak istercesine nefes aldım. Kısa bir an bile olsa kuraklığım yerini gökkuşağına bıraktı.

Sanırım böylesi daha iyiydi; benden uzak durması. Yakınlaşırsa yakardı, yanardı. O yandığı için de tüm dünyayı ben yakardım.

'Dil savurur kelimeleri vicdan yakalar, dil sussa bile vicdanda yankısı devam eder.' derdi annem. Haklıymış...

O öpüşmeden sonra Uraz'ın yüzüne nasıl bakacağımı düşünürken, Didem'in söylediği şeyler yüzünden kimsenin yüzüne bakamaz olmuştum. Her ne kadar Uraz, Didem'e okulun önünde haddini bildirse de olay orada kalmamış, tüm okula yayılmıştı ve hâlâ dedikodusu devam ediyordu. Bu yüzden Uraz'la arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştım. O da buna engel olmadı. Aramızdaki duvarların günden güne yükseldiğini hissediyordum; ne o ne ben buna bir dur diyorduk.

Günler geçiyordu.

Bomboş günler...

Başka bir acı kaplıyordu içimi; günlerdir onunla konuşamamanın acısı iki tarafı keskin bir bıçak gibiydi, daha önce hissetmediğim garip bir duyguydu bu. Kendimi boşlukta hissediyordum. Sanki bunca zamandır Uraz'sız bir günüm geçmemişti. Bu delilikti biliyorum. Beni delirtiyordu ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Gözümü kapattığım her an tarçın kokan nefesini dudaklarımda hissediyordum. Elim istemsizce dudaklarımda dolaşırken hafif bir tebessüm yüzümde belirliyordu. Onu çok özliyordum ama herkes onunla yattığını düşünürken arkadaşlığımızı devam ettiremezdim. Bu yüzden sahip olduğum tüm iradeyi ondan uzak durmak için kullanmalıydım.

Düşüncelerimin arasında boğulurken zil çaldı. Arkamdaki hareketlenmeyle eşyalarımı toplamaya çalıştım. Uraz ve Cankut yanımdan geçerken içim ürperdi. Sanki benden uzaklaşmaya başladığı an solumdan tutuyordu üşümelerim.

Emirhan'la göz göze geldiğim an gülümsedim. Döndüğümüzden beri bana daha farklı davranıyordu. O gece olanları bilmeseydi, onun da dedikodulara inanıp benden uzaklaştığını düşünürdüm ama bana böyle bakmasının altında başka bir neden vardı. Ya da nedenler... Biri Uraz'la yakınlaşması olabilirdi. Çok garipti ama o geceden sonra ikisinin arasında anlam veremediğim bir yakınlık oluşmuştu. Bu yüzden bana 'Dünya ahiret bacım ol' bakışları atabilir miydi? Yok artık. Hem Uraz bana karşı bir şey hissetmiyordu ki... Öte yandan elinden telefonunu düşürmüyordu. Hoş her zaman telefonuyla çok fazla oynardı ama artık onun bir uzvu haline gelmişti. Belli ki biriyle sürekli iletişim halindeydi. Yüzündeki gülümsemeye bakarsak bu biri, bir kızdı ve aklıma bu kadar kısa zamanda onu bu hale sokacak tek bir isim geliyordu. *Hazel*.

Yavaşça oturduğum yerden kalktım. Emirhan da benimle beraber ayaklandı. Konuşmadan sınıftan çıktık. Dışarıda yağmur yağdığı için öğle aramızı kantinde geçirmek zorundaydık. Emirhan yiyecek bir şeyler alırken yer bulma görevi bana kalmıştı. Gözlerimi kalabalık kantinde dolaştırarak oturacak bir yer ararken onu gördüm. Her zaman ki gibi Cankut'la hararetli bir konuşmaya dalmıştı. Belki de benim orada durup ona baktığımı bile farketmemişti.

"Yer bulabildin mi?"

Emirhan elindeki iki tepsiyle yanıma geldiğinde başımı olumsuz anlamda salladım. O da gözlerini etrafta dolaştırdı. "Urazların yanında boş yer var." dediğinde kırdığı potu saniyesinde anlarken "Özür dilerim." dedi. Elinde-

ki tepsilerden birini alıp "Yanlarına gidebilirsin." deyince gözlerini devirdi. "Saçmalama."

"Çok ciddiym Emirhan. Gitmek istiyorsan gidebilirsin. Benimle kalmak zorunda değilsin."

"Gitmek istersem giderim." dediği an buruk bir şekilde gülümsedim. Neden her şey bana Uraz'ı hatırlatmak zorundaydı ki! Emirhan "Şimdi kendimize bir yer bulsak iyi olur. Çünkü çok acıktım." diyerek yürümeye başladığında peşinden ilerledim.

Nihayet üç kişilik bir grubun kalkmasıyla bir masa boşaldı ve biz de oturup yemeğimizin tadını çıkardık. En azından Emirhan çıkardı. Benim gözüm sürekli Uraz'a takıldığı için iştah namına bir şey kalmamıştı. Hele de göz göze geldiğimiz anlarda zar zor çiğnediğim lokmalar boğazıma diziliyordu.

"Çay alacağım bir şey istiyor musun?" diye soran Emirhan'a başımı hayır anlamında sallarken "Teşekkür ederim. Gel de ben de lavaboya gideyim." dedim. "Zaten iki gram şey yedin. Hemen çıkarmaya mı gidiyorsun?" diyerek alayla dudaklarını kıvrırken gözlerimi kıstım. "Çok komiksin."

Emirhan burnumu sıkıp "Öyle derler." diyerek yanımdan ayrıldı. Urazların tarafa bakmamak için içimde büyük bir savaş verirken telefonumu çıkardım. Böylesi daha kolay olacaktı. Haber sitelerinde dolaşırken gözüm bir habere takıldı. Kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Bu akşam yenilenen stadın açılışı vardı. Hem de bunun şerefine Beşiktaş'ın maçı. Bir taşla iki kuş. Allah'ım bunu kaçıramazdım.

"Hayırdır, seni ne heyecanlandırdı böyle?"

Emirhan'a cevap vermeden bilet bulabilir miyim diye bakarken "Şş... Sana diyorum." dedi. "Ya." diyerek heyecanımı bastırmaya çalışırken "Bu akşam yeni stadımızın

açılışı var. Bunun şerefine de maçımız. İlk maç ilk heyecan!" dediğimde gülmeye başlayan çocuğa kısa bir an baktım. "İçindeki holiganı uzun zamandır görmüyordum." dediğinde hafifçe gülümseyerek tekrar telefona döndüm.

İnanamıyordum. Resmen Uraz'dan kaçmak için telefona bakmasam çok istediğim bir şeyi kaçıracaktım. Hem de ne yüzünden? Yine Uraz! 'Allah'ım ne olur bilet bulayım.' diye dua ederken Emirhan "Ee, şimdi ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Bilet arıyorum."

"Bulamazsan söyle de elimdeki iki bileti sana vereyim."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken "Ne!" diye bağırdım. Çılgık gibi çıkan sesim kantinde yankılanırken birkaç göz üzerimize döndü. Emirhan kahkahayla gülerken "Ciddi misin?" diye sordum. Başını evet anlamında sallayan çocuk çayından bir yudum aldı. "Kampa gitmeden önce almıştım. Sana sürpriz yapmayı düşünüyordum ama akıldan çıkmış."

Tekrar çılgık atıp ellerimi dudaklarıma bastırdım. İçim kıpır kıpır oldu bir anda, yerimde duramıyordum. Gözlerimden kalp çıkarabilme imkânım olsa eminim şu anda başarabilirdim.

"O zaman bu akşam maçıyız."

Emirhan'ın gülümsemesi biraz azalırken "Maalesef." dedi. "Aklımdan çıkmış dedim ya, bu akşam başka bir işim var."

"Beşiktaş'tan daha önemli ne işin olabilir ki?" derken tüm sevincim kursağımda kalmıştı. Çayını yudumlayan çocuk "Üzgünüm, iptal edebilecek olsam ederdim. O yüzden biletleri sana vereyim. Sen yanına birini bul." deyince omuzlarım düştü. Bana kalsa tek başıma da giderdim ama babam izin vermezdi. Yanıma kimi bulacaktım ki? "Yanına birini bul demesi kolay. Kimi bulacağımı da söyle bari."

"Ablanla git." dediğinde yüksek sesle bir kahkaha at-

tım. "Ablam ve ben, Beşiktaş maçına gideceğiz ha? Ablamı o kadar erkeğin içinde formayla hayal edebiliyor musun? Allah yazdıysa bozsun." Emirhan gülümserken "Baban gelmez mi?" diye sordu. Başımı hayır anlamında salladım. "Statta maç izlemeyi sevmiyor." dediğimde dudakları ince bir çizgi halini aldı.

"Uraz'la git."

Emirhan'ın böyle bir şeyi teklif etmesini garipserken kaşlarımı çattım. Bunca zamandır ondan uzak durmak için ne kadar çaba gösterdiğimi biliyordu. Şimdi bir maç için tüm bu yaşadıklarımı yok mu sayacaktım? "Saçmalama." dediğimde "Neden? Onun da fanatik Beşiktaşlı olduğunu duydum." dedi. O sırada Uraz'la göz göze geldik. Birden aklımda evde yaşadıklarımız belirdi. Onun da benim kadar takımına bağlı olduğunu hatırlarken Emirhan ayağa kalktı.

"Sen kiminle gideceğini düşünedur, ben arabadan biletleri alıp geliyorum."

Emirhan yanımdan ayrılırken tekrar Uraz'a baktım. Dikkatinin Cankut'un üzerinde olması üzerimdeki baskıyı azaltırken daha rahat düşüneceğimi hissettim. Alkollüyken benimle uğraşmıştı, sırf bana dedikleri yüzünden kız arkadaşıyla arasını açmıştı. Ona borçluydum. Şu ara aramızda soğuk bir savaş vardı ama Beşiktaş için birkaç saatlik ateşkes imzalasak olmaz mıydı? Sadece borcumu ödemek için.

Derin bir nefes alırken Emirhan geri döndü ve elindeki biletleri önüme koydu. Karşıma otururken "Buldun mu kiminle gideceğini?" diye sorunca "İşini sonra yapma ihtimalin hiç mi yok?" dedim. Dudakları ince bir çizgi halini alan çocuk başını olumsuz anlamında salladı. Gözüm tekrar Uraz'a takıldığında dudaklarımı büzdüm. Ne yapacağımı karar veremiyordum. Omuzumdaki melek 'Borcu-

nu öde!' derken şeytan 'Sana yaptıklarını unutma!' diye bağırıyordu. 'En iyisi parmak tutuşmak.' diye düşünürken iki elimin işaret parmağını Emirhan'a doğru uzattım.

"Ne yapıyorsun?"

"Seç birini."

Emirhan gülümserken "Bunu anaokulunda bırakmamış mıydık?" dese de 'Uraz'la gideceğim.' dediğim parmağımı tuttu. Suratımın düşmesiyle "Ne oldu?" diye sorunca "Keşke diğer parmağı seçseydin." dedim.

"Adaletin kestiği parmak acımaz." dedikten sonra sinir bir şekilde gülmeye başladı. Ayağa kalktım. "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda masadaki biletleleri elime alırken "Seçtiğin kişiye bileti vermeye gidiyorum." dedim. Gülümsemesi yüzüne daha çok yayılırken "Uraz'a mı?" diye sordu. Bu çocuk neden Uraz'la benim bu kadar yakın olmamı istiyordu? Başımı evet anlamında sallayıp üzerimi düzeltiltim ve ağır adımlarla Uraz'a doğru yürümeye başladım. O kadar gergindim ki biraz daha uğraşırsam elimdeki biletleleri yırtacaktım. Uraz ona doğru gittiğimi anladığında duruşunu dikleştirdi. Cankut onun bu halini farkedince başını geriye doğru çevirdi. Beni gördüğü an kaşları çatıldı. Eminim neden yanlarına gittiğimi merak ediyordu. Sorgulayıcı bakışlar eşliğinde masalarının önünde durdum.

"Ayşin."

Cankut'un ses tonundan beni sorguladığını anlarken gülümsemeye çalıştım. "Umarım konuşmanızı bölmemişimdir." dediğimde başını hayır anlamında salladı. "Otur sana." Ben de onun gibi başımı hayır anlamında sallayıp Uraz'a döndüm. "Konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda tek kaşı havaya kalkarken başını bir kez salladı. Onun bu mesafeli halleri söyleyeceğim her kelimeyi dilimin ucunda tutuyordu.

"Şey." diyerek elimdeki bir bileti önüne koydum.

"Bu akşam yeni stadın açılışı var, biliyorsundur belki." Arkasına dayanan Uraz'la "Benim de fazladan bir biletim var ama gidecek kimsem yok." diye devam ettim. Ortam birden ısındı ve Uraz bana hiç yardımcı olmuyordu. İlla ağzımdan duyacaktı!

"Şey." diyerek elimdeki biletle yellenmeye çalışırken "Benimle gelmek ister misin?" diye sordum. O kadar hızlı sormuştum ki birkaç saniye hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Sanki sorduğum şeyi algılamaya çalışıyordu. Daha sonra tekrar masaya döndü. Önüne koyduğum bileti eline alıp inceledi. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamazken tüm vücudumun gerildiğini hissediyordum. Resmen nefesimi tutmuş Uraz'ın ağzından dökülecek kelimeleri bekliyordum. Gözlerim dudaklarına kaydığında kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Aklıma gelen anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalışırken gözlerini bana çevirdi. Suç işlemişim gibi bakışlarımı bir an kaçırdım.

"Madem gidecek insanın yok, neden iki bilet alıyorsun?"

Böyle bir soruyu beklemezken "Emirhan almış." diye cevap verdim. Tek kaşı havaya kalkan çocuk bileti bana uzatırken "O zaman onunla git." dedi. Bu duruma bozulmuş muydu?

"İşi varmış." dediğimde tek kaşı havaya kalkarken "Olmasa gidecektiniz yani?" dedi. Gerçekten bozulmuştu. Belki de kıskanmış ama neden? Bahane bulmak için bunun arkasına mı saklanacaktı. "Uraz gelmek istemiyorsan, istemiyorum demen yeterli. Sadece bilet yanmasın diye sana veriyorum. Yoksa tek başıma da gi-"

"Bakarız."

Duyduğum kelimeyle cümlemi yarıda bıraktım. Uraz bileti uzatmaya devam ederken "Madem tek başına da gidebilirsin sende kalsın, eğer gelmezsem oradan birine ve-

rirsin." dedi. Gelmeyecekti. Kesin bir dille reddetmemişti belki ama bileti uzatması büyük ihtimal gelmeyeceğini gösteriyordu. İçimden bir şeyler kopup gitti, kendimi salak gibi hissediyordum. Ellerimin titrediğini hissedince yumruklarımı sıktım. "Gerek yok." diyerek duruşumu dikleştirirken Uraz'ın gözlerinin içine baktım.

"Gelmezsen, çöpe atarsın!"

Ne zaman bir şeyi istemesem o başıma gelirdi. Bu akşam da yalnız olmak istemiyordum ama Uraz'la gitmek için heveslenmesem iyi olurdu. Çünkü öğlen arasından sonra ortadan kaybolmuştu. Okuldan kaçacak kadar yavaş olan adam benimle maça mı gelecekti?

Maç akşam sekizdeydi ve geçen her saatle korktuğum şeyin başıma gelme ihtimali biraz daha artıyordu. Eve girer girmez kendimi banyoya attım. Böbreklerimin ağrısı yine canımdan can alıyordu. Hafta sonu diyalize girecektim. 'Allah'ım ne olur o zamana kadar idare edebileyim' diye dua ederek sıcak bir banyo yaptım. Bornozumun giyip odama döndüm. Telefonumun şarjının az olduğunu farkettim. Onu şarja koyarken bir yandan da çantamı hazırladım.

Dolaptan çıkardığım formamı üzerime geçirdim, altıma da siyah dar kotumu giydim. Deri montumu çantamın yanına koydum. Saçlarımı kurutup at kuyruğu topladıktan sonra önden birkaç tutamı yüzüme düşürdüm. Sanırım maç için hazırdım. Saatin yaklaştığını farkettiğimde son kontrollerimi yapıp evden çıktım.

Stadın önü bayram yeri gibiydi. Şarkılar, davullar, zurnalar, hâlây çekenler... Bu görüntüyü o kadar çok özle-

miştim ki yine tek yürek olduğumuzu hissediyordum. Herkesin heyecanı yüzünden okunuyordu. arşı grubu sayesinde kısa bir an bile olsa sıkıntılarımı unutacağımı biliyordum. Ağır adımlarla girişe doğru ilerledim ve her yerden görünebilen bir yerde durdum. Eğer gelirse bir de beni aramakla uğraşmasın.

Saat koşarcasına ilerliyor, Uraz hâlâ ortada gözükmüyordu. Dışarıdaki kalabalığın yüzde doksanı artık içeri-deydi. Dakika başı saate bakıyordum. Geçen her dakika biraz daha umutsuzluğa kapılırken dışarıda satıcılardan başka kimse kalmadı. Birazdan ma başlayacaktı ve daha fazla beklemek anlamsızdı.

Biletimi göstererek içeri girdim. Garip bakışlar eşliğinde yürümeye başladım. İçerideki coşku had safhaya gelmişken tezahüratlara bile eşlik etmek istemiyordum. Resmen beni ekmişti. Gerçi gelmeyebilirim demişti ama olsun. Yine de ekmişti. Ağır adımlarla yerime doğru yürüdüm. Çok merak ettiğim stadı bile incelemek istemiyordum. Resmen hevesim kaçmıştı. Sırada olanlardan özür dileyerek koltuğuma doğru ilerlerken gördüğüm kişiyle olduğum yere akıldım. Uraz tüm yakışıklılığıyla sahaya bakarken ilerlememi söyleyen sesler kulaklarımı tırmaladı ve ayaklarım benden bağımsız Uraz'a doğru hareket etti. Gözlerimi ona açmış gibi her yanında dolaşıyordu. Bir erkeğe forma ancak bu kadar yakışabilirdi.

“Geç kaldın.”

Gözlerimi sahadan Aysin'e çevirdim. Şaşkınlığı yüzünden okunurken "Geldin." dedi. Başımı evet anlamında sallarken "Yaklaşık bir saat olmuştur." dedim. Yanıma otururken "Beni görmedin mi?" diye sordu. Görmüştüm. Evden çıktığı andan itibaren onu takip etmiş, beni içeride aramayacağını bildiğim için kapılar açıldığı an içeri girmiştim. Beni göremeyeceği bir yerde dururken gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmamıştım ama bunları bilmesine gerek yoktu.

Başımı hayır anlamında sallayarak sahaya döndüm. Hâlâ bana baktığını hissediyordum. Üzerindeki deri montu çıkarırken göz ucuyla onu izledim. Bir kıza forma ancak bu kadar yakışabilirdi.

"Gelmeyeceğini sandım." dediğinde belli belirsiz gülümserken "Doğum günümde böyle bir fırsatı kaçıramazdım." dedim. Panikle bana döndüğünü hissettim.

"Bugün doğum günün mü?"

Kulağımın dibinde bağırmasıyla yüzümü buruştururken Aysin'den uzaklaştım. "İnanmıyorum, neden daha önce söylemedin?" diye sorduğunda kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken "Bilmem acaba neden söylemedim?" dedim. Onu tiye aldığımı anladığı an gözlerini kıstı. "İyi!" diyerek önüne dönen yer fıstığı montunu arkasına sıkıştırdı.

Tezahüratlar yerine alkışlar ve çığlıklar yükselince sahaya döndüm. Futbolcular sahaya çıkarken yanımdaki is-

lık sesiyle tekrar Ayşin'e baktım. Parmak uçlarında sahayı görmeye çalışan yer fıstığı var gücüyle ıslık çalıyordu. Benim gibi etraftaki birkaç kişinin de dikkatini çekmişti. Ne düşündüklerini çok iyi biliyordum. Bu boyuttaki kızıdan bu ıslık sesi nasıl çıkardı?

"Kara kartalım bel!" diye bağırarak çılginlar gibi alkışlamaya başladı. Ne tepki vereceğimi şaşırırken İstiklal Marşı'nı okumak için ayağa kalktım. Etrafımızdaki herkesin ayağa kalkmasıyla arada kaybolan Ayşin'in bakışlarına gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bağıra bağıra istiklal marşını okuduktan sonra yerimize oturduk. Hep bir ağızdan tezahüratlara eşlik ederken Ayşin'in yanındaki adamla konuştuğunu gördüm. Nedenise içimdeki kıskançlık tohumlarının tekrar açıldığını hissettim. Birkaç konuşma yapıldı ama ben yer fıstığı ve yanındaki adamı düşünmekten hiçbirine odaklanamadım.

Hakemin düdüğüyle maç başladı. Duruşumu dikleştirip tüm konsantrasyonumu sahaya verdim. Buraya maçı izlemeye gelmişim ama nedense sürekli kendimi hop oturan hop kalkan yer fıstığını izlerken buluyordum. Daha önce bu kadar heyecanlı maç izleyen bir kız görmemiştim.

"O gol kaçır mı bel!"

Ayşin'in bağırmasıyla herkes ardından 'Yuh!' çekti. Ellerini beline koyup bacaklarını sallamaya başladı. Göz ucuyla bana baktıktan sonra "Neden gülüyorsun?" diye sorup tekrar sahaya döndü. Gülüyor muydum? "Gülmüyo-"

"Pıt pıt pıt pıt sürekli yan pas. Böyle top mu oynanır lan! Adam gibi oynasanıza!"

Sözümü kesmesine mi sinirleneyim maça verdiği tepkilere mi güleyim bilemezken birden yanıma oturdu. Tek bacağı belli bir ritimde sallarken tırnaklarını yemeye başladı. Gerilmişti. Resmen maçta olanlardan çok Ayşin'in ne tepki vereceğini merak ediyordum.

“Ne sarı kartı lan! K r müsün amına koyayım!” diye bağırarak ayağa kalkmasıyla etrafıma bakındım. Bütün gözleri üzerine toplayan yer fıstığı kimseyi umursamadan ellerini sallamaya bağladı.

“Senin de gelmişinin de ta-” derken birden yer fıstığının üzerine atılıp ellerimle ağzını kapattım. Hâlâ bir şeyler söylemeye çalışarak el kol hareketi yapıyordu. Etrafa mahcup olmuş bir gülümsemeyle bakarken yerime oturdum. Aysın kaşlarını çatarak iki büklüm oturdu.

“Elimi ağzından çekeceğim ama bir kere daha küfür edersen dilini koparırım. Anladın mı?”

Fısıltım karşısında kaşları biraz daha çatıldı. Bana dönüp gözlerini kıstı. Ciddi olduğumu anladığımda başını tamam anlamında salladı. Onu serbest bırakırken “Ne pis bir kızmışsın sen be!” deyince “Maç böyle izlenir ko um, beğenemediysen az öteye kaykıl.” dedi sesini erkek gibi çıkarmaya çalışarak.

“Eyvallah Mahmut Abi.”

Sesimle onu taklit ettim. Birkaç saniye yüzüme baktı ve beklemediğim bir anda kahkaha atmaya bağladı. Çocuksu kahkahası beni de güldürürken etraftan sessiz olmamızı söyleyen sesler yükseldi. “şş...” diyerek bakışlarımla onu ciddiyete davet edip maça döndüm. Dudaklarını birbirine bastırsa da hâlâ güldüğünü omuzlarının titremesinden anlıyordum.

 lk yarının sonuna kadar ayağa kalkmayan yer fıstığı ara düdüğünü duymasıyla rahatladı. “Top yuvarlak, ma  doksan dakika. Elbet atarız bir gol!” dediğinde Aysın’e döndüm. Arkasına dayanmış sahaya bakarken başını bana çevirip “Ne var?” dedi.

“  inde boyundan büyük bir adam var ve bu-” derken kulaklarıma dolan tezahüratla sözümü yarıda kesip dikatimi tribünlere verdim.

"İstanbul da doğdu, Beşiktaşlı oldu. Helal olsun sana, Uraz Kurt Baba!"

Hep bir ağızdan bağırılan tezahüratla birden herkes bana doğru döndü. Binlerce gözü üzerimde hissederken arka arkaya aynı sözler söylendi. Ne tepki vereceğimi bilmezken herkes alkışlarla ritim tutup "İyi ki doğdun!" diye bağırıyordu.

Doğum günümü hiçbir zaman kutlamamıştım. Çünkü hayatımın yaşanmaya değer olduğunu düşünmüyordum ama bu ilk kez iyi ki doğmuşum dedirtmişti.

Mutluluğumu gizlemekte zorlanıyordum. Elimi kalbimin üzerine vurarak teşekkür ettim. Ayşin'e baktığımda bıyık altından güldüğünü gördüm. "Sen yaptın değil mi?" Göz ucuyla bana baktı. Gülümsemesi daha çok yüzüne yayılırken "Ne münasebet!" dedi. Başımı iki yana sallarken Çarşı grubu başka tezahürata geçti. "Hoşuna gitti mi bari?" diye sorduğunda gülümsememi saklama gereği duymadan "Çok, unutamayacağım bir hediye oldu. Teşekkür ederim." deyince gözleri parlayarak bana baktı.

"İyi ki doğmuşsun Çemberin Efendisi Kurt Uraz."

Aklıma onun için girmeyeceğim bu akşamki dövüş geldi. Kim bilir başıma bu yüzden neler gelecekti. Ne diyeceğimi bilemezken bana doğru yaklaştı. Anlamsız bir telaş vücudumu sararken kulağıma doğru eğildi. "Az önceki küfürlerim için de özür dilerim ama yapmak zorundaydım. Herkesi tek bir ağızdan bağıratabilmek için maçla alakalı olduğumu göstermem gerekiyormuş. Yandaki abi öyle söyledi." diye fısıldadığında kahkaha attım. Demek ki az önceki holiganlığı rolden ibaretti. Hoş, onun yaptığı bütün rollerin altında bir gerçeklik payı vardı. İçinde bir kartalıce yattığı fazlasıyla belli oluyordu.

"Çok susadım." diyerek ayağa kalkınca 'o kadar bağırışa normal' diye düşünerek "Sen otur ben alırım." dedim.

Tam ayaklanacağım an omuzlarımdan bastırarak beni tekrar yerime oturttu. "Ben alırım. Sen zahmet etme, hem tuvalete uğramam gerekiyor."

"Bulabilecek misin?" diye sorduğumda kendinden emin bir tavırla duruşunu düzeltirken "Sen ananın koynundayken biz buralarda donla geziyorduk." dedi. Bu ses tonuyla tam bir kamyoncuyu anımsatan Ayşin'e gülümserken birden sevimli haline bürünüp "Hemen gelirim. Eşyalarım burada." dedi. Koşarak yanımdan uzaklaşırken ardından baktım. İçimden bir ses peşinden gitmemi söylüyordu ama nedense basiretim bağlanmış gibi olduğum yerden kıpırdayamadım. Gözden kaybolduğu an bir huzursuzluk tüm bedenimi sardı.

Gözüm her dakikada bir Ayşin'in kaybolduğu yere kayarken derin nefesler almaya çalıştım. Sanki bir şey kalbimin üzerine oturmuş inatla kalkmıyordu. İkinci yarı başlayacağı an ayaklandım. Bir süre olduğum yerde ileri geri yürüdüm.

"Hadi be yer fıstığı. Nerede kaldın?"

Gözlerimi tribünlerde dolaştırarak başka bir yerden mi geliyor diye bakarken telefonum çalmaya başladı. Zil sesinden kimin aradığını anlamıştım. Ekranı bakma gereği bile duymadan telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Evet?"

"Uraz"

Etraftaki gürültüden sesini tam duyamayınca diğer kulağımyı kapatıp "Efendim Patron." dedim. "Akşamki dövüşe çıkmayacağını söylemişsin." Gözlerimi etrafta dolaştırırken "Önemli bir işim vardı efendim." dedim. Bir süre sessiz kalan adamın purosunu içtiğine adam gibi emindim.

"Ne zamandan beri maç, dövüşten daha önemli bir iş oldu Uraz?"

Bu sorusu şaşırtmamıştı. Peşime birini takacağını bili-

yordum. Bunu bile bile buraya gelmişim. Bu kalabalıkta beni bulamayacağını düşünmemin saçmalık olduğunu "Kimi arıyorsun evlat?" sorusuyla anlarken bakışlarımı başka birini bulmak için dolaştırmaya başladım. Ayşin her neredeyse, şimdi çıkma güzelim.

"Seni duyamıyorum Patron." diyerek sorusunu geçiştirmeye çalışırken "Burası çok gürültülü, sanırım telefonda ara ara çekmiyor." diye devam ettim. Sinirlendiğini hissettiğim adam "O zaman ben sana telefonun anlayacağı dilden konuşayım evlat." dedi. Kaşlarım çatılırken Patron ondan beklenmeyecek bir sakinlikte konuşmaya başladı.

"Aradığın Ayşin'e şu anda ulaşamıyor Kurt. Yer fıstığının ya ölü ya da ölmek üzere. Lütfen daha sonra tekrar görüşelim."

Telefon kapandı.

Birden zaman durdu sanki, her şey ağır çekimde ilerlemeye başladı. Kilitlendim. Aklımda dönüp duran cümle yüzünden tezahüratların hiçbirini anlamıyordum, sadece kulaklarımda uğursuz bir uğuldamaydı hepsi...

Her şeyi düşünmüştüm. Sırf Ayşin'le birlikte dışarıda gözükmek için onu beklemeden içeri girmiştim. Beni takip edememeleri için içeri girene kadar şapkayla gezmiş, tribünlere doğru ilerlerken kalabalıktan yararlanıp şapkamı çıkarmıştım. Yerime şaşırtmalı şekilde gitmişim. Çok fazla dikkat çekmemek için yerimden bile kalkmamıştım ki, ben Beşiktaş'ın maçını asla oturarak izlemezdim; içimdeki coşkuyu hareketlerime yansıttım. Beni bu kalabalıkta nasıl bulmuştu? Acaba yine Ayşin'i mi takip ettirmişti?

Ayşin.

Allah kahretsin!

Aniden her şey tersine döndü. Zaman az önceki açığını kapatmak istemesine hızlı bir şekilde akmaya başladı. Yer fıstığının eşyalarını kucaklayıp yürürken bir yandan

da Cankut'u aradım. İnsanların önünden geçmeye çalışırken Sarı her zamanki gibi telefonu açmadı.

"Bir kere de sana ihtiyacım olduğunda şu telefonu aç lan!"

Olduğum yerde durdum ve telefonu kapattım. Aysin Patron'un elindeydi ve ben onları aramaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Düşün Uraz, nereye gitmiş olabilirler? Sana kim yardım edebilir?

Kobra.

Kobra'nın numarasını tuşlarken kalbimin boğazımda attığını hissediyordum. Gözlerimi etrafta dolaştırarak telefonun diğer ucundaki sesi beklerken tanıdık ses kulaklarımı doldurdu.

"Alo Uraz?"

"Kobra, Kobra, Kobra..."

Adını ardı ardına hızlı bir şekilde söylerken paniğim ses tonumdan belli oluyordu. "Uraz ne oluyor?" diye sorduğunda "Patron, Aysin'i-" diyordum ki "Uraz anlamıyorum. Daha sessiz bir yere geç!" dedi. Koşar adım dışarıya ilerlerken "Patron!" diye bağırdım. "Aysin'i kaçırdı!"

"Ne? Nasıl? Nerede buldu sizi?"

"Buldu işte! Kobra bana yardım etmelisin. Nereye götürmüş olabilir?"

"Bilmiyorum Uraz."

"Allah aşkına yardım et Kobra. Öldüreceğini söyledi ve ben... Ben ne yapacağımı, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Önce sakin ol. Panik yapman sadece işleri zorlaştırır. Soğuk kanlılığını koruyarak bir an önce etrafı kontrol et. Belki hâlâ oralardadırlar. Ben de nerede olabileceklerini öğrenmeye çalışayım."

"Kobra çabuk ol." dediğimde sesimin çatallı çıkmasına engel olamazken telefonu kapattım. Çabuk ol diye fısıl-

dayarak telefonu kulağımdan çektim. Bedenimle beraber beynim de uyuşmuştu sanki. Doğru düzgün düşünemiyordum. Nereden başlamalıyım?

Tuvaletler...

Koşmaya başladım. İnsanları iterek ilerlerken gözüm ilerideki kalabalığa takıldı. Ambulans sesi kulaklarımda yankılandı. İçimdeki huzursuzlukla yönümü değiştirip o tarafa doğru koşar adım yürürken bir yandan 'Başka biri o, Aysin değil.' diyerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Ambulansın kapılarının kapandığını gördüğüm an arayı kapatmak için depar attım. Ne olur Aysin olmasın, yalvarırım yer fıstığı olmasın.

"Durun!"

Haykırsam da kimse beni duymadı ve ambulans hareket etti. Soluk soluğa dağılmak üzere olan kalabalığın içine dalarken biri kolumdan kavradı.

"Nereye gidiyorsun böyle delikanlı?" Kolumu silkeleyip adamın elinden kurtarıırken koşmaya devam ettim. "Tutun şunu!" diye bağırان biriyle önümün kesilmesi ve kendimi dizlerimin üstünde bulmam bir oldu.

"Bırakın lan beni!"

Kesik kesik nefes almaya başladım. Nabzım tüm damarlarımda atıyormuş gibi vücudumu gerdi. Kolumdan ve omzumdan beni yere sabitleyen iki polisin elinden kurtulmaya çalışırken az önce beni tuttuğunu düşündüğüm adam önümde diz çöktü. Nefretle sert yüz hatlarını inceledim. O da bana aynı şekilde karşılık verirken birden beni tutan iki adama döndü ve başıyla beni bırakmalarını işaret etti. Birkaç saniye sonra üzerimdeki baskı hafiflerken ayağa kalkmaya yeltendim ama karşımdaki adam beni omzumdan bastırarak yere oturttu.

"Neden koşuyordun delikanlı?"

Kimseye hesap vermezdim ama şu anda işleri yokuşa

sürmek sadece yer fıstığına zaman kaybettirirdi. "Ambulanstaki kimdi?" diye sorduğumda tek kaşı sorgulayıcı bir şekilde havaya kalktı. "Tanıyor musun?"

"Kim olduğuna bağlı." dediğimde gözlerini arkamda gezdirdi. Sonra bana baktı. Nedense bakışları hiç hoşuma gitmemişti. "Ufak tefek sarışın bir kız." derkenki soğuk ses tonu benim kalbimde yangına dönüştü. "Aydın!" diyerek tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama adam yine beni engelledi.

"Tanıyorsun."

Sürekli temas halinde olmak ve beni sürekli durdurmaya çalışması sinirimi bozmaya başlamıştı. Burnumdan soluyarak başımı onaylarcasına salladım. Bir süre daha yüzüme hiçbir tepki vermeden bakan adam "Yakalayın!" dedi ve daha ne olduğunu anlamadan omuzlarımdaki ellerle ayağa kaldırıldım.

"Biraz misafirimiz ol bakalım." dediğinde adamların elinden kurtulmaya çalışırken "Ne misafiri? Bırakın beni!" diye bağırdım. Yüzündeki sert ifadeyle bana dönen adam "Belki arkadaşının uyuşturucuyu nereden bulduğunu bize anlatmak istersin." deyince çırpınmayı kestim. Afallamış bir şekilde "Uyuşturucu mu?" diye fısıldadım. Adamın alayla dudaklarının kenarı kıvrılırken "Haberim yok demeyeceksin herhalde." dedi.

"Altın vuruş yapacak kadar bağımlı olan arkadaşının, uyuşturucu kullandığını göremeyecek kadar kör değilsindir diye düşünüyorum."

Birkaç saniye, uyuşturucu ve Aydın'ı bağdaştırmaya çalıştığım yalnızca birkaç saniye geçti. Bir an nefesim kesilir gibi oldu. Altın vuruşun yer fıstığı üzerindeki etkisini düşündükçe nefes almam daha da güçleşti. Bedeni bunu kaldıracak kadar güçlü müydü? Gözlerim yanmaya başladı. Elimle formamın yakasını çekiştirerek nefes almaya

çalışırken "Delikanlı iyi misin?" gibi bir şeyler sorduklarını duydum. Etraf iyice bulanıklaştı.

"O... O yapmaz. Uyuşturucuyla işi olmaz. Biri ona... Başka biri."

Omuzlarımdaki baskı azaldı ama vicdanımın yükü taşıyamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Ensemdeki elle irkil-dim ve karşımda duran adama bakmaya çalıştım. Bu se-fer polis gibi değil de babacan bir tavırla gözlerimin içine baktığını hissediyordum.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sorduğunda 'Evet' demek istesem de başımı hayır anlamında salladım. Po-lislere adını vermem sadece zaman kaybıydı. Patron'dan bunun hesabını sorabilecek biri varsa, o da bendim.

Ensemdeki elini sıkılaştıran adam "Emin misin?" di-ye sorduğunda başımı güçlükle evet anlamında salladım.

"Hiç mi yanında yabancı birini görmedin?"

Başımı hafifçe sağa sola sallarken "Benim onu görmem gerekiyor." diye fısıldadım. Polis gözlerimin içine baktı. "Lütfen." İlk kez birine yalvarıyordum. "Lütfen beni bı-rakın." Adam ensemdeki elini gevşetti ama tamamen çek-medi. Kararsız kaldığını hissediyordum.

"Söz veriyorum, sonra ne sorarsanız cevaplayacağım ama şu an olmaz. Lütfen. Onu görmeye, iyi olduğunu bil-meye ihtiyacım var."

Bir süre düşündü. Kafasında olabilecekleri ölçüp tarttı. Bunu gözlerinden anlarken başını tamam anlamında sal-ladı ve "Ahmet." diye seslendi. Birinin yanımıza gelme-siyle benden ayrılırken "Delikanlıyı arkadaşının yanına götürün ve orada kalın. Beni de gelişmelerden haberdar edin." dedi. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece minnet dolu bir tebessümle iki kelime dudakları-mın arasından döküldü.

"Teşekkür ederim."

Apar topar yer fıstığını getirdikleri hastaneye geldik. Arabanın durmasına bile izin vermeden kendimi dışarı attım. Sendelerken yere düşmemi son anda engelledim. Koşarak hastaneye girdiğimde bütün gözler üzerime çevrildi. Danışma bankosunun önüne geldiğimde nefes nefese "Ayşin... Ayşin Şendoğan." dedim. Hemşire kayıtlara bakarken kaşlarını çatı.

"Öyle bir hasta kayıtlarda görünmüyor."

Bir an 'Yanlış hastaneye mi geldik?' diye düşündüm. Daha sonra gözüm elimdeki eşyalara takıldı. Tabi ya, Ayşin'in tüm eşyaları bendeydi. Adamlar gelen hastanın kim olduğunu nereden bileceklerdi?

"Az önce buraya yüksek dozda uyuşturucu kullanan ufak tefek sarışın bir kız getirildi mi?"

Hemşire başıyla beni onaylarken "Müşahede altına alındı. Kırmızı çizgiyi takip ederse-" derken "Eyvallah" deyip koşmaya başladım. Yeterince statta zaman kaybetmiştim. Bir de konuşmasını bitirmesini bekleyemezdim.

Çizginin bir odanın önünde son bulmasıyla kapıyı hızla açtım. İçerideki iki doktor irkilip bana doğru döndü. Biri üzerime doğru gelirken yatakta makinalara bağlanmış Ayşin'i gördüm. Teni yeşil sarı bir renge bürünmüştü. Gözlerinin altı kan çanağına dönmüş, kendinde değil gibiydi.

"Beyefendi lütfen dışarı çıkın. Buraya giremezsiniz." diyerek beni itmeye çalışan doktora "O iyi mi?" diye sordum. Bir an duraksayan adam "Tanıdığınız mı?" dedi. Başımı evet anlamında sallayınca arkasındaki arkadaşına bakıp tekrar bana döndü. Bakışlarıyla ne anlattı bilmesem de birazdan duyacaklarımın iyi şeyler olmadığını yer fıstığının başındaki doktorun ifadesinden anlamıştım.

“Buyurun dışarıda konuşalım.”

Gözlerimi Ayşin’den ayırmadan geri geri yürüdüm. Kapının kapanmasıyla dikkatimi doktora verirken “İyi olacak değil mi?” diye sordum. Dudakları ince bir çizgi halini alan adam derin bir nefes aldı.

“İlk müdahaleyi arkadaşlar yapmış ama bize geldiğinde koma bulgularını gösteriyordu. Bilinci hâlâ kapalı. Solunum cihazına bağladık, solunum yolunu kontrol altına alabilmek için. Damar yolundan kanını temizlemeye çalışıyoruz. İç organlarında bir sıkıntı var mı diye tomografi çekildi. Akciğerlerinde ödem oluşmuş ve böbrekleri bitik durumda.”

Güçlkle yutkunurken “Rahatsızdı zaten.” dedim. “Bir an önce nakil olmazsa, hastayı kaybederiz.”

Bir anda dünyadaki tüm sesler kesildi; sadece çığlık çığlığa bağırان vicdanımın sesini duyabiliyordum. Ecel bu sefer Ayşin’in peşine düşmüştü. Belki de benden intikam almak için onu kullanıyordu. Her şeyin suçlusu bendim. Benim yüzümden şu anda yaşam mücadelesi veriyordu. Gözlerimi kapatıp zar zor yutkundum. Doktorun söylediği hiçbir şeye cevap veremiyordum. Sanki sözcükler boğazıma dizilmişti. Yalnızca belli belirsiz başımı sallayarak dinlediğimi belli etmeye çalışıyordum.

“Elini çabuk tut evlat. Geçen her dakika aleyhine işliyor.”

Titrek bir nefes alırken doktor arkasını dönüp kapıyı açtı. Ayşin’i görmemle uzun zamandır tutmaya çalıştığım bir damla yaş yanağımdan süzüldü. Kapının yüzüme çarpılmasıyla gardımı düşürdüm. Derin ve yavaş soluklar alarak geri geri yürüdüm. Gözümü kapıdan ayıramıyordum. Sanki ayırdığım an yer fıstığını kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Sırtımın soğuk duvara değmesiyle kayarak yere oturdum. Ayşin’in eşyalarını kucağıma koyup başımı ellerimin arasına aldım.

Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar saçmaydı. Ayşin'in şu anda o odada olmak yerine o çok istediği maçı izlemesi gerekiyordu. Tezahürat yapması hatta ara ara kamyoncuya bağlaması...

Beklemediğim bir anda, aldığım derin soluklar sonu yokmuş gibi görünen gözyaşlarına dönüştü. Bir elimi dudaklarıma bastırarak hıçkırıklarımı sustururken diğer elimi gözyaşlarımı durdurmak istercesine gözlerime bastırdım.

Acı gerçekler jilet gibi kesmişti vicdanımı ama bu hissettiğim sadece vicdan azabı olamazdı. Başa bela bir hayatın yaşamaya değer tek kısmı yer fıstığıyla geçirdiğim zamanlardı. Şimdi anlıyordum. Varlığıyla yokluğu arasına sıkışıp kaldım. Çaresizliğin en amansız olduğu yer-deydim. Gözümün önüne gelen görüntülerle daha fazla kendimi tutamayacağımı anladım. Ayşin'in eşyalarına sarılarak bağıra bağıra ağlamaya başladım. İlk defa sevmenin tarif edilemez korkusunu yaşıyordum; ya kaybedersem, o zaman ne yapacaktım?

Başımı duvara dayadım. Nefes almaya çalışırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Fısıltıları duyabiliyordum, üzerimdeki bakışları hissedebiliyordum. Kendime tam anlamıyla gelmeden hiçbiriyle yüzleşmek istemiyordum. Telefonumun çaldığını duyduğumda gözlerimi açtım. Kirpiklerimi hızlı hızlı kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışırken burnumu çekip telefonumu elime aldım. Arayan kişiyle başımı tekrar duvara dayarken boğazımı temizledim ve telefonu açtım.

"Cankut"

"Abi beni - Ağlıyor musun lan?"

Derin bir nefes alınca "Ne oldu Uraz?" diye sordu. "Patron" deyip yutkunurken "Patron mu?" dedi. Sesinden paniği anlaşılırken "Ayşin ölüyor Cankut." dememle ufak bir hıçkırık dudaklarımin arasından kaçtı. Tekrar elimi ağzı-

ma bastırdım ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Sanki gözlerim senelerin intikamını çıkarır gibi, içime akıttığım gözyaşlarının hepsini döküyordu.

“Ne? Ne ölməsi? Ne saçmalıyorsun oğlum sen!”

“Patron, Aysin’e-”

“Neredesiniz?” diye sorduğunda cevap vermek için dudaklarımı araladım ama sesim çıkmıyordu. Boğazımda bir yumru, tüm hareketlerimi kontrol ediyordu sanki. Ne konuşabiliyordum, ne yutkunabiliyordum ne de nefes alabiliyordum. Zar zor hastanenin adını söylerken telefonu kapattı. Koluma gözyaşlarımı sildim. Aysin’in eşyalarını kucaklayıp duvardan destek alarak ayağa kalktım. Bir süre Aysin’e açılan kapıya baktım. Kapının açılıp yer fıstığının sağ salim içeriden çıkabilmesini diledim. Bunun için her şeyimi vereceğimi farkettim. Canımı bile...

Sana bir sözüm var yer fıstığı. Annemi kurtaramadım ama seni kurtaracağım.

Hastane koridorlarına sığamayınca kendimi dışarı attım. Gecenin karanlığı üzerimdeki baskıyı arttırsa da içride olmak istemiyordum. Duvarların üzerime gelip beni sıkıştırmasına daha fazla katlanamayacaktım. Polislerin bakışları eşliğinde bahçedeki banklara doğru yürüdüm. Hâlâ yer fıstığının eşyalarını sıkı sıkı tutuyordum, sanki onun benden gitmesini bu şekilde engelleyebileceğim gibi.

Derin bir nefes alarak banka oturdum. Cebimden sigara paketini çıkarttım. İçinden bir dal almak için açarken ellerimin titrediğini farkedince kaşlarımı çattım. Yumruk yapıp var gücümle sıktım ve titremenin geçmiş olmasını dileyerek ellerimi açtım. Hâlâ titremesi sinirimi bozar-

ken alaycı bir kahkaha attım. Hayatımın hiçbir anında ellerim titremezken şu anda titremesini engelleyemiyordum. Patron'un söylediği '*Sevginin değdiği kalp gücünü yitirir.*' sözünü şimdi anlıyordum.

Gücsüzdüm, korkaktım, çaresizdim.

Sigarayı dudaklarımın arasına koydum. Çakmağımı ararken kucağımda bir şeyin titrediğini hissettim. Ne olduğunu anlamak için Ayşin'in montunu üzerimden çektiğimde titremenin çantasından geldiğini anladım. Telefonu çalıyordu. Çantasını açıp, kimin aradığına bakmak için cep telefonunu elime aldım. Gördüğüm isimle birkaç saniye duraksadım, sigara ağzımdan düşüyordu ki, son anda yakaladım. Sanki yıllardır yer fıstığını görmüyormuşum gibi, telefon titrerken yanıp sönen ışıktaki görünen fotoğraftan gözlerimi ayıramadım. Işıl ışıl parlayan mavilikleriyle babasına sarılırken ki mutluluğu git gide bulanıklaştı. Aramanın durmasıyla derin bir nefes alırken gözyaşlarıma kirpiklerimle engel koymak istercesine gözlerimi sımsıkı kapattım. Zar zor yutkunurken telefon tekrar çalmaya başladı. Daha fazla yüzleşmekten kaçamayacağımı anladım. Telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Hele şükür kızım, neden açmıyorsun telefonlarımı?"

"Alo?" dediğimde sesim boğuk çıkınca boğazımı temizledim. "Emirhan sen misin?" diye sorduğunda '*Emirhan nereden çıktı şimdi?*' diye düşünürken "Ben Uraz." dedim. "Uraz?" diyerek bir süre susan adam birden "Ha, Uraz." dedi. Belli ki jetonu biraz köşeliydi.

"Sen de mi onlarla maça gittin?"

Birden kaşlarım çatıldı. Babasına attığı yalanı bile kıskanacak kadar ne zaman sevmiştim bu kızı. "Evet." dediğimde "Ayşin nerede?" diye sordu. Ne diyecektim şimdi?

"Ambulans sesi mi o?" dediğinde acil kısmına girmeye çalışan aracı yeni farkederken "Uraz ne oluyor?" diyen

adama "Öncelikle sakın olun." dedim; sanki ben sakın olmayı başarabiliyormuşum gibi. Konuya asıl gireceğimi düşünürken "Ayşin'e bir şey mi oldu?" diye sordu. Her şeyi benim için kolaylaştırıyordu ama kelimelerim söz dinlemez olmuştu. Cevap vermek için dudaklarımı araladım. Söyleyeceklerim dilimin ucundaydı ama konuşamadım.

"Uraz!" diye bağırmasıyla derin bir nefes alırken "Hastanedeyiz." dedim. "Maçta bir kaza olmuş"

"Hangi hastane?" diyerek sözümü kesti. Adresi söylemeye çalışırken "Neden onun doktoruna gitmediniz?" diye sitem edince aklıma Özcan Bey geldi. Ona haber vermeyi nasıl unutmuşum? Telefonun diğer ucunda koşan adım seslerini duyarken "Özcan Bey'i aradınız mı?" diye sordu. Nefes nefeseydi. O ufacık kız herkesin nefesini kesmeyi başarmıştı.

"Hayır, efendim biz-" derken "Ben ararım." diye sözümü kesip telefonu yüzüme kapattı. İlk kez birinin bu hareketine kızamıyordum. Ah be yer fıstığı, beni ne halere soktun...

Aniden içim ürperdi. Ensemdeki tüyler dikildi.

Yer fıstığının telefonunu çantasına koymuştum ki, beni yiyip bitiren bir duyguyla donakaldım. Tüm bedenim gerildi, kulaklarım dikildi. Yakınlarda biri vardı. Yavaş yavaş başımı çevirdim ve gözlerimi dört açıp etrafımdaki karanlığı inceledim. Hem bakıyor hem dinliyordum ama hiçbir şey göremedim.

Karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Ama aptal değildim. Karanlık beni kandıramazdı. Sırf görmüyor olmam orada olmadıkları anlamına gelmezdi. Hissediyordum; tenimde dolanan gözleri hissedebiliyordum.

Biri beni gözetliyordu. Ne polisler ne de hasta yakınları, başka biri, dışarıdan biri...

Ayağa kalktım. Bir şey olmasını, karanlıktan birinin çıkmasını bekleyerek etrafa tekrar göz attım. Biri bana dokunduğunda irkildim ve bakışlarım hızla kolumdaki ele çevrildi. Daha sonra Cankut'un tuhaf bir ifadeyle gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm.

"Bir sorun mu var, Uraz?"

Bir kez daha arkamı dönüp karanlığı inceledim. Bu hisse neden olan kişiyi tahmin ediyordum. Ne yaptığımı görmek için hâlâ peşimdeki adamlarını çekmemişti.

"Bir şey yok."

Beni deli eden izleniyor olma hissini bastırmaya çalışarak banka oturdum. Cankut da yanıma otururken hâlâ gözlerimi etrafta dolaştırıyordum. "Uraz." dediğinde Sarı'ya dönerken "Ayşin'e ne oldu?" diye sordu. Kısa bir an yer fıstığının aklımdan çıktığını farkettim. Gardım tekrar düşerken konuşamayacağımı anlayıp başımı iki yana salladım.

"Maçta ne oldu?" diye sorduğunda az önce içemediğim sigaramı dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Ellerimin titremesi hâlâ geçmemişti. Çakmağı birkaç sefer çaktım. Yanmadı. Cankut'un beni izlediğini hissediyordum. "Hay seni çakmak yapanın!" diye bağırarak son kez çaktım. Birden parlayan ateşle rahatlarırken sigaramı yaktım ve ardına birkaç nefes aldım. Sanki anlatacaklarım için sigaradan destek almaya çalışıyordum. Dumanı içime çekip gözlerimi kapattım.

Gözümde beliren anılarla en baştan beri olan her şeyi anlattım.

Dehşetle beni dinleyen Sarı "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Bilmiyorum der gibi başımı iki yana sallarken soluk soluğa hastaneye giren Emirhan'ı farkettim. Kaşlarım çatılırken "Emirhan'a haber mi verdin?" diye sordum. Cankut baktığım yere dönerken "Yoo." diye cevap verdi.

"Belki Ayşin'in babası söylemiştir."

Başımı hayır anlamında sallarken "Emirhan'ın yanı-
mızda olduğunu sanıyor." dedim. Bana baktığını hisset-
tiğim Sarı'ya dönerken kaşlarım çatıldı. Tıpkı onun gibi.
Burada olduğumuzdan başka kimsenin haberi yoktu. Bir
tek Patron'un. Bir dakika, yoksa...

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"
diye sorduğunda başımı yavaşça evet anlamında salla-
dım. Maddi durumu yüzünden okuldan ayrılan Emirhan,
Cankut'un söylediğine göre bir sene dolmadan geri gel-
mişti. Hem de Patron'un yer fıstığı yüzünden beni uyar-
masından sonra. Bu bir rastlantı mıydı? Ailesi bu kadar
kısa zamanda işlerini düzeltmiş olabilir miydi?

"Köstebek Emirhan olabilir mi?" diye sorduğunda
Cankut'a baktım. Patron'un okul içindeki olaylardan anın-
da haberi olmasını bir köstebeğe bağlamıştık. Emirhan'ın
son zamanlardaki bana yakınlığı ve Ayşin'le ilgili sorduğu
sorular aklıma geldiğinde bankta ritim tutmaya başladım.
Bu biletleri de yer fıstığına o vermişti. Onunla gitmemişti,
ondan başka kimseyle gidemeyeceğini biliyordu. Acaba
benimle gitmesini söylemiş miydi? Beraber görünmemiş-
tik ama Patron'un adamı bizi bulmuştu. Koltuk numara-
sını bir tek Emirhan biliyordu. Belki de bileti bile Patron
alıp Emirhan'a vermişti.

Tuzak.

Tuzağa düşürülmüştük.

Aniden ayağa kalktım. "Uraz nereye?" Cankut'un ar-
kamdan ayaklandığını hissederken koşar adım hastaneye
girdim. Polislerin dikkatini çekmiştim. Etrafa bakınırken
bana doğru geldiklerini gördüm. Umurumda değildi. Bu
piç, bu yaptığına pişman olacaktı. Nerede olduğunu bul-
maya çalışırken Ayşin'in odasının önünde doktoruyla ko-
nuştüğünü gördüm. İçim öfkeden bir kabukla kaplandı.

"Uraz dursana!"

Koşarak yanlarına gidince doktorla beraber bana doğru döndü. Açıklama yapmasını dinleyecek sabrım yoktu. Hızla yumruğumu Emirhan'ın suratına geçirdim. Yere düşen çocuk kendini toparlayamadan üzerine eğilirken ardı ardına yumruklarımı geçirmeye devam ettim.

"Ne vaat etti lan sana!"

Beni engellemeye çalıştı ama ondan daha hızlıydım. Her darbem onu biraz daha güçsüzleştirdi. Acıyla inlerken elimin altında çatırdayan kemiklerini hissediyordum. Yüzü kanlar içinde kalırken kollarımdan geriye çekildiğimi hissettim. "Bırakın beni!" diye bağırarak beni tutan ellerden kurtuldum ve tekrar çocuğun üzerine karabasan gibi çöktüm. Yakasından tutarak başını havaya kaldırdım.

"Kaç paraya sattın lan Aysin'i?"

Tam yumruğumu havaya kaldırmıştım ki, "Uraz!" diyerek tekrar geriye çekildiğimi hissettim. Debelenirken gözlerimi Emirhan'dan çekmeden "Senin yüzünden içerde yaşam savaşı veriyor lan o kız. Mutlu musun?" diye bağırdım. Sesim koridorlarda acıyla inleyen çocuğun sesiyle karışarak yankılandı. "Çekin lan ellerinizi üzerimden!" diye kükresem de kimsenin umurunda olmadım ve Emirhan'dan tamamen uzaklaştırıldım. Yanına giden birkaç kişi piçi yerden kaldırırken inlemelerin dozu biraz daha artmıştı. Her yer kan içindeydi. Özellikle de çocuğun suratı. Elini burnuna bastırmasıyla burnunu kırdığını anladım.

"Senin yüzünden olmasın."

Acı çığlıklarının arasında söylediği cümle, yanardağa benzeyen öfkemi patlatmıştı. Lavlar ışık hızıyla tüm bedene yayılırken beni tutan iki adamı üzerimden silktim. Öne doğru atılıp Emirhan'ın üzerine yürürken piç geriye kaçtı. Kollarımdaki ellerle olduğum yere sabitlenirken titrediğimi hissediyordum.

"Delikanlı sakın ol."

"Seninle işim bittiğinde cesedini anan bile tanıyamayacak lan."

"Uraz bir dur lan, deli fişek!"

"Dua et o kıza bir şey olmasın, yoksa son duanı cemaatin bile okuyamayacağı hale sokarım seni!"

Emirhan tıslar gibi güldükten sonra acıyla inledi ve yanındakilerin yardımıyla yürümeye başladı. Öfke nöbeti geçirdiğimi hissediyordum. Sakinleşmek için acıya ihtiyacım vardı ama zaten acının en büyüğü yüreğimdeydi. Ona odaklanmaya çalıştım; Ayşin'i gözümün önüne getirdim.

Piç kurusu gözden kaybolrsa da kollarımdaki eller hâlâ sıkı bir vaziyetteydi. Belli ki peşinden gideceğimi sanıyorlardı; oysaki o çocuk bu hastanede olduğu sürece yer fıstığının kapısının önünden ayrılmaya niyetim yoktu.

"Cankut, hemen ellerinizi üzerimden çekmezseniz, sizi başka bir şey tutamayacak hale getiririm."

Kollarımdaki bir elin gevşemesiyle arkamı dönerken beni tutan diğer adamın polis olduğunu gördüm. Burnumdan soluyarak "Bana birini sormuştunuz ya." dedim. Adamın kaşı hafifçe seğirirken "Asıl bu soruyu, az önce ağzını burnunu dağıttığım çocuğa sorun. Her şeye neden olan it o!" deyip boştaki elimle gittiği yönü işaret ettim. Polis bir an tereddüt etse de ellerini üzerimden çekti ve arkadaşına benimle kalmasını söyleyerek yürümeye başladı. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Eğer adamsa, Patron'u satmıyacaktı. Bu sefer tüm suç onun üzerine kalacaktı. Bu da bir süre buradan uzak kalmasına neden olurdu. Eğer adam değilse, sattığı Azrail onun canını alırdı, böylece sonsuza dek ondan kurtulurduk.

Üzerimi düzelttim. Cankut'un elindeki yer fıstığının eşyalarını aldım. O sırada hastaneye giren kişileri farkettim ve koşar adım onlara doğru yürüdüm. Müdür, danış-

madaki kızla konuşurken Özcan Bey'le göz göze geldik. Müdürün omzuna elini koyup "Oradalar." dediğinde pe-rişan halde olan adam bana doğru koşmaya başladı. "Ay-şin nerede?" diye sorduğunda duraksayıp arkamdaki oda-yı gösterdim.

Yanımdan geçip gittiler, arkalarından koştum. İkisi içeri girerken Özcan Bey bana dışarıda kalmamı söyledi. Kapı kapanana kadar kısa bir an bile olsa yer fıstığını gördüm. Birkaç saat içinde zayıflaması mümkün olabilir miydi?

Kapı yüzüme kapandı, sesi gök gürültüsünü andırdı. Ruhum felç olmuştu sanki ve bedenimin hareket etmesini engelliyordu. Bir süre kıpırdamadan kapıya doğru baktım. Gözlerimin sulanmaya başladığını hissettiğimde gözleri-mi kapattım. Bu kadar kişinin karşısında ağlayamazdım. Beklemediğim bir anda biri omzumdan tutup beni ken-dine doğru çevirdi. Ağır ve tanıdık parfüm kokusundan, bu kişinin Cankut olduğunu anladım. Kollarını bana do-lamasıyla tutmaya çalıştığım birkaç damla yaş gözümden döküldü. Titrek nefeslerimi durdurmak ister gibi kolları-nı daha da sıkı.

"Cankut"

Yardım çağrısı gibi çıkan sesimle "Kendini suçlama." diye fısıldadı. Ne hissettiğimi anlayabiliyordu. "Karşısı-na çıkmasaydım-" derken kelimeler boğazıma dizildi. Se-sim zar zor çıkıyordu.

"Bir kalbinin olduğunu farketmeyecektik." demesiyle kollarımı Cankut'a doladım. Omzuna hıçkırıklarımı sustur-mak istercesine dudaklarımı bastırdım ve ağlamaya başla-dım. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözyaşlarımı paylaşı-r-casına beni sıkıca tuttu. Hayatımda kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Her şey pusluydu. Sanki göğ-süm parçalanacakmış gibi hissediyordum. Böyle giderse gerçek manada kalbim durabilirdi.

Eğer Aysin'e can verebilecekse, dursundu zaten. Çünkü içinde onun olmadığı bir dünya artık yaşamaya değer değildi benim için...

Uzun bir bekleyişten sonra, önce müdür, daha sonra Özcan Bey yer fıstığının yanından çıktı. Panikle onlara doğru yürüdüm. Sanki müdür, bu süre zarfında on yıl yaşlanmıştı. Metin durmaya çalışsa da omuzları düşüktü. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum.

"O iyi mi?"

İkisinin de bakışları bana döndü. Müdür sanki orada olduğumu yeni farketmiş gibi bakarken "Orada ne oldu?" diye sordu. "Ona bunu kim yaptı?"

Verecek cevabım çoktu ama söyleyecek gücüm yoktu. Hele de arkamda ağızımdan çıkacak kelimeleri bekleyen polisler varken. Müdür üzerime doğru yürüyüp formamı kavradı. Tepki vermemek için olabildiğince hareketsiz kaldım. Ne derse, ne yaparsa sonuna kadar haklıydı. Beni sarsarken "Kim kızımın canına kıymak istedi?" diye bağırdı. Yavaşça yutkundum.

"Benim kızım sigarayı ağzına sürmemişken, alkolün yanından geçmemişken, uyuşturucu kullandığına kimse bana inandıramaz."

İlk kez birinin gözlerine bakamıyordum. Sesinin yankısını kalbimde hissediyordum. Çok şey söylemek istiyordum da hiçbirini kelimelere dökemiyordum. "Evladım, o kadar zor zamanlarında bile canına kıymayı düşünmedi. Böbrek ağrısı çekti de bir kere gıkını çıkarmadı. Şimdi bana kimse, intihar etmek istercesine altın vuruş yaptığını söyleyemez!"

Bağırışının yankısı bile geçmeden beni sarsmayı bıraktı. Hâlâ formamı avucunun içinde tutuyordu ve daha ne olduğunu anlamadan başını göğsüme bastırdı. Yumruklarını sıkı, avucunun içindeki formam daha da toplandı ve sırtım gerildi. Ne yapacağımı bilmez halde adama bakarken omuzları titremeye başladı.

Ağlıyordu, kızının bu halde olmasına neden olan adamın göğsünde ağlıyordu.

“Koruyamadım, inci tanemi saklayamadım kötülüklerden.”

Vicdanım ağzıma sıçarken gözlerimi kapattım. Dermanım kalmamıştı. Güçlü durmaya çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Göğsüme hafif hafif yumruk atarken başımı yukarı kaldırdım. ‘Allah’ım sabır ver’ diye dua ederken birden benden ayrıldı.

Gözyaşlarını silerken yer fıstığının doktoruna döndü. “Ne gerekiyorsa yapılısın.” dediğinde Özcan bey başını tamam anlamında sallarken “Uygun donör aranmaya çoktan başlanmış.” dedi.

Müdür “Benden alın.” dediğinde “Efendim.” diyen doktorun acılı sesi içimi titretti. “Böbreklerinizin uygun olmadığını biliyorsunuz. Eğer kızıma yardım etmek istiyorsanız, gerekli olan parayı bir an önce bulsanız iyi olur.”

Çaresizce ellerini yüzüne bastıran adam “Allah’ım yardım et. Bir çıkış yolu göster.” diye fısıldadı. Ortamda gergin bir sessizlik oluştu. Özcan Bey “Ayşin’i bizim hastaneye nakil yaptırmak sadece ona zarar verir, o yüzden hastane yönetimiyle konuşup hastamla burada ilgileneceğimi bildirmem gerekiyor. İzninizle.” diyerek bir yere doğru yürürken aklıma gelen deli fikirle peşinden koşup önünü kestim. İrkilen adam “Delikanlı?” diye sorgulayınca “Benden alın.” dedim. Kaşlarını çatarken “Gerekli olan böbreği benden alın.” diye devam ettim.

"Delikanlı bu çok ciddi bir karar. İleri de pişman olacağın bir hareket."

"Eğer Aysın ölürse, asıl o zaman pişman olacağım." diyerek söyleyeceklerini ağzına tıktım. Derin bir nefes alan doktor "Emin misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." dedim.

Bir süre yüzümü inceledi. Hâlâ beni sorguladığını hissediyordum. İnanmak istiyor ama inanamıyor gibiydi. "Önce gerekli tetkikleri yapalım. Eğer doku uyumunuz varsa tekrar konuşuruz. O sırada da para"

"Parayı ben halledeceğim." diyerek sözünü kestiğimde kaşlarını çatı. "Yapabileceğin şeyi vaat et veya vaat ettiğin şeyi yap ya da hiçbir şey söyleme delikanlı. Bahsettiğimiz meblağ senin gibi birini aşar-" derken "Ne kadar gerekli?" diye sordum.

"En azından 50 bin TL'yi gözden çıkarmamız gerekiyor. Aysın'ın toparlanmasına göre bu fiyat artabilir ya da azalabilir."

"Tamam." Sorgulayıcı bir edayla bana bakan Özcan Bey'e "Bu parayı bulacağım." dedim. "Yeter ki siz elinizden geleni yapın ve Aysın'ı kurtarın."

Bir süre beni inceleyen doktor yavaşça başını tamam anlamında salladı. "Ve sizden bir söz istiyorum." diye fısıldayarak etrafa bakarken Cankut'la göz göze geldik. San ki kafamdan geçenleri biliyormuş gibi bana endişeyle bakıyordu. Derin bir nefes alıp tekrar Özcan Bey'e döndüm.

"Bu durumdan, yani böbreğimi verme ve para konusundan, şimdilik kimsenin haberi olmasın."

"Lan hadi böbreğini vermeyi geçtim, o kadar parayı nereden bulacaksın?"

Saatlerdir beynimin etini yiyen Cankut'la hastane bahçesinde sabahı etmiştik. Gökyüzü; karanlığı dağıtan, capcanlı pembe ve turuncu renklerden oluşmuş bir girdap gibiydi ve her saniye beni biraz daha kendine çekiyordu.

"Bulacağım bir yerden işte." diyerek oturduğum bankta öne eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. "İşte nereden bulacaksın, kendini satacaksın desem beş para etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz." Cankut'un imasıyla hafifçe gülümserken geriye doğru yaslandım. Elimdeki çakmağın parmaklarımın arasında döndürürken "O zaman seni satarız Sarı, ne dersin?" dedim. Gözleri dehşetle açılan Cankut'la gülümsemem biraz daha yüzüme yayıldı. Tepkileri bu stresli anımda bile biraz da olsa kafamı dağıtma-neden oluyordu. Gözlerimi tekrar elimdeki çakmağa çevirdim. Aynamsı görüntüsünde kendime bakmaya çalışırken "Biraz dövüşlerden kazandığım birikmiş param var. Üstünü de bir yerden bulmaya çalışacağım." dedim.

"Aslında iki, üç dövüşle o parayı çok rahat toparlarsın ama-"

"O kadar vaktimiz yok Sarı." diye sözünü kestim. Çakmağın cebime sokarken "Ayrıca vaktimiz olsa bile artık Patron'a minnet etmek istemiyorum." diye devam ettim. Hastanenin girişindeki iki polisin bize doğru baktığını farketdiğimde derin bir nefes aldım.

"Uraz." diyerek ayağa kalkan Cankut karşıma geçti. "Mantıklı ol. O parayı en hızlı şekilde toparlayacağın yer, dövüş." dediğinde sessiz kalma hakkımı kullandım. Bili-

"Delikanlı bu çok ciddi bir karar. İleri de pişman olacağın bir hareket-"

"Eğer Ayşin ölürse, asıl o zaman pişman olacağım." diyerek söyleyeceklerini ağzına tıktım. Derin bir nefes alan doktor "Emin misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." dedim.

Bir süre yüzümü inceledi. Hâlâ beni sorguladığını hissediyordum. İnanmak istiyor ama inanamıyor gibiydi. "Önce gerekli tetkikleri yapalım. Eğer doku uyumunuz varsa tekrar konuşuruz. O sırada da para-"

"Parayı ben halledeceğim." diyerek sözünü kestiğimde kaşlarını çatı. "Yapabileceğin şeyi vaat et veya vaat ettiğin şeyi yap ya da hiçbir şey söyleme delikanlı. Bahsettiğimiz meblağ senin gibi birini aşar-" derken "Ne kadar gerekli?" diye sordum.

"En azından 50 bin TL'yi gözden çıkarmamız gerekiyor. Ayşin'in toparlanmasına göre bu fiyat artabilir ya da azalabilir."

"Tamam." Sorgulayıcı bir edayla bana bakan Özcan Bey'e "Bu parayı bulacağım." dedim. "Yeter ki siz elinizden geleni yapın ve Ayşin'i kurtarın."

Bir süre beni inceleyen doktor yavaşça başını tamam anlamında salladı. "Ve sizden bir söz istiyorum." diye fısıldayarak etrafa bakarken Cankut'la göz göze geldik. Sanki kafamdan geçenleri biliyormuş gibi bana endişeyle bakıyordu. Derin bir nefes alıp tekrar Özcan Bey'e döndüm.

"Bu durumdan, yani böbreğimi verme ve para konusundan, şimdilik kimsenin haberi olmasın."

"Lan hadi böbreğini vermeyi geçtim, o kadar parayı nereden bulacaksın?"

Saatlerdir beynimin etini yiyen Cankut'la hastane bahçesinde sabahı etmiştik. Gökyüzü; karanlığı dağıtan, capcanlı pembe ve turuncu renklerden oluşmuş bir girdap gibiydi ve her saniye beni biraz daha kendine çekiyordu.

"Bulacağım bir yerden işte." diyerek oturduğum bankta öne eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. "İşte nereden bulacaksın, kendini satacaksın desem beş para etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz." Cankut'un imasıyla hafifçe gülümserken geriye doğru yaslandım. Elimdeki çakmağı parmaklarımın arasında döndürürken "O zaman seni satarız Sarı, ne dersin?" dedim. Gözleri dehşetle açılan Cankut'la gülümsemem biraz daha yüzüme yayıldı. Tepkileri bu stresli anımda bile biraz da olsa kafamı dağıtma neden oluyordu. Gözlerimi tekrar elimdeki çakmağa çevirdim. Aynamsı görüntüsünde kendime bakmaya çalışırken "Biraz dövüşlerden kazandığım birikmiş param var. Üstünü de bir yerden bulmaya çalışacağım." dedim.

"Aslında iki, üç dövüşle o parayı çok rahat toparlarsın ama-"

"O kadar vaktimiz yok Sarı." diye sözünü kestim. Çakmağı cebime sokarken "Ayrıca vaktimiz olsa bile artık Patron'a minnet etmek istemiyorum." diye devam ettim. Hastanenin girişindeki iki polisin bize doğru baktığını farketdiğimde derin bir nefes aldım.

"Uraz." diyerek ayağa kalkan Cankut karşıma geçti. "Mantıklı ol. O parayı en hızlı şekilde toparlayacağın yer, dövüş." dediğinde sessiz kalma hakkımı kullandım. Bili-

yordum. Tek dövüşle bile yeterli meblağı toplardım ama o adamdan bunu istemeyecektim. Karşısına para istemek için değil hesap sormak için dikilecektim.

Özcan Bey'in dışarı çıkmasıyla Sarı'yı önümden itekledim. Birini arıyormuş gibi etrafa bakındığında ona doğru tereddütle ayağa kalktım. Göz göze gelmemizle aradığı kişinin ben olduğunu bana doğru yürümesiyle anladım. Kalbim yerinde debelenmeye başladı; galiba beklediğimiz sonuçlar hazırды.

"Sonuçlar mı çıktı?"

Başını evet anlamında sallarken konuşmasına izin vermeden "Sonuç?" dedim. Elindeki kâğıtları bana doğru uzatırken "Dokularınız uyumlu. Böbreğini Ayşin'e verebilirsin. Eğer fikrini değiştirmediyse?" dedi. Saatler sonra ilk kez rahatlatan bir şekilde nefes aldım. "Başka bir bağışçı bulmadığınız sürece asla fikrim değişmez." dediğiminde "Başka bir bağışçı da bulabileceğimizi sanmıyorum." dedi. "Peki, parayı toparlayabildiniz mi?"

"Bir bölümü hazır, gerisini de bulmak için uğraşıyorum."

"Tamam, o zaman para hazır olduğu gibi ameliyata alırsız sizi."

"Ne kadar vaktim var?" diye sorduğumda yüzü karan adam "Bilmiyorum ama elimizi çabuk tutsak iyi olur." dedi. Cankut'la göz göze geldiğimizde aynı şeyi düşünmüş gibi doktora döndü.

"Peki elimizdeki parayla ameliyatı yapsanız, o sırada ben kalan parayı toparlamaya çalışsam-" derken öne atılıp lafını kestim. "Ya da ameliyattan çıktıktan sonra ben toparlayıp size getirsem olmaz mı?"

Başını olumsuz anlamda sallayan Özcan Bey "Hastane kuralları belli çocuklar. Parayı hesapta görmedikleri zaman ameliyata almıyorlar. Belki araya tanıdıkları sokaarak kuralları esnetebilirim ama." deyip bana baktı. "Senin

ameliyattan sonra bir süre para toplayabileceğini sanmıyorum delikanlı."

O parayı ben bulamazsam bu kadar kısa sürede kimse bulamazdı. Her zamanki gibi kader beni Patron'a doğru itiyordu. Cankut'la göz göze geldik. 'Başka çaren yok.' der gibi bakarken derin bir nefes aldım.

"Tamam." diyerek doktora döndüm. "Siz ameliyat hazırlıklarına başlayın. Parayı bugün getireceğim." Özcan Bey tek kaşını kaldırdı. İstedğim zaman neler yapabileceğimle ilgili en ufak bir fikri yoktu. İnanmak isteyen bir ses tonuyla "Tamam, senden haber bekliyoruz o zaman." deyince başımı tamam der gibi salladım. Doktor yanımdan ayrılırken Cankut görüş alanıma girip "En sonunda sözüme geldin." dedi. "Sıkma canını doğru olanı yapıyorsun." Doğru mu yanlış mı yaptığımı oraya gittiğimde görecektim. Umarım işleri ben sabırlı kalmaya çalıştıkça daha da yokuşa sürmezdi.

"Ben gidiyorum. Sen burada kal Sarı. Gözün Aysin'in üzerinde olsun ve o piç kurusunu beş metre ötesine bile yaklaştırma."

Yürümeye başladığımda kapının önünde dikilen polislerle duraksadım. Buraya onlarla gelmiştim, arabam stadin önünde kalmıştı. Cankut'un arabasını alabilirdim ama bu adamlardan nasıl kurtulacaktım. Arkamı döndüğümde "Ne oldu?" diye soran Sarı'ya "Bana yardım etmen lazımdır." dedim. Dakikasına gözleri arkamdaki bir noktaya takılırken "Onları ben hallederim." dedi. Bazen sesli düşündüğümü sanıyordum. Bu zamana kadar beynimden geçenleri bu kadar iyi bilen biri olmamıştı. "Bir de arabana ihtiyacım var." dediğimde hiç düşünmeden anahtarları cebinden çıkarıp bana uzattı.

"Eyvallah kardeşim." diyerek anahtarları avucumun içine saklarken "Benden işaret bekleyene kadar bahçede

oyalan." deyince başımı tamam anlamında salladım. "Ve Allah aşkına aptalca bir şey yapma Kurt."

"Denerim. Telefonun açık olsun ve ne olursa olsun bana haber ver." derken omzuma elini koyan Sarı "Merak etme." dedi. Minnetle gülümsedim. O da cesaret verircesine omzumu sıktı.

Yanımdan ayrıldığında geri dönüp banka oturdum. Cankut bu sürede ortadan kayboldu. Öne doğru eğilip stresimi dışa vurur gibi bacağımı sallamaya başladım. Ara ara polisleri kontrol ediyordum, hâlâ aynı yerlerinde duruyorlardı. Bir süre sonra bir polis içeri girdi ve o an elinde bir tepsiyle Sarı göründü. Kısa bir an benim olduğum tarafa bakmasıyla duruşumu dikleştirdim. Sanırım zamanı gelmişti. Polisle bir şeyler konuşurken adam tepsideki bardağı eline aldı ve gülümseyerek dudaklarına götürdü. Cankut duruşunu dikleştirdi. Belli ki ne plan yaptıysa şu an tıklar tıklar işliyordu. Diğer polisin de yanlarına gelmesiyle tepsideki diğer bardağı ikram etti. Stresten dudaklarımı dişlemeye başladım. Bir süre daha muhabbet eden Cankut telefonunu eline aldı ve sanki konuşur gibi yaparak yanlarından ayrıldı. Bana bakmadan hastaneye girerken telefonum çalmaya başladı. Boş bulunup yerimden sıçradım ve telefonu cebimden çıkardım. Gördüğüm ismi bekletmeden telefonu açtım.

"Sarı?"

"Ne zaman etki eder, ne kadar sürer bilmiyorum."

"Neyin?" dediğimde "Müşhil ilacının." dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Adamların içeceğine müşhil ilacı mı koydun?" diye sorduğumda "Ne yapayım, ancak onu buldum. Bir şey olursa çayınızı çeşme suyundan yapmışlar deriz." dedi. Kahkaha atmamı son anda durdururken "Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım." dedim.

"Valla bence onlar da unutmayacak. Neyse, çok vaktin yok. Acele et."

Telefonu kapattı. Belli belirsiz gülümseyerek başımı iki yana salladım. Bu çocuk ve cin fikirleri... Telefonu cebime koyarken adamları izledim. Önce ilk çayı alan içeri girdi. Diğer adam bana doğru bakınca bakışlarımı kaçırdım. Bir süre yanımda oturan amcanın gazetesinde yazanları okuyormuşum gibi yaptım. Kaçamak bir bakış attığımda diğer polisin de içeri girdiğini gördüm. Gözden kaybolmasıyla ayağa kalktım ve otoparka doğru koştum.

Bekle beni Patron, canını alamasam bile Ayşin için parayı alacağım.

Kobra'dan Patron'un nerede olduğunu öğrendim ve tam gaz oraya doğru yola çıktım. Yol boyunca parmaklarımı ve boynumu kütleterek bedenimi gevşetmeye, saatlerdir üzerimde olan gerginliği azaltmaya çalıştım. O parayı almaktan başka çarem yoktu ve buna gergin olmam yardımcı olmayacaktı.

Mekânın önüne geldiğimde kapıda bekleyen Kobra'yı gördüm. Arabayı park ederken beni farkettiler ve hızlı bir şekilde arabaya doğru yürümeye başladı. Büyük ihtimal telefonda yaptığı gibi kafamı ütülemeye devam edecekti.

"Uraz sen aklını mı kaçırdın?"

İşte başlıyoruz. Arabadan indim. Kobra'ya ne cevap verirsem vereyim yeterli gelmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden sessiz kalıp yürümeye başladım. Ardı ardına söylediği isimle bana konuşmam için baskı yapıyordu. Onu duymazdan gelerek içeri girdim. Doğrudan Patron'un odasına doğru yürürken karşıma çıkan bütün adamlar gözle-

rini benden kaçıyordu. Ardımdan konuşmaları fısıltılar halinde kulağıma geliyor ama enerjimi onlara harcamayı düşünmüyordum.

Patron'un odasına geldiğimde kapıyı kırmak istercesine açtım. İçeridekiler başını kaldırıp bana baktı, hepsi susmuştu. Yanlarına doğru yürüdüm. Patron arkamdaki adamlarına bakarken başıyla çıkmalarını işaret etti. Daha sonra dikkatini toplantıdaki adamlara verdi ve boğazını temizleyip "Beyler." dedi.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

Adamlar kendi aralarında mırıldanarak odadan çıktılar. Patron içmekte olduğu viski bardağını eline alırken "Konuşmak istediğin bir şey mi var, Kurt?" dedi ve içkisinden bir yudum aldı. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Rahatlığının nedeninin beni çileden çıkarmak olduğunu biliyordum. İçimdeki siniri yakıp kül etmek istercesine derin bir nefes aldım. Ona istediğini vermeyecektim.

"Paraya ihtiyacım var."

Alayla kahkaha attı. "Herkesin paraya ihtiyacı vardır evlat." Bardağının kenarında parmağını gezdirerek "Önemli olan ne kadar olduğu." deyip yüzüme baktı.

"Ve buna degecek bir neden olup olmadığıdır."

Sakin tonu bile beni kışkırtmaya yetiyordu. "Degecek bir neden için 30 bin istiyorum." dediğimde tek kaşı havaya kalkan adam "O kızın 30 bin edeceğini sanmıyorum." dedi. Yumruklarımı sıktım. Her zaman olduğu gibi her şeyi biliyordu. İpler onun elindeydi ve istediği zaman bırakabilirdi. Yine de diğer uçtan iplere sıkı sıkı tutunmaktan başka çarem yoktu.

"Ama ben ederim."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Devamını merak ettiği çok barizdi. "Ve o paraya bugün ihtiyacım var." Şaşkınlığı daha da artan Patron "Hem de bugün." dedi. "Bu

kadar acil olan ne?" derken birden dehşetle iç çekti. Rol yaptığı her yerinden belli oluyordu. "Yoksa ufaklığa bir şey mi oldu?"

Bu adam bazen kendimi onun oyuncaklarından biriyim gibi hissetmememe neden oluyordu. Yine benimle oynamaya başlamıştı ve bu sefer fazlasıyla can sıkıcıydı. Dişlerimi sıktım; onun verdiği acıyla dikkatimi dağıtmaya, sakinleşmek için o acıya odaklanmaya çalıştım. Bakışlarını bana kilitleyip, alaylı bir ifadeyle dudaklarının kenarını kıvrıldı.

"Sanırım ufak bedeni, altın vuruşu kaldıramadı."

Sözleri ok olup yayından çıkmış ve tam on ikiden kalbime saplanmıştı. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Tepkimi görmek istiyordu madem o zaman görecekti. Öfkenin bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Ona doğru yürüyüp avuçlarımı masaya dayadım ve yüzümü onunkinden sadece birkaç santim uzak kalana kadar eğdim. Geri kaçmadı, zaten kaçmasına izin verecek sabrım kalmamıştı.

"Altın vuruşun gerçek anlamını tatmak istemiyorsan, bu gece bana o parayı vereceksin."

Bir süre gözlerimin içine bakan adam yavaşça gülmeye başladı. Ellerimi masaya vurdum. Tek kaşı havaya kalktı. Meydan okurcasına bakmaya devam ederken geriye yaslandı. "O parayı sana vermeyeceğim." diyerek ellerini koltuğunun kolçaklarına koyarken "Sen kazanacaksın." dedi. "Benim istediğim zaman."

"Bu sefer senin isteklerinin hiçbir önemi yok."

"Konu o kızken, senin için öneminin olmadığını ben biliyorum Kurt. Senin bilmediğin şey ise her zaman benim isteklerimin önemli olduğu ve önemsenmediğinde bedelinin ağır olacağı. Sanırım son olayla anlamışsındır."

Koltuğunun kolçaklarından destek alarak ayağa kalktı

ve ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Her şeyi planlamıştı. Benden bir adım öndeydi. Vereceğim tepkileri bile biliyordu. Kafasında daha önce bu anı yaşamış gibiydi. İsteddiği daha da hırçınlaşıp üzerine saldırmamdı. Belki de sadece ne kadar dayanacağımı merak ediyor, derslerine uyup uymadığımı kontrol ediyordu. Yine! En iyisi içindeki her şeyi kusana kadar tepki vermeden beklemektir.

“Senden çok ufak bir şey istemiştim. Yaparken zorlanmayacağını bildiğim bir şey ama sen bu kız yüzünden bu isteğimi erteledin. Bu da yetmezmiş gibi bir de yalanlarla oyalamaya çalıştın. Düşündüm. Bu zamana kadar kaç kişiyi kendimize bağlayabileceğimizi hesapladım, ne kadar para kaybettiğimizi belirledim. Dayanamadım. Elimde olan, bu zamana kadar bitmesi gereken tüm malları buna neden olan kıza iade ettim. Hem de hiçbir maddi beklentim olmadan.”

Tam önümde durdu.

Bir an üzerine atlayıp gırtlaklarını kesmek istedim. Bir daha konuşamaması için ses tellerini koparmak, düşünemesi için beynini çıkarmak istedim ama yer fıstığının bu adamın vereceği paraya ihtiyacının olması kendimi frenlememe neden oldu.

“Ama şimdi gelmiş bana para vereceğinize benden para istiyorsunuz.”

Otokontrolümün bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken inlemelerimi bastırmaya çalışıyordum. Başını hafifçe yana yatırdı.

“Ne yapacağım ben sizinle evlat?” diye sorduğunda cevap vermedim. Sadece başımı dikleştirip sustum. Aklima en son bu şekilde konuşmamız geldi. Sonrasında boynumda sigara söndürmüştü. İçim ürperdi, elimi boynuma götürme isteğiyle yanıp tutuştum ama yine de duruşumu bozmadım. Korkunun beni ele geçirmesine izin vermedim.

Yüzümü incelemeye devam ederek başını hoşnut olmuş gibi sallamaya başladı. "Bazı dersleri unutmaman güzel." diyerek arkasını döndü. ve kendini siyah deri koltuklara büyük bir gürültüyle bıraktı.

"Bunca yılın hatırına ikimizin de istediği olsun. Sana istediğin parayı şimdi vereceğim."

Derslerini uygulayıp uygulamadığını görmek istiyordu. En baştan beridir parayı verecekti ama bunun altından da bir şey çıkacağına emindim. "Ama." dediğinde Patron'a baktım. "Dövüş bu gece değil, benim istediğim zaman olacak." Gözlerim kısıldı. Burnuma kötü kokular geliyordu ama kabul etmekten başka çarem yoktu. "Ne zaman istersen." Onaylarcasına başını sallayan Patron, gözlerini benden ayırmadan kapının önünde bekleyen adama seslendi. Kapı açıldı ve yeri titrete titrete yürüyen adam "Buyur Patron." dedi.

"Uraz'a istediği meblağı verin."

Başımı çevirip adama baktım. Yüzündeki ima onun da bu olayı garipsediğini belli ediyordu. Yine de "Tamam Patron." dedi. Tekrar Patron'a baktığımda hâlâ gözlerinin bende olduğunu gördüm.

"Başka bir şey?" dediğinde başımı hayır anlamında sallayıp "Yok." dedim. "Çıkın." Başıyla dışarı çıkmamızı emredince adamın arkasından yürümeye başladım. "Kurt." diye seslendiğinde bu kadarla bitmediğini anlarken yavaşça arkamı döndüm. Gözlerinin karanlığı üzerine çöken adam her zamanki tehditkâr ses tonuyla konuştu.

"İstediğim zaman, istediğim yerde olmazsan neler olabileceğini artık biliyorsun. Bir kere daha kazık atarsan, bu sefer o kızı kendi ellerimle öldürürüm."

Parayı aldığım gibi soluğu bankada aldım. Birikmiş paramı da çektikten sonra arabaya atlayıp hastaneye doğru yola çıktım. Telefonumda hiçbir şey olmaması Ayşin'in iyi olduğunu düşünmeye iterken Patron'un son cümlesi içimi daraltıyordu. Bir planı vardı. Beni zorlayacak bir plan.

Hastaneye geldiğimde Cankut'un kapının önünde volta attığını gördüm. Etrafta polisleri arayarak arabadan indim. Beni görmesiyle koşar adım yanıma gelirken "Sonuç?" diye sordu. Elimdeki poşeti gösterdiğimde "Verdi mi lan?" dedi. Başımı evet anlamında salladığımda şaşkın bir gülümsemeyle beni kucakladı. Bir an ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim.

"Patron yaşıyor mu bari?"

Kahkaha atarak Cankut'u kendimden uzaklaştırırken "Şimdilik yaşıyor." dedim. Şok olduğunu belli eden ses tonuyla "O zaman bu akşam dövüş var." dedi.

"İh yok." Sarı'nın kaşları çatılırken "O istediği zaman dövüş olacakmış." diye devam ettim. Yüzünde şaşkınlık endişeyle karıştı. "Uraz, burnuma hiç iyi kokular gelmiyor. Bu adamın bir planı olduğuna eminim." Saatledir kendi kendime bu konuyu irdeliyordum, bir de Cankut'la masaya yatıramazdım. Düşünmem gereken daha önemli bir şey vardı.

"Şu anda endişelenmem gereken daha önemli bir konu var Cankut."

Hastaneye doğru yürümeye başladığımda Sarı "Ayşin'in durumu aynı fakat ailesi perişan halde." dedi. "Bir şey söylemedin değil mi?" diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. "Peki, o piç kurusu nerede?"

"Polisler pansumanı bittikten sonra karakola götürmüş. Bir daha da gelmedi."

"Güzel." diyerek içeri girdim. Gözüm bekleme salonundaki müdür ile Merve'ye takıldı. Gerçekten de Cankut'un dediği kadar vardı. Koşar adım Özcan Bey'in yanına çıktım. Parayı masasına koyduğum an gözleri fal taşı gibi açılan adam "Bulmuşsun." diyerek ayağa kalktı.

"Ne gerekiyorsa yapın ve Ayşin'i kurtarın."

Sanırım artık bana inancı tamdı. "Hemen işlemleri başlatalım." diyerek yanıma geldi. Apar topar odadan çıktık. Cankut konuştuğumuz gibi para işini büyük bir gizlilikle halletti. Özcan Bey de yer fıstığının ailesine ameliyatı hastanenin karşıladığını söyledi. Müdür başta bunu yadırgasa da araya tanıdıkları soktum demesiyle rahatladı. "Böbrek de bulundu."

Çığlık atan Merve babasına sıkıca sarılırken "Allah'ım sana şükürler olsun." diye fısıldadı. Müdür "Kim?" diye sordu. Ne kadar söylemesini istemesem de bu olayın gizli kalamayacağını belirten doktor elini sırtıma koydu ve beni öne doğru itti.

Uraz'ın dokuları Ayşin'le uyumlu çıktı. Bu yüzden ikisini hemen ameliyata alıyoruz."

Merve kaşlarını çatarak bana sorgulayıcı bakışlar attı. Müdür ise direk sorgulamayı tercih edip "Neden?" diye sordu. "Böyle bir şeyi neden yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Neden yapmayayım?" Kuşkuyla bana bakan Müdür "Bu çok ciddi bir karar Uraz. Oktay Bey'le konuştun mu?" diye sorunca bir an kaşlarım çatılır gibi oldu. "Oktay Bey?" dediğimde sesim hiçbir şey bilmediğimi belli ederken "Babandan bahsediyorum." dedi. Onun da benim kadar şaşkın olduğunu ifadesinden anlarken "Babam mı?" diye düşündüm. Daha sonra Patron'un beni oğlu diye tanıttığı aklıma geldi. Bunca zamandır ekmeğini

yediğim adamın adı Oktay mıydı? Daha önce bunu sorgulamak neden aklıma gelmemiști?

“Haberı var.”

Bir süre yüzümü inceleyen müdür “İzni var yani?” diye sorunca başımı evet anlamında salladım. Birden minnet dolu bir gülümsemeyle kollarımı tuttu. “Teşekkür ederim.” Gözlerinin sulandığını farkettim. Tekrar teşekkür edince “Önemli olan Ayşin’in iyi olması.” dedim. Sorgulayan şekilde bana bakmayı sürdüren Merve babasının beni rahat bırakmasıyla karşıma geçti. Hiçbir şey söylemeden gözlerini üzerimde dolaştırdı. En son böyle baktığında yüzüme tokat atmıştı ama o beklemediğim bir anda boynuma atladı.

“Teşekkür ederim.”

Ardı ardına söylediği cümleyle git gide sesi daha da çatallaşmaya başladı. Ağlıyordu. Belki de ilk kez kardeşine olan sevgisini belli ediyordu. Sırf bu yüzden ona karşı olan nefretimi geçici bir süreliğine kenara koymaya karar verdim. Yavaşça sarılışına karşılık verdiğimde kollarını boynuma daha sıkı doladı. “Hadi Uraz.” Sırtımda hissettiğim elle Merve’yi kendimden ayırdım. Bana minnetle bakan gözlere elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

“Gerekli tetkikleri yapalım. Her şey normale birkaç saat içinde ameliyata alırız.”

“Hadi be oğlum, alt tarafı giyeceğin bir karış kumaş, saatlerdir içeridesin.”

Her şey göz açıp kapayana kadar hallolmuş, elime tutuşturdukları ameliyat elbisesiyle bir tuvalete hapsolmuştum. Mavi rengin huzur verdiğini söylemiştim değil mi? Sözle-

rimi geri alıyorum. Bir tek yer fıstığının gözlerinin mavisi bana huzur veriyordu. Gerisi sadece sinir bozucuydu.

Bu halde dışarı çıktığım an Cankut'un alay konusu olacağımı biliyordum. O yüzden saatlerdir hazırlanmak bahanesiyle içeride durup, götümün başımın meydanda olduğu kumaş parçasını izliyordum.

"Uraz."

Kapımı tıklatmasıyla daha fazla kaçamayacağımı anladım ve "Geliyorum." dedim. Duruşumu dikleştirdim, üzerimi düzelttim ve nefesimi sesli bir şekilde dışarı vererek kapıyı açtım.

Merakla kapının ardını görmeyi bekleyen Cankut'la göz göze gelince dudakları aralandı. Baştan aşağı gözlerini pörtleterek beni süzerken "Sakin gülme." diye uyardım. Tekrar yüzüme baktığında dudaklarını birbirine bastıran Sarı, bisiklet lastiğinden hava kaçırır gibi sesler çıkarmaya başladı.

"Sarı!"

Derin derin nefesler alarak gülmesini durdurmaya çalışırken "Bu renk senin rengin değil. Ayrıca elbise vücuduna hiç oturmamış." dedi. "Üzgünüm ama bizimle değilsin." dediği an suratımın aldığı şekille dayanamayıp kakhaha attı. Sesi hastane odasında yankılandı, resmen benimle dalga geçiyordu.

"Beğenmediysen beyazı da var Sarı, pamuk detaylı. İstersen senin üzerinde bir deneyelim."

Tehdidime rağmen gülmeye devam eden Cankut'u duymamaya çalıştım. Yatağıma doğru yürürken "Ne zaman gelecek bu gardiyanlar?" diye sorunca gülümsemesini durdurup "Amma meraklısın kesilip biçilmeye." dedi.

"Bir an önce olsun, bitsin. Patron'un sağı solu belli olmaz. Çağırana kadar toparlanmalıyım."

Cankut yanıma otururken "Sahi, ya sen ameliyattayken ya da yoğun bakımdayken çağırırsa, ne yapacaksın?"

diye sordu. Saatlerdir düşündüğüm ve bir türlü cevabını bulamadığım soruyla derin bir nefes aldım.

"Ağzını hayıra, götünü bayıra aç Sarı."

Şaşkınlıkla alnı kırısan Cankut "Sen benim yerime açmışsın zaten." deyince birden ensesini kavradım, tepki olarak ufak bir inilti dudaklarının arasından kaçtı. Onu kendime doğru çekerken durumun ciddiyetini anlayan Sarı "Sadece üzerindeki stresi azaltmaya çalışıyorum." dedi.

"Daha çok strese soktuğunun farkında mısın?"

"Artık farkındayım Kurt, şu boynumu koparmadan bıraksan diyorum."

Ellerimi üzerinden çektim. Elini ensesine götürüp sıvazlayan Sarı yüzünü buruşturdu. Gözlerimi odada dolaştırdım. Düşünceler beynimde kaosa neden olurken sıkıntıyla iç çektim.

"Umarım öyle bir şey olmaz."

Bana doğru baktığını hissedince Sarı'ya döndüm. "Eğer öyle bir şey olursa, yani ben bayginken ararsa, beni uyandırmak için elinden geleni yap." Başını düşünceli bir şekilde salladığını görünce "Eğer uyanmazsam da." dedim. Ölebilme ihtimalini düşündüğünü biliyordum.

"Ayşin'i korumak için elinden gelenin fazlasını yap!"

Cankut gözlerimin içine baktı. Elimi omzuna koydum ve hafifçe sıktım. Bakışlarımla 'Tamam mı?' demeye çalışırken başıyla beni onayladı. Kolumu omzuna atıp kendime doğru çektim. Bu hareketim karşısında gerildiğini hissediyordum, ilk kez ona bu şekilde dokunmuştum.

"Başlarda ne kadar uyuz olsam da şu boktan hayatıma kattığım en değerli şeylerden birisin."

"Ne oluyor lan? Elbise giydin diye karı gibi duygusalla mı-" Kafasına vurmamla cümlesi yarıda kalırken "Şamar oğlanına döndüm iyice ha!" dedi. "O zaman çeneni kapalı tut" derken kapı açıldı. İçeri giren hemşireyle Can-

kut beniden uzaklaştırken "Düşündüğün gibi değil." dedi.
"Sadece arkadaşız."

Kız şaşkınlıkla gülümserken Sarı bana bakıp göz kırptı. Bu çocuk kızları etkilemek konusunda hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Başımı iki yana sallayarak elindeki tepsiyle bana doğru gelen kıza baktım. "Birazdan ameliyata alınacaksınız." diyerek damar yolumdan enjektörle bir sıvı gönderirken "O ne?" diye sordum.

"Stresinizi azaltmak için, geçmiş olsun."

Cankut'a baktım. Gözleriyle hemşireyi soyuyordu ama hemşire Cankut'la göz teması kurmadan odadan çıktı. Gözlerini kısarak bana dönen Sarı "Seninle geze geze zaten kismetim azaldı, bir de yakın temasla iyice kapatıyorsun." dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak yatağa uzandım.

Saat ilerledikçe üzerimdeki gerginlik azaldı ama bu sefer de göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Uyumamak için ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladım. Birazdan bayılacağımı hissetsem de inatla uykuya direnmeye çalışıyordum. Dünden beri Aysin'i görmemiştim ve doktorun söylediğine göre görebileceğim tek yer ameliyathaneydi. Son kez yer fıstığını görmeden bıçak altına yatmak istemiyordum.

Kapı açıldı. Hasta bakıcıyı gördüğüm an zamanın geldiğini anladım. Cankut ayaklanırken adam sedyeyi odaya soktu. "Ona gerek yok, yürüyerek gidebilirim."

"Uraz bey yatmanız gerekiyor-" derken adamı bakışlarla susturdum. Sedyenin üzerine yatarsam uyuyacağımı biliyordum. Bu yüzden beni hiçbir kuvvet onun üzerine yatıramazdı. Yürümeye başladığımda Cankut'un adamla bir şeyler konuştuğunu işittim. Umursamadan koridora çıktığımda bir an gözlerim karardı. Düşmemi engelleyen şeyle gözlerimi araladığımda karşımda müdürü gördüm.

Endişeyle bana bakarken "İyi misin evlat?" diye sordu. Evlat kelimesiyle, bir an ışık hızıyla aklımda dolanan Patron, silkelenmeme neden olurken "İyiyim." dedim.

"Sedyeye yatsan daha iyi olur."

"İstemiyorum."

Başını tamam anlamında sallayan adam yavaşça kolu-
ma girdi, hiçbir şey söylemedim. Yürürken birinden des-
tek alsam fena olmazdı. Sedyenin odadan çıktığını gör-
düğümde yürümeye başladım. Hasta bakıcı koşturarak
peşimden geldi. Asansörle ameliyathaneye indik. Kapı-
nın açılmasıyla içim ürperdi.

Soğuktu ve ilk kez üşüdüğümü hissediyordum.

Üzerinde ameliyathane yazan buzlu cam kapının önüne
geldiğimizde müdür kolumdan çıktı. Hasta bakıcı kapının
yanındaki kutuya şifreyi girerken Cankut'la göz göze geldik.

"Söylediklerimi unutma."

Başını tamam anlamında salladı. Bakışlarımı Sarı'dan
müdüre çevirdim. Dokunsam ağlayacak gibi duran adam
beni kollarının arasına aldı. Bir anda kaskatı kesildim, ga-
fil avlanmışım.

"Bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım Uraz."

Ne tepki vereceğimi bilemezken elimden geldiğince ha-
reket etmemeye çalıştım. Cankut'la göz göze geldik. Bana
cesaret vermek istercesine başını salladı, ben de sorun ol-
madığını belli edercesine gözlerimi açıp kapattım.

"Sana borçlandım." diyerek benden ayrılan müdüre
"Bir böbrek kadar, büyütmeye gerek yok." dedim. İçten
bir gülümsemeyle bana bakıp kollarımı sıvazladı. Gülüm-
semeye çalışıp hasta bakıcının açık tutmaya çalıştığı ka-
pıdan girdim.

Başka bir kapıdan daha geçtik. Karşıma çıkan doktor
yürümemi garipsese de hiçbir şey söylemedi. Sadece bun-
dan sonrasını bu şekilde gidemeyeceğimi anlattı. Sedyeye

ye oturdum. Fırına ekmek verilir gibi steril alana geçtim.

Uykum geldiği için mi bu kadar üşüyordum yoksa soğuk katlanılamayacak kadar artmış mıydı? Ameliyathanesinin kapısının açılmasıyla doktor ve hemşirelerin bana dönmesi bir oldu.

“Hoş geldin Uraz.”

Özcan Bey’e başımla selam verirken sedyenin üzerinde yüz üstü yatan Ayşin’den gözlerimi ayıramıyordum. Saatler ondan, rengini götürmüş olabilirdi ama hâlâ çok güzeldi. Gözümü ondan ayıramıyordum; efsunlanmış gibiydim. Onu gördükçe bir kalbim olduğunu hatırlıyordum, ruhumun huzurlu olduğunu hissediyordum. Daha önce tatmadığım duygular bedenimde cirit atıyordu. Anlatılanlara göre aşk olmalıydı ve ona neden aşık olduğumu açıklamam için baskı yapılırsa açıklamam bu olurdu; çünkü *çok güzel*. Dış görünüşten bahsetmiyordum, onu bir derginin kapağında göremezdim. Daha çok müzede bir tablo-da görebileceğim bir güzelliği vardı. Ruhundan gelen bir güzellik. Bu haliyle bile beni büyülemeyi başarabiliyordu.

“Hazır mısın?”

Bakışlarımı içeri girdiğimden beri ilk kez yer fıstığından ayırıp Özcan Bey’e çevirdim. Başımı evet anlamında sallarken “Yüz üstü uzan bakalım.” dedi. Gözlerimi Ayşin’den ayırmadan sedyeye uzandım. O kadar dardı ki bir an yere kapaklanacağımı düşündüm. Üzerime bir şeyler örtülürken yer fıstığı hafifçe kıpırdandı.

“Uyanıyor mu?” Sesimden heyecanım belli olurken önümde duran hemşire arkasına baktı. “Anestezinin etkisi.” dediğinde heyecanım anlamsız bir hüzne boğulurken hafifçe dudaklarını oynattı.

“Ur-az.”

Ve aniden bir damla yaş gözünden burnuna kadar süzüldü ve burnunun ucunda durdu. Elimi uzatmaya çalı-

şınca hemşire önümden çekildi. Yavaşça burnunun ucundaki yaşı silip "Buradayım." diye fısıldadım. Hafifçe kaşı gözü kıpırdadı. Beni duyduğuna inanmak istiyordum. Elimi yanağına koydum. Buz gibiydi; sanki ölümüne bir adım daha yaklaşmıştı.

"Benden bu kadar kolay kurtulamazsın yer fıstığı."

Ağzıma takılan şeyle elimi çekerken anestezi uzmanıyla göz göze geldim. "Heyecan yok sanırım." diye sorduğunda başımı evet anlamında sallarken tekrar Ayşin'e baktım. Beni heyecanlandıran tek şey onun gözlerini açtığı anı görmektir ve bunu gören ilk kişi olmalıydım.

"Şimdi sana bir hava vereceğiz. Bu verilirken kimse 30'a kadar saymadı. Bakalım sen başarabilecek misin?"

Yakıcı bir hava burnuma dolmaya başladığında "1" dedim. "2, 3, 4, 5, 6, 7" Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı ama yine de gözlerimi yer fıstığından ayırmamaya çalıştım. "8, 9, 10, 11" derken kelimeler ağzımda yuvrlandı. "12, 13, 14" Git gide konuşmam yavaşlarken gözlerimi daha fazla açık tutamayacağımı anladım. Allah'ım eğer birinin canını alacaksan, benimkini al. Yalvarırım.

"15"

Ve her yer karardı.

Yoğun karanlığın içinde hissettiğim belirsiz antiseptik kokusu burnumun kaşınmasına neden oldu. Titriyordum; beni saran hafif örtü sert ve ince bir buz tabakası gibiydi. Bir yerlerden üzerime üfleyen soğuk hava bu hisse tuz biber oluyordu.

Gözlerimi açmaya gerek duymadan nerede olduğumu hatırladım.

Hastane.

Büyük ihtimal yoğun bakımdaydım ya da odaya getirilmiştim. Ölümcül bir sessizlik vardı ama uzaktaki karmaşayı duyabiliyordum. Makinelerden gelen bip sesleri, koşturan ayak sesleri, fısıltıyla yapılan konuşmalar...

Gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Görüşüm bulanıktı, kafam dumanlıydı. Damarlarımda o kadar yoğun ilaç dolaşıyordu ki, kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Yine de acıyı hafifletme konusunda pek de işe yaramıyordu.

Hareket etmek istemiyordum. Göz kırpmak bile canımı yakıyordu.

Yan yatırılmıştım. Acıyı umursamayarak dirseğimin üzerinde doğruldum. Başarısızlıkla sonuçlanan yatakta oturma çabam sırasında acıdan çenem kenetlendi. Benim gibi biri için bile bu acı hissi fazlaydı. Parmak uçlarım sızlıyordu. Ağzım kupkuruydu, birden midem bulanmaya başladı.

Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Kaderine boyun eğmiş gibi iç çekerek tekrar eski pozisyonumu aldım. Tek elimle belimi yoklayarak durumumu anlamaya çalıştım. Acının büyük bir kısmı sağ tarafımdaki büyük bir bandajın altından kaynaklanıyordu. Diğer kısmı da her nefes alıp vermemle bıçak gibi batan direnler yüzündendi. Sağ elimde, damarıma berrak bir sıvı pompalayan makineye bağlı bir hortum takılıydı.

Yüzümü buruşturarak hortumu elimden çekip çıkardım ve minik yarada oluşan kanı umursamadan kenara fırlattım. Hiçbir makineye bağlı olmak istemiyordum. İç kanama geçirmeyeceğimi bilsem nefesimi kesen direnleri bile çıkarırdım.

Aklımda beliren gözlerle "Ayşin." diye fısıldadım. Ameliyat nasıl geçmişti? Şu anda durumu nasıldı? Bulanık gözlerim karanlık odayı taradı. Yalnızdım, her zamanki gibi. Cankut hangi cehenneme kaybolmuştu. Sözde beni onun

uyandırması gerekiyordu. Saat kaçtı? Ne kadar zamandır uyuyordum? Telefon neredeydi? Ben uyurken Patron aramış mıydı?

Kısa bir süre sonra kapım açıldı. İçeri giren hemşire ışıkları kapalı tutacak kadar sağduyuluydu. Uyanık olduğumu farketmesiyle gülümsedi.

"Aramıza hoş geldin."

"Ayşin nasıl?" diye fısıldadım.

Hayati bulgularımı kontrol etmek için makinalara bakarken birden gözü yerdeki hortuma takıldı. "Bunu çıkar-maman gerekiyordu." diyerek hortumu yerine takmaya çalışırken elimi çektim. "Ayşin nasıl?" diye sorduğumda duraksayan kız "Ameliyatınız güzel geçti. Gerekli bilgileri Özcan Bey verir. İzin verirsiniz bu hortumu yerine takmalıyım. Başka türlü ağrı kesiciyi size veremem." dedi. Karşısında geri zekâlı varmış gibi konuşması sinirimi bozarken "İstemiyorum." dedim.

"Uraz Bey-"

"Takarsan yine çıkaracağım. Çıkardığım gibi de seni boğacağım. O yüzden benden uzak dur."

Hemşire bir an tereddüt etti. Öfke dolu gözlerle ona baktığını anladığında kaşlarını çatarak hortumu yerine koydu ve odadan çıktı. Büyük ihtimal birazdan doktoru getirecekti. Gözlerimi başucumdaki dolabın üzerinde gezdirdim. Telefonu göremeyince inleyerek çekmeceye uzandım. Zar zor açtığım yerde telefonumu görünce derin bir nefes aldım. Direnlerin batmasıyla çığlık atacak bir haldeyken telefona doğru uzandım ama almayı başaramadım. Kendimi zar zor yatağın ucuna kaydırıdıktan sonra tekrar denedim ve parmak uçlarımla telefona dokundum. Nefes nefese kalmıştım. Biraz daha zorlanarak uzandım ve telefonumu elime aldım. İnleyerek eski pozisyonumu aldım. Nefeslerimin düzene girmesini beklemeden tele-

fonu açtım. Saatini 19.07 olduğunu gördüm. Tam tamına bir gündür uyuyordum. Gelen mesajla zar zor yutkunurken ellerim titremeye başladı.

Gönderen: Patron

İki saat içinde Kuruçeşme'deki mekânda ol.

Mesajı attığı saate baktım. 19:00 yani, yeni yeni kendime geldiğim zamanlarda atmıştı. Bu bir rastlantı mıydı? Yoksa sırf bu anı mı beklemişti? Nedense ikinci seçenek daha ağır basıyordu. Yine beni zorlamak istiyordu. Ya bu halde sözümü tutup tutmayacağımı merak ediyordu ya da dövüşe katılamayıp Ayşin'i öldürmek istiyordu.

Kaybedecek zamanım yoktu.

Dişlerimi sıkarak ayaklarımı yataktan sarkıttım ve dirseğimden destek alarak yataktan doğrulmaya çalıştım. Belimdeki bandaja hafifçe bastırarak kısa kısa nefes almaya çalışırken direnleri çekip çıkardım. Bir an nefesim kesildi. Gözlerim yaşardı, acıyla inlememek için kendimi zor tuttum.

Derin derin, düzenli nefes alıp vererek acıyı yok saymaya çalıştım. Direnlerin çıktığı yerden akan kanı farketmişimde kendimi ayağa kalkmak için zorladım. Yatağın kenarına sımsıkı tutunarak dengemi sağladım. Ayaklarımı sürüye sürüye banyoya giderken görüşüm hâlâ bulanıktı ve bedenim alev alev yanıyordu. İki elimle lavaboya tutunup soluklanmaya çalışırken kanın yere damladığını gördüm. Tuvalet kâğıdını elime dolayıp diren yerine koyarken iç çektim. Bu nasıl bir acıydı...

Tekrar odaya döndüğümde başucumdaki sargı bezi ve bandajları farkettilim. Belli ki düzenli olarak ameliyat yaralarını temizliyordlardı. Hızla kanlı peçeteleri çekip sargı bezini bastırdım ve bantladım. Elimi hangi yarama bastıracağımı şaşırıırken dolaba doğru yürüdüm.

Kıyafetlerimi çıkarıp yatağın üstüne koydum. Pantolonumu giymeye çalıştım ama bu pek mümkün değildi.

Bacaklarımdan yukarı çekebilecek kadar eğilemiyordum.

Sessizce bir süre mücadele ettim. Acıdan nefes alamaz olmuştum. Gözyaşlarım göz pınarlarımda birikmiş, akmak için emrimi bekliyorlardı. O sırada kapının açılmasıyla irkildim.

"Uraz?"

"Cankut, neredesin sen?"

Konuşmak canımı yakıyordu. Yanıma gelen Sarı "Aydın'ı kontrol ettim. Sen ne zaman uyandın? Burasının hali ne? Kanlar, ne yapıyorsun?" diye soru yağmuruna tutunca bıkkınlıkla iç geçirdim. Her birine cevap verecek enerjim yoktu. Ben de benim için önemli tek şeyi sordum. "Aydın nasıl?"

"Hâlâ yoğun bakımda." dediğinde pantolonu tekrar yukarı çekmeye çalışırken "Ne yapıyorsun Uraz?" diye sordu. Sesindeki sitemi farkedince Cankut'a baktım.

"Patron, iki saat içinde dövüşte olmamı istiyor."

Dehşetle gözleri açılan Sarı "Daha öğlen yoğun bakımdan çıktın, doktor en az üç gün yataktan çıkmaman gerektiğini söyledi. Aklını mı kaçırdın Uraz? Ölmek mi istiyorsun?" deyince "Evet!" diye bağırdım. Yaralarım sızlayınca dişlerimi sıktım.

"Ölmek istiyorum var mı? Uzatma da yardım et, etmeyeceksen de köstek olma."

Bir süre yüzüme bakan çocuk hiçbir şey söylemeden önümde eğildi ve pantolonumu yukarı çekti. Uzanabileceğim yüksekliğe çıktığında işi devraldım ve giyindim. İnleyerek formamı üzerime geçirirken Cankut bir yandan yardım etmeye çalıştı. Üstümü giymek pantolondan çok daha kolaydı. Sarı tekrar önümde eğilip ayakkabılarımı giydirirken deri montumu zar zor üzerime geçirdim.

Nefes nefese kalmıştım.

Giyinirken hiç bu kadar zorlandığımı hatırlamıyordum.

Eşyalarımı ceplerime yerleştirirken "Şimdi ne yapacağız?" diye soran Sarı'ya "Yakalanmadan dışarı çıkacağız." dedim ve elimi belimdeki bandaja bastırarak yürümeye başladım. Bir kaplumbağa hızıyla yürüyordum. Her adımım acı veriyordu ama yine de kendimi zorluyordum. İçimden bir his Ayşin'e bakmam gerektiğini söylese de yakalanma ya da geç kalma riskiyle göze alamadım. Tek temennim o uyandığında burada olmaktı.

Ecel terleri dökerek asansörün önüne geldim. Etraftaki bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Dengemi sağlamakta zorlanıyordum. Birden Cankut koluma girdi. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda "Düşmeni istemeyiz değil mi?" diye fısıldadı. Belli belirsiz gülümsedim.

Asansöre bindik. Aşağı inerken her katta durması gergin olan sinirlerimi biraz daha zorluyordu. Derin nefesler almaya çalışırken yaralarım sızlıyor, gözlerim acıyla sulanıyordu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ağlamamalıydım, bunu ben istemiştim. Yer fıstığı için bu acıya katlanmalıydım.

Başım taşıyamayacağım kadar ağır, bedenim söndüremeyeceğim kadar ateşliydi.

Nihayet kimselere görünmeden hastaneden çıktık. Serin havanın yüzüme çarpmasıyla biraz da olsa rahatladım. Saate baktığımda dövüşe çok az zaman kaldığını gördüm. Resmen yürürken zaman kaybediyordum.

Cankut'a tutunup olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya gittim. Ön koltuğa otururken çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Etimin çekildiğini hissediyordum. Sarı'nın kapıyı çarpmasıyla bile etkilenen yaralarım yüzünden "Yavaş!" diye bağırdım. Nefes nefese şoför koltuğuna oturan Cankut "Bu kadarcık sarsıntıya bile dayanamıyorsan rakibinin yumruklarına nasıl katlanacaksın?" diye sordu. Bilmiyordum, dövüş sırasında ne yapacağım-

la ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Tek düşündüğüm şey zamanında oraya varmaktı. Zamanında oraya varıp Patron'a istediğini vermemek...

"Orası beni ilgilendirir. Senin görevin ise beni tam zamanında oraya yetiştirmek."

Cankut gaza bastı ve ıstırap dolu yolculuğum başladı. Dişlerimi sıkarak güçlü durmaya çalıştım. Ara ara Sarı'nın beni izlediğini hissediyordum. Çektiğim acıyı belli etmemek için başımı koltuğa dayadım ve akan trafiği izledim. Her ani makas hareketiyle kasılıp gözlerimi kapatıyordum. Elimi direnin çıktığı yere bastırdım. Hissettiğim ıslaklıkla elimi baktım. Resmen kana bulanmıştı. Cankut'a belli etmemek için tekrar aynı yere bastırdım. Bir de onun telaşıyla uğraşamazdım.

Mekâna geldiğimizde saate baktım. Dövüşe on beş dakika kaldığını gördüğümde rahat bir nefes aldım. Daha doğrusu almaya çalıştım. Ağır ve dikkatli hareketlerle arabadan indim. Cankut yanıma gelip kolumdan tutmaya yeltendi ama bakışlarımla kendini geri çekti. Arada düşecekmişim gibi hissetsem de burada ondan yardım alacak değildim. Gözleri birden büyürken "Uraz kanaman var." dedi. Başımı eğdiğimde formamın beyaz kısmının kanla kaplandığını gördüm.

"Bu kadarlık kandan ölmem." diyerek yürümeye başladım. Gözlerim kararıyor, ayaklarım arada birbirine dolanıyordu. Girişteki kalabalığı farkedince "Bu taraftan." diyen Sarı'yı takip ederek mekâna başka bir kapıdan girdim. İçerideki bağırışlar bu noktadan bile duyuluyordu. Attığım her küçük adım berbat bir acı verse de cesur bir yüz ifadesi takınıp yürümeye devam ettim. "Yarana pansuman yapmamız lazım. Kobra'ya da geldiğini haber vereyim." diyerek beni soyunma odasının kapısında bırakan Cankut'a "Çabuk ol." dedim ve içeri girdim. Bedenim ayaklarımın

taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı, yine de oturmak istemiyordum. Oturursam kalkamazdım. İnleyerek üzerimdekileri çıkarttım. Dengemi sağlayamadığım için iki de bir ileri geri hareket ediyordum. Kanların gevşettiği bantlı sargı bezini çıkartıp yere attım ve formamı açık yaraya bastırdım. Dolapların içinde kendime yeni bir tişört ararken belimdeki ağrı tahammül edilemeyecek bir düzeye geldi.

Birden kapı açıldı. İçeri giren Kobra dehşetle beni incelerken "Ne yaptın sen çocuk?" dedi. Ameliyat için para topladığımı biliyordu ama böbreğini verecek kişinin ben olduğumdan haberi yoktu. Cankut söyleyene kadar... "Sana da merhaba Kobra." dediğimde kaşlarını çatarak yanıma geldi. "Cankut söylediğinde dalga geçiyor sandım ama doğruymuş, gerçekten o kız senin için bu kadar önemli mi?" Kobra'nın suratına imalı bir şekilde bakarken "Bendeki de soru, ölümü göze aldığına göre." dedi ve beni kendine döndürerek formayı yaranın üzerinden çekti. Yüzü acıyla buruşurken "Direnleri kendin mi çıkardın?" diye sordu. Zar zor başımı evet anlamında sallayınca "Dikiş gerekli." dedi.

"Dikiş için vaktim yok Kobra."

"Sen canına mı susadın Kurt. Açık yara bu. Mikrop kapar, onu geçtim dikiş olmazsa kanamaya devam eder."

"Sadece pansuman yap geç, dövüşte nasılsa tüm dikişlerim patlayacak."

Korku ve endişe karışımı bir bakışla bana bakan adam Cankut'un elinden aldığı malzemelerle pansumana başladı. Midemin içinde aktif bir yanardağ vardı sanki tüm soluk borumu yakıyordu. Zaten yaralardan nefes almak güçtü. Bir de bu işimi iyice zorlaştırıyordu. Kobra "Tamamdır." dediğinde Cankut'un dolapların birinden bulunduğu bol tişörtü üzerime geçirirken "Kaç dakika kaldı?" diye sordum.

“Beş.”

Allah kahretsin.

Koşar adım soyunma odasından çıktım. “Yavaş ol Kurt, ben yoksam zaten dövüş başlamaz.” diye bağırın Kobra’yı umursamadan ayaklarımı sürümeye devam ettim. Önemli olan dövüşün başlaması değildi, iki saat dolduğunda benim orada gözükmemdi. Ringe yaklaştığımda duraksadım. Kobra elini omzuma koyarken ona doğru baktım. “Son kez soruyorum. Dövüşmek istediğine emin misin Uraz?” Başımı güçlkle evet anlamında salladım.

“Herhangi bir şey olduğunda, bir acı, bir terslik-”

“Dövüşü durdurmayacaksın Kobra.”

Sözünü kesmemle bir süre sessizce bana baktı. Omzumu sıkarak “Tamam.” dediğinde başımı onaylarcasına salladım. Kobra kısa bir an Cankut’a baktı. Sonra koşar adım birazdan mahşer yerine dönecek kalabalığa daldı. Nefes nefese ellerimi yaralarımın üzerinde gezdirdim. Bir süre sonra Kobra’nın sesi megafonda duyuldu.

“Kana susayanlar burada mı?”

Kalabalık içerisini yıkacak sesler çıkarırken duvara dayandım. Soğğun içimdeki yangını az da olsa söndürmesini dilerken Sarı karşıma geçti. Endişeyle beni izliyordu. Birazdan beni sinirlendirecek bir şeyler söyleyeceğine emindim.

“Dövüşe geldin Uraz, önemli olan buraya kadar gelmendi. Kazanmak zorunda değilsin.”

“Zorundayım.” diyerek iç çekip elimi belime yerleştirdim. “Kazanmak zorundayım, eğer kaybedersem bu sefer de paralarını kaybettirdiğim için Aysin’e zarar vermeye çalışacak.”

“Ve Çemberin Efendisi, Kurt Uraz!”

Çığlıklar, ısıklar havada uçuşurken Cankut’a baktım. “Eğer orada bana bir şey olursa-” diye başladığım cüm-

leyile ensemü kavrayan Sarı "Olmayacak." diyerek alnını alnıma dayadı.

"Duydun mu beni?" diyerek ensemden beni sarsarken "Sana bir şey olmayacak." dedi. "O yüzden bana kimseyi emanet etmeye kalkma."

Başımı tamam anlamında sallarken belli belirsiz gülümsedim. Kurt sesleri yeri göğü inletirken duruşumu dikleştirdim. Derin bir nefes alıp kalabalığa daldım. Beni görmeleriyle ısıklıklar havada uçuşmaya başladı. Dişlerimi sıktım görüşüm bulanıklaşmış ve başım da dönmeye başlamıştı. Acıdan iki büklüm yere çökmek istedim bir an ama yapamadım, acımı içime gömdüm ve yürümeye devam ettim. Herkesin neden tişörtle çıktığımı merak eden fısıldaşmalarını duyabiliyordum.

Çemberin ortasına eriştiğimde yutkundum. Ağzım kurumuştur. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Kobra ne aradığımı anlamış gibi bir şişe suyu elden ele bana uzattırdı. Açlıkla kapağı açıp kana kana suyu içtim. Elimin tersiyle ağzımı silerken Patron'un locasına doğru baktım. Ayaklanmıştı. Yüzünü tam olarak seçemesem de gerginliğini duruşundan anlayabiliyordum. Beklemiyordu, şu anda burada olmam onu şaşırtmıştı.

Rakibime döndüm. Daha önce görmediğim adamı baştan aşağı süzdüm. Benden çokta iri değildi ama kasları küçümsenemezdi. Bugüne kadar dövüştüğüm herkes farklı gibi duruyordu. Diğerlerinin yaptığı gibi abartılı bakışlarla gözümü korkutmaya çalışmıyordu; beni inceleyiyor, sanki aklında dövüşün üzerinden geçiyordu. Gözlerindeki ifade ne kadar analitikmiş gibi gözükse de aynı zamanda akıldan yoksun gibiydi. Patron'un neden bu adamı seçtiğini anlamıştım. Bu sadece bir dövüş olmayacaktı, şeytanla dans edecektim.

Ölüm bu gece benim için gelecekti.

Ama benim ölmeye niyetim yoktu.

Kobra'yla göze göze geldik. Her zamanki gibi bakışlarıyla hazır olup olmadığımı sorguladı. Gardımı aldım. Bu hareketimle iki yaram da sızladı. Gözlerimi kapatıp sessizce iç geçirdim. Gözlerimi açtığımda çatık kaşlı bir Kobra'yla karşılaşacağımı biliyordum. Umursamadım. Başımı hazırım anlamında salladığımda bir süre gözlerimin içine baktı. Beni vazgeçirmeye çalıştığını bildiğim için gözlerimi rakibime diktim.

Kızgın bir boğa gibi beni izleyen adam Kobra'nın çaldığı düdüğü duymasıyla üzerime doğru koştu ve ben daha anlamadan suratıma yumruğu geçirdi. Bir an gerilerken ayaklarımı yere daha sağlam bastım. Ağzıma gelen kan tadını yere tükürmeme izin vermeden yumruklarını ardı ardına savurmaya başladı. Acıdan nefessiz kalırken can havliyle dirseğimi omzuna geçirdim. Dizlerinin üzerine çöken adam bacaklarımı kavradı. Daha nefesimi düzene sokamamışken kendimi sırt üstü yerde buldum.

Yaramın açıldığını hissediyordum; boğazım yırtılırçasına inledim. Bir an tüm kalabalık ölüm sessizliğine büründü. Çıt bile çıkmıyordu. Rakibimin şaşkın halinden yararlanıp bacaklarımı boynuna doladım. Bu hareketimle kasılırken sadece dövüşe odaklanmaya çalıştım.

Allah'ım sen bana yardım et.

Bacaklarımı adamın boynunu kırmak istercesine sıktım. Buna rağmen adam keyifle gülüyordu. Bu hamlemi bekliyordu, belli ki bütün dövüşlerimi ezberlemiş, hangi pozisyonda ne yapacağımı aklına kazımişti. Tıpkı benim eski dövüşlerde yaptığım gibi ayağa kalkmaya çalıştığını anlayınca şeytani bir gülümseme yüzüme yerleşti ve bacaklarımı gevşetip ayağa kalkması için ona izin verdim. Zeki-ydi. Akli sıra benim taktiğimi uygulayacaktı ama unuttuğu bir şey vardı. Ben ondan daha zeki-ydim. Belki bu hamle

yüzünden ölüme bir adım daha yaklaşacaktım ama yine de onun kazanmasına izin vermeyecektim.

Tam olarak ayağa kalkmadan bacaklarımı boynundan çektim. Belim tekrar yere çarparken haykırarak tekmemi hayalarına geçirdim. Acıyla yere yuvarlanan adam mekânı inletirken Kobra vakit kaybetmeden başına gidip saymaya başladı. Dirseğimin üzerinde doğruldum. Vücudum acıdan uyuşmuştu. Nefes almaya çalışarak ayağa kalktığım anda etrafın kan gölüne döndüğünü gördüm. Üzerimdeki tişört neredeyse kanımla yıkanmıştı. Dehşetle iç çeken kalabalığın gözlerini üzerimde hissederken rakibim kıvranmaya başladı. Ne kadar çabalarsa çabalasın ayağa kalkamadı.

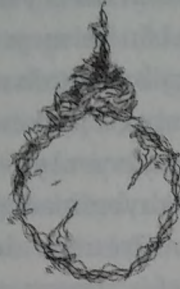
Kobra'nın kırmızı kareyi rakibin üstüne atmasıyla dizlerimin üzerine düştüm. Acı tüm bedenimi ele geçirmişti ve artık hiçbir şey benim kontrolümde değildi.

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydim. Dünya bulanık, ağır çekimde ilerleyen inanılması güç bir düştü ibaretti. Başımın dönmesi gittikçe artıyor, görüşüm azalıyordu. Bütün alnımı kaplamış ter vücudumdan akan kana karışıyordu ve ben hâlâ dimdik durabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordum.

"Uraz!"

Acı içimi paramparça ederken konuşamıyor, tepki veremiyordum. Göz kapaklarım öylesine ağırlaşmıştı, başım öylesine dönüyordu ki, daha fazla mücadele edemedim ve girdabın içine daldım. Gözlerim kapandı. Gücümün son parçasıyla cevap vermeye çabaladım. Kelimelerim zar zor duyulan bir fısıltı halinde çıktı:

"Sakın kendisini suçlamasına izin vermeyin."

Deja vu...

Bu anı daha önceden yaşamışlık hissi, beynin bir oyunudur. Peki ya gerçekten bu anı daha önceden yaşamışsam?

Bedenim uyuşuk, ruhum yorgundu. Belimin olduğu kısımda mutlak bir kesik hissi vardı, sanki kalbim orada atıyormuş gibi zonkluyordu. Ameliyat? Ameliyat mı olmuştum? Nasıl? Beynim öylesine bulanıktı ki, hiçbir şey hatırlayamıyordum. Duyduğum sesler ve tanıdık mide bulandırıcı koku sayesinde hastanede olduğumu anlamıştım. Peki, buraya nasıl gelmiştim? Düşünmeye çalıştım, en son nerede olduğumu hatırlamak için kendimi zorladım. Başım daha fazla ağrımaya başladı. Görüntüler ışık hızıyla gözüümün önünden geçti, hiçbirini göremedim. Sadece bir yüz beynime kazınmıştı. Uraz'ın yüzü...

Gözlerimi açmak istedim. Birkaç kere çabaladım ama değil gözlerimi açmak aralayamamıştım bile. Nefes almaya bile takatim yoktu. Alev alev yanıyordum, bu ateş dilimi damağımı kurutmuştu. Yutkunmak bile acı veriyordu. Saçlarımda bir elin dolaştığını hissettim, dokunuşu o kadar çekingendi ki aklımda tek bir kişi belirdi.

"Uraz."

Fısıltıyla dudaklarımdan dökülen isim saçlarımdaki elin duraksamasına neden oldu. O muydu? O olmalıydı. "Uraz." diye tekrarladığımda el saçlarımdan tamamen uzaklaştı. Gidiyordu, gitmesini istemiyordum. Tüm sorularımın cevabını o verebilirdi. Gücüm olsa saçımdan uzak-

laşan elini yakalardım ama parmağımı bile kıpırdatacak halim yoktu. Gözlerimi son gücümle araladım. Etraf o kadar bulanıktı ki karşımdaki kişinin kim olduğunu bile çözemiyordum. Birkaç kere gözlerimi kapatıp açtım. Görüşüm biraz daha netleşirken Emirhan'ın kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

"Emirhan!"

Üç hecelik kelime bile nefes nefese kalmama neden oldu. Emirhan başucumdan aldığı bir bardak suyu pipetle içmeme yardım ederken onu daha yakından inceleme fırsatı buldum. Berbat görünüyordu; yüzü yara bere içinde ve şişti, özellikle de burnu. Gözünün teki kısılmıştı ve göz kapağı mosmordu. Kaşındaki bandaj ve üzerindeki minik bir nokta halindeki kan kaşının patladığını gösteriyordu. Kim dövmüşse, öldürmek istemişti.

Nefes almaya çalışırken pipeti dudaklarımdan çektim. "Ne oldu sana?" diye sorduğumda bardağı aldığı yere koyup yanımdaki sandalyeye oturdu. "Az önce adını sayıkladığın adama sorarsın." dedikten sonra gözlerini üzerimde dolaştırdı.

"Bu hale gelmene neden olan adama."

Kaşlarımı çatma çabam başımın gerginliğiyle başarısız sonuçlanırken "Uraz'a mı?" diye sordum. Bu halde olmamın onunla ne ilgisi vardı? Bir an aklımda geçmişten birkaç kesit belirdi. Beşiktaş'ın maçındaydık, hatırlıyordum. Çarşı grubuna doğum gününü kutlatmak için yaptıklarını, Uraz'ın buna bedel gülümsemesini. Sonra ne olmuştu? Tuvalete gitmiştim. Ellerimi yıkarken arkamda biri belirmişti. Bir bayan. Ağzıma bastırduğu şeyle çırpındığımı, sonra da etrafın karardığını hatırladım ve gözlerimi burada açtım. Arada geçen zamanda ne olduğunu bilmiyordum. Büyük ihtimalle böbreklerimle alakalı bir sorun olmuştu ama beni bu hale getiren kişinin Uraz olmadığına emindim.

“O yapmadı.”

Şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle bana bakan Emirhan “O yaptı demedim, bu hale gelmene neden olan adam dedim. Yaparı zaten biliyorum, daha doğrusu yaptıranı.” deyince “Kim?” diye sordum. Tıpkı sahildeki gibi bakıyordu, bu tanıdığım Emirhan değildi. Saf öfke bedenini ele geçirmiş gibi duruyordu. İntikam için yanıp tutuştuğu her halinden belliydi.

“Uraz’ın babası, Oktay Kurt.”

Doğru duymuş olabilir miydim? Uraz’ın bir babası mı vardı? Yetimhanede büyümüştü, ailesi yoktu. Varsa bile Uraz’ın bundan haberi yoktu, yoksa var mıydı? Yine de ben o kadar yakınındayken bunu bilmiyorsam, Emirhan nasıl bilebiliyordu?

“Yalan söylüyorsun.”

Sinirle gülümseyen Emirhan “Neden? Yoksa Çemberin Efendisi sana kimsesiz olduğunu mu söyledi?” dedi. Zaten kafam allak bulaktı. Emirhan’ın söyledikleriyle iyice karışıyordu ve ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Çemberin efendisi olduğunu biliyordu. O zaman az önceki olay da gerçek olabilir miydi? Uraz’ın bir babası vardı ve hayattaydı. Peki, benden ne istiyordu? Kafamdaki tüm soruların cevabını bir kişiden öğrenebilirdim.

“Uraz nerede?”

“Ayşin.”

Tanıdık bir ses kulaklarıma çalındığında bakışlarımı kapıya çevirdim. Babam heyecanla odaya girerken “Emirhan doktora haber verdin mi?” diye sordu. Başını hayır anlamında sallayan çocuk “Hemen veriyorum.” diyerek odadan ayrılırken babam üzerime eğildi. “Kızım.” Saçlarımı okşarken yüzündeki gülümseme gözlerinden süzülen birkaç damla yaşla gölgelendi.

“Baba.”

Ağlamamasını belli eden bakışlarıma "Mutluluktan." diye cevap verince hafifçe gülümsedim. Uzanıp alnımı öptü, bir süre dudaklarını alnımdan çekmedi. "Şükürler olsun." diye fısıldadıktan sonra tekrar alnımı öpüp benden uzaklaştı. "Bana ne oldu?" diye sorduğumda saçlarımda elini dolaştırmaya devam etti ve "Konuşacak çok vaktimiz var. Şimdi dinlen." dedi.

O sırada Özcan Bey ve bir hemşire odaya girdi. "Bakıyorum uyuyan güzelimiz uyanmış." Hafifçe gülümsedim. Hemşire makineleri kontrol ederken, doktor tam karşımda durdu. Yüzündeki rahatlamış gülümsemeyle "Aramıza hoş geldin Ayşin." dedi. Zar zor yutkunurken "Ne oldu bana?" diye sordum. Babam "Ayşin, ne anlaştığımız biz?" diye uyarırken gözlerimi doktordan ayırmadım. Özcan Bey bakışlarını babama çevirdiğinde "Lütfen." dedim. "Kafamda yeterince soru var, bilmem gerekiyor."

Doktor, babama 'Başka çaremiz yok.' der gibi baktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Buraya geldiğinde ölmek üzereydin, böbreklerin tamamen iflas etmişti." derken "Neden?" diyerek sözünü kestim. "Vücuduna yüksek dozda uyuşturucu aldığını hatırlamıyor musun?"

"Ne!" diye bağırımla bandajın altından yayılan ağrı nefesimi kesti. Gözlerimi acıyla kapatırken elimi nerdeyse tüm belimi kaplayacak olan bandajın üzerine bastırdım. Telaşlı birkaç ses "Ayşin." dediğinde zar zor "İyiyim." dedim. O kadın bana uyuşturucu mu vermişti? Uraz'ın babası neden böyle bir şey istesin ki? Gözlerimi açıp zar zor nefes alırken "Lütfen devam edin." diye fısıldadım. Bir an önce olanları öğrenmeli ve Uraz'la yüzleşmeliydim. Doktor ve babam endişeyle birbirlerine bakarken "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Birkaç gün yoğun bakımda kaldın. O sırada para ve organ vericisi arandı. Parayı bulmakta zorlanınca hasta-

neyle konuştum ve onlar masrafları karşılamayı kabul etti. Uraz'la da dokularınız uyunca-

Bu sefer nefesim kalbimin çarpmasından kesildi. "Uraz böbreğini bana mı verdi?" diyerek doktorun sözünü ke-since, adam başını evet anlamında salladı. Bir anda tüm bedenime elektrik verilmiş gibi titredim. Bana böbreğini vermişti ama ortada gözükmüyordu. Gözlerim sulandı. Nasıl olduğunu sormak istiyordum ama sözcükler boğazımda düğümlendi. Ya ona bir şey olduysa? Ya annem gibi onu da kaybedersem? Ya benim yüzümden ölmüşse?

"Hey." diyerek beni düşüncelerimden ayıran Özcan Bey yanağıma dokundu. Onun bu babacan hallerini çok seviyordum. "Ameliyatınız çok başarılı geçti. Senin vücudun böbreği kabul etti, Uraz da hemen yoğun bakımdan çıktı. Hatta hastaneden de çıktı." Sesi birden sitemli bir hal alırken titrek bir nefes aldım. "Şimdi nerede?" diye sorduğumda elini yanağımdan çekip cebine sokan doktor "Yoğun bakımda." dedi. Kaşlarım çatılırken "Hani çıkmıştı." deyince "O tüm dikişlerini patlatarak hastaneye dönmeden önceydi." dedi. Dehşetle iç çektim. Hastaneden mi kaçmıştı? Dikişlerinin hepsini nasıl patlatmıştı?

"Onu görmem lazım."

Dirseğimin üzerinde yataktan doğrulmaya çalışmam acının tüm bedenimi kenetlemesiyle son buldu. Dudaklarımı inlememek için birbirine bastırırken "Ne yapıyor-sun Ayşin?" sorularını yeni duyuyordum. Nefes nefese eski pozisyonumu aldım. "Sanırım Uraz böbreğiyle beraber sana birkaç özelliğini de vermiş. Düşüncesiz hareketler sadece iyileşme sürecini uzatır Ayşin. O yüzden şimdi yat ve sadece dinlen. Zamanı geldiğinde Uraz'ı görürsün."

"Her şey normal Özcan Bey."

Hemşirenin cümlesiyle başını tamam anlamında sallayan doktor "Direnleri çıkarabilirsiniz." dedi ve bana doğ-

ru baktı. "Söylediklerimi sakın unutma." Başımı tamam anlamında sallarken içeridekilere göz gezdirip "Geçmiş olsun." dedi.

Doktor odadan çıkarken Hemşire babamlara bakarak "Sizi biraz dışarı alabilir miyim? Hastanın direnlerini çıkartacağım." dedi. Babam alımdan öpüp "Kapının önündeyim." dediğinde başımı tamam anlamında salladım. Yürümeye başladığında Emirhan'ın kapının pervazına yaslanmış beni izlediğini gördüm. Aklımda söyledikleri belirdi ama şu anda onlardan daha ağır basan bir duygu ruhumu ele geçirmişti. Onun iyi olup olmadığını görmeliydim.

Hemşire kapıyı kapatıp yanıma geldi. Gülümseyerek "Biraz acıyacak ama daha sonra rahatlayacaksın." diyerek üzerimdeki yorganı çekerken elini tuttum. Sıcacık elleri, buz kütleli dokunuşumla gerilirken bakışlarını bana çevirdi. "Bana yardım etmen lazım." Az önceki içten gülümsemesi yavaşça soldu. Sorgulayıcı bir ifadeyle bana bakarken "Uraz'ı görmeliyim." diye devam ettim.

"Ayşin Hanım, Özcan Bey'in izni-"

"Lütfen, iyi olduğunu görmeye ihtiyacım var."

Kız bana bakıyor ama başka bir şey düşünüyor gibiydi. Sıcak ellerini biraz daha sıktım. Düşüncelerinden ayrılır gibi silkelenirken "Yalvarırım. Sadece bir dakika." diye fısıldadım. İç çatışması bir süre daha devam eden hemşire "Önce şu direnleri çıkaralım." dedi. "Daha sonra ne yapacağımıza bakarız."

Zaman geçmek bilmiyordu; her dakika bir saat, her saat koca bir gün gibi uzuyordu. Saatlerdir hemşirenin ge-

lip beni bu odadan çıkarmasını ve Uraz'a kavuşturmasını bekliyordum. Aklımda türlü türlü senaryolar geçiyordu. En ağır basanı ise Uraz'a bir şey olduğu ve beni o yüzden yanına götürmedikleriydi.

Tüm bu korkularım yetmiyormuş gibi bir de babamların bunaltıcı ilgisi beni boğmaya başlamıştı. Gözlerimi kapattım, hemşire gelene kadar uyuma taklidi yapmaya karar verdim ama damarlarımda dolaşan ilaçlar yüzünden bu işimi zorlaştırıyordu. Biraz sonra uykunun kollarına kendimi tamamen teslim edeceğimi hissederken kapı açıldı. Tanıdık bir ses "Uyudu mu?" diye fısıldadığında gözlerimi fal taşı gibi açıp "Hayır." dedim. Babam bu tepkim karşısında irkilirken "Bizi kandırıyormuş." dedi. Sevimli bir şekilde gülümsemeye çalışırken hemşire tekerlekli sandalyeyle içeri girdi. "Ultrasona gidip böbreğini kontrol edeceğiz." deyince zamanın geldiğini anladım. Babamın yardımıyla yataktan doğruldum. Acıdan ter içinde kalmıştım. Soluk soluğa tekerlekli sandalyeye oturdum.

Hemşire sandalyemi iterken babam da yanımda yürümeye başladı. Panikle babama baktım. "Baba senin gelmene gerek yok." dediğimde "Olur mu öyle şey?" dedi. Onu kırmak istemiyordum ama onunla Uraz'ı göremedim. Hemşireye yardım et der gibi bakınca gözlerini devirdi ve derin bir nefes alıp babama döndü. "Siz burada kalsanız iyi olur, Özcan Bey'in sizinle konuşmak istediği bir konu vardı." Babam direnecek gibi duruyordu. Bir şey yapmalıydım. "İyiymi ben baba, hemen geleceğim zaten." dediğimde 'Emin misin?' der gibi olan bakışlarını es geçip hemşireye döndüm. "Gidelim mi artık?!"

Odadan çıktık. Asansöre binip birkaç kat indikten sonra 'Ultrason' yazan kapının önünde durduk. Kaşlarım çatılırken "Böbreğini kontrol edeceğiz derken ciddi miydin?" diye sordum. Başını evet anlamında sallayan kıza öfkey-

le "Hanı Uraz'ı görmeme yardım edecektin!" diye bağı-
rınca sesim koridorda yankılandı. Birden ameliyat yerim
sızlarken yüzümü buruşturup elimi böbreğime bastırdım.
"Şş!" diyerek susmamı söyleyen kız "Dikkatleri üzerimize
çekmemek için uğraşıyorum sen avaz avaz bağıırıyorsun.
Uraz'ı görmek istemiyor musun?" diye sordu. Başımı is-
tiorum der gibi sallayınca "O zaman beni daha fazla zor
duruma sokma ve sus. Sus ki ultrason filmini çektirelim,
sonra da seni yoğun bakıma sokacağım." dedi.

Bu kadar bekledim, birkaç dakika daha bekleyebilirdim.

Ultrasondaki işimiz beklediğimden daha hızlı biterken
soluğu yoğun bakımda aldık. Hemşire o kadar gergindi
ki ister istemez ben de gerilmiştim. Alt tarafı yoğun ba-
kıma girmeme yardım edecekti, sanki görevimiz tehlike.

"Çok vaktimiz yok." diyerek kapıyı açan kıza başımı
tamam anlamında sallarken sırtı bana dönük olan Uraz'ı
gördüm. Onu hastane kıyafetleriyle ve hareketsiz görün-
ce kısa bir an nefesim kesildi. Kendimi bu halde görmeye
alışıktım ama onun savunmasız duruşunu gördüğümde
böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Gözlerim bağlı ol-
duğu makinelerde gezindi. Hemşire beni yavaşça Uraz'ın
yanına doğru iterken titrek bir nefes aldım. Onu görme-
ye hazır değildim. Başımı önüme eğdim, kenetlenen elle-
rime baktım. Hemşire durduğunda derin bir nefes aldım.

"Birazdan gelir seni alırım."

Başımı tamam anlamında sallarken hemşire yanımdan
ayrıldı. Kapının kapanma sesiyle gözlerimi kapattım. Daha
fazla onunla yüzleşmekten kaçamazdım. Sesli bir şekilde
soluk verip gözümü açtım ve başımı kaldırıp Uraz'a bak-
tım. Yüzünü gördüğüm an çılglık atmamak için ellerimi
dudaklarıma bastırdım. Gözlerim yanmaya başladı. Onu
en son bu halde gördüğümde, dövüşmüştü. Yoksa bu hal-
de dövüş için mi hastaneden kaçmıştı? Neden?

Ellerimi tekerlekli sandalyenin kollarına koydum. Titreyen kollarımdan destek alarak ayağa kalkarken inlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Canımın yanmasını umursamadan ufak adımlar atarak Uraz'ın yatağının kenarına tutundum ve yavaşça oturdum. Şu ufacık masafe bile ömrümden en az 5 – 10 yıl götürmüştü.

Ağır hareketlerle Uraz'a döndüm. Gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Yüzünde sabitledim. Vicdanımın attığı koca tekme canımı o kadar yakmıştı ki gözlerim buğulandı. Benim yüzümden buradaydı, hayatına benim yüzümden eksik devam edecekti. Morarmış teninde ellerimi dolaştırmak için uzattım ama belimdeki gergin deri buna izin vermedi. Tek elimi bandajın üzerine bastırırken boştaki elimi Uraz'ın elinin üstüne koydum. Benimkinden farksız ısıyla elinin üzerini ovalarken gözümünden bir damla yaş süzüldü.

“Uyan Uraz. Üzerimdeki *sen* lekelerinin geçmesini istemiyorum. Aç gözünü...”

Hanımeli kokusu...

Yaşadığımı anlamamı sağlayan koku.

Beni saran buz gibi havada içimi ısıtan tek şey şu anda burnumun ucundaydı. Gözlerimi aralamak istiyordum ama çok güçsüzdüm. Öyle güçsüzdüm ki kirpiklerimi kırpırdatmaya çalışmak bile canımı yakıyor, nefes almak için sakladığım bütün enerjimi alıp götürüyordu.

Yine de yoğunlaşan kokuyla ve elimin üzerindeki sıcaklıkla gözlerimi aradım. Etraf her zamanki gibi bulağıktı. Gözlerimi kırparak görüşümü netleştirmeye çalıştım. Aynı odadaydım. Tek farkla...

Bu sefer yalnız değildim.

Görmek istediğim tek kişi karşımdaydı.

Ayşin yanaklarından ip gibi süzülen gözyaşlarıyla gülümsemeye çalışarak "Selam." diye fısıldadı. Uyanmıştı ve şu anda karşımda oturuyordu. Üzerimden ağır bir yükün kalktığını hissettim. Rengi hâlâ soluk olsa da mavi gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Onu bu halde görmeyeli sanki bir asır geçmişti. Özlemiştim; onun varlığını hissetmeyi, kokusunun beni sarmasını, sesini duymayı özlemiştim. Konuşmak istedim. Boğazımın kuruluşundan tek kelime edemedim. Yer fıstığı yavaşça ayağı kalkmaya çalıştı. İtiraz etmek istesem de beni görmezden geldi ve başucumdaki suyu aldı. Ne hissettiğimi yine anlamıştı.

Her zamanki yer fıstığı; kendinden önce başkalarını düşünen...

Suyu pipetle içirirken ayakta durmakta zorlandığını hissettim. Elimle yeterli olduğunu söylediğimde suyu eski yerine koyan Aysin nefes nefese yatağın ucuna oturdu. Gözlerimin içine minnetle baktığını gördüğümde "Selam." diye fısıldadım.

"Uyanmana sevindim."

Belli belirsiz gülümsemeye çalışırken "İyi olmana sevindim." dedim. Kaşlarını kıpırdatarak "Sonuçta benden bu kadar kolay kurtulamazsın Kurt Uraz." dediğinde dudaklarım hafifçe aralandı. Beni duymuştu, ameliyathanede söylediğim şeyi duymuştu. Gülümserken başını her zamanki gibi kenetlediği ellerine çevirip "Teşekkür ederim, sana borçlandım." dedi. Sonra bir an duraksadı. Gülümsemesi yüzünde dondu ve birden silinmeye başladı. Kafasından bir şeyler geçtiğini anladım, onun hoşuna gitmeyen şeyler.

"Hey." diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki ifade hoşuma gitmemişti. Bir şey olmuştu, canı bir şeye sıkılmıştı. "Ne oldu?" diye sorduğumda başını iki yana sallayarak önüne döndü. Duyacağım şey büyük ihtimalle benim de hoşuma gitmeyecekti ama kuşku bedene girdi mi ruhu parçalamadan çıkmazdı. Öğreneceğim her neyse kuşkudan daha az zarar verirdi. Aysin'in koluna dokundum. Tekrar bana bakınca "Bari bu halde beni zorlama be güzelim." dedim. Düşünceli bir şekilde iç çekti.

"Neden böbreğini verdin Uraz?"

Donakaldım. Kendimi o kadar çok kötüye hazırlamıştım ki böyle bir soru beklemiyordum. "Ha" gibi bir ses dudaklarımın arasından kaçtıktan bir süre sonra milimetrik bir gülümseme yüzüme yerleşti. Tüm karın ağrısı bundan mı kaynaklanıyordu yani?

Dirseğimden destek alarak doğrulmaya çalıştım. Çe-

nem acıyla kasılırken “Uraz.” diyen telaşlı ses kulaklarımı doldurdu. Başladığım işi bitirmeliydim; elimi bandajlı belime bastırdım, yataktan doğruldum ve dik bir şekilde oturdum. Nefesim kesildi. Kendimi o kadar kasmıştım ki hâlâ tüm kaslarım gergindi. Ayşin endişeyle beni incelerken elimi belime daha çok bastırdım. Sanırım artık onu daha iyi anlıyordum.

“Yunan mitolojisini sever misin?” diye sorduğumda kaşları çatılan yer fıstığı “Severim de konumuzla ne alakası var?” diye sordu. Gülümsemem daha da yüzüme yayılırken “Bir kitapta okudum.” deyince “Sen?” diyerek sözümü kesti. Şaşkınlıkla alnı kırışınca yüzü öyle komik bir hal almıştı ki ufak bir kahkaha attım ve aniden vücuduma saplanan acı nefesimi kesti. “Uraz.” diyerek panikle ayağa kalkmaya çalışırken “İyiyim.” dedim ve elimden geldiğince yavaş nefes alıp verdim.

“Emin misin? Hemşireye haber vermemi ister misin? İstersen sonra konuşalım.”

Parmak uçlarımı dudaklarına bastırmamla susan yer fıstığı gözlerini şaşı yapıp parmaklarına baktı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp elimi ağzından çektim. “Mitolojiye ilgin var ve evet bu konularda kitap okurum.” dediğimde başını tamam anlamında salladı.

“Yunan mitolojisine göre insanlar aslında dört kollu, dört bacaklı, bir vücutta iki başlı yaratılmış. Düşünsene dokunmak için dört el, konuşmak için iki ağız, görmek için dört gözün var. Bunun gücünden korkan Zeus, onları iki insan arasında pay edip, bütün ömürlerini diğer yarılarını arayarak yaşamaya mahkûm etmiş.”

Ayşin kaşlarını çatmış söylediklerimi kafasında tartıyordu. Büyük ihtimal böbrek konusuna nasıl bağlayacağımı düşünüyordu. Hayatımın kilit cümlesinin Ayşin olduğunu onu kaybedeceğimi düşündüğümde anlamıştım.

"Yani demem o ki yer fıstığı, ruh ikizimiz, yani eksik parçamız dünya üzerinde başka bir bedenin içine hapis edilmiş ve tamamlanmak için diğer yarısının onun bulmasını bekliyor."

Kafası daha da karışan Ayşin'e doğru yaklaştım ve yanağına elimi koydum. Bu hareketimle düşüncelerinden ayrıldı. Dudakları aralandı, soluk alışverişi hızlandı. Heyecanlandığını gözlerinden görebiliyordum. Gözleri düzenli olarak gözlerim ile dudaklarım arasında gidip geliyordu.

"Diğer yarını senden mahrum bırakamazdım."

Sanırım bunu dememi beklemiyordu. Şaşkınlık dolu bir ses dudaklarından kaçtı. Belli belirsiz gülümsedim. "Vicdan azabı yüzünden." diye fısıldadı. Yanılıyordu ama şu anda bunu bilmesine gerek yoktu. Üzüntüsünü belli eden yüzünden elimi çektim ve geriye doğru yaslandım. Belime saplanan ağrıyla dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım. Göz pınarlarında biriken yaşlar yüzünden parlayan maviliklerini bana çevirdi. Üzüntüsü, endişesinin gölgesinde yok olmuştu.

"Evet, bana borçlusun yer fıstığı ve bunu nasıl ödeyeceğini zamanı gelince söyleyeceğim."

Devam Edecek...

BEDENİNDEKİ TÜM ACILAR SENİ CANLI TUTAR. PEKİ YA RUHUNDAKİ?

Geçmişin kıvılcımı geleceğe sıçrar ve bir ateş yanar.

Anka kuşu misali küllerinden doğan, o ateşi tutar.

ÇEMBERİN EFENDİSİ...

KORKUSUZLUĞU ACISINDAN BESLENEN GENÇ ADAM.

URAZ KURT...

Acıyı, unutmaya yüz tuttuğu o yerde

-KALBİNDE- misafir ederse eskisi kadar

korkusuz olabilir mi?

